

**ХВОЛОФАНГ
ХОЛБАЙН**

АНТИХРИСТЪТ

ЛИТЕРА ПРИМА

Волфганг Холбайн

Антихристът

ЧАСТ ПЪРВА

„И (като затръби третият ангел) падна от небето голяма звезда, която гореше като светило, и падна върху третата част от реките и върху водните извори... и много човечи измряха от водите, защото се вгорчиха.“
Откровение на Йоан, 8:10-11¹

1.

Точно в началото на пролетта се върна и зимата. През цялата нощ беше ваяло като че ли природата репетираше за нов потоп, а с първата плаха светлина на приближаващото зазоряване – в случай, разбира се, че приглушеният оловносив цвят, запълзъл в облаците подобно на сиво мастило в размякната попивателна хартия, можеше да се нарече светлина – дъждът започна да става още по-студен. Малки, остри ледени иглички се смесиха с падащата косо от небето водна завеса, а когато Слънцето изгря – размито жълтеникаво петно, не съвсем кръгло, с разръфани краища, пръскащо нищожна светлина – леденият дъжд премина в сняг. Мочурищата, в каквито се бяха превърнали пътищата, станаха на лепкаво блато, в което ледът проблясваше като нахвърляни вътре стъкла.

Салид мразеше тази страна. Не, мразеше по-точно зимата и, студа, който превръщаше всяко движение в мъчение, и влагата, която го караше да се чувства сякаш диша под вода. Страната му беше безразлична. Безразлична, както и хората, които я населяваха или страните и хората на всеки друг район от тази студена, влажна част на света. Някои от тези хора беше убил. Не водеше точна сметка, но по негова преценка трябваше да са някъде между тридесет и петдесет, по-скоро повече, отколкото по-малко, но нито един от убитите не беше мразил. Повечето дори не познаваше. Омразата не беше добра сила. Омразата беше разяждаща и вредна и твърде често разрушаваше не само тези, към които беше насочена, но и този, който я изпитваше. Салид ибн Юсуф, далеч по-добре познат с името Абу ел Мот, с което в около двадесетина държави

1. Всички откъси от Откровението на Йоан са взети дословно от българския текст на Библията. – Бел. прев.

на западния свят си беше извоювал добро място в листата на десетте най-търсени терористи, в действителност даже не знаеше какво е омраза. Никога не бе изпитвал това чувство и така му харесваше. Омразата приличаше на горещ огън, който гори бързо и не само неминуемо се самоунищожава в определен момент, но и замъглява погледа за действителността. Салид беше виждал твърде много мъже да умират за цели, които не си заслужаваха. Това, което вършеше, вършеше от убеждение, а то беше добра сила, сила, която не изчезваше цял живот и която правеше притежателя си по-силен, вместо да го разрушава. Когато убиваше, то беше защото така трябваше да стане, със същата пресметливост и може би от същите подбуди, от които, да речем, един шахматист мести фигурите върху шахматната дъска и понякога ги жертва. Салид предпочиташе да гледа на работата си като на някаква голяма шахматна игра, при която една срещу друга бяха изправени много повече от тридесет и две фигури върху много повече от шейсет и четири полета, която обаче въпреки това се играеше по строгите правила за ход и ответен ход, за действие и противодействие, за победа и поражение. Той беше доста добър шахматист – не блестящ, но съвсем приемлив – и имаше на своя страна едно огромно предимство: намираще се в позиция, при която, вярно, че трябваше да спазва определени правила, но в много голяма степен сам можеше да ги определя и да ги налага на противника. Може би това беше причината, поради която се радваше на такъв голям успех. Със сигурност обаче беше поне тази, поради която беше толкова опасен. Салид не убиваше, воден от никакви чувства, а работеше с прецизността и с несломимата незаинтересованост на машина.

Беше всичко друго, но не и типичен терорист, доколкото в този бранш изобщо може да се говори за типична кариера. Израснал като един от тримата синове на заможно, макар и не в истинския смисъл на думата богато семейство на палестински търговец, в първите две десетилетия от живота си не беше изпитал нито житейска нужда, нито непоносима несправедливост. Баща му винаги бе съумявал да се съобразява и с двете страни – и с израелците, и с ООП, както и с различните им фракции и опозиционни групи. С неповторимия усет на арабски търговец, чиято същност никога не може да бъде разбрана от един немюсюлманин, беше успял да преведе себе си и семейството си невредими през хаоса от семейни, религиозни, политически, мирогледни, принципни или най-обикновени случайни бъркотии, да лавира между взаимни задължения и наложени уважения и на всичко отгоре да върти търговията си. И което беше най-учудващото, бе успял да го направи, без да си

навлече яда на някоя от двете страни. За младежките години на Салид спокойно можеха да му завиждат деветдесет и девет процента от неговите сънародници. Беше имал пари, жени, пътешествия, не до втръсване, но достатъчно. Една сутрин се беше събудил в евтина хотелска стая в Тел Авив, вторачил поглед в свитото тяло на спящата до него евтина проститутка, беше усетил в устата си вкуса на евтино уиски и беше се запитал дали това е всичко, което очаква от живота си, тоест да получава всичко възможно най-евтино. Понякога, когато размишляваше защо животът му тръгна в толкова различна посока от тази на двамата му братя и на всичките му приятели от младежките години, стигаше до извода, че решението за промяната бе взето в онази сутрин. Беше изминало доста време, преди да се случи нещо – години, ако трябва да е по-точен, – но онази сутрин по сипея се бе хлъзнало първото камъче, толкова малко, че дори шумът от свличането му не беше чул, но достатъчно голямо, за да повлече след себе си цялата каменна лавина.

Салид прокара през лицето лявата си ръка, напъхана заради хапещия студ в две ръкавици, и изкриви устни, когато усети лед в брадата си. Поне според представите на средноевропейеца Салид беше добре изглеждащ мъж – обстоятелство, което неведнъж беше превръщал в свое предимство. Приятелите му твърдяха, че прилича на Омар Шариф в най-добрите си години. Враговете му също не го отричаха, но никога не пропускаха да добавят, че му липсват както чарът на Шариф, така и светското му поведение, но затова пък погледът му бил лукав като на плъх. В момента обаче се чувстваше като премръзнал плъх.

За него и за останалите петима човека, които от миналата вечер клечаха тук и се надпреварваха да мръзнат, внезапната промяна на времето беше добре дошла. Студът и дъждът прогониха от и без друго безлюдния район и последните любители на разходките, а никой, който е с всичкия си, не би дошъл дотук с кола, без да има наистина уважителна причина. Единственият път, който не можеше да се види на нито една карта и който водеше към оградените с бодлива тел бараки на два и половина километра навътре, които също не бяха отразени на някоя карта, беше труден за изминаване и при добро време. А сега, както беше размекнат и наполовина отнесен от дъжда, беше истинско безумие човек да се движи с автомобил по него, ако този автомобил не е с вериги или още по-добре – амфибия.

Салид и останалите петима бяха пристигнали пеша преди повече от дванадесет часа. Нямаше обаче да се върнат пеша или поне не по същия път, по който бяха дошли, защото в леденото тресавище зад себе си бяха

скрили малка изненада под формата на четирикилограмова осколочна граната, в случай че някой реши по никое време да подложи на специален тест за издръжливост амортизьорите и осите на автомобила си. Ако човекът наистина беше взел подобно решение, краят на експеримента му щеше да е доста трагичен. И щеше да настъпи много бързо.

В момента шестимата представляваха недотам приятна гледка. Подплатените им с кожа якета бяха потъмнели и натезали от влагата, а лицата им бяха зачервени от студа, но в същото време и бледи, защото през изминалата нощ никой от тях не беше спал повече от един час. Панталоните от маскировъчен плат, които с падането на първите снежинки веднага промениха ефекта си, бяха опръскани с кал и така се бяха втвърдили, че при най-малкото движение пращяха като станиол. Въпреки това Салид бе доволен. Дъждът беше отмил всички следи, а снегът, заваял преди половин час, покри и пепелта от малкия огън, който си бяха палили. Бяха така грижливо скрити, че и най-малката светлина не би разкрила присъствието им.

Единственото чисто нещо по тях бяха оръжията им – четири руски автомата „Калашников“, един американски М16 и реконструираната пушка ОЗ на Салид, прецизно германско оръжие, което допълнително беше оборудвал със саморъчно направен, но изключително ефективен заглушител и с уред за нощно виждане. Това беше характерно за Салид, една от малкото му слабости, които си позволяваше – винаги да използва оръжията на тези, срещу които се бие. А ако не отговаряха на изискванията му, тогава ги подобряваше. Салид беше единственият в групата, който не бе вдигнал качулката на якето си. Въпреки хапещия студ седеше гологлав и дори не си правеше труда да извърне лицето си на другата страна, а не към вятъра. Независимо че от всички може би най-много страдеше от студа.

– Идват.

Салид вдигна глава, погледна на юг, присвивайки зачервените си очи, и несръчно посегна към радиостанцията, подпряна на едно дърво до него. Бутна я, изруга тихичко на родния си език и свали със зъби ръкавицата. Под нея се показва черната кожа на втората ръкавица, бръкна в калта и извади апарата за антената. Избърса го старателно в якето си и натисна копчето за разговор.

– Глутница до Водача! Повтори! – Гласът му звучеше така, както изглеждаше и лицето му – никога не можеш да го забравиш, видял ли си го веднъж. Говореше немски без всякакъв акцент, сякаш беше израснал в страната. Същото важеше и за още десетина други езици, които

владееше.

– Идват – повтори гласът от другата страна. – Половин час по рано, но са те. Току-що минаха покрай мен. Движат се доста бързо.

Салид сбърчи чело. Не обичаше, когато някой не спазва правилата на играта. Според тях колата трябваше да се появи тук след около тридесетина минути, дори по-късно, ако се има предвид внезапната промяна на времето. В продължение на секунда той гледа ядосано радиостанцията. После кимна с глава, изправи се бавно и каза:

– Добре. Остани на място и си дръж очите отворени.

Изключи и пусна черната кутийка в джоба на якето си. Движението му беше накарало останалите да вдигнат поглед, сигурно бяха чули не само неговите думи, но и тези на другия. Въпреки това не направиха нищо, само го гледаха, докато най-сетне направи отривисто движение с ръка и рече:

– Започваме.

Мъжете реагираха с прецизност, която издаваше дългогодишни военни тренировки. Бързо и без нито една излишна дума грабнаха оръжията си, изгасиха цигарите в снега и прибраха фасовете в джобовете си. Движенията им бяха бързи, но и малко некоординирани. Ношта, прекарана в студа и снега, беше отнела гъвкавостта на мускулите. Но Салид знаеше, че когато настъпи моментът, ще действат точно и смъртоносно като програмирани машини. Всъщност в неговите очи те не бяха и кой знае какво повече.

Напуснаха мястото почти безшумно, без да оставят други следи, освен няколко отпечатащи от стъпки в мократа земя и загасналото огнище. Дъждът и снегът щяха да се погрижат никога да не разбере кой е бил тук.

Изминаха около стотина метра през заснежената гора, преди Салид да стигне до пътя и да им даде знак да спрат. Бръкна в джоба си, извади малка кутийка с едно-единствено червено копче и малка червена лампичка и натисна ключа. Светлината стана зелена. Гранатата вече не беше опасна. Огледа пътя с присвити очи. Дърветата растяха много нагъсто. От дъжда и снега клоните бяха натежали и надвиснали над пътя като бяло-зелен купол, който не пропускаше почти никаква светлина. Както винаги след силен снеговалеж, наоколо беше много тихо и затова шумът от двигателя на приближаващия се камион се чуваше твърде силно, макар че беше още далеч, сигурно доста преди последния завой на пътя.

Салид освободи предпазителя на пушката си и клекна на едно коляно. Размърда няколко пъти левия крак, докато коляното му си направи

удобна трапчинка в снега и калта под него и застина. После насочи дулото на оръжието към мястото, където трябваше да се появи камионът. Прицели се съвсем свободно и леко въпреки повече от десетте килограма, които тежеше пушката заедно с допълнителното оборудване. Два пъти намества оръжието. Цевта беше малко понатежала и затова изминаха няколко секунди, преди дулото с грубия заглушител отпред да престане да трепери.

Шумът от двигателя бавно се приближаваше. Измина половин минута, после една, две... Най-сетне машината се показа иззад завоя. Беше тежък товарен камион в масленозеления цвят на НАТО. Маскировъчният брезент над каросерията беше опънат, потъмнял от снега и хлътнал под тежестта на насъбралата се отгоре му вода. Чистачките работеха на бързи обороти, за да успяват да изчистят предното стъкло, но въпреки това фигурите на двамата мъже в кабината се виждаха само като неясни очертания.

Огромните двойни гуми на камиона трудно се превъртаха в размянатата почва. Колата силно занасяше наляво-надясно. Двигателят сърдито ревеше, защото шофьорът караше на първа или втора скорост, за да може да се движи напред. От радиатора излизаше бяла пара, сякаш дишаше остарял дракон, влачещ се с мъка през омагьосаното си царство. Пушката в ръцете на Салид се насочи леко надолу. Пръстите му се свиха около спусъка и го притеглиха назад. Когато колата се приближи на десетина метра, дръпна спусъка два пъти толкова бързо, че дори нямаше време да премести и на милиметър дулото между двата изстрела. Двойното, тихо „пффуп“ потъна в бумтенето на двигателя. В следващите две-три секунди нищо не се случи. Камионът продължи да се движи през калта, приличен на стенещо чудовище, което никой не може да спре. После шумът изведнъж спря, колата занесе напъряко на пътя и почти се преобърна. Двигателят пискливо изрева, после се успокои и продължи да трака на празен ход. От ръждясалите тръби на ауспуха започна да излиза бяла пара и да се стеле по земята.

Салид вдигна малко оръжието и го насочи към една от размитите фигури зад предното стъкло, фигурата се раздвижи. От вътрешността на кабината се чу ядосан вик, после вратата от другата страна на шофьора рязко се отвори и отвътре изскочи мъж в тъмнозелена униформа. В мига, в който се озова на земята, затына до глезените в калта. Продължавайки гневно да псува, мъжът издърпа краката си от тинята, хвана се с лявата ръка за предницата на камиона и приведен силно напред, сякаш се бореше с невидима буря, бавно тръгна да заобиколи колата.

Още по-силно изруга, когато видя спуканите предни гуми. Пухтейки ядосано, клекна, хвана гумата с две ръце и я задърпа, без и сам да знае защо. От германската ОЗ се чу още едно приглушено „пффуп“ и в предното стъкло на камиона се появи дупка с големината на нокътя на палец, оплетена в паяжина от пукнатини. Размитата фигура зад стъклото подскочи и се свлече на седалката. Всичко стана толкова бързо и тихо, че войникът от другата страна не забеляза нищо. А и да беше, нищо нямаше да му помогне.

Цевта на пушката се завъртя, застина и за четвърти път се чу тихият, смъртоносен звук. Както беше клекнал, войникът политна напред, удари лицето си в гумата и падна настрани. Откакто бяха произведени първите два изстрела, не беше изминала и една минута.

Салид стана, отиде до вратата на шофьора и я отвори, сочейки с дулото навътре. Нямаше нищо, по което да стреля. Шофьорът, младеж най-много на двадесет години, се беше свлякъл върху волана. Върху лицето му беше изписано огромно учудване. Дори малката, кръгла дупка между очите му не кървеше много силно. Затова пък тилът му беше отнесен почти целият. От зейналата дупка, голяма колкото два юмрука, излизаше пара. Салид прехвърли оръжието през убития, на мястото до него, измъкна трупа от колата и бързо претърси джобовете му. Намери малка, ламинирана лична карта и я прибра. Двама от другарите му хванаха убития и го завлякоха в гората, не много навътре, но достатъчно, за да не се вижда от пътя. Беше излишно да крият труповете – необходим им беше само половин час време.

Останалата част от операцията премина толкова бързо и точно, както я бяха отработвали. Другото тяло изчезна в гората. През това време двама от нападателите домъкнаха големи метални бутилки, от които впръскаха смес от сгъстен въздух и бързо втвърдяваща се пяна в спуканите гуми. Автомобилът отново се изправи, съвсем леко килнат на една страна, но за кратката отсечка, която трябваше да изминат, това беше напълно достатъчно. Бутилките със сгъстен въздух се озоваха в каросерията, а един от мъжете пристъпи до кабината, счупи с един замах чистачката, после седна на мястото до шофьора и затръшна вратата след себе си. Тридесет секунди и последният от нападателите вече беше под брезента.

Двигателят на камиона изрева. Тежката кола даде на заден, измъкна се от калта и потегли. От първия изстрел бяха изминали точно две минути.

Докато другите заличаваха следите от нападението, Салид съблече

якето и маскировъчните си панталони. Отдолу се показва тъмносинята униформа на сержант от американските военновъздушни сили. Пушката лежеше в скута му с вдигнат предпазител и дулото подскачаше, докато натискаше ту педала на газта, ту съединителя на двайсетгодишния камион. Прокара лявата ръка по лицето си и махна скрежа от брадата си. Очите му бяха присвити и приличаха на тесни прорези. Не виждаше добре през пукнатото стъкло, защото снегът междувременно се беше засилил, а пречупеният край на чистачката сякаш иронично му махаше. Беше нервен. Досега всичко мина по плана и нямаше никаква причина за нервността му, но беше нервен, а само по себе си това беше достатъчно основание, за да се изнерви още повече. Нещо не беше наред. Не знаеше какво, дори не можеше да си представи какво би могло да бъде, но нещо имаше и то беше толкова осезаемо, че почти можеше да го пипне.

2.

Колата продължи да се движи още десет-дванадесет метра надолу по склона, после гумите започнаха да подскачат върху замръзналия банкет на пътя и Бренер внимателно натисна спирачките. Със сигурност така – загуби пет-шест метра, може би и повече, защото наклонът на пътя продължаваше още малко, но рискът колелетата да загубят опора върху кашата от сняг и замръзнала кал и „Мицубиши“ – то да застане напъйко на пътя или да се завърти беше твърде голям. Тези пет или шест метра страшно го ядосаха, макар че в същото време си казваше колко е глупаво да се ядосва. Чакаха го пет или шест километра ходене пеша. Ако имаше късмет, разбира се. А ако нямаше, километрите можеха да станат и десет. На всичкото отгоре в този сняг, на ледения вятър и с неговите летни обувки, тънки панталони и леко яке. С безшумна въздишка Бренер си представи палтото и ръкавиците, които забрави в хотелската стая във Франкфурт. Или, по-точно казано, не ги беше забравил. Беше ги оставил в стаята и още докато вървеше към подземния гараж, си спомни, че през последните два дни зимата се беше върнала, но беше твърде мързелив, за да се качи до горе и да ги вземе. В крайна сметка парното в автомобила му работеше прекрасно. И резервоарът му беше почти празен. Но отсечката, която трябваше да измине, беше по-малко от сто километра и затова потегли в пет и половина сутринта, уповавайки се на Бог и Еврокарт. Единият от двамата обаче му изигра лош номер. Бренер твърде късно проумя, че, позволявайки си малкото удобство да не се

качи в асансьора, за да си вземе палтото и ръкавиците, задвижи верижна реакция от събития, в чийто край може би го очакваше часове наред ходене из заснежения Таунус².

В джобовете на палтото му бяха не само ръкавиците, но и портфейла с всички документи, чекове и по-голямата част от наличните му пари в брой. В малкото портмоне, което носеше в задния джоб на панталона си, намери само златната си кредитна еврокарта и малко повече от седем марки. Пет от тях похарчи за цигари, а що се отнасяше до евро картата, тя струваше точно колкото парчето пластмаса, върху което беше отпечатана. На първата бензиностанция, покрай която мина, банкоматът беше развален, на втората изобщо не му я приеха. А стрелката на резервоара неумолимо падаше надолу. Най-сетне се принуди да излезе от магистралата, за да потърси бензиностанция, която приема кредитни карти, или банка, или пък пощенски клон, където можеше да получи пари срещу дяволската измишльотина.

Именно така започна цялата невероятна история. Не откри бензиностанция. Нито банка или поща. Още по-точно – не откри дори никакъв град. Откакто излезе от магистралата, сякаш попадна в някаква съвсем непозната, безлюдна страна, защото не забеляза никъде даже табела с името на населено място. Нямаше указание за магистралата, за главните шосета, нито за селищата, абсолютно нищо. Като че ли съм влязъл в друго време, помисли си той, което ме е отвело в паралелен свят, където има дървета и пътища, и сняг, но няма хора. И бензин също. Резервоарът беше празен! От пет минути стрелката сочеше под нулата.

Въпреки всичко посегна към ключа, завъртя го и се опита да включи двигателя. Резултатът беше такъв, какъвто очакваше – стартерът завъртя, но двигателят не запали. В резервоара нямаше бензин.

– Искаш да си съсипеш акумулатора ли? – попита Астрид, сбърчила чело.

Бренер послушно свали ръка от ключа, но устоя на желанието да погледне тъмнокосото момиче на седалката до себе си или пък да каже нещо, за което сигурно още в същия момент щеше да съжали. Втората голяма грешка, която допусна този ден – обикновено никога не вземаше стопаджии. Но просто го съжали, когато го видя да стои треперещо в студа и да маха с посинял палец, с посинели от студа устни и очи, огромни и черни като на подплашена сърна. Очите и междувременно се бяха свили и погледът им бе станал много по-твърд. Дори и при

2. Таунус – Планинска местност в Западна Германия – Бел. прев.

огромно количество добра воля недоверието, което струеше от тях, не можеше да остане незабелязано. През последните няколко минути дясната и ръка непрекъснато се плъзгаше в джоба и пръстите и въртяха нещо. Бренер предполагаше, че носи сълзотворен спрей, нож или някоя подобна глупост. Тъпачка! Всъщност можеше да я разбере. Животът на стопаджийка, още повече на нейната възраст и с привлекателната и външност, криеше известни рискове. И въпреки това си беше тъпачка.

– Май бензинът е свършил – каза той унило.

– Така изглежда. – Астрид кимна с глава. Пръстите и се свиха още по-здраво около онова, което стискаше в джоба си.

– Резервоарът е празен – повтори Бренер. В гласа му прозвуча раздразнение. Астрид явно не разбираше, че просто си търси някой, върху когото да излее лошото си настроение. – Какво си мислиш, че така отчаяно търсиш през последните десетина минути?

Момичето се оказа достатъчно умно, за да не отговори. Но погледът и казваше достатъчно ясно какво мисли. С гневно движение Бренер дръпна ключа от таблото и с все сила го натика в джоба си. Беше изключил чистачките и фаровете и предното стъкло беше вече наполовина закрито от тънък слой лед, който на малки парченца се стичаше надолу и веднага замръзваше. В мига, в който издърпа ключа, и парното престана да издухва топъл въздух. Макар да знаеше, че е практически невъзможно, Бренер имаше чувството, че усеща как студът пропълзява в колата.

– Май ще трябва да вървим пеша – каза той.

– Ние? – Астрид извади ръката си от джоба. За миг Бренер застина. В следващата секунда мислено се наруга за глупостта. Астрид държеше пакет „Марлборо“ и запалка „Бик“. Пъхна цигара в устата си и само вдигна рамене, без да каже нищо, когато той отказа да си вземе. – Защо „ние“?

– Не знам колко е разстоянието до следващата бензиностанция – отвърна той. – Може да вървим часове. Ще премръзнеш, ако останеш в колата. Сигурно ще стане ужасно студено.

Астрид щракна запалката и силно дръпна от цигарата. Димът влезе в очите и и те се насълзиха.

– Защо просто не почакаме? – каза тя, опитвайки се да потисне кашлицата. – Все някога ще мине някой автомобил и ще го спрем.

– Сигурна ли си? – Бренер посочи гладката снежна покривка върху пътя. Дори не можеше да се различи къде свършва шосето и къде започва канавката пред гората. – Местността наоколо не изглежда

многолюдна.

Той поклати глава, стисна зъби и отвори вратата, още преди да има време да размисли. Студът не беше чак толкова силен, както очакваше, но беше достатъчно студено. Тялото му в момента не се беше адаптирало. Събраната топлина нямаше да се задържи още много дълго.

Например тази в левия му крак се задържа приблизително половин секунда, тоест точно толкова, колкото му беше необходимо да подаде крака си от колата и да стъпи на земята, или по-точно казано, в дълбоката до глезен локва, върху която беше спрял колата. Водата, която веднага се просмука в чорапа му, беше толкова студена, че направо го заболя. Бренер прехапа устни и устоя на желанието да дръпне крака си. Вместо това се опита да открие сухо място поне за другия крак, надигна се със силно извити назад ръце и със смешно движение излезе от колата. Закукука, за да мине от другата страна.

Астрид също беше излязла и в момента ровеше в джинсовата си раница, която беше сложила върху капака на двигателя. Бренер си спести въпроса какво щяха да направят металните закопчалки на боята, вместо това затвори вратата и я заключи. Астрид подигравателно го изгледа с ъгълчетата на очите си и заизмъква нещо сиво и безформено от сака.

– Да не би да те е страх, че ще се появи някой с туба бензин и ще ти открадне колата? – попита тя.

– Имам радио вътре – изръмжа Бренер. – Какво правиш?

Сивото нещо се оказа плетен пуловер, който Астрид спокойно можеше да ползва и като нощница и който и на Бренер беше голям с поне осем номера. Тя със сърдито движение го измъкна докрай, при което от раницата в снега и върху капака изпадна поне половината и съдържание. Бренер вече знаеше какво е станало с боята на колата.

– Ето, облечи това – каза тя, събирайки нещата си.

Бренер се поколеба само за миг. Пуловерът изглеждаше ужасно, но акумулираната в тялото му топлина вече свършваше. Ако трябваше да избира дали да стане смешен, или да си навлече бронхопневмония, предпочиташе смеха.

Намъкна пуловера и помогна на момичето да прибере всичко в раницата, после тръгнаха. Около стотина метра, до следващия завой, пътят леко се спускаше надолу, после отново се изкачваше и възвишението продължаваше още двеста-триста метра, след които се скриваше зад друг завой. После идваше още един. И още един.

– Накъде, по дяволите, води проклетият път? – попита Астрид, след като половин час мълчаливо бяха вървели един до друг. – Към Сибир?

В гласа и все още се долавяше същият агресивен тон, който през първите десет минути на познанството им заблуди, а в единайсетата ядоса Бренер. Може би не беше чак толкова стар, че да и бъде баща, но на трийсет и пет години със сигурност беше достатъчно възрастен, за да не проявява разбиране за поведението на някаква най-много шестнадесетгодишна уж пънкарка, която в момента изживяваше след-пубертетния си период, тоест времето, в което напразно си задаваше въпроса как, моля ви се, целият свят още не е разбрал, че тя единствена знае как стават работите.

– Представа нямам – отвърна той след известно време. Стъпалото го болеше. Не му се приказваше, а студът отдавна беше прехвърлил границата на поносимото и ставаше все по-мъчителен. Без пуловера отдавна да е измръзнал. Въпреки това не спираше да си задава въпроса защо изобщо я взе в колата.

Сякаш, за да подсили съмненията му, Астрид попита:

– Нямах ли карта?

– Напротив, имам – неохотно отвърна Бренер. – Много добра. Атлас на пътищата в Германия, най-новото издание на ADAC³.

– И е в жабката на колата?

– В страничния джоб на вратата – призна Бренер. – Откъм страната на шофьора, да ми е подръка.

Астрид се засмя и макар че той се ядоса на въпроса и – или по точно на обстоятелството, че тя го принуди да признае още една грешка, – смехът и малко разведри обстановката, още повече че изведнъж и съвсем неочаквано Астрид смени тона:

– Е, все някога трябва да стигнем до някой град. Или поне да видим табела. Имаш ли представа къде се намираме?

– Ни най-малка. Просто завих по първото отклонение от магистралата. – Той направи гримаса. – Някой ми беше казал, че трябвало само да излезеш от магистралата и рано или късно ще стигнеш бензиностанция.

– Явно е искал да каже „по-късно“. – Астрид запали нова цигара, а той този път не отказа поднесения пакет. Тя му подаде огънче и попита: – Да не би да си останал без пукната пара?

Бренер беше взел раницата и чиято тежест вече неприятно започваше да усеща. Прехвърли я от лявото на дясното си рамо, после отговори

3. ADAC (АДАК) – Най-голямата фирма в Германия за пътни карти, пътеводители, туристически справочници и др. – Бел. прев.

между две дръпвания от цигарата:

– Откъде ти дойде наум?

– Ами много просто. Защо някой ще тръгва от град, където може да купи бензин, колкото си иска, без да зареди.

Той и разказа историята за забравеното палто и последвалата лавина от неприятни изненади. Астрид поклати отсечено глава няколко пъти и каза с негодувание:

– Проклетата пластмаса, ще съсипе всички ни.

– Интересно изречение. Къде го прочете? – Астрид объркано го погледна и Бренер продължи: – Предполагам, че можеш да ми обясниш какво имаш предвид. Как така „проклетата пластмаса“ ще ни съсипе?

В очите на Астрид проблесна гневно пламъче.

– О, я ме цуни отзад!

– В момента не може, много е студено. Освен това, ако случайно мине някой, не искам да те поставям в неудобно положение.

– Що за тип си всъщност? – Астрид като че ли не знаеше дали да се ядоса или не. – Някакъв тъп banker или какъв?

– Щеше ми се да е така, но за съжаление не е. Просто съм дребен застрахователен агент, който се опитва да пробута на хората напълно излишни полици. – Той се засмя. – Между другото, за да си купи с припечеленото тъпа капиталистическа кола, с която после да взема стопаджийки като теб.

– Сделките ти сигурно вървят доста зле – контрира го Астрид. – Иначе щеше да си скъташ някоя и друга марка, та да заредиш. – Тя хвърли цигарата си в снега край пътя, бръкна в джоба, за да извади нова, но веднага върна пакета обратно, вдигайки рамене. – Наистина ли си от тия, дето трият праговете на хората?

– Аквизитор съм – поправи я Бренер, придавайки на гласа си съвсем умишлено обиден тон. – И по-точно, регионален инспектор.

– Добре, добре, вярвам ти. – Астрид се намръщи и непринудено оправи черната си, дълга до раменете коса. Ако тази коса беше малко поподдържана, помисли си той, и подстригана на някаква модна прическа и ако си беше сложила по-нормални очила, а не тези телове в стил „Джон Ленън“, можеше да изглежда наистина доста добре. – Така надутото могат да приказват само регионални инспектори.

– Защо се държиш така?

– Как?

– Така дръпнато. Разбирам, че си вкисната, задето те вкарах в това положение, но не това е причината, нали? Беше си такава, още, когато

се качи.

– И какво, ако е така?

– Изобщо не те обвинявам. Само се питам защо момиче като теб пътува на стоп посред зима, през тази пуста местност и се заяжда с всеки, който я качи в колата си. Неприятности ли си имала?

– Може би. – Тя избягна погледа му, а разстоянието помежду им отново се увеличи, вероятно без самата тя да го съзнава.

– Искаш ли да ми разкажеш?

– И защо?

– Ами, съвсем просто: защото имаме време. – Бренер посочи пред себе си. Пътят отново се спускаше и на около три-четири километра вървеше съвсем направо, като по конец. Докъдето стигаше погледът му, върху снега нямаше никакви следи. Разходката им май щеше да стане доста дълга. И доста студена.

3.

С изключение на някое добре премерено кроше или друга подобна атака, при нормални обстоятелства нямаше много неща, които можеха да смутят стомаха на Макормък. Но да седи със Стайпър във возило, задвижвано с моторна сила, това само по себе си вече беше чиста проба рисковано начинание. Да седи с него в машина, която на всичкото отгоре и лети, граничеше с лудост. А да седи до Стайпър в „Апах“, вече беше обстоятелство, в което нямаше нищо нормално.

Стомахът на Макормък тъкмо беше спрял да се бунтува, когато Стайпър без предупреждение завъртя хеликоптера в спирала, наподобяваща седем и половина пъти навит тирбушон, всъщност неговата представа за десен завой. В същото време нададе такъв индиански вик, при който и Седящият бивол би побелял от завист. Макормък изстена от ужас, полетя напред и опъна предпазния колан, а стомахът му подскочи и го удари в зъбите.

– Стайпър! – изпъшка той. – Имате ли ум в главата?!

– Капитане? – Стайпър така широко се ухили, че ъгълчетата на устата му почти опряха в краищата на шлема със странна футуристична форма. Хеликоптерът се наклони на другата страна и направи маневра, която Макормък оприличи на троен възел.

– Лейтенант Стайпър! Веднага престанете с това безумие! – простена на Макормък. Хиляди пъти повече му се искаше да изкрещи, но не

смееше от страх да не изкара закуската си върху командното табло. – Спрете машината!

– Слушам, сър!

Макормък твърде късно разбра, че отново направи грешка. Само допреди пет минути можеше да заложи дясната си ръка, че еквивалентът на внезапно спиране със свистящи гуми е невъзможен при машина, която трябва да се подчинява на универсалните правила на аеродинамиката. Стайпър му доказва обратното.

Двигателят на „Апах“ – а изрева, ръбестата муцуна на машината се наведе, сякаш за една безкрайна секунда застана почти вертикално във въздуха, после – точно в момента, когато Макормък беше твърдо убеден, че ще се забият като камък в земята – със скърцащ тласък се върна в хоризонтално положение.

– Заповедта изпълнена, сър! – ухили се Стайпър. – Машината спряна.

Макормък се хвана за шлема, стенойки, и преглътна няколко пъти, но киселият вкус в устата му не изчезна. Някак съдържа гнева си. В крайна сметка бяха го предупредили. И ако не реагира на предупрежденията, трябваше да се усети, когато забележа съжалителните погледи, които останалите офицери си размениха тази сутрин, когато се събраха за разпределяне на задачите. Стайпър беше известен с абсолютната си лудост – меко казано. Списъкът на оплакванията, постъпили през последните две години срещу него при военния комендант на Рамщайн, не беше много по-къс от телефонния указател на Ню Йорк. И ако по случайност не беше един от най-добрите пилоти на хеликоптери, които някога са служили във Военновъздушните сили на САЩ, отдавна да са го уволнили или арестували. Само там му беше мястото според Макормък.

– Фантастична машина, сър – продължи Стайпър, когато Макормък не отговори. – Летял съм на всички възможни модели, но това бебче ми е любимата играчка. – Очите му блестяха като на дете, което въодушевено разказва за новото си влакче. Значи истина е онова, дето разправяха за него, помисли си Макормък. Беше абсолютно превъртял.

– Мога ли да ви напомня, лейтенант – каза той остро, – че тази играчка е собственост на Съединените американски щати и цената и е цифром и словом двадесет милиона щатски долара...

– Почти двадесет и осем, сър – поправи го Стайпър, но Макормък продължи невъзмутимо:

– Ако не се смята това, че се намираме на територията на приятелска страна, а вие току-що нарушихте поне десетина нейни закони и

правилници, имате ли представа какво могат да си помислят хората отдолу за нас, американците, ако са наблюдавали майсторските ви изпълнения?

– Нищо, сър! – отвърна Стайпър. – Долу не живее никой. Има само неколцина селяни и лесничей. – Той посочи през прозрачната кабина. Хеликоптерът стоеше неподвижно във въздуха. Роторите отвяваха снега, така че те се намираха в центъра на елипса с диаметър около тридесет метра, в която видимостта беше относително добра. Но зад нея се виждаше колко силно вали снегът. Стайпър е прав, ядосано си помисли Макормък. Висяха на около четиристотин метра над гората. Ако долу изобщо живееше някой, бе невъзможно да не ги е видял. Но това не правеше нещата да изглеждат по-добри.

– Имам жена и деца, лейтенант – кисело продължи Макормък. – И семейството ми иска да ме получи довечера невредим. Разбрахте ли?

– Тъй вярно, сър! – Глуповатата усмивка беше изчезнала от лицето на Стайпър, но в погледа му продължаваше да просветва иронично пламъче. Макормък се запита дали Стайпър някога ще порасне и си отговори, че това вероятно никога нямаше да се случи.

– Не сме тук за удоволствие – продължи той. – Имаме задача, която трябва да изпълним. Оставете глупостите и подкарайте този сандък по първоначалния курс. – Той отсечено махна с ръка. – Само че бавно! Имаме достатъчно време.

Стайпър дори не се опита да скрие разочарованието си, но се подчини. „Апах“ – ът бавно, почти нежно се отдели от изчаквателната си позиция над гората и пое на изток.

Макормък внимателно следеше Стайпър – нямаше какво друго да гледа. Небето над тях беше оловносиво и еднообразно, а нивята и горите, които се редуваха на половин миля отдолу, вече бяха напълно побелели. Още два дни така и цяла Средна Германия ще потъне под половин метрова снежна покривка. Само при мисълта за толкова сняг потрепери. Макормък беше тексасец и през всичките дванадесет години, прекарани на служба тук в Рамщайн, нямаше и един ден, в който най-малко веднъж да не му се е приискало да се прибере вкъщи. Разбира се, и у дома имаше сняг, но зимите бяха различни – студени, къси и сухи. Летата също се различаваха от тези в Германия – бяха горещи, дълги и сухи. Нямаше я тази лапавица, която девет месеца в годината не можеше да реши какъв сезон да бъде. Е, този полет беше може би последната му задача. Още точно единадесет дни, заедно с днешния, и службата му свършваше. След по-малко от две седмици двамата с жена му щяха да седят на

терасата на малкото ранчо, което купиха преди тръгването му. И ще каже адио на добрата стара Германия! Сбогом, армия! И сбогом на всички проклетите псета като Стайпър; макар че сигурно само след три месеца вече щяха да му липсват.

– Наистина сте добър пилот – рече той след известно време, следвайки някакъв необясним импулс, за да посмекчи малко думите си преди.

– Благодаря, сър! – кимна с глава Стайпър. – Но да пилотираш това бебче не е никакво изкуство. Само трябва да му кажеш накъде искаш да летиш, и то практически само прави всичко останало.

Макормък плъзна поглед по сложните контролни и измервателни прибори върху таблото на хеликоптера. На него нищо не му говореха. Макар че от дванадесет години служеше на летище, разбираше от техника дотолкова, колкото да знае, че хеликоптерите са онези малки летателни машини, които нямат крила. Макормък беше остарял във вътрешните служби и нямаше никакво намерение през оставащите му единадесет дни служба да научава нещо, което не е трябвало да знае в течение на изминалите единадесет години и единадесет месеца. За него беше загадка защо го изпратиха на тази задача. След първия лупинг на Стайпър започна да таи подозрение, че самият Стайпър е причината – един вид малка шега на така наречените му колеги, които по този начин се сбогуваха с него. Само за да покаже учтивост, продължи:

– Разказват се истински чудеса за тези хеликоптери. Има ли нещо вярно?

– Подценяват способностите на машината – отвърна Стайпър с глас, който накара Макормък отново да си помисли, че направи грешка. Май изобщо не трябваше да споменава за това. – Само с това бебче мога да спечеля цяла война, ако потрябва. Знаехте ли, че навремето „Апахите“ първи ритнаха Хюсеин по зад... – Той млъкна. – Извинете, сър. Исках да кажа, знаехте ли, че един отряд бойни „Апахи“ започнаха войната в Залива?

– Не – отвърна Макормък. – Досега си мислех, че иракчаните я започнаха. – Той остро изгледа Стайпър и зачака да види реакцията върху лицето му. Но такава не последва. След малко попита: – Изпълнявал ли сте някога бойна задача, лейтенант?

– Не, сър. А вие?

Макормък поклати глава.

– Слава Богу, не. И май няма и да изпълня. След две седмици приключвам.

– От вашите уста в Божиите уши, сър. – Думите бяха казани с особен тон, който накара Макормък да наостри слух.

– Какво имате предвид?

Стайпър сви рамене и движението му се предаде върху ръцете и китките, които държаха лоста за управление. „Апах“ – ът леко се разлюля, после отново се успокои. – Казах го просто така. Каква е задачата днес, сър?

– И аз знам колкото вас. Ще ескортираме една машина по обратния път до летището. По-точно, хеликоптер, който вози морски генерал. Защо питате? Не прочетохте ли заповедта си?

Стайпър замълча малко по-дълго, така че Макормък не можеше да не забележи лекото му объркване.

– Напротив – отговори той най-после. – Само че се питам какво още има на борда му.

– Как така какво? – Изведнъж в гласа на Макормък се появи притеснение.

– Просто си размишлявам – опита се да се измъкне Стайпър.

Макормък шумно пое дъх през стиснатите зъби.

– Бъдете така любезен и ми кажете какво мислите, лейтенант.

– Виждате ли онези неща там, отвън? – Стайпър посочи с глава към късите тъпи крила на „Апах“ – а. Под всяка от носещите повърхности висеше масивен варел, чиято предна третина приличаше на научнофантастичната версия на пчелен кошер. Това бяха носачите за оръжието на хеликоптера.

– Е, и? – нетърпеливо попита Макормък.

– Заредени са – отвърна Стайпър. – Двадесет и четири бебчета от всяка страна. А под корема ни висят още няколко, по-голям калибър.

Измина известно време, докато смисълът на току-що казаното от Стайпър проникне в съзнанието на Макормък.

– Момент, момент. Да не искате да кажете, че...

– ...имаме бойно оръжие на борда, точно така, сър – потвърди Стайпър. – Питам се, ако наистина трябва да ескортираме само някакъв морски генерал, защо, по дяволите, сме въоръжени до зъби?

4.

Гората се нижеше край тях мъчително бавно и за момент на Салид му се стори, че отляво и отдясно на пътя се движат дърветата, а не

камионът. Също като в един стар холивудски филм, където бяха сложили главния герой върху дървен кон, а зад него върху екрана се въртяха картини на някаква местност, за да симулират движение. Каквото и да правеше, невъзможно бе да увеличи скоростта на „форд“-а. Когато дадеше повече газ, гумите превъртаха в калта, а когато натиснеше спирачките, камионът се хлъзгаше напред, готов да се преобърне.

Разбира се, знаеше, че въпросният ефект съществува само във въображението му. Не колата или гората – с него нещо не беше наред. Беше нервен. Не се страхуваше, но знаеше, че от този момент нататък нищо не биваше да става както не трябва, защото вече нямаше връщане назад. Една малка грешка, и никой няма да излезе жив от тази гора. За това щяха да се погрижат таблетките цианкалий, които всеки от тях носеше в джоба си. А ако е необходимо, и неговата пушка. Не вярваше, че ще му се наложи да я използва. Планът му, както всеки план, който беше разработвал, бе изпипан до последния детайл. Една от причините, поради които Салид е толкова търсен терорист, беше, че винаги пресмяташе и най-непредвидимите обстоятелства и до този момент това винаги се оказваше правилно. Салид не вярваше на случайности или нещастни обстоятелства и затова рядко можеха да му погодят номер. И ако все пак се случеше... Петимата, които го придружаваха, знаеха с какво се захващат и бяха готови да умрат за убежденията си. Не предвождаше отряд от камикадзе – Салид не харесваше самоубийците, които освен пропагандния ефект рядко постигаха нещо друго, но всички бяха приели мисълта, че е възможно да умрат и нямаше да се поколебаят да го сторят.

Днес имаше нещо по-различно. Не беше нищо конкретно, само чувство, усещане. Салид не беше човек, който се оставя да го водят чувствата и може би точно това го правеше още по-нервен.

Бавно се приближаваха до поляната, която беше целта им. Пътят правеше остър завой, после пред тях се показва голо пространство, което леко се изкачваше нагоре. Беше грижливо почистено от храсталаци на разстояние петдесет метра пред тях. В средата, увенчана от изгасналия поглед на неонов прожектори и внимателно следящи видеокамери, се издигаше двойна ограда от бодлива тел. Зад оградата, малки и сгъсени под падащия сняг, се виждаха три дълги бараки и приличен на пън бетонов бункер, пред чийто вход на пост стояха двама премръзнали войника и пристъпваха от крак на крак. Наполовина скрита зад бетоновата сграда стърчеше кабината на военен хеликоптер. Перките и стъклата бяха изчистени от снега и машината беше готова да излети.

Голямата порта в телената ограда беше затворена, но вратата на

малката караулка до нея беше отворена. Мъж в лъщящ черен дъждобран се беше показал и с явно нетърпение гледаше към камиона.

Ръката на Салид се плъзна към пушката, застина за миг върху нея, после отново се вдигна. Стисна волана с двете ръце и даде газ, за да измине по-бързо последните метри от разстоянието. Постовият излезе от караулката и направи няколко крачки към камиона. Върху лицето му се появи въпросително изражение, което миг по-късно премина в злорада усмивка, когато видя повредените чистачки. Стъклото, което трябваше да чистят, почти цялото беше покрито от слой лед, кал и сняг. И от съвсем близко разстояние дупката от куршума не можеше да бъде видяна.

Войникът се обърна и махна на някого във вътрешността на будката, после направи половин крачка назад, за да не бъде опръскан с кал от приближаващия камион. Машината спря с виещ двигател на по-малко от пет метра от портала. Салид не сне съвсем крак от педала на газта. Двигателят малко позатихна, но шумът продължаваше да бъде достатъчно силен, за да заглуши всеки друг звук, който би могъл да стигне до вътрешността на будката. Постовият отново се приближи.

– What happened!?! – извика той ухилен. – You're late, and...

Показалецът на Салид се сви около спуська. Пушката рязко подскочи в скута му. Куршумът проби вратата на шофьора, улучи постовия в гърлото и ударът го хвърли на земята. Едновременно с това Салид даде газ и натисна съединителя. „Форд“-ът подскочи напред. Бронята удари шперплатовата будка и я срути, сякаш беше от картон. Половин секунда по-късно муцуната на камиона блъсна портала и го откачи от пантите.

Разхвърчаха се искри, чу се ужасно съскане и в продължение на секунда около радиатора на колата танцуваха сини пламъци. Двете лепени гуми се спускаха и част от брезента пламна. Остатъкът от предното стъкло окончателно се натроши и се изсипа като буен ручей върху ръцете и коленете на Салид. После камионът мина от другата страна и олюлявайки се, запълзя покрай трите бараки, като влачеше след себе си част от строшения портал.

Чу се вой на сирена. Някъде започнаха да крещат мъжки гласове, иззад прозорците на бараките припламна светлина. Дватама постови пред вратата на бункера, които до този момент дремеха в очакване смяната да свърши, пъргаво се завъртяха кръгом и с един скок се скриха вътре. Дори не се опитаха да вдигнат оръжията си. Заповедите им явно бяха други. Още преди камионът да бе изминал и двадесет метра, тежката бронирана врата се затръшна с глух шум. За да я отворят, щеше да им

трябва тежко оръдие.

Камионът продължи да се движи. От едната барака откряха огън. Куршумите от pistolетните изстрели се забиваха в метала, без да причиняват кой знае какви вреди. Камионът продължи напред към средната барака. По средата на пътя ламарината от портала се откачи, удряйки се в постройките. Салид с все сила натисна спирачките и колата застана напърно на пътеката.

Брезентът отхвъркна нагоре, от каросерията изскочиха четирима мъже, облечени в маскировъчни дрехи, и започнаха да стрелят, още преди да са стъпили на земята. Воят на сирената бе заглушен от плющящото тракане на руски автомати, звуците от трошене на дърво и стъкло и силните писъци на войниците. От едната барака се показва войнишка фигура, олюля се и падна, опита се да се надигне, но отново беше улучена от куршум и политна назад. Нещо малко, тъмно прелетя над войника и изчезна в отворената врата на бараката. От сградата проехтя един-единствен пронизителен писък, после се чу пукот, странно мек и глух, после отново писък и секунда по-късно – мъчителната кашлица на много хора.

Четиримата терористи продължаваха да стрелят, покриваха двете бараки отляво и отдясно на камиона с гневни залпове от оръжията си, като в същото време прибъгваха на зиг заг през двора. Камионът тежко тръгна назад, двигателят изведнъж силно изви и машината връхлетя върху третата барака. Тежкият няколко тона камион счупи дървената врата, пробди стената и спря, подобно на коркова тапа, заседнала в твърде тясното гърло на бутилка.

Салид грабна пушката си, изби вратата с рамо и падна на земята. Проехтяха изстрели. Някой силно изкрещя на английски. Салид видя размитите очертания на един войник, който тичаше. Взе го на прицел, но не улучи. Отвън продължаваше гневното тракане на „Калашников“, после се чу глухата детонация на втора граната. Към него се присъедини спътникът му от кабината.

Салид скочи на крака, с ъгълчетата на очите си видя някаква сянка и стреля, без да се прицелва. Отговори му писклив крясък, чу се тупване на оръжие на земята, последвано миг по-късно от падането на тяло. После вече нямаше никой, който да стреля по тях.

Двамата мъже бързо прекосиха опустошеното помещение. С един изстрел от автомата на втория вратата на съседната стая се отвори и Салид уби мъжа, който чакаше зад нея с вдигнато оръжие. Сградата потрепери от последвалата експлозия. Издрънча стъкло и сивата утринна светлина бе разкъсана от огнен пламък.

С дълъг скок Салид се прехвърли през единия от прозорците, останали изведнъж без стъкла, претърколи се през рамо и отново се изправи с насочено оръжие. Двата продължиха напред. Стреляйки безразборно около себе си, влизаха все по-навътре в сградата. Стигнаха друга врата и разбиха и нея.

Помещението не беше празно. По-голямата му част се заемаше от огромно писалище, а до него имаше по-малка, очукана маса с радиостанция върху нея. Млад войник въртеше копчетата и като обезумял. Салид го застреля, изстреля къс откос в радиостанцията и насочи дулото на оръжието си към другите двама мъже в стаята. Единият от тях насочи пистолет, но застина по средата на движението си, когато видя оръжието срещу себе си.

Вторият дори не помръдна. Втренчено гледаше двамата нападатели със смесица от омраза и презрение. Беше мъж на около петдесет години, с оредяла и посивяла коса, облечен в униформа и с отличителните знаци на генерал от морската пехота. На стената зад него висеше разпънато звездното знаме на САЩ. Мъжът изглеждаше безпомощен, но в никаква случай уплашен.

– Хубаво е, че не оказвате съпротива, генерале – каза Салид. Английският му имаше необичаен твърд акцент, сякаш старателно трениран в продължение на много години. – Щеше да ми е неприятно да застрелям вас и приятеля ви.

Генералът присви очи.

– Какво искате? Трябва да сте полудели, ако мислите, че ще успеете да вземете нещо оттук. Най-много след десет минути ще сте мъртви.

Салид хладно се усмихна.

– Възможно е. Значи още една причина да не губим повече време, нали? – Дулото на оръжието му сочеше стоманената врата до американското знаме. – Интересува ни съдържанието на сейфа ви, генерале. Бихте ли бил така любезен да отворите вратата?

– Fuck, yourself⁴ – спокойно отвърна офицерът.

Оръжието на Салид изляз късо и върху синята униформа се появи идеално прав ред от малки черни дупчици, които бавно започнаха да се изпълват с тъмночервена течност. В продължение на половин секунда мъжът гледа убица си с широко отворени очи, после рухна напред. Главата му глухо се удари върху писалището, чиято зелена кожа изведнъж се осея с ужасни червени петна.

4. – Върви на майната си! – Бел. ред.

– Е, приятелю? – Гласът на Салид звучеше почти развеселено, докато насочваше оръжието срещу втория. – Може би ти ще ни доставиш удоволствието да отвориш вратата?

Военният се поколеба. С дясната си ръка продължаваше да стиска револвера, а върху лицето му Салид буквално можеше да прочете какво мисли в този момент. Знаеше, че няма никакъв шанс да стреля. В очите му пламтеше страх. След това обаче в изражението му се появи нещо като инат.

– Убийте ме! – рече с треперещ глас. – И без друго няма да излезете оттук.

Салид го изгледа за момент, без да каже дума, после с бързи крачки заобиколи писалището. Сграбчи го за рамото, вдигна го от стола и го блъсна в стената.

– Отвори я!

Военният поклати глава.

– Не мога. Само генерал...

Отново се чу плоп. Военният изкрещя, свлече се и стисна с две ръце простреляното си коляно.

Салид отново се усмихна, обърна го с крак по гръб и притисна дулото на пушката до другото коляно.

– Е, приятелю? Да натисна ли?

– Моля не, недей! – простена раненият. Лицето му беше посивяло от болка. – Моля...

– Тогава отваряй! – Салид държеше пушката с една ръка. С другата го хвана за ревера на куртката и грубо го дръпна нагоре. Онзи изпищя от болка, но послушно вдигна ръце и с треперещи пръсти започна да набира комбинацията на шифъра. Вратата се отвори с леко щракване.

– Ето, виждаш ли, струва си да бъдеш разумен – с приятелски тон рече Салид.

В погледа на военния се прибави и отчаяна надежда. Салид и остави точно толкова време, колкото да се превърне в пламъче, после натисна спусъка.

Тялото се свлече на пода, без Салид да му обърне никакво внимание.

– Съжалявам, малкия, но си твърде доверчив – рече той подигравателно.

С периферното си зрение забеляза учудването, с което го погледна спътникът му. Можеше да го разбере, макар че леко се подразни. Безвкусни духовитости от този род обикновено не бяха в стила му. Едната

от причините, основната причина за успеха, на който се радваше Салид в кървавия си занаят, беше, че изпълняваше поръчките си с прецизността и безразличието на машина, която убива, защото това е предназначението и а не, защото изпитва удоволствие или неприязън, или изобщо някакво друго чувство. Освен това се отвърщаваше от всякаква форма на глупостта, а приказки като току-що казаната бяха глупави. Подхождаха за евтините криминални романи и още по-евтините филми, но не и за сегашната ситуация.

Салид се учуди на самия себе си. И се разтревожи. Колкото и незначителни да изглеждаха изтърваните думи, те не бяха нормални, а нещата, които не бяха нормални, по принцип го дразнеха.

Друга грешка. Салид установи, че вече пет секунди стои пред отворената врата на сейфа и гледа, без в действителност да вижда какво има вътре. Какво ставаше с него? Проклятие!

Салид тръсна глава и се съсредоточи в съдържанието на малкия трезор в стената. Съдържаше това, което можеше да се очаква. Две тънки папки с документи, на които Салид не обърна внимание, дребна сума пари в брой – тях не докосна – и папка във виненочервена кожена подвързия, която бързо грабна и запрелиства. Съдържанието и представляваше четири гъсто изписани машинописни страници, грижливо ламинирани в прозрачно фолио, върху което направо на всяка страница се четеше бледочервен надпис TOP SECRET.

Салид затвори папката, погледна още веднъж в сейфа, извади една видеокасета и малка, изненадващо тежка кутия от хромиран метал, които пусна в джоба си, без много-много да ги разглежда. Воден от някакво абсурдно чувство за ред, затвори вратата на касата и едва тогава се обърна.

– Да тръгваме.

– Това ли беше всичко? – попита придружителят му.

Салид отново направи нещо, което изобщо не отговаряше на обичайното му поведение. Вместо да подмине въпроса, отговори:

– А ти какво очакваше, братко? – иронично попита той. – Атомна бомба ли?

Другият незабележимо потрепна. Вероятно взе необичайната подигравка в гласа на Салид за раздразнение. Не каза нищо, но погледът му издаваше въпроса, който не се осмели да зададе: „И само заради това ли рискувахме живота си?“

Салид го обърка още повече, като продължи:

– Макар че е само хартия, попадне ли в ръцете, на когото трябва,

може да стане по-опасна и от бомба. Поне що се отнася до враговете ни. – Пъхна папката под якето си и посочи вратата: – А сега да се махаме.

Този път другият не се обади. Никой не противоречеше на Салид два пъти.

5.

За първи път, откакто оставиха колата, през ума на Бренер мина мисълта, че тази разходка може да завърши не само с няколко неприятности. Беше станало още по-студено, не само като субективно усещане, във възприятията му, а действително. През последните десетина минути небето беше започнало да придобива някакъв неприятен, убитосив цвят, който сам по себе си ясно говореше за сняг, студ вятър, но и за премръзнали пръсти на краката, бронхопневмония и температура.

Бренер изкриви лице. Положението им и без друго беше достатъчно лошо, за да се влоши още повече. Вървяха вече от двадесет минути, но какво разстояние може да измине човек за двадесет минути? Един километър? Два? Едва ли повече. Пътят беше все така пуст и безупречно бял, както в първия момент. Никъде не се виждаше табела или кръстовище или пък някакъв признак, че в това ъгълче на Вселената от времето на ранния плеистоцен е имало някакъв живот.

Извърна глава и погледна назад. Дървета, сняг, още повече дървета и още повече сняг. Прекрасно. Романтично, ако гледаш картината върху пощенска картичка или календар. Но ако шляпаш с мокри крака през снега и на всяка крачка затъваш до глезените в ледения сняг, гледката губеше доста от прелестта си. Е, поне снегът вече не влизаше в обувките му – бяха пълни догоре.

Погледът му се плъзна по двойната диря след тях. Изглеждаше някак странно. Неговите стъпки вървяха като по конец на около половин метър от края на пътя, а тези на момичето приличаха малко на синусна крива – ту вървяха успоредно на неговите, ту всеки път, когато се сещаше, че твърде много се е приближила до естествения враг на възрастта си – някакъв възрастен, се отклоняваха към средата на шосето, за да се върнат след малко постепенно в предишното си положение. Като сателит, който напразно се опитва да се откъсне от притегателната сила на по-големия си брат.

За момент Бренер се отдаде на философско размишление за следите им, дали не са показателни за техния живот – нерешителните, но в

крайна сметка равномерни върхове и спадове на девойката и целеустремената и скучна права линия на неговия път? Що се отнасяше до Астрид, не я познаваше достатъчно добре, за да може да съди, но просто предполагаше. И той е бил на шестнадесет, вярно не така опърничав като Астрид, но също толкова непокорен. Доста време трябваше да мине, докато схване, че това, което смяташе за протест срещу обичайните норми и закостенелите правила, не беше нищо друго освен следване на други норми и правила. Всички Астриди на този свят по принцип бяха точно толкова предвидими, колкото и всички Бренеровци. А що се отнасяше до неговия живот... е, какво можеше да има срещу скуката, ако тя е доволно удобна и дава прилична финансова сигурност?

– Какво чакаш? Да слезе ангел-спасител от небето ли? – попита Астрид.

– Ще съм доволен и на жълт автомобил с мюнхенска регистрация – отвърна Бренер и глуповато се ухили. – Случайно да се интересуваш от полица на ADAC? Мога да те снабдя при много изгодни условия. Всеки трябва да има. Без нея си бита карта, повярвай ми.

Астрид го погледна неразбиращо. Момичето отново беше се доближило до него и Бренер се опитваше да отгатне в кой момент ще забележи грешката си и отново ще увеличи разстоянието.

– Замислям се, дали след време да не разкажа тази история на внуците си, знаеш ли? – продължи той. – Когато ги люлея върху коленете си пред запалената камина. Голямото приключение на моя живот.

Погледът на Астрид изразяваше пълно неразбиране. Така беше в продължение на секунда. После каза:

– Ако съвсем скоро не стигнем някъде, където е топло, никога няма да имаш внуци, защото ще ти измръзнат яйцата.

Без съмнение го каза само за да употреби думата яйца. И също без съмнение беше на прав път. Вървяха вече по-дълго, отколкото Бренер би си позволил при тези обстоятелства. Изведнъж осъзна, че наистина бяха в опасност, може би не непременно в смъртоносна, но все пак в опасност. Това, че до този момент не си го беше признал, се дължеше много по-малко на неща като невежество или прекомерна смелост, отколкото на живота, който беше водил досега. А в него нямаше опасности – не и такива като тази. Единствените конкретни опасности, на които бяха изложени хората като него, бяха сърдечните инфаркти, данъчните декларации, рак на белите дробове и евентуално някоя пътна злополука. Но сред тях не съществуваше тази да измръзнеш в снега, и то на разстояние двадесет километра от следващото населено място. Опасности като

тази бяха за видеофилмите и книгите, където човек можеше да ги съпреживява, изпитвайки приятната тръпка на незастрашения зрител.

Кога за последен път в тази страна беше измръзвал човек? През последната война? Или преди двадесет години? Преди десет? Бренер нямаше никаква представа, но беше сигурен, че е било отдавна. В свят, така завладян от медиите, нямаше шанс да пропусне подобна новина.

Може би утре хората щяха да чуят най-сетне сензация, мрачно си помисли той. Или пък напролет, когато снегът се стопи и отдолу се покажат вкочанените им трупове. Буквално видя огромните заглавия във вестниците: ОТКРИТ СНЕЖЕН ЧОВЕК В ТАУНУС. ДАЛИ ТОЙ И НЕГОВАТА ЖЕНСКА СА БЯГАЛИ ОТ СТАДО МАМУТИ, КОГАТО ЛЕДНИКОВАТА ЕПОХА ИЗЕНАДВАЩО Е НАСТЪПИЛА? По детински глупавата мисъл за миг му се стори толкова забавна, че той широко се ухили. Астрид обаче бързо го върна в действителността с въпроса си:

– Предложението, което ми направи, съдържа ли и застраховка срещу глупост?

– Да – отвърна Бренер. – Но не съм превел последната вноска. Това искаше да чуеш, нали?

Острият му тон изненада и него. Явно студът му действаше по-зле, отколкото му се искаше да признае. Май настроенията му взеха много бързо да се менят. Нямаше нищо чудно – беше му ужасно студено, вече изобщо не чувстваше стъпалата си. Това, което го обезпокои, беше, че дори и болката не чувстваше. Така ли започва измръзването?

Астрид изглеждаше съвсем объркана. Твърдостта в погледа и която за момент се беше скрила, отново се появи. Твърде късно разбра, че обидите и това, което тя смяташе за откровеност, бяха част от опърничавия и характер и начина, по който изразяваше доверието си към някого. А той проигра възможността да го спечели, и то за дълго. От друга страна – какво го засягаше?

В следващия момент тя направи нещо, което го изненада. Спря, измъкна с вдървени пръсти пакета „Марлборо“ от джоба си и му го подаде. Вътре бяха останали само две цигари.

Мирен договор? Да, реши той.

На Бренер не му се пушеше, но оцени жеста и не искаше втори път да наранява малката. Посегна с безчувствените си пръсти, взе едната цигара, пхна я между също така безчувствените си устни и изчака девойката да му даде огънче.

Устните и гърлото му бяха така премръзнали, че не можеше да

усети вкуса на дима. Въпреки това се опита да имитира нещо като лека усмивка.

– Благодаря.

Астрид дръпна силно и веднага изкара дима през носа си. Бренер беше сигурен, че с мъка потиска кашлицата. Тя размаха ръка пред лицето си, за да разсее дима, който влезе в очите и.

– Не пушиш от много време, а? – Астрид само го изгледа и той се почувства някак принуден да добави: – Трябва да ги откажеш.

– Да съм те питала за мнението ти? – Астрид повече не можа да се сдържи и закашля.

– Исках само да бъда учтив.

И за това не го беше молила. Е, добре. Продължиха мълчаливо да вървят. Когато изпушиха цигарите си и почти едновременно ги хвърлиха в снега, Астрид се обади:

– Там отпред се вижда някакъв път в гората.

Бренер проследи с поглед протегнатата и ръка. Не беше обърнал внимание на просеката между крайпътните дървета, растящи на равномерно разстояние едно от друго. Всъщност не беше и гледал внимателно. Ускори крачките си и спряха пред просеката.

Пътят, ако можеше изобщо да се нарече така, беше широк не повече от два метра и с остър ъгъл влизаше в гората. Короните на дърветата задържаха снега, така че добре се виждаше калният коловоз. Разклонението изобщо не се виждаше. Астрид го беше забелязала само защото на това място бялата стена, образувана от затрупаните със сняг храсти край пътя, прекъсваше.

– Стопански път – каза той. – Да продължаваме.

– Може би води към селски двор, замък или нещо такова. Да опитаме – предложи Астрид.

– Може би – съгласи се Бренер, но може да води и до купчина нарязани дърва на някоя поляна или до хранилка за диви животни. Или продължава на двадесет километра през гората и излиза на друг път. – Той поклати глава. – Ще е лудост да влизаме навътре. Тук поне знаем къде се намираме.

– Така ли? И къде?

– Рано или късно все ще стигнем до населено място – ядосано отвърна Бренер. – Или поне до някое стопанство.

– Някой е влизал с кола, и то не много отдавна – не се отказваше Астрид.

Тя посочи надолу и Бренер нямаше как да не признае, че девойката

е по-наблюдателна от него. Не беше забелязал следите от гуми, макар че стоеше точно върху тях. Бяха покрити с тънък сняг, който не ги скриваше напълно.

– Може да са от вчера – каза той, макар че съвсем не смяташе така. Не притежаваше способността на индианците да разчита следи, но беше ясно, че следите са само отпреди няколко часа. – Освен това, откъде знаеш дали следите водят навътре е гората, или излизат от нея?

Тъй като Астрид не можеше да каже нищо на този аргумент, тя не му обърна внимание. Реши да го удари на молба.

– Нека поне да опитаме. Иначе така може да си вървим още кой знае колко километра. Нямам желание да измръзна. – Тя посочи навътре в гората, надявайки се той да се съгласи, и направи още една крачка към него. – Само до първия завой. Ако след него няма нищо, се връщаме.

Бренер проследи с поглед тясната горска пътека. Няколко метра напред тя се сливаше със сенките, които се стелеха в гората като мъгла. Може би някъде там пътеката правеше завой, кой знае... Все едно, Бренер нямаше намерение да влиза навътре.

– Ще се изгубим – рече той. – В най-добрия случай ще изгубим ценно време. Все едно говореше на дърветата. Тоест, по-добре да го беше казал на тях. Те поне не можеха да му противоречат.

– Така може да вървим още много – не се отказа Астрид. – Хич не ми се иска да ми измръзнат пръстите на краката. В гората поне е по-топло.

– Бъди разумна.

Астрид дори не си направи труда да му хвърли някой от инатливите си погледи, а с решителна крачка излезе от пътя и тръгна навътре в гората.

За миг Бренер истински се ядоса. И за още по-кратък миг изпита желание да я остави и да продължи по пътя си. По дяволите! В крайна сметка не му беше дъщеря и изобщо не му беше никаква, че да е отговорен за нея! Щом като толкова иска, нека си намери белята! Разбира се, не направи нито едно от двете. Вместо това изруга не много силно, за да не го чуе, и тръгна след нея.

– Чакай, по дяволите!

Астрид наистина спря и обърна глава към него. Той тромаво подкачаше подире и. Отдавна вече не чувстваше краката си, а вървейки по неравната земя, му беше трудно да пази равновесие. Бренер размахваше ръце, за да не падне по очи. Много добре знаеше каква гледка представлява и това още повече засили гнева му към малката. Не стига, че се

стараеше да му създава проблеми, сякаш някой и плаща за това, ами сега го правеше на пълен идиот. Истинско съкровище!

– Е, добре – каза той, демонстративно поглеждайки часовника си. – Пет минути. Ако дотогава не стигнем двореца на Спящата красавица, се връщаме.

– Май днес наистина ти е денят за вицове, а? – отвърна със същия тон Астрид, без ни най-малка следа от веселост. И продължи напред.

– Я кажи – Бренер вече не издържа. – Да не би да си избягала от вкъщи? Или вашите са те изгонили?

Тя сви рамене. Отговори, без да го поглежда:

– Тръгнах си, преди да намерят повод да го направят. А ти?

Бренер не разбра въпроса и.

– Исках да попитам, при теб как беше? Не си напуснал родното гнездо, изкара матурата и практиката и като излезе от казармата, накара старите да ти обзаведат едно хубаво апартаментче, така ли?

– Не съм ходил в казармата – механично отвърна той. – Но горе-долу е така. Защо?

– Да-а, и аз така си представях. – Астрид въздъхна. Не каза нищо повече, но мълчанието и беше някак по-различно от преди.

Бренер беше объркан. Това момиче непрекъснато го объркваше, защото се оказа не толкова предвидима, както беше смятал до този момент. Тоест, предсказуема за човек като него, чийто живот в по-голямата си част се състоеше от статистики, числа, пресметнати рискове и комисиони, с една дума. В същото време обаче изпитваше и някаква абсурдна смесица от съжаление и чувство за отговорност. В крайна сметка, макар и не нарочно, той беше виновен сега тя да се намира в това положение. Никой не го беше накарал да спира и да я качва в колата си, още повече – в кола с празен резервоар. Добре, нея също никой не я беше карал да го спира. Въпреки това... ако не беше той, момичето сега нямаше да е тук.

Имаше и нещо друго. Усещаше, че нещо с нея не беше съвсем наред. Имаше проблеми. Агресивността и не беше нищо друго, освен защитна стена, издигната между нея и останалия свят, бодлива ограда, която никой да не посмее да докосне втори път.

Докато вървяха през гората, която ставаше все по-гъста, Бренер се опита да погледне лицето и без да го забележи. Забеляза колко много и беше студено – много повече, отколкото на него. Тялото и беше така стегнато, сякаш се опитваше да върви, без да диша и все по-често прехвърляше раницата от едното рамо на другото. И когато се качи в колата

беше бледа, но сега посивялото и лице приличаше на лицето на болен. От време на време устните и се мърдаха, като че ли говореше сама със себе си или като че ли изпитваше болка.

Бренер не посмя да я попита какво и е. И без друго щеше да получи ироничен отговор или изобщо никакъв. Но поне мислено и се извини за някоя и друга казана дума, най-вече за онова, което си беше помислил за нея.

6.

– Нещо не е наред – Стайпър вдигна лявата си ръка към шлема и я натисна на мястото, където се намираще вградената слушалка. За секунда лицето му застина в онова изражение, което издава най-голяма концентрация. После сне ръката си и изруга: – По дяволите!

– Какво има? – попита Макормък и автоматично посегна към кабела, свързващ шлема му с вътрешната уредба на хеликоптера. До този момент не беше се включил, макар че това противоречеше на правилата. Защо ли да го прави при такъв рутинен полет?

– И те вероятно още не знаят. Изглежда са нападнали базата „Конър“ – отговори Стайпър.

– Макормък го изгледа с широко отворени очи, но не успя да зададе втори въпрос, защото Стайпър рязко увеличи скоростта и той буквално бе хвърлен назад в креслото. Като стоманена стрела „Апах“-ът полетя на изток.

7.

За едно нещо Астрид беше права. Под защитния покрив на преплетените клони наистина беше по-топло, отколкото на открития път. Чувствително по-топло. Температурата сигурно беше под нулата, но на откритото вятърът безпрепятствено проникваше през дрехите му и отнемаше и малкото телесна топлина, която успяваше да произведе. Случи се и още нещо, което не беше предвидил. След като веднъж свикна да върви по неравната горска почва, ходенето не представляваше никаква трудност, дори му беше по-лесно, отколкото по асфалта – между другото факт, който установяваха много хора, живеещи в бетонните градове и за разстояние повече от сто метра веднага се качваха в автомобила си.

Естествено не спряха на първия завой, нито пък се върнаха. Бренер дори не се противи, когато Астрид продължи напред, а мислено вдигна рамене и се подчини на неизбежната съдба. Нямаше вече никакво желание да спори. Беше го обзела странна умора, сякаш студът запълваше тялото му с невидими оловни тежести, които не само опъваха крайниците му, но парализираха и мислите и волята му. И най-вече желанието да се впуска в безмислен словесен дуел с една шестнайсетгодишна пикла. Защо ли?

Пътеката направи още един завой, почти под прав ъгъл, така че Бренер не можа да види какво има зад него и за малко да се блъсне в портата от тежко ковано желязо, която преграждаше пътя. Спря на по-малко от десет сантиметра от ръждясалите метални стълбове. Беше толкова неочаквано, че му трябваше малко време, за да осъзнае напълно какво вижда пред себе си.

– Още ли мислиш, че пътеката води към купчина дърва? – обади се Астрид зад гърба му. Изобщо не правеше усилия да прикрие триумфалната нотка в гласа си. От известно време насам Бренер изобщо не го вярваше, но не виждаше причина да си признае. Освен това смяташе триумфа на Астрид за малко подранил – меко казано. Точно обратното. Колкото повече гледаше препятствието, толкова повече се убеждаваше, че находката доказва неговата правота.

Портата беше доста масивна; стара – или прастара, ако трябва да е по-точен, – но достатъчно здрава, за да устои на опитите да бъде отворена без ключ. Не стоеше самотно на пътеката, а беше част от впечатляващо голяма ограда, която се губеше от двете страни в гората и на равни разстояния се държеше от зидани колони. Оградата беше висока два метра, а най-отгоре беше увенчана с ред островърхи шипове.

– Какво има? – нетърпеливо попита Астрид. – Отвори я.

Бренер се поколеба. Беше само усещане, но все пак...

– Не знам – каза той. – Може би е по-добре да се връщаме.

– Да не си полудял? – Астрид невярващо опули очи. – Вижда се, че тук живеят хора. Да не би да искаш още един час да газиш през снега?

Не, не искаше и вече беше разбрал, че се приближават до човешко жилище – вероятно замък или голямо стопанство, скрити в гората. Въпреки това не се решаваше да посегне. В професията си беше развил усет да различава кога една табела с надпис „Влизането забранено“ е сериозно предупреждение и кога – не. А това тук беше сериозно, макар че никъде не се виждаше табелата. Отново се обърна към портата и я огледа още веднъж, този път много по-внимателно.

Отделните прътове от решетката бяха дебели колкото палеца на ръката му и високи над два метра, а разстоянието между тях само изглеждаше голямо. В действителност не беше. От пръв поглед ключалката приличаше на безформено кълбо ръжда, което само при остър поглед може да се разпадне, но и това впечатление лъжеше. Трябваше му само секунда, за да открие тънкия червеникавокафяв пластмасов кабел, увит около едната от пръчките и влизаш в ключалката.

Проследи с поглед кабела до едната от зиданите колони вдясно от пътя, където изчезваше в земята. Втора жица, този път в маскировъчно зелено, като каменната колона, вървеше до върха и и продължаваше една педя по-ниско от шиповете, по продължение на цялата ограда. При нормални обстоятелства никой не би го забелязал. Той го откри само защото от студа кабелът беше покрит с тънък слой скреж, върху който светлината се пречупваше.

– Виждаш ли това? – Той посочи жицата. Астрид кимна с глава, но по изражението на лицето и Бренер разбра, че не схваща за какво става дума.

– Контактен кабел – каза натъртено. – Вероятно е част от алармена инсталация, която веднага ще изпищи, ако някой само докосне оградата. Онова там също. – Докато проследяваше жицата, откри нещо, което показва на Астрид. – Сянката отзад, вдясно от големия дъб. Виждаш ли я?

Астрид присви очи и се съсредоточи.

– Камера...? – прошепна тя.

– При това доста модерна – потвърди Бренер. – Някой е положил големи усилия да запази местенцето от любопитни погледи. Не знам дали е добре да продължаваме.

– Как мислиш, какво има отгътък? – сърдито попита Астрид. – Замъкът на Франкенщайн?

Бренер не се засмя. Думите и не му се сториха никак смешни. От опит знаеше, че хора, които така старателно пазят собствеността си, имат причина, или поне така смятат, което практически означаваше същото и реагираха невъздържано, ако предупрежденията им не бъдат взети под внимание. Освен това не виждаше и възможност да продължат. Портата беше заключена, нямаше нито дръжка, нито звънец или нещо подобно. Само за потвърждение на мислите си той протегна ръка и разтърси портата. Резултатът беше такъв, какъвто предполагаше – тя не помръдна. Беше толкова стабилна, както изглеждаше.

– Да се връщаме – отново предложи той.

– Няма да мръдна и крачка! – отвърна Астрид с тон, който

показваше, че думите и са съвсем сериозни. Направи няколко крачки встрани, така че застана точно пред видеокамерата, която Бренер и беше показал. – Хей, вие вътре! – извика тя, размахвайки ръце. – Ако ни виждате, чуйте: имаме нужда от помощ! Закъсахме с колата!

За момент Бренер не знаеше кое точно чувство взе превес у него – гневът от твърдоглавието на Астрид или от това, че той не се сети да направи същото. Вероятно девойката се заблуждаваше, че ако ги виждат, ще могат и да ги чуят, но жестовете и и най-вече видът и трябваше да подсказват на всеки, че не са се заблудили по време на неделната си разходка.

Не последва никаква реакция. Астрид продължи още известно време да ръкомаха и с двете ръце, повтори думите си в различни варианти, кривеше се пред камерата, но от другата страна нямаше никакъв отговор. Нито порталът се отвори, нито се чу глас от скрит високоговорител, макар Бренер да очакваше и едното, и другото. Не се появи никой, за да им помогне. Или не ги бяха видели, или не искаха да ги видят.

– Добре тогава. Ще опитам другояче – каза най-накрая Астрид. Тя тропна с крак и в този момент Бренер я оприличи на сърдито дете. После се приближи до оградата, вдигна ръце и несръчно започна да се катери нагоре по ръждивата решетка.

– Ей! – уплашено викна Бренер. – Какво си намислила?

– Нали виждаш – отвърна Астрид, без да спира. – По-добре не задавай глупави въпроси, а ми помогни.

– Не можеш просто... – започна Бренер, но бързо скочи напред, когато тя се олюля и за малко не падна. В последния момент обаче се хвана, но върху дясната и ръка се появи дълбока драскотина, която започна силно да кърви. Тя изруга и слезе от портата, притискайки дланта си под мишницата. Лицето и беше изкривено от болка.

– Мога и още как – каза тя кисело. – А ти ако искаш, остани тук и мръзни. Или пък се върни обратно при колата. Ще ти пратя такси, щом се добера до телефон. Честна дума.

– Дай да видя ръката – предложи Бренер. Остана искрено учуден, че след задължителния опърничав поглед тя измъкна дланта си изпод мишницата и я протегна към него. Драскотината беше наистина доста дълбока, вероятно не опасна при условие че раната бъде почистена и добре превързана, преди да се възпали. – Не изглежда никак добре – рече той.

– Знам – изсумтя девойката. Явно схващаше, че разбира от първа помощ малко повече от нея, защото рязко дръпна ръката си обратно и

гневно го изгледа. – Още една причина да не стоим повече тук като глупаци. Какво сега, ще ми помогнеш ли или не?

Бренер мисли само секунда. Разумът му казваше, че е лудост да се съгласи с предложението на момичето. Трудно можеше да не забележи, че притежателят на имота не желае чужди посетители. Може би контактният кабел и видеокамерата не бяха всички охранителни средства, с които беше защитено мястото. Ами ако попаднат на кучета или въоръжени постове, които първо стрелят, а после гледат какво са улучили? От друга страна, краката му, които междувременно се бяха превърнали в безформени ледени топки и сигурно щяха да замръзнат в земята, ако постои още малко тук, твърдяха точно обратното и фантазията му май ги следваше. В крайна сметка не се намираха в Дивия Запад. Не бяха взломджии, а хора, които наистина се нуждаят от помощ, може би поспешна, отколкото беше готов да си признае.

– Добре – склони той. – Но когато минем оттатък, ще правиш, каквото аз кажа, ясно ли е? Никакви спорове, никакви компромиси. Ако срещнем някого, ще говоря аз, а ти ще си затваряш устата.

– Добре, татенце.

Бренер остана сериозен.

– Не се шегувам. Някой е положил огромни усилия да защити собствеността си и не знам дали ще е особено въодушевен, ако отведнъж потропаме на вратата му.

– Още по-малко въодушевен ще е, ако полицията потропа на вратата му и го попита откъде са се взели двата премръзнали трупа пред имението му. – Думите на Астрид прозвучаха също толкова сериозно, колкото и неговите. Той си спомни колко безпомощна беше, когато се опитваше да се покатери през оградата. Сигурно силите и бяха накрая. Неговите, между другото, също.

Бренер пръв тръгна да прескача – начинание, което се оказа много по-трудно, отколкото очакваше. Пръстите му така се бяха вдървили от студа, че с мъка се държеше за ръждивите пръчки, а усилието да дръпне тялото си нагоре предизвика пареща болка в дланите, от която в очите му се появиха сълзи. Астрид беше достатъчно дипломатична да не издаде нито звук, само го гледаше мълчаливо, но Бренер съзнаваше, че не изглежда много по-сръчен от нея преди малко. Високата два метра ограда, която, гледана отдолу, нямаше вид на кой-знае колко трудна за прескачане, се оказа непреодолимо препятствие. Цялото му тяло трепереше от напрежение, когато прехвърли единия си крак от другата страна и запипва за опора.

– Само внимавай да не си нараниш някои скъпоценни анатомични органи! – извика отдолу Астрид, широко ухилена.

– Ха, ха, много смешно! – отвърна Бренер, но все пак стана по предпазлив. Малката имаше право. Ако се подхлъзне по заледения метал, не само ще се нарани, ами направо ще се научи като препарирана пеперуда във витрината на колекционер. Внимателно постави стъпало на една напречна пръчка, натисна няколко пъти, за да изпита здравината и, и протегна ръка. – Качи се, ще ти помогна.

Астрид го последва. С известна завист Бренер отбеляза, че въпреки ранената си ръка този път тя се качи доста по-умело от него. Трябваша и само няколко секунди, докато стигне протегнатата му ръка. Той я изтегли нагоре.

– Внимавай с шиповете, опасни са.

Много внимателно Астрид прехвърли първо единия, после другия си крак през оградата, като при това няколко пъти докосна кабела. Ако досега не ги бяха видели на някой монитор, сигурно в момента някъде вече мигаше съответната лампичка. Това е добре, помисли си Бренер. Последното нещо, което искаше, беше наистина да ги помислят за крадци.

Астрид беше прехвърлила оградата и се опитваше да слезе от другата страна, като здраво се държеше за ръждивите пръчки. Само че беше забравила раната си, защото изведнъж изгуби опора, размаха ръка във въздуха, изгуби равновесие и с лек вик политна назад. Бренер се опита да я задържи, но и той забрави, че не е стъпил на равна земя. Миг по-късно и двамата тупнаха долу, хванати един за друг.

Не паднаха много от високо, а и почвата отдолу беше тинеста, което донякъде смекчи удара. Въпреки това доста ги заболя. Бренер остана да лежи няколко секунди замаян, защото Астрид беше паднала върху него с цялата си тежест – не повече от петдесет килограма, което изкара въздуха от дробовете му. Пред очите му играеха кръгове. Не, не трябва да прескачат проклетата ограда.

За първи път, откакто се срещнаха, бяха толкова близо един до друг, вярно, само за секунда, и то не по тяхно желание, но дистанцията, която Астрид спазваше, бе значително прекрачена. Бренер видя как в очите и избухна паника, тя скочи толкова бързо, че отново се подхлъзна и се приземи до него в тинята. Този път падна по-лошо, защото се озова в една локва. Когато се изправи, лицето и косата и бяха целите в тиня.

– Заболя ли те? – попита Бренер, надявайки се наистина да е така. Разбира се, не и желаше нищо лошо, просто леко натъртване, навехнат

малък пръст или симпатична синина на дупето. Достатъчно го беше ядосала, за да си позволи мъничко злорадство.

Астрид ядосано тръсна глава, когато той, подпрян на едното си коляно, и протегна ръка. Тя може би не, но той със сигурност се беше наранил – лявата китка ужасно го болеше. Със стиснати зъби вдигна ръкава на пуловера и огледа ръката. Нищо не се забелязваше, но туптенето ставаше все по-силно, макар че можеше да движи ръката си. Сигурно съм я изкълчил, помисли си. Казваха, че изкълченото боли повече от счупено, и май имаше нещо вярно в това.

Усети, че Астрид го гледа, тръсна глава и смъкна ръкава, обръщайки се в същото време към видеокамерата. Така ли му се стори, или наистина помръдна?

За всеки случай вдигна високо и двете си ръце, размаха ги силно, сочейки първо себе си и Астрид, после оградата и накрая в посоката, където предполагаше, че се намира сградата.

– И какво трябваше да значи това? – полюбопитства Астрид.

– Искам да съм сигурен, че няма да ни помислят за крадци и да пуснат кучетата си или да пристигнат с насочени пушки.

– Крадци ли? – Астрид се изсмя, свали очилата си и се опита да изчисти стъклата с крайчеца на пуловера си. – Ако изобщо някой ни е наблюдавал, сигурно си е легнал от смях. Може да ни попитат как така с този номер още не са ни взели в цирка.

Бренер не се засмя, а с престорено старание се захвана да изтупва мръсотията от дрехите си. Или поне се опита да го направи. По някакъв начин Астрид съумяваше да го накара да се чувства виновен за злополучното положение, в което се намираха. Освен това нищо друго не мразеше така, както усещането, че изглежда като глупак, а точно това правеше непрекъснато, откакто пътищата им се бяха кръстосали. За стотен път тази сутрин Бренер прокле собствения си мързел, всички същества от женски пол на Земята, а най-вече компанията на кредитната си карта, на чиито обещания така глупаво беше повярвал.

След като с доста усилия успя да направи от парчетата засъхнала кал върху панталона и пуловера си същия брой мръсни и влажни петна, той се обърна, измина няколко крачки обратно до портала, старателно избягвайки да гледа в нейната посока и мълчаливо тръгна напред. Чу, че девойката стана и го последва.

Пътят продължаваше и от тази страна, но вече беше в доста по-добро състояние. Зад следващия завой, който се оказа само на десетина крачки, изровената вада, по която вървяха досега, изведнъж премина в

тясна асфалтирана пътека. Храстите отляво и отдясно бяха грижливо окастриени, тук-там се виждаха места, където настилката съвсем скоро е била подновена. Не знаеше дали така започва манията за преследване, но у Бренер все повече се затвърждаваше убеждението, че не трябва да са тук. Жалкото състояние на пътя от другата страна на оградата не беше случайност. Който и да живееше тук, полагаше голямо старание да не бъде открит.

– Какво ли може да е това? – попита Астрид след известно време. Междувременно го беше настигнала. – Замък или манастир?

– Нямам представа – отвърна Бренер. – Скоро ще разберем. Надявам се.

Изминаха стотина или двеста крачки в пълно мълчание, после Астрид се обади:

– Между нас двамата нещата май не вървят добре, а? Той изненадан спря и се обърна към нея.

– Кои неща не вървят добре? – попита той натъртено. След това, без да и даде никаква възможност да отговори, продължи с доста по-остър тон: – Нямам представа какво между нас трябва да върви, дете. Положението ни е доста скапано, но с малко повече късмет след няколко минути всичко ще свърши, пътищата ни отново ще се разделят и, да се надяваме, никога повече няма да се срещнем.

Астрид се обърка, пролича и. Атаката му дойде съвсем изненадващо и – както и той против волята си, призна – неоснователно, че тя не разбра какво става.

– И нека да си изясним нещата-никой не те с карал да тръгваш на стоп в това отвратително време и никой не те е карал да се качваш в колата ми. Така че да не ти хрумне да разправяш наляво-надясно някакви глупости, о'кей?

Погледът на Астрид изведнъж стана студен и стъклен като леда по клоните.

– Надценяваш се, старче. За момент си помислих, че си наред, но и ти не си по-различен от останалите тъпи задници. Със сигурност няма да разправям глупости наляво и надясно...

Бръмченето на приближаващ автомобил прекъсна думите и. Дватама с Бренер се обърнаха едновременно и видяха светещите кръгове от чифт фарове, които бързо се приближаваха. Значи все пак някой ги е наблюдавал на видеоканера?

Бренер бързо отстъпи в края на пътеката и впери поглед във фаровете. Зад светлината се появи масивно очертание, което постепенно

прие ръбестата форма на стар модел джип, който в последния момент спря буквално на по-малко от метър пред краката им. Страничното стъкло се плъзна надолу и отвътре надникна едно брадато лице, загърнатото в подплатена с кожа качулка. Брадата и кожата имаха почти еднакъв цвят и беше трудно да се различи къде свършва едното и започва другото. Очите ги гледаха не особено дружелюбно.

– Здравейте – каза Бренер, което може би не беше особено остроумно, но затова пък единственото, което му дойде наум в момента.

Брадатият не отвърна на поздрава, а няколко пъти подред погледна ту него, ту момичето, преди да отвори вратата и да слезе от джипа си. Тоест, не слезе, а с мъка се изхлузи навън. Джипът беше толкова голям, колкото са всички джипове, но в сравнение с непознатия приличаше на детска играчка. Бренер никога досега не беше виждал толкова огромен човек.

– Кои сте вие? – попита той. – Намирате се в частен имот. Не видяхте ли табелата?

– Каква табела? – отвърна Бренер. Добре се започваше. Точно така, както се беше опасявал. Дали и останалите му прогнози за бъдещето бяха толкова верни?

– Тази, на която пише „Частна собственост. Влизането забранено“ – натъртено отвърна непознатият.

– Нямаше никаква табела – обади се Астрид. – Или поне ние не видяхме такава. Исполинът я изгледа и изведнъж заприлича на великан в изключително лошо настроение.

– Сигурно пак е паднала – въздъхна той. – Вече десетина пъти я кова, но просто не държи.

– И дърветата вече не са това, което бяха – опита се да остроумничи Бренер. Ако се беше надявал с тази плоска шега да подобри настроението на огромния мъж, остана излъган. Погледът на тъмните очи се съсредоточи изцяло върху него и изражението му стана малко по-недружелюбно, отколкото когато гледаше Астрид.

– Предполагам, че порталът и оградата също са паднали, или и тях не видяхте?

– Трябва ни помощ – отвърна Бренер. – Вижте, знам, че сме в частна собственост. Не искаме да ви създаваме неприятности, но...

– Свърши ни бензинът – намеси се Астрид. – На четири-пет километра оттук. Тръгнахме да търсим бензиностанция и съвсем случайно открихме пътя насам. Можете ли да ни помогнете?

Бренер с изненада забеляза дружелюбния тон в гласа на Астрид,

който до този момент не беше предполагал, че може да чуе от устата и. Само че и това имаше същият успех като злополучния му опит да се пошегува.

– Бензинът ли? – повтори великанът. – Има бензиностанция в селището, на два километра надолу по пътя.

Два километра ли каза? Значи, зад хълма, преди който бяха завили. Бренер с мъка се съдържа да хвърли гневен поглед на момичето.

– Дали не може да ни закарате? – попита той. – Знам, че искаме много, но вече сме доста изтощени. А освен това тя се нарани. – Той посочи ръката на Астрид. Дланта беше престанала да кърви, но раната беше така запълнена със засъхнала кал, че наистина щеше да създаде проблеми.

– Нарани ли? Какво стана?

– Нищо – отвърна Астрид, пронизвайки Бренер с поглед, и инстинктивно скри дланта си под мишницата. – Само драскотина.

– Дайте да видя! – Непознатият посегна към ръката на Астрид, дръпна я към себе си, без изобщо да обръща внимание на нейната съпротива, и огледа раната по начин, който показва на Бренер, че разбира от това, което върши в момента.

– Доста е дълбока за драскотина – рече той, събрчил чело. Как се случи това?

– Ами бях доста непохватна, отвърна Астрид и дръпна ръката си. – Когато исках да прескоча оградата.

– Оградата, значи, а? – Нещо в гласа на бабайта, още повече в погледа, който той бегло му хвърли, не хареса на Бренер. Но не смяташе да се оправдава за нещо, което съвсем не беше извършил. Непознатият продължи: – Добре, раната трябва да бъде почистена и превързана, и то бързо. Ще ви кача в джипа.

– Достатъчно е само да ни закарате до колата... – започна Бренер, но другият веднага го прекъсна:

– Едва ли ще ви помогне. Докато намерите в селището някой да ви даде туба и да ви върне при колата, вече ще сте хванали пневмонията. – Той посочи джипа си. – Качете се. Брат Антоний ще ме убие с камъни, но просто не мога да ви отпратя.

Астрид се покатери в колата, седна на задната седалка и сложи ръцете си на мястото до себе си, за да не може Бренер да седне до нея. Той с мъка се прехвърли през седалката на шофьора и дългия скоростен лост и седна на мястото до шофьора, чиято седалка представляваше само гола арматура. Когато великанът се качи в колата, джипът изведнъж се

смали. За момент Бренер изпита чувството, че се намира в плувен басейн, в който се е заблудил огромен кит. Дръпна се встрани, доколкото беше възможно, но въпреки това рамото на шофьора опря в неговото.

Когато потеглиха, Бренер разбра защо мъжът се беше увил в подплатения с кожа анорак. Вътре беше по-студено, отколкото навън. Автомобилът не само имаше вид на реликва от последната световна война, но сигурно беше преживял и походите в пустинята, защото Бренер никъде не забеляза подобен лукс като парно или само вентилатор. Предното стъкло беше така покрито със скреж, че мъжът караше практически само с едната ръка, защото с другата трябваше непрекъснато да го трие, за да има някаква видимост.

По някакъв начин обаче успя да обърне на тясната пътека, без да блъсне колата в някое дърво. После с ужасно скърцане, което накара Бренер да си представи летящи метални стружки и пръскащо масло, включи на първа скорост и потегли. Твърде бързо при това. Гумите превъртяха върху замръзналата на някои места почва, после намали малко газта, джипът подскочи и тръгна напред. Явно не беше добър шофьор.

– Надявам се, че не ви създаваме много неприятности – каза Бренер само за да наруши мълчанието.

– Напротив, създадохте ми – отвърна шофьорът. Освен всичко останало не беше и много тактичен, макар че престана да им говори на „ти“. – Но не мога да ви оставя да мръзнете.

– С какво карате?

– Моля? – не разбра Бренер.

Някъде из рошовата брада се появи нещо като усмивка. – С бензин или с дизел карате?

– С бензин – отвърна Бренер. – Супер, безоловен. Защо?

– Моята е дизел и не мога да ви помогна с гориво. За съжаление тук нямаме запаси от бензин. Ще трябва да ви откарам до селото.

– Ще е достатъчно, ако мога да телефонирам – каза Бренер. – От ADAC със сигурност ще дойдат, имам застраховка.

– Много добре за вас – иронично отбеляза бабаитът. Бренер остана с впечатлението, че дори не знаеше какво е ADAC, още повече пък застрахователна полица. – За съжаление нямаме и телефон. Но все някак ще ви помогнем, не се притеснявайте.

Бренер го изгледа объркано. Няма телефон? Автомобил, който сигурно е от времето на Трийсетгодишната война, и шофьор, приличащ на Годзила? Къде, по дяволите, бяха попаднали?

8.

Огнени пламъци и насеченото, остро тракане на автомат ги посрещнаха, когато излязоха от бараката. На два метра пред вратата лежеше преобърнат джип, който, преди да влязат, не беше тук. Едно от задните му колелета все още се въртеше, другото гореше. На няколко крачки от него лежеше проснат мъртъв войник, а на по-малко от метър до него – трупът на един от хората на Салид. Престрелката почти беше приключила. Салид знаеше, че те са победителите. Всъщност бяха още преди да започнат нападението. Салид не обичаше да поема задачи, които могат да свършат с поражение.

Лагерът беше малък и последното нещо, което войниците тук си бяха представяли, бе да използват оръжията си. Десет години мир бяха размекнали американските морски пехотинци, от които толкова се страхуваха навсякъде по света. Според Салид те и без друго бяха надценявани. Ако целта на тяхното нападение беше да прочистят лагера, досега тук да не е останала жива душа. Погледна часовника си. Движеха се точно по план въпреки времето, което изгубиха в бараката.

Той пожертва една минута, за да достигне със скок преобърнатия джип и да огледа положението. Освен двамата мъртъвци откри още три други трупа, всички в американски униформи. Една от останалите две бараки гореше с ярки пламъци. Гъстият дим, който излизаше от прозорците и от срутения наполовина покрив, му пречеше да види какво става зад сградата, но чуваше изстрели. Не от истинска престрелка. Хората му продължаваха да стрелят, за да накарат американците да си държат главите наведени. Добре. Салид беше заповядал на хората си да избягват ненужното проливане на кръв, но не беше определил точно какво разбира под „ненужно“, не от проява на някаква човечност или съобразителност, а защото всякакво прахосничество му беше чуждо – също и това на човешкия живот. Тези войници не бяха негови врагове. Просто случайно се намираха на погрешната страна.

Салид хукна приведен напред. Приближи се на зиг заг до горящата барака, десетина метра преди нея зави рязко надясно и ругайки, мигновено се хвърли на земята, когато точно пред него един куршум се заби в калта и го опръска. Изстрелът беше случаен, но също толкова смъртоносен, както и този, произведен след добро прицелване. Трябва да бъде по-предпазлив. Когато вдигна глава, почвата пред него за втори път изригна и го засипа с ледена вода и кал. Явно първият изстрел не е бил

съвсем случаен.

Тъмните очи на Салид се стесниха и заприличаха на цепнатини, докато се оглеждаше, за да разбере откъде стреля нападателят му. Откри го веднага – приличаше на размита в пламъците сянка, застанала в един от прозорците. Салид изпита някакво мимолетно учудване. Горещината в бараката сигурно беше непоносима. Запита се откъде войникът намира сили да стреля по него.

Учудването му нито за момент не го разколеба да вдигне оръжието и да стреля срещу войника. Онзи светкавично отскочи встрани и куршумът мина край него, без да го нарани. Салид коригира прицела си с няколко милиметра и натисна още веднъж. Куршумът удари в рамката на прозореца, точно там, където трябваше да стои американецът, и от дървото се разлетяха трески. Почти в същата секунда сянката отново се появи пред пламъците. Салид не чу звук, но този път попадението беше толкова близо, че усети горещия въздух от куршума.

Той изруга, стреля още веднъж и доволен установи, че онзи отново се скри. Светкавично обърна пушката настрани, бързо отви заглушителя и го хвърли на земята. На едно по-дълбоко ниво на съзнанието си, което съвсем безучастно наблюдаваше и регистрираше случващото се, установи, че отново направи грешка, оставяйки заглушителя на оръжието, който в гората му беше полезен, но тук отнемаше твърде много от пробивната сила и точността на прицела. Отново се прицели и натисна три пъти един след друг. Този път видя, че проби тънкото дърво. На прозореца се появи сянка. Салид насочи пушката към главата, но не натисна.

Не беше нужно. Мъжът остана неподвижен още секунда, изведнъж се олюля и политна напред. Автоматът падна от ръцете му и тупна върху топящия се сняг пред бараката. Морският пехотинец падна през перваза на прозореца. Салид видя, че гърбът на униформеното му яке вече тлее.

Бързо се изправи и продължи напред. Следващите двадесет крачки използва прикритието на дима, но останалата част от пътя беше открита. Салид продължи да тича в зиг заг, скачайки наляво, надясно, напред и назад, правеше всичко, за да не бъде постоянна мишена, в случай че на някой от племенниците на Чичо Сам му дойдеше наум да забрави възвишените си принципи и да стреля в гърба на бягащ човек.

Никой не стреля по него. Салид стигна невредим до хеликоптера, обиколи го и се качи в кабината. Плющенето на изстрелите и пукането и пращането на пламъците изведнъж станаха някак глухи и далечни.

Пред контролното табло на хеликоптера седеше млад мъж в

маскировъчна униформа и с тъмното лице на ориенталец. Един доста нервен ориенталец, както загрижено установи Салид.

– Какво не е наред? – попита той.

– Нищо – притеснено отвърна пилотът. – Не познавам този тип машини. Не съвсем точно. Уредите са различни от тези, които досега съм пилотирал.

– Мислех, че можеш да караш хеликоптер, или не е така? – попита Салид.

– Мога! – с отбранителен тон каза другият. Говореше бързо и с тон, който не придаваше много истинност на думите му. – Но досега съм летял само на руски машини. Тази тук е друга.

Той протегна ръка към един ключ, поколеба се и накрая превъртя един друг. Към близо десетината мигащи лампички върху таблото се прибави още една.

– Можеш или не можеш? – още веднъж попита Салид. Гласът му звучеше съвсем спокойно. Не изпитваше истински гняв. Мъжът щеше да понесе своята отговорност, както и този, който му го прати, но по-късно. В момента важно беше да се махнат оттук, и то колкото се може по-бързо. По план им оставаше малко време и не можеха да си позволят никакво забавяне. От първия изстрел бяха изминали горе долу четири минути и във въздушната база Рейн-Майн, отдалечена на по-малко от тридесетина километра, сигурно вече виеха сирените и екипажите тичаха към хеликоптерите си.

Вместо отговор мъжът натисна още няколко копчета. Салид чу тихичко писукане, което бързо се засили. В същото време роторните перки над прозрачната кабина започнаха да се въртят – в началото бавно, после все по-силно. Салид усети облекчение, но не кой знае колко голямо. Още не бяха във въздуха. Погледът му мина край пилота и се насочи навън. Огънят се беше разраснал и бараката гореше като клада. Светлината беше толкова ярка, че в очите му се появиха сълзи. Вътре не беше останал никой жив. През дима към хеликоптера притичваха две фигури в маскировъчни костюми. Едната внезапно се препъна, падна на колене и с гротескно, бавно движение вдигна ръце към лицето си. На мястото на дясното око зейна кървава дупка. Вторият мъж продължи напред, без да спира, заобиколи машината, промъкна се в тясното пространство покрай Салид и седна на задната седалка.

– Тръгвай! – заповяда Салид.

Пилотът се поколеба само секунда. Бяха дошли шестима, сега тръгваха трима. Един бърз поглед на Салид беше достатъчен да го накара да

стисне с две ръце лоста за управление и бързо да натисне педалите.

Виенето на перките стана още по-силно. Над кабината вече се виждаше само бясно въртящ се кръг, който като миниатюрен тайфун разпърскваше снега в широк кръг наоколо. Машината започна да трепери, после бавно се отдели от земята. Салид си позволи да изпита леко облекчение. Трима от шест. Можеше да свърши и по-зле. Останалите трима загинаха с радост, със съзнанието, че служат на справедливо дело – тяхното дело, което само заради това, че е тяхно, автоматически ставаше и справедливо. Ама че глупаци! Но това също беше една от тайните на неговия успех. Необходими бяха глупаци, за да могат да оцеляват мъжете като него. При тази мисъл върху брадатото му лице се плъзна тънка, едва доловима усмивка. Но не се задържа много, може би една секунда или две.

Точно толкова време, колкото му трябваше на хеликоптера да се издигне на двадесет метра височина и да обърне заоблената плексигласова кабина на запад.

В този момент видя бързо приближаващия се „Апах“.

9.

– Къде попаднахме?

Същия въпрос, който преди си беше задал Бренер, зададе десетина минути по-късно и Астрид. Бренер не се усъмни нито за секунда, че го направи нарочно високо, че да чуе техният спасител, но не беше сигурен. За първи път, откакто срещнаха Себастиан – спасителят им междувременно се беше представил, без да спомене нещо повече за себе си или за странното място, – тя показва очарователния си начин на поведение и това предизвика върху брадатото лице на великана добродушна усмивка. Ако я опознаеше малко по-отблизо, сигурно много бързо ще се отучи да бъде толкова снизходителен, помисли си Бренер.

Той щеше да зададе въпроса малко по-дипломатично и най-вече тихо, но истината беше, че все по-настойчиво се питаше що за странно място е това.

– Може би е някакъв манастир – отвърна той с малко закъснение. – Или пък секта, която се е приютила тук, за да не бъде обезпокоявана.

Астрид стана и zakрачи из малкото помещение, за да се постопли малко. Стаичката приличаше на автомобила на Себастиан, не само що се отнасяше до възрастта и простотата и. И тук беше толкова студено,

колкото и в колата. И също толкова неуютно. И това не се дължеше например на факта, че парното не работеше. Такова липсваше. Както и печка или друга възможност да се стопли човек.

– Не видях кръст над вратата – каза Астрид. – Освен това винаги съм си мислила, че в манастирите приемат с разтворени обятия нуждаещите се от помощ.

– Защо реши, че е точно манастир?

– Спомняш ли си, че той спомена „брат Антоний“?

– Този, дето щял да го убие с камъни, защото не ни е оставил да умрем от студ ли? – Тя направи неопределено движение с глава, което трябваше да изразява смесица от съгласие и отрицание. – Въпреки това не прилича на манастир. Изглежда ми по-скоро на замъка на Франкенщайн.

Бренер лекичко се усмихна и пристъпи към прозореца.

– Разликата може би не е чак толкова голяма – каза той. – През средновековието манастирите често са служели за единствено убежище от разбойници и вражески войници или от студа през лоша зима. Много от тях са били доста по-масивни от който и да било замък.

– Знаеш ги тия работи, а?

– Интересувам се малко от история – вдигна рамене Бренер. Опита се да погледне навън през тесния прозорец, който нямаше стъкло, но за това пък бе преграден с масивна решетка. Онова, което видя, не му говореше почти нищо – края на гората, няколко метра от пътя и малка част от тясната дървена пътечка, по която бяха дошли дотук. Сградата се намираше на брега на малка рекичка, чиято повърхност на места беше замръзнала. С това информацията му се изчерпваше.

На идване Себастиан беше спрял непосредствено пред огромната сводеста порта и веднага ги беше вкарал в това помещение, точно до външния зид, преди Бренер да успее да огледа вътрешния двор. Но малкото, което видя, като че ли потвърждаваше предположението му. Високият сводест таван беше масивен и изграден от тежки тонове каменни блокове, споени сякаш без хоросан. От тавана точно зад вратата се показваха шиповете на падаща решетка, ръждясала вероятно още преди двеста или петстотин години, която едва ли би се помръднала от мястото си. А малкият мост, прехвърлен през рекичката беше падащ, който вдигнат, сигурно се превръщаше в доста солидна външна порта. От вътрешната страна на порталния свод нямаше прозорци, а няколко тесни бойници. В крайна сметка мястото приличаше повече на крепост, отколкото на манастир. Разбира се, разликата беше по-голяма, отколкото той

преди малко твърдеше, но нямаше желание да изнася на Астрид лекция върху средновековна архитектура.

– Това сигурно е била стаичката на пазача. – каза той. – Можеш да държиш под око края на гората и моста, без самия да си на прицел.

– Интересно – каза Астрид с глас, който не можеше да изрази по-голяма незаинтересованост. – Само че в този момент банята би ме заинтригувала много повече. Давам кралство за вана, пълна с гореща вода!

Върху лицето на Бренер се появи болезнена усмивка. Думите и бяха в известна степен оправдани. Вече не беше съвсем сигурен дали размяната, която направиха, беше съвсем уместна. И тук беше също толкова студено, колкото в гората. Само че там поне се движеха, което им помагаше да понасят студа. А в тази миниатюрна стаичка нямаше достатъчно място за движение. Нямаше и пет стъпки, като по-голямата част от пространството беше заета от грубо скована маса и шест също толкова груби стола, които не приканваха непременно да седнеш на тях. Мебелите бяха направо древни и сигурно бяха от времето, когато е бил построен манастирът. Не бяха антиквариат, а просто вехтории.

– Май ще ни оставят да измръзнем – каза той.

– Мислиш ли? – Астрид спря за миг неспокойното си ходене и наклони глава на една страна. – Може пък да ни се случи някоя от онези истории, нали знаеш: разваля им се колата на двама души, те тръгват за помощ и наред гората се натъкват на стари руини, в които луд учен прави експерименти с хора. Той им инжектира нещо и те се превръщат в говорещи марули.

– После ги отвлечат извънземни, на които им трябват техните гени, за да спасят изродения си народ от изчезване – продължи Бренер със сериозен тон. – Но нали пък знаеш как свършват всички тези истории – накрая всички злодеи потъват в ада, а сияйният герой освобождава приказно красивата... – ...но невероятно глупава... – ...героиня, – двамата трябва да се оженят и да прекарат остатъка от живота си заедно – завърши Бренер. Астрид тръсна глава.

– Ама че ужас! Тогава по-добре извънземните! И двамата се изсмяха.

– Случайно да имаш цигара? – попита Астрид.

Бренер вдигна пуловера и зарови в джобовете на самото си. Изведнъж си помисли колко ли глупаво изглежда. Свали пуловера през главата си и го хвърли на пода, измъкна пакета цигари, който купи на последния паркинг. Взе си една, после подаде пакета на Астрид и изчака тя да щракне със запалката си.

Ръцете и така силно трепереха, че той не успя да запали „Кемъл“-а. Автоматично посегна и хвана пръстите и. Чак когато димът изпълни дробовите му, осъзна, че направи нещо нечувано, за което тя само преди час щеше да му издере очите. Но устоя на подтика уплашено да дръпне ръката си. Щеше още повече да влоши нещата. Вместо това стисна пръстите и по-здраво, отколкото беше нужно. Бяха толкова студени, че нямаше чувството, че държи нещо живо. Най-сетне Астрид изтръгна ръката си от негова и прибра запалката.

– Благодаря – каза тя и изпуфка облак дим, който скри лицето и като сиво було. – Изглежда, най-лошото остана зад нас, а?

– Вероятно, да – съгласи се Бренер. – В случай че не пристигнат сега с вериги и маски на лицата и не ни замъкнат в залата за мъчения.

В шегата му нямаше нищо духовито, той самият го усети. Астрид само лекичко изкриви устни, но погледна с укор хвърления на пода пуловер. Бренер го вдигна и старателно го преметна върху облегалката на един стол. Това не промени кой знае колко нещата, защото дрехата продължаваше да изглежда като парцал, който не е пран цяла вечност. Чак сега обаче му мина през ума, че и така миришеше.

– Виж... – смутено подхвана Бренер. – Това, което казах преди, да не разправяш после разни истории...

– Извинен си – прекъсна го Астрид. – Съжаляваш, и така нататък, знам. Забрави го.

Той не го направи. Напротив – подразни се, че не му даде възможност да се извини и даже обърна собствените му думи срещу него.

– Какво всъщност се е случило с теб? – попита той.

Учудващо, но този път тя не отвърна с някоя глупост, а продължително го изгледа с големите си тъмни очи, после сви рамене.

– Какво трябва да се е случило?

– Ти най-добре знаеш – каза Бренер с малко по-остър тон. – Аз не знам защо казах онова преди, докато вървяхме. И двамата май бяхме позлезли от релсите, струва ми се. Но ти и преди, в самото начало, си беше такава. Мислиш ли, че това поведение с нещо ще ти помогне? – Той махна с ръка, когато тя отново понечи да го прекъсне. – Вероятно имаш причина. Може да са се отнесли доста зле с теб. Но, знаеш ли, нищо няма да ти помогне, ако през остатъка от живота си тичаш нагоре-надолу като зло куче и посягаш да захапеш всяка ръка, която може би иска само да те погали. Светът не се състои само от тъпи задници, които гледат да вземат нещо от теб. – Той умишлено използва думите, които тя употреби преди.

– Може и така да е. Но се питам защо все аз трябва да попадам на тях.

Бренер се отчая, макар че гневът в гласа и не беше съвсем истински. Приличаше по-скоро на инат. Отказа се да я разпитва повече, макар че за първи път имаше възможност да пробие стената, която беше издигнала между себе си и останалия свят. Изглежда я още веднъж продължително и със свъсени вежди, после се обърна и отново се приближи до прозореца. Защо ли се занимаваше с нея, помисли си. Най-много след половин час Себастиан ще ги закара до бензиностанцията, а след още един час ще остави момичето на някой паркинг, за да може да лази по нервите вече на друг шофьор. Ако тя, разбира се, изобщо го придружи, а не тръгне по пътя си веднага от следващото населено място. Имаше си и без друго достатъчно грижи, за да се товари с проблемите – истински или въображаеми – на някаква си шестнадесетгодишна хлапачка.

Дръпна от цигарата и така дълбоко пое дима, че леко му се зави свят – приятен страничен ефект, ако пушиш само от време на време. Бренер чу как зад него Астрид се приближи, но устоя на желанието да се обърне и продължи втрънчено да се взира напред.

Навън светлината започна да става по-матова. В и без друго бледата слънчева светлина се примеси някаква сивота, а облаците не изглеждаха по-плътни, а някак по-масивни и тежки. Сигурно отново ще завали сняг. А днес беше двадесет и четвърти март. Толкова по темата парников ефект, помисли той с ирония.

– Родителите ми – обади се изведнъж Астрид. – Просто престанехме да се разбираме, знаеш ли? Дори нямаше някакъв голям скандал или нещо такова. Една сутрин се събудих, още беше тъмно. Чух майка ми да трака с чиниите долу в кухнята и си помислих, че го прави, откакто се помня като човек. Всяка сутрин, разбираш ли? Става винаги един час преди останалите, прави закуската и приготвя всичко, за да излезем аз и баща ми от вкъщи. Помислих си още, че... и аз може да свърша така. Един час преди другите, с халата и ролките в косата. Изведнъж ми се стори, че ще полудея. Можеш ли да разбереш?

Той се обърна почти насила. Дали я разбира! За малко да се изсмее. Но се овладя и каза съвсем спокойно:

– Да, мисля, че да.

– Е, това беше всичко – тихо продължи Астрид. В гласа и не се долавяше горчивина, но имаше някакво безразличие, което беше още по-лошо. – Две седмици по-късно напуснах дома. Оставих им една бележка, че не бива да се притесняват. Баща ми се пребива от работа за

проклетата си къщичка с гараж, а майка ми три пъти седмично ходи да чисти и да пере мръсните гащи на чужди хлапетии. Веднъж в годината ходим на Ибиса, което е върхът.

– Това е повече, отколкото имат много други – каза Бренер.

– Но не е възможно да е всичко! Животът не може да се състои само от работа до изгърбване!

– Но е така – спокойно отвърна Бренер. Думите на момичето го натъжиха много повече, отколкото можеше да си представи. И той навремето смяташе така – дори си спомни, че веднъж каза на приятеля си точно същото. Само дето не беше извлякъл същите изводи като нея. Може би защото беше много по-разумен. А може би и по-страхлив. Имаше ли всъщност разлика?

– Опитал ли се да говориш с родителите си?

Тя поклати глава и дръпна силно от цигарата.

– Те дори не разбраха какво искам да кажа. Баща ми ми пъкна в ръката една петдесетачка и каза да си купя нещо хубаво.

– А после ти стана и изчезна – предположи Бренер.

Тя не отговори.

– Оттогава по-добре ли се чувстваш?

– Разбира се – отвърна Астрид. – Нали виждаш?

– Тогава се върни у дома. Завърши училище и...

– Запиши да следваш нещо или изучи някоя добра професия? – прекъсна го Астрид. – Божичко, престани с тая гадория! Наистина не мога да слушам подобни приказки!

– Предполагам, че този съвет си чувала доста често. Знаеш ли, сигурно се дължи на това, че е истина.

– О, я ме цуни отзад! – изсумтя Астрид, обърна се рязко и заби поглед в пода, но Бренер видя как се бори да се овладее. Не и беше казал нищо ново. Предполагаше, че е на път от няколко седмици, но беше почти сигурен, че отдавна е разбрала колко безсмислено е бягството и. Не можеш да избягаш от нещо, което е навсякъде.

– Ще ти предложи нещо – каза той тихо и с възможно най-голямата нежност в гласа, на която беше способен. Астрид се поколеба, после с видимо неудоволствие вдигна глава и го погледна.

– Ще ми дадеш телефонния номер на родителите ти – той успокоително вдигна ръка, когато видя, че тя ще се ядоса. – Утре ще им позвъня и ще кажа, че си добре. Друго нищо. Обещавам ти, че няма да кажа нито името си, нито ще издам къде съм те срещнал. Само ще им кажа, че с теб всичко е наред и няма нужда да се тревожат. Какво мислиш по

въпроса?

Астрид беше съвсем объркана. Може би защото предложението дойде толкова неочаквано след скарването им. Самият Бренер беше изненадан от себе си.

– Що за човек си? – попита Астрид. – Някакъв самарянин на свободна практика? От тях до гуша ми е дошло!

– Искам само да ти направя услуга. Няма да ти струва нищо. А на мен ще ми даде усещането, че съм помогнал на някого.

– И откъде да знам, че мога да ти имам доверие?

– От никъде – спокойно отвърна той. – Ако исках да те излъжа, нямаше да започна така. Какво ще спечеля, ако кажа на вашите къде съм те срещнал? Докато пристигнат, ти отдавна ще си на друго място. Освен това, какво ми пречи да се договоря с нашия благодетел тук, вместо ADAC да извика полицията?

Сигурно искреността на думите му поне отчасти я убеди.

– Утре, значи? – попита тя. – Но не по-рано?

– Нито секунда преди това – потвърди Бренер. – Честна дума!

Астрид постоя, гледайки го право в очите, после пристъпи до стола, на който беше оставила раницата си, отвори я и с отсечени движения започна да рови вътре. След малко извади химикалка и оръфана книга джобен формат, старателно откъсна парченце хартия от долния край на една страница, надраска отгоре телефонния номер и му подаде бележката. Беше не по-голяма от пощенска марка. Бренер хвърли бегъл поглед само за да е сигурен, че ако утре погледне хартиятката, ще разчете почерка и. Изписаните цифри обаче бяха много четливи. Несъзнателно отбеляза, че кодът на мястото му е познат. Кьолн. Значи не е стигнала много далеч.

– Ако се обадиш между три и пет, старецът ми още не си е вкъщи – каза Астрид. – По-добре да говориш само с майка ми.

Бренер сгъна хартиятката, извади портмонето си и грижливо я пхна зад кредитната карта, чиято златиста пластмаса ехидно се хилеше насреща му.

– Да и предам ли нещо друго?

– Не – рече Астрид. Гласът и прозвуча уплашено и Бренер наум се наруга за непредпазливостта. Ако още веднъж проиграе доверието и, край, ще е завинаги.

Подобна възможност не му се удаде. В този момент вратата се отвори и Себастиан влезе. Този път ги изненада. Беше сменил подплатеното с кожа яке и дебелите панталони с кафяво расо, чиято единствена

украса беше прост дървен кръст, окачен на тънка плетена каишка на хълбока му. Въпреки хапещия студ не носеше ботуши, както в колата, а само сандали, каквито са били на мода у римските легионери. Ако се съдеше по състоянието им, възрастта им сигурно също беше оттогава. Сега поне загадките свършиха, помисли си Бренер. Намираха се в манастир.

Себастиан не идваше с празни ръце. Носеше дървен поднос, който дори за неговите огромни лапи беше големичък. Върху подноса имаше дървена купа с димяща вода, чисти бели кърпи, превързочни материали, както и голяма глинена кана и две чаши, направени от същия материал.

Бренер тръгна към него, за да му помогне, но Себастиан поклати глава и посочи към вратата. Беше я ритнал с крак, но нямаше свободна ръка, за да я затвори. Бренер свърши това вместо него, а той отнесе таблата до масата и я постави отгоре, вдигайки голям шум.

– Съжалявам, че малко се позабавих – извини се той. – Но трябваше да изчакам водата да заври. Мисля, че една топла напитка ще ви дойде добре. Шумно сложи каната върху масата, взе двете чаши и наля от течността. Странна, наситена миризма удари Бренер в носа. Не беше неприятна, но му беше непозната.

– Плодов чай – поясни Себастиан.

Бренер беше малко разочарован. Даваше дясната си ръка за чаша кафе, но какво всъщност можеше да очаква, след като видя новото облекло на Себастиан? Напрягна се, за да не даде израз на чувствата си.

Астрид беше доста по-недипломатична. И как иначе? Посегна с две ръце към чашата, отпи предпазливо и изкриви лице.

– Отвратително! И тук наистина пиете това нещо?

Себастиан се усмихна.

– Понякога. Обикновено пием само вода. Имаме си извор. Знаем, че вече не е на мода. Сигурно ще се изненадаш, ако разбереш колко вкусна е прясната изворна вода. Но този чай помага срещу студа и пробужда жизнените сили. Физиономията на Астрид недвусмислено показа какво беше мнението и по въпроса. Въпреки това отпи втора, доста по голяма глътка. И този път изкриви лице, но каза:

– Е, поне е горещо. Благодаря! – Ръцете и се свиха още по здраво около чашата, за да поемат топлината, която излъчваше течността.

Нещо в гледката явно събуди неудоволствието на Себастиан. Измина известно време, докато Бренер установи какво е – беше цигарата, която Астрид стискаше между пръстите на дясната си ръка. Той бързо се наведе през масата, дръпна и без друго почти догорялата цигара и я

изхвърли заедно със своята през прозореца. Не и преди да дръпне за последен път, разбира се. Астрид го погледна учудено, но не каза нищо.

– Благодаря – каза Себастиан. – Не исках да бъда неучтив, но...

– Тук не се пуши – предположи Бренер.

– Всъщност в тези помещения никога не се и пушило, доколкото знам. Миризмата се запазва дълго време и е много дразнеща, ако не си и свикнал.

– Сигурно – съгласи се Бренер, – Моля да ни извините.

Видя проблясващото пламъче в погледа на Астрид и и хвърли недвусмислен поглед. За негова изненада тя го разбра и преглътна ироничната забележка.

– Живеете много уединено – каза той.

– И много просто – допълни Астрид.

– Имаме всичко, от което се нуждаем – отвърна Себастиан. – Не държим много на светските притежания. Повечето от тях и без друго са само ненужен баласт, който създава повече проблеми, отколкото решава. – Той погледна Астрид. – Дай да видя ръката ти.

Астрид остави чашата на масата.

– Наистина е само драскотина, вече почти не усещам болка. Тя протегна ръката си през масата, но веднага я дръпна назад, още преди Себастиан да я е докоснал. Погледът и нервно се плъзна по превързочните материали върху таблата.

Бренер едва сега забеляза, че освен марлите и различните по размер пластири, върху таблата имаше и ножица, пинсета и извита игла в пластмасова опаковка.

– Не се страхувай – успокои я Себастиан. Беше забелязал погледа и и върху лицето му се появи усмивка. – Искам само да ти помогна. С такива дреболии не бива да се отнасяме лекомислено. Нали не искаш да ти остане грозен белег? Мисля, че си още твърде млада, за да ти е безразлично.

Астрид колебливо протегна ръка и позволи на Себастиан да огледа, раната и старателно да я почисти. На Бренер му направи впечатление, че борави много внимателно и си разбира от работата. Въпреки това ъгълчетата на устните на Астрид няколко пъти подозрително потрепнаха и тя пребледня още повече.

– Разрезът е доста дълбок – рече Себастиан. – Не съм убеден, че ще заздравее както трябва. Ще трябва да го зашия. Само не се страхувай, разбирам от тези работи. Тук винаги сами се справяме с малките рани.

– Да го шиете ли? – Астрид стана още по-бледа и погледът и се впи

в пластмасовата обвивка на кривата игла.

– Малко ще те заболи – поясни Себастиан. – Но не много. Ако не го направим, ще трябва да отидеш на лекар, независимо дали искаш или не.

Странна формулировка, помисли си Бренер. Поне за човек, който не знае какво е станало с Астрид. Девојката отново го изненада, като нервно прокара ръка по лицето си и каза:

– Добре. Но го направете бързо, преди да съм се отказала.

Себастиан наистина се разбърза, но действията му останаха все така отмерени и сигурни, макар ръцете му да изглеждаха много по-пригодени да работят с железопътни траверси. Когато направи и последния от общо петте шева и с една ножица отрязва конеца близо до кожата, лице-то на Астрид беше станало пепеливосиво.

– Почти съм готов. Само един момент още. Ще намажа раната с мехлем, който охлажда и малко облекчава болката.

По време на цялата сигурно доста болезнена процедура Астрид не беше издала нито звук, но сега леко се олюля на стола си.

– Мисля, че ми призлява. Къде тук има...

– Тоалетна? – Себастиан посочи вратата. – От другата страна. Единствената врата е. Да ти помогна ли?

Тя стана, задържа се за момент със здравата си ръка за ръба на масата, после тръгна с несигурни крачки. Дишаше бавно и дълбоко.

– Докато повръщам ли? Не, благодаря. Ще се справя и сама.

Бренер не можа да сдържи леката си усмивка, когато забеляза стъписването на Себастиан. Въпреки това последва Астрид, за да може веднага да се намеси, ако стане нужда. Дишането и стана по-учестено и тя мъчително преглътна, за да не повърне още вътре.

Придружи я до вратата, после бързо затвори, когато тя затича и той се увери, че все пак ще се справи. Бренер изпита странна смесица от съжаление и възхищение от смелостта и. Ако имаше нещо, от което се страхуваше, то това бяха болките.

Когато се обърна, срещна погледа на Себастиан. Странен поглед, насочен по странен начин към него. Бренер имаше чувството, че вижда как мислите в главата му работят. Изведнъж отново си спомни онзи поглед, преди, също не толкова приятен, с който Себастиан удостои него и момичето, когато ги откри в гората и за това, колко близо бяха застанали те двамата, когато той влезе в стаята. Без да знае защо, отведнъж се почувства принуден да се оправдае.

– Мисля, че трябва да ви обясня...

– Постъпката ви преди малко беше много трогателна – каза Себастиан.

Бренер не разбра.

– Моля?

– Чух част от разговора ви – обясни Себастиан и посочи таблата върху масата, после вратата. – Беше ми трудно да отворя, така че без да искам ви подслушах. Не е в стила ми, но се радвам, че го направих. Имах... – Той изведнъж се смути – ...друго впечатление, когато ви срещнах в началото. Погрешно.

– Малко е млада за мен – каза Бренер. Думите на Себастиан го на караха да се притесни. – Освен това не съм такъв, за какъвто може би ме мислите.

– Просто ми е жал за момичето, какво лошо има в това? – попита Бренер. По дяволите, защо трябва да се защитава, че само за момент се е показал дружелюбен? Защо?! – Освен това за трите гроша, колкото струва телефонното обаждане, мога да си създам усещането, че съм направил добро дело.

– Обичате ли да вършите добри дела?

Бренер се обърка. При други обстоятелства и на друго място този разговор щеше да звучи патетично и глупаво, но тук не беше така. Може би се дължеше просто на факта, че Себастиан беше сменил дрехите си на дървар с монашеското расо. Даже за агностик, какъвто Бренер си въобразяваше, че е, дрехите на тези хора бяха символ на доверие, разбиране и самоотверженост. Като почти всеки, и той се чувстваше притеснен в място като това.

– Да, така мисля – отговори той уклончиво.

– Е, тогава трябва да знаете, че никой, който върши добро, не го прави просто така. Винаги е някаква сделка. Правите нещо добро и получавате нещо в замяна – благодарност, признание или дори само знанието, че сте извършили нещо положително. Това не омаловажава нещата.

До този момент Бренер не смяташе така. Не беше и сигурен, че казаното от Себастиан е вярно. Ако това е представата на монаха за същията на Евангелието, то беше доста опростена. От друга страна – не бяха ли всички велики неща в действителност много прости?

Мислите му започнаха да блуждаят в посока, която никак не му харесваше. Рязко се отдели от мястото си до вратата, отиде до прозореца и със скръстени на гърдите ръце се облегна на стената, така че да може да вижда едновременно Себастиан и малката част от външния свят през

прозореца.

– Така и така заговорихме за тези неща – каза Бренер, без да гледа Себастиан в очите. – Още не съм ви благодарил за помощта. Надявам се, че няма да си навлечете неприятности заради нас.

– С брат Антоний ли? – Себастиан явно си спомняше всяка казана дума. – Честно казано, още не съм се изповядал пред него за тази постъпка. Но няма да ми откъсне главата.

– Ако искате, ще говоря с него – предложи Бренер. Себастиан се усмихна. Вероятно беше казал нещо много глупаво.

– Едва ли ще се наложи. А и не знам дали ще е добре. Брат Антоний много рядко приема посетители.

– Вие изобщо рядко имате посетители, нали? – каза Бренер. Отново съсредоточи вниманието си върху техния домакин, но дори да му се сърдеше за неговото едва прикрито любопитство, Себастиан майсторски се прикриваше.

– Всъщност никога – призна той. – Живеем доста уединено. Далеч от света, от който идвате вие и момичето. Понякога е много самотно, но тази самота е необходима, за да можем изцяло да се посветим на задача-та си.

Бренер се въздържа да попита каква е тази задача. Няваше желание да се впуска в теологична дискусия със Себастиан, най-вече заради страха да не би случайно да каже какво мисли за всичко. И тъй като вече бяха стигнали до темата „Добри дела и наградата за тях“ – щеше да бъде доста подло от негова страна да благодари на Себастиан за помощта, обяснявайки му, че смята това, което той и братята вършеха, за някакъв маскарад и нищо повече.

– Ще удържите ли на думата си? – попита изведнъж Себастиан.

Въпросът го изненада.

– Да не издам на родителите и къде е, това ли имате предвид? – Бренер помисли известно време, без да стигне до задоволителен отговор. Досега тази мисъл не му беше хрумвала, а и защо ли? Няваше причина да не спази дадената дума. Накрая сви рамене. – Мисля, че за никого няма да има полза, ако не я спазя. Макар че би било по-правилно. За момиче като нея не е съвсем безопасно да се скита навън.

– Трябва да бъдете много предпазлив – рече Себастиан. – Тя ви вярва. Ако злоупотребите с това доверие, ще направите може би повече лошо, отколкото добро.

Като че ли и сам не го знаеше! Въпреки това каза:

– Страхувам се, че наистина живеете доста отдалечено от

истинския свят. Знаете ли какво може да се случи на шестнадесетгодишно момиче, оказало се съвсем само навън?

– Тя не е сама. Бог е с нея – отвърна Себастиан. Убеждението, с което монахът произнесе думите, попречи на Бренер да се ядоса истински. Когато заговори, се опита да потисне обичайния цинизъм, който иначе винаги се прокрадваше в думите му, когато говореше за религия. Усети обаче, че не успя съвсем.

– Тогава се надявам да бъде с нея, ако попадне в ръцете на безсъвестен мошеник, който първо ще я пристрасти към дрогата, а после ще я вкара в занаята и ще я прати на лов. Извинете... Не искам по някакъв начин да ви обидя, но се страхувам, че...

– ...нямам никаква представа какво става във външния свят, нали? – прекъсна го Себастиан и поклати глава. Изглеждаше малко засегнат, но не ядосан. – Да живееш уединено, не значи да си чужд на света, приятелю. Или пък съвсем глупав. Познавам опасностите, за които ми говорите. И то твърде добре. Даже мисля, че сте прав. Би било по-разумно да нарушите дадената дума и да я пратите у дома. Ако желаете, веднага ще уведомя властите. Само се питам какво ще сторим на душата и с тази постъпка.

– На душата и? – Този път изобщо не можа да потисне подигравката в гласа си. Съжаляваше, че разговорът тръгна в тази посока, но смяташе, че вината е повече на Себастиан, отколкото негова. Защо подхвана темата? Бренер дори не си беше помислял да измами Астрид. Откъде накъде му приписваше намерение, което никога не е имал? Погледът на Себастиан стана малко по-твърд.

– Или на вярата и че на света са останали няколко души, които са искрени и честни, ако предпочитате това определение пред думата „душа“ – каза той. – Тя би била завинаги разрушена.

Бренер кипна.

– Искате да кажете, че каквото и да направя, ще бъде грешно?

– Понякога трябва да сторим грешното, за да предотвратим още по-голямо нещастие – потвърди Себастиан. – А понякога и не знаем коя от двете възможности е по-грешната.

– Струва ми се, че не ви разбирам съвсем... – объркано изрече Бренер.

– Може би един ден ще ме разберете – каза Себастиан и стана. – Сега ме извинете, време е за общата ни молитва. Ще ми обещаете ли да останете в тази стая, докато се върна? Няма да се бавя много, най-късно до половин час съм тук. После ще ви закарам в селото.

– Там има ли банка? – попита Бренер.

Себастиан вече вървеше към вратата, но спря и се обърна.

– Има поща, защо?

– Защото не само бензинът, но и парите ми свършиха – призна Бренер. Май само бензиностанция няма да ми свърши работа.

Себастиан погледна въпросително и Бренер му обясни с няколко думи как двамата с момичето изпаднаха в това положение.

– В известна степен имате право да проклинате техническия прогрес. Без тези модерни пластмасови пари сега нямаше да сме в тази безизходица. – Трябват ви малко от добрите стари книжни пари, нали? – усмихна се Себастиан.

– Само в случай че бензиностанцията не приема кредитни карти – смутено отвърна Бренер, което след всичко преживяно днес му се струваше повече от сигурно. Нямаше да е кой знае каква победа, ако Себастиан ги заведе до селото, а не могат да мръднат оттам.

– Разбира се, ще ви ги върна. С лихвите, естествено.

– Разбира се – иронично повтори Себастиан. – Ще видя какво мога да направя за вас. Все ще намерим някакво решение. Но сега трябва да тръгвам. Ако закъснея за молитвата, брат Антоний наистина ще се разгневи.

10.

Гледката се стовари върху Салид като гръм от ясно небе. За първи път, откакто бе започнал животът му, подчинен на правилата за водене на бой, оттегляне, нападение, защита и бягство, не знаеше какво да направи. Това продължи може би секунда, но тя му се стори безкрайна. Седеше, втръчено гледаше приближаващото черно чудовище и буквално физически усещаше как мислите в главата му все по-бързо се въртят в кръг, без да стигнат до някакво разумно решение, дори без истински да проумяват опасността, която означаваше стоманеният стършел насреща им.

В крайна сметка реагира не Салид, а пилотът. Рязко, така че Салид се отдели от седалката и удари главата си в сводестия покрив, той обърна хеликоптера и набра височина. Горящият лагер под тях се сви като килимче за игра, дръпнато от ръката на дете. Машината се олюля. Пилотът не я владееше добре, а страхът и бързината го правеха още по-несигурен. За миг Салид дори си помисли, че ще изгуби напълно контрола

над положението.

Въпреки изненадата, онази част от съзнанието, която и преди беше отчитала грешките му, продължаваше да работи с обичайната прецизност. Видя, че „Апах“-ът, който внезапно се озова също под тях, все повече губи скорост и слиза надолу. Докато времето – а с него и единственият може би шанс, който имаха – безмилостно отминаваше, му стана ясно какво се беше случило: „Апах“-ът не беше дошъл, за да стреля по тях. Без съмнение щеше да го направи, когато пилотът преодолее изненадата си и разбере кой седи в „Чопър“ – а който като феникс беше се издигнал от пламъците долу.

Но той още не беше разбрал. Тримата се намираха в машина със същите отличителни знаци като на „Апах“ – а. И бяха въоръжени. Ако веднага бяха открили огън, може би щяха да имат някакъв шанс да свалят „Апах“ – а или поне тежко да го повредят, за да могат да избягат.

Осъзнаването на този шанс и на факта, че вероятно вече е твърде късно да го използват, дойдоха почти едновременно. За пореден път съдбата им беше подарила две-три секунди, а те ги пропиляха. Пилотът на другия хеликоптер не беше глупак. Не можеше да е, защото иначе нямаше да седи в тази машина. Презрението на Салид към американците не отиваше чак толкова далеч, че да им приписва и глупост.

Салид с мъка се изправи от мястото си, обърна се към младия пилот и разбра, че отново направи грешка.

Не беше единственият осъзнал шанса. Но за разлика от него пилотът не бе разбрал колко мигновен е бил, дори може би не истински, а само лоша шега на съдбата.

– Не! – изкрещя той. – Не го...

Твърде късно! „Чопър“ – ът довърши започнатото завъртане и толкова рязко ускори, че думите на Салид завършиха с изненадано хъркане, когато беше захвърлен обратно в седалката. Едновременно с това палецът на пилота се спусна към бутона за стрелба, вграден в лоста за управление. Към хистеричното плющение на роторните витла се прибави и тракането на картечница и почти в същия момент от левия носач се отдели една ракета и като миниатюрно, нажежено до бяло слънце полетя към „Апах“ – а.

Картечният откос попадна точно в целта. От обшивката на другия хеликоптер се разлетяха искри и за частица от секундата, противно на всякакъв разум, Салид се вкопчи в безумната надежда, че и ракетата ще улучи. Може би наистина щеше, ако пилотът на „Апах“ – а не беше толкова добър, както се страхуваше Салид. От разстояние не можеше да се

прецени дали изстреляните куршуми са причинили някаква повреда или не. Но дори и да бяха, тя не беше сериозна. Ракетата „Маверик“ приближаваше машината с бясна скорост, но в последния момент „Апах“-ът буквално подскочи встрани и изстрелът мина така близо до него, че сигурно беше изгорил боята. Сред ярки пламъци ракетата се заби в земята отдолу.

– По дяволите, да се махаме!

Това може би беше последната му грешка, но вероятно и без друго твърде много бяха надценили картите си. Продължиха да се приближават към „Апах“-а и сигурно неговият пилот не би избегнал втора „Маверик“. Но крясъкът на Салид окончателно обърка пилота. Той се поколеба, само за секунда, дори може би по-малко, но в това време под носа на вражеския хеликоптер изведнъж проблеснаха оранжево червени искри. Салид усети как нещо удари „Чопър“ – а, не с много силен звук и не тежко – чу се само бързо, сухо „плюп-плюп-плюп“, като град, удрящ върху ламаринен покрив. До него в кабината изведнъж се появи извита линия от малки дупчици, поръбени по краищата с леки пукнатини, като паяжина, през които засвири леденият вятър. Мъжът зад Салид изкрещя и се свлече в седалката, а кабината се изпълни с миризма на кръв и горещо масло.

Колкото и унищожителни да бяха последиците от откоса, имаха още малка отсрочка. Силата на удара беше отместила „Чопър“-а от курса му, така че по-голямата част от изстрелите попаднаха във въздуха, вместо буквално да разкъсат машината. Хеликоптерът се олюля, насочи се по все по-тясна спирала към земята, после, когато пилотът го овладя, отново застана хоризонтално.

– На изток! – изкрещя Салид. – Бързо!

Спомни си малкото селище, през което дойдоха миналата нощ – само десетина къщички, а може и по-малко, но затова пък се намираще само на пет-шест километра. С малко повече късмет можеха да стигнат до там, преди машината им окончателно да предаде Богу дух и да се срине на земята. Пилотът на „Апах“-а нямаше да посмее да стреля по тях над селището.

Пилотът започна да бръщолеви нещо, а лостът за управление под ръцете му ставаше по-непослушен.

– Защо не ми даде да стрелям? Можех да го улуча! Знам, че щях да го уцеля!

Може би дори имаше право. Въпреки, това Салид не беше готов да му прости грешката, както да прости и на себе си. Но сега не беше

моментът да се говори за това.

Докато летяха на изток, – буквално опирайки върховете на дърветата, Салид се обърна и погледна назад. Мъжът на задната седалка беше мъртъв. Картечният откос беше пробил голяма колкото юмрук дупка в гърдите му и в стената зад него, през която Салид видя разкъсаните вътрешности на хеликоптера. От един скъсан кабел излизаха искри. Тънка пелена от масло или гориво се стелеше зад тях, носена от вятъра. Беше истинско чудо, че машината продължаваше да се държи във въздуха. Салид не вярваше, че чудото ще трае още дълго.

11.

– Не трябваше да ги водиш тук! – каза брат Антоний.

Оставаха му още девет минути живот, но той, естествено, не го знаеше. Може би знанието за предстоящото нямаше да промени нищо в думите или в мислите му, докато наблюдаваше лицето на събеседника си, върху което беше изписано дълбоко разкаяние, но и известна доза инат.

Антоний беше най-старият от деветте пазители, образуващи тяхната общност, и не само заради многото изживяни години – никой, дори той самият, не знаеше точно колко са, но вече беше достатъчно възрастен, когато последната война сееше огън и смърт над тази страна – отношението му към смъртта и живота коренно се различаваше от това на повечето хора. Може би защото той и останалите осмина знаеха малко повече за тях и за очакващото ги след това.

Продължителността на живота на брат Себастиан, към когото бяха отправени думите му, щеше да трае точно пет секунди повече от тази на стареца. Той щеше да умре последен, но затова пък по неописуемо поужасен начин от останалите, и може би това щеше да е наказанието на съдбата за грешката, която допусна. А знанието за очакващото го щеше да повлияе на отговора му, защото от всички събрани тук той имаше най-светското отношение към живота и мнимите радости, които той можеше да достави. Брат Антоний съзнаваше това и то го притесняваше малко, така, както брат Себастиан всъщност винаги му е създавал известни грижи, откакто го приеха в Ордена на Пазителите. Но вината не беше негова. Брат Себастиан беше старателен, показваше усърдие и притежаваше всички качества, за да се справя с поставените задачи. Не заради казаното или стореното, брат Антоний винаги се отнасяше с известно подозрение към него и може би прекомерна строгост. Дължеше се

на неговата същност.

Себастиан беше нужното свързващо звено, нежеланият, но необходим шев, с който техният свят беше свързан с външния. Себастиан се беше изразил твърде предпазливо, казвайки, че животът в манастира понякога е малко самотен.

Истината беше, че в целия свят имаше само шепа хора, които знаеха за съществуването на манастира, и от тази шепа хора само няколко – всъщност двама или трима, от които нито един не живееше в Рим – знаеха какво в действителност представлява този Орден.

И така трябваше да бъде. Антоний и неговите предшественици бяха хвърлили много усилия и енергия, за да опазят съществуването си в тайна за околния свят. Манастирът беше така устроен, че практически беше стопански независим. Гората и малката зеленчукова градина даваха достатъчно хранителни продукти, за да задоволят скромните им нужди, реката осигуряваше питейна вода и електричество за малката централа, която – противно на вътрешното убеждение на Антоний – беше вградена в мазето. Освен стената от стомана и трънаци, която ограждаше манастира, съществуваше и една втора стена – от мълчание и забрава, която беше несравнимо по-здрава от решетката и гората.

Брат Себастиан беше пролуката в тази стена. Не живееше в свят, от който можеха напълно да се отделят. Независимите системи предполагаша известна големина, от която Орденът на Пазителите не притежаваше дори и малка частица. Независимо дали искаха, или не, съществуваша допирни точки. Понякога трябваше да се извика лекар, – да се попълнят резервите от нещата за ежедневна употреба, да се купят медикаменти, понякога – твърде рядко, може би в разстояние на години, но все пак се налагаше – трябваше да се изпрати някое писмо или да се получи известие. Така че, колкото и да не му харесваше на брат Антоний, имаха нужда от човек, който да поддържа контакта с външния свят, и този някой беше брат Себастиан. И тъй като той е смъртен човек, беше изложен и на многобройните изкушения, създадени от Антихриста, за да подмамва смъртните хора. А той не можеше да им устоява. Брат Антоний знаеше, че и самият не би могъл да им устои. Това беше и причината, поради която той и останалите седмина не бяха излизали извън тези стени от момента на пристигането си тук.

След като брат Антоний прекара почти една трета от оставащото му за живот време с тези мисли, които, впрочем не веднъж му бяха хрумвали, изведнъж се сети, че Себастиан не му отговори. Той повтори думите си и продължи:

– Не биваше да ги довеждаш, братко. Знаеш правилата в това място. Тук не бива да пристъпя никой, който не е положил обета. Те положиха ли го?

Въпросът, разбира се, си беше чиста проба реторика, една от онези фини стрели, които Антоний понякога си позволяваше и за които после плащаше с безкрайни молитви и бичувания. Себастиан отговори спокойно:

– Не. Страхувам се, че мъжът дори не е и християнин. Или поне така смята той. Но не видяха нищо, което може да ни докара главоболия. Бяха изтощени до смърт и много се зарадваха, че им помогнах.

Спести си въпроса дали трябваше да ги остави да умрат от студ в гората. Но брат Антоний го прочете съвсем ясно в погледа му. Себастиан нерядко се показваше опърничав. А напоследък това зачести. Тази мисъл не ядоса Антоний – чувството на яд му беше чуждо, но го натъжи. Скоро ще трябва да се разделят със Себастиан. Отровата, която поглъщаше при излизанията си във външния свят, започваше да действа.

– Ще ги закарам в селото – продължи Себастиан. – След половин час няма да ги има. А след още час ще са ни забравили. И без друго си имат достатъчно проблеми.

Брат Антоний вдигна въпросително вежди. Щом брат Себастиан спомена проблемите им, значи ги знаеше. Натоварваше се с неща, които не го засягат. Задачата им беше твърде важна, за да имат значение съдбите на отделните хора.

Себастиан разбра грешката си в момента, в който изрече думите, защото прехапа долната си устна и сведе поглед. Но беше достатъчно умен да не каже повече нищо.

Белокосият абат го изгледа продължително и много тъжно. Да, ще трябва да се разделят с него. Скоро. Може би още по-скоро, отколкото мислеше досега. По-бързо, отколкото с предшественика му, който още по-бързо се поддаде на изкушението от своя предшественик. Явно отровата ставаше по-силна – или хората отслабваха.

Погледът на Себастиан показва на Антоний, че знае какво мисли, което още повече натъжи Антоний. Без да каже нищо, той се обърна и се приближи до големия дървен кръст, закован на източната стена на молитвената стая. Оставаша му още четири минути живот.

12.

– Не може да бъде! – каза Астрид, когато се върна в стаята, клатейки невярващо глава. От нея се разнасяше неприятна, леко кисела миризма. Явно много беше повършала. Сигурно го съзнаваше, защото гледаше да стои на известно разстояние от него. Това не и попречи да продължи с почти радостен, възбуден тон: – Наистина невероятно! Не знаех, че още може да съществува подобно нещо!

– Какво не знаеше? – попита Бренер.

Астрид посочи с палец през рамото си:

– Най-прост дървен кенеф!

– А ти какво очакваше? Изцяло обзаведена баня с басейн и сауна?

– Не, естествено. Но това тук... – Откритието и явно наистина много я беше впечатлило. – Не знаех, че живеят толкова примитивно. Не видях дори ключ за осветление.

– Съмнявам се, че изобщо имат електричество – каза Бренер. Всъщност дори беше сигурен, че нямат. Просто не би подходило на обстановката.

– Може би. Но е направо... лудост. – Тя отиде до вратата и я отвори. – Всички тия зидове може да са от каменната ера. Питам се, какво ли правят тук.

От доста време насам Бренер също си задаваше този въпрос, при това с нарастващо объркване. Единственото, което съвсем определено знаеше, бе, че манастирът не беше обикновен. Но беше сигурен, че не трябва да задава въпроси на брат Себастиан.

– Молят се, предполагам – рече най-накрая. – И всичко останало, което правят набожните хора в манастир.

Отговорът явно изобщо не удовлетвори Астрид, както впрочем и него самия. Тя направи кисела гримаса, отвори вратата още по-широко и направи крачка, така че застана наполовина в помещението, наполовина отвън.

– Остави! – каза Бренер. – Обещахме на Себастиан да чакаме тук.

– По-точно, ти му обеща – поправи го Астрид. – В крайна сметка не искам да открадна нещо, а само да се поогледам, и толкова.

– Моля те, не го прави! – повтори Бренер. – Дадох му думата си и това трябва да се отнася и за теб.

– Все едно, че го каза на вратата. Всъщност така се и оказа, защото Астрид вече беше излязла и завила надясно, така че не я виждаше.

Със смесица от отчаяние и гняв той я последва. Не можеше да я задържи със сила.

Астрид вече се беше отдалечила на няколко крачки от вратата и почти беше достигнала тесния тунел към вътрешния двор, когато я настигна. Бренер беше готов да я задържи, но тъкмо когато протегна ръка, за да я хване, тя сама спря.

Може би защото пред нея нямаше нищо толкова за гледане или поне не нещо интересно. Зад сводестата врата се простираше правоъгълен вътрешен двор, който с простотата си въздействаше едва ли не величествено. Астрид обаче сигурно би го определила като скучен. Не беше много просторен. В граничещите с него построени от масивни каменни блокове сгради се виждаха три или четири врати, които извеждаха към него. На отсрещната страна Бренер съзря няколко тесни, дълбоко врязани в стените прозореца, зад които му се стори, че забелязва някакво движение. Дворът беше постан с големи, грижливо изгладени каменни плочи, а покривите бяха направени от тежки късове шисти, които неизброимите векове бяха покрили със сребърна патина. Всичко в сградата изглеждаше свръхголямо и тежко. При това нямаше причина да е така, помисли си Бренер. Ако познанията му за архитектурата и крепостното строителство не го лъжеха, тази странна смесица от замък и крепост трябваше да е някъде от девети или десети век, време, през което на хората все още не им е било нужно да се защитават от топове и стенобойни машини зад по-дебели стени. Затова пък е било още по-трудно да се довлечат дотук тежките стотици тонове каменни блокове, защото строителният материал съвсем явно не беше добит от тази област.

– Ела – подкани я той. – Да се връщаме, няма нищо за гледане.

Астрид се поколеба само за секунда, вероятно заради принципа си да не изпълнява веднага това, за което я молеше. Накрая кимна с глава, обърна се с отчаяна въздишка и... вдигна изненадано глава.

– Какво е това?

– Кое какво е? – Бренер също се заслуша, но в първия момент не долови нищо. Но после го чу – далечен, постоянен шум, звучащ чуждо и същевременно познато, сякаш някъде много далеч някой прави пуканки в голяма тенджера. Много далеч и в много голяма тенджера. С бързи крачки Астрид мина край него и застана под свода на вратата. Шумът продължи още няколко секунди, после престана още преди да направят и половин крачка назад към моста.

– Чакай! – извика Бренер. Отново трябваше да тича, за да настигне Астрид, но сега поне в правилната посока. Себастиан едва ли би

възразил, че са разгледали края на гората.

Стигнаха спуснатия мост и спряха. Погледът на Астрид неспокойно се местеше отляво надясно и обратно. Изглеждаше много напрегната.

– Какво беше това? – прошепна тя. – Не ми харесва.

Бренер не каза нищо. Не знаеше какъв беше шумът, който чуа, но усещаше, че му е познат и това разпознаване го изпълваше с безпокойство. Беше...

...звук, който е чувал безброй пъти преди това. Никога на живо, а в кино, по телевизията, във видеофилмите. Насеченото стакато на картечна стрелба.

Не можеше да бъде! Не беше възможно! Подобни неща не се случваха, не и в действителността. И не тук.

– Там – обади се изведнъж Астрид, сочейки на юг. – Гледай!

Бренер проследи движението на ръката и и онова, което видя, го накара за секунда да се усъмни в разума си. Плътно над върховете на дърветата, така че роторните перки отвяваха бяла пелена от клоните, хеликоптерът бързо се приближаваше към тях. Шумът от двигателя звучеше пискливо и неравномерно и машината не летеше в права линия, а се олюляваше като опиянено водно конче.

Секунда по-късно над гората се показва втори хеликоптер, който явно преследваше първия. И двете машини като че ли горяха, защото зад себе си влачеха накъсани бели ленти дим.

– Какво, за Бога, е това! – прошепна отново Астрид. Едва когато продължи, Бренер разбра, че няма предвид случващото се, а единият от двата хеликоптера. – Прилича на извънземна машина!

– „Апах“ – автоматично отвърна Бренер, макар че в момента му се струваше напълно абсурдно онова, което виждаше. – Но това... това е боен хеликоптер. Какво, по дяволите, търси тук боен хеликоптер?!

Под отрязания нос на „Апах“-а припламна оранжевочервен огън. Чу се рязко виене, прилично по-скоро на фанфарно изсвирване, отколкото на звук от изстрели, и малкият хеликоптер се наклони встрани като пеперуда, ударена с длан по средата на полета си.

– За Бога! – прошепна Бренер. – Те... те стрелят.

Дори не му хрумна, че двамата с момичето са в опасност, макар че и двете машини летяха право към манастира. Бяха на разстояние два или три километра и при скоростта, с която се движеха, щяха да са тук само след секунди.

– Сигурно снимат филм – шепнешком предположи Астрид. Без да съзнава, беше се приближила съвсем плътно до Бренер и цялата

трепереше.

Последвалият залп, който „Апах“ – ът изстреля към бягащия „Чопър“, даде отговор вместо Бренер. Куршумите пропуснаха целта, но с плющящ звук се забиха в короните на дърветата, разкъсаха листата и клоните, заудряха като стоманен дъжд върху подвижния мост и натрошиха тънката ледена покривка на замръзналата река.

– Мили Боже! – изкрещя Бренер. – Да се махаме!

Той се обърна, дръпна девойката след себе си и побягна, за да се скрие под свода на вратата. Астрид изпищя и размаха ръце като удавник, дърпащ със себе си своя спасител, но Бренер не я пусна и просто я влачеше след себе си. Воят на двата хеликоптера се засили и отново проехтя резкият метален звук, с който оръдието на „Апах“ – а стреляше.

Бренер се огледа в движение и видя, че малкият хеликоптер губи скорост и височина и под остър ъгъл се приближава към моста. Може би пилотът се надяваше, че другата машина няма да стреля, за да не улучи сградата.

Само че надеждата му беше измамна. Бренер чу ужасния звук на картечното оръдие, още преди да види „Апах“ – а който връхлетя от небето като чудовище, бълващо огън. Залпът не улучи хеликоптера, по падна в свода на вратата.

Край! Бренер знаеше, че в този миг ще умрат, но дори не изпитваше страх. Гонени от следващи една след друга експлозии, които изхвърляха каменни отломки чак до тавана на свода, двамата с Астрид тичаха към отсрещния край на тунела, без всякаква надежда да го достигнат.

Бренер почувства как го улучиха.

13.

Дори не го заболя. Може би точно това обстоятелство трябваше наистина да го обезпокои, защото, строго погледнато, Макормък не почувства абсолютно нищо, нито даже лепкаво-влажната топлина, която в червена струя изтичаше през пръстите му и напояваше панталоните му и изкуствената кожа на седалката. От една въображаема линия два пръста над колана надолу тялото му беше абсолютно безчувствено.

Макормък знаеше какво означава тази безчувственост, но мисълта, че е парализиран дори не го ужаси истински. Даже не достигна напълно до съзнанието му, както и втората, че не е нужно да се тревожи за прекъснатите нерви в гърба си. Животът му като парализиран нямаше да

продължи още дълго. Най-много толкова, колкото му трябваше, за да умре от загуба на кръв.

Макормък се чувстваше необичайно лек и по странен начин радостен и отпуснат, както, когато рядко си беше позволявал по някоя цигара с марихуана, но много по-приятно, защото не изпитваше никаква вина или угризения на съвестта. Случилото се беше твърде абсурдно, за да може да направи нещо друго, освен да се забавлява със ситуацията. Вгледа се с усмивка в малката кръгла дупчица в стъклото пред себе си. Бронята беше издържала на обстрела много по-добре, отколкото обещаваха конструкторите на тази машина-чудо. От сигурно петдесетте изстрела само един-единствен беше пробил бронираното стъкло, беше прерязал кървав канал във вътрешностите му, разбил гръбначния му мозък и изрязал идеално кръгла дупка в облегалката на седалката, преди да се забие в пода. Макормък буквално усещаше как животът изтича от тялото му – в топла лепкава струя, която ставаше все по-тънка, защото налягането във вените му намаляваше. Ако свалеше дланите от корема си, вътрешностите му щяха да се изсипят върху коленете. Много добре знаеше какво причинява в човешкото тяло изстрел като този и затова искаше да спести гледката на Стайпър. Освен това, ако не я притискаше здраво, раната щеше още по-силно да закърви, а Макормък вече беше изгубил доста кръв. Дори се притесняваше, че кабината ще се напълни с кръв и двамата ще се удавят в нея.

Хистерия, констатира той с малка, все още ясно мислеща част от съзнанието си. Всичко вече свършваше. Господи, дори не разбра кой го уби!

Макормък мъчително изправи глава. Трябваше да реши дали да гледа наляво към Стайпър, или напред, към другия хеликоптер. Не беше сигурен, че има сили да гледа и в двете посоки. Взе решение в полза на „Чопър“-а.

Машината вече беше най-много на двеста метра от тях. Макормък чу, че Стайпър стреля два-три пъти и най-малко веднъж улучи, защото другият влачеше след себе си мазна сивобяла пелена и все повече забавяше скорост. Някъде пред тях се виждаше нещо по-тъмно и по-масивно от гората, но мина известно време, докато Макормък разбере, че е сграда – манастир или вероятно малък замък. Пилотът на „Чопър“-а летеше право натам, явно мислейки, че, ако използва сградата за прикритие, Стайпър няма да посмее да стреля.

Макормък знаеше, че това няма да му помогне. Стайпър щеше да стреля, дори ако това означаваше, че трябва да убие собствената си

майка. От момента, в който постъпи във Военновъздушните сили, той живееше само за момента, когато най-сетне щеше да използва оръжията ни бойната си машина.

Под остър ъгъл „Чопър“ – ът се спускаше към манастира; трябваше само още няколко градуса, за да се превърне спускането му в истинско падане. Макормък съзря две миниатюрни фигури, които стояха под сводестата арка на вратата и изведнъж се обърнаха и побягнаха.

Стайпър стреля. Макормък видя как „Чопър“ – ът беше улучен и отскочи встрани. От кабината му се разлетяха парченца стъкло и му се стори, че забелязва как нещо голямо и тъмно пада от машината в реката. Внезапно почувства пронизваща болка в краката. Знаеше, че е невъзможно, но болката беше тук, обхвана цялото му тяло и ставаше все по-силна и по-силна. Последната мисъл на капитана беше, че във всички онези истории за огъня на Чистилището и за вечното проклятие сигурно има някаква истина.

От съвсем близко разстояние Стайпър изстреля по „Чопър“-а една „Маверик“. Ракетата пропусна целта и развяла огнената опашка след себе си, изчезна във вътрешността на сводестата арка.

Но в този миг Макормък вече беше мъртъв.

14.

Бренер усети само удар. Беше толкова силен, че го отхвърли напред, той направи още една, последна, олюляваща се крачка и полетя напред, но не усети болка. В раменете и в част от дясната си ръка усети парене и те станаха безчувствени, нещо топло и лепкаво започна да се стича по гърба му. Но нямаше болка.

Заболя го от падането. Бренер охлузи дланите и дясната си буза, а в устата си изведнъж почувства горчивия вкус на кръв. С ъгълчетата на очите си видя, че заедно с него – дано той да я е бутнал! – е паднала и Астрид, после с все сила се плъзна към стената на арката и пред очите му затанцуваха пъстри светещи точки. Секунда по-късно легеше неподвижно, останал без дъх и очакваше настъпването на смъртта. Тя не дойде, но когато отвори очи, я видя.

Летеше стремглаво сред огнени пламъци, нажежено до бяло, ревящо чудовище, което превърна арката в хаос от светлина, горещина и невероятен шум – като адски звяр, откъснал се от веригата си.

Ракета!

Осъзнаването на видяното и отчаяното движение, с което се преобръна встрани, прикривайки лицето си с длани, настъпиха едновременно, но въпреки това в продължение на секунда не знаеше дали все пак не беше твърде късно. Прегази го вълна от жестока топлина – твърде бързо, за да го нарани, но достатъчно силна, за да накара всеки нерв в тялото му да изкрещи неистово. Той изпищя и сред воя на летящата ракета чу и писъка на Астрид, после демонът отмина, продължи нататък и малко по-нагоре, и Бренер веднага разбра къде ще удари, секунда, преди да се случи.

Изведнъж ракетата се насочи в ъгъл около тридесет градуса нагоре към прозореца на първия етаж с такава прецизност, сякаш някой я направляваше с ръка. Бренер инстинктивно сви глава, когато попадението разби стъклото на прозореца.

По-точно, последваха две експлозии в разстояние от четири-пет секунди – може би беше нарушената функцията на оръжието или пък преждевременно избухна горивото, което бе последвано и от детонация на бойната глава. Първата, почти бяла светкавица, разби всички стъкла, изду стените навън и изхвърли на двора едно безформено тяло, овъглено вероятно още от първите пламъци и набучено на парче стъкло, дълго колкото човешки бой. Човекът обаче все още беше жив, защото размахваше ръце и крака и пищеше с нечовешки глас. Преди тялото да падне на плочника и писъците му да спрат, избухна втората експлозия.

Тя беше несравнимо по-силна от първата. Стените се издуха още повече, сякаш сградата беше балон, за секунда издут до пръсване. Детонацията сигурно беше разрушила пода и тавана на помещението, защото изведнъж и от прозорците на долния етаж заизлизаха пламъци. Шистовите плочи на покрива бяха пометени като хартиени парченца, изгорени в пепелник.

В следващия миг се срути цялата фронтална част на сградата. Каменните блокове изгубиха спойката си и се разлетяха на всички страни, последвани от топки огнени пламъци и ужасен шум. Късове развалини и жарава заваляха над двора като апокалиптичен каменен дъжд.

Тим, където преди се намираше молитвеното помещение, се издигна кълбо от огненочервени, пулсиращи пламъци, а в центъра му тантуваше по-бледа светлина, адски огън с формата на висок пет-шест метра кръст, който бълваше пламъци на всички страни и сякаш отново и отново подпалваше изгасналата жарава. Втора, още по-гореща топлинна вълна мина през Бренер и той изкрещя. Погледна с ужас ръцете си, чиято кожа започна да се свлича на големи, мокри мехури. Усети, че

същото става и с лицето му.

Изведнъж почувства как нещо го сграбчва и го хвърля нагоре. Заудря слепешката около себе си, блъсна нещо, но чак когато чу писъка, разбра, че Астрид го е дръпнала нагоре.

Но още преди да успее да помисли каквото и да било, манастирът се разтросе от трети удар. Астрид го блъсна и зад тях през арката нахлуха червени пламъци.

15.

Водата отне смъртоносната сила на падането, но беше толкова студена, че това за малко не го уби. Тънката ледена покривка, която можеше да пробие с един пръст, се превърна в стъкло, върху което с огромна сила се сгромоляса. Студът го удари като електрически ток, който го парализира и едновременно с това се заби като нажежена игла в сърцето му.

Салид потъна чак до дъното на малката рекичка. Механично се опита да се раздвижи, да плува или поне така да се извърти, че по някакъв начин да излезе на повърхността. Не успя. Беше като скован. Дробовете му пламтяха. Откакто беше изхвърлен от кабината на хеликоптера, бяха минали може би две секунди, но не бе имал време да поеме въздух и сега жаждата за една глътка ставаше непоносима. Студът го парализираше. Крайниците отказваха да го слушат, а дрехите му бързо се напоиха с вода и го дърпаха към дълбокото.

Въпреки това виждаше какво става отгоре. Водата на рекичката беше кристално чиста. Различни очертанията на хеликоптера, който, разтърсен от изстрелите, се беше олюлял като боксьор под ударите на невидим противник, видя как устремената към него миниатюрна, горяща звезда не го улучи, а връхлетя в отвора на вратата, видя и втория хеликоптер, който все повече се приближаваше, сякаш пилотът му наистина искаше да влезе в близък бой. Секунда по-късно ракетата експлодира някъде във вътрешността на манастира. Салид видя ярката светлина да блясва зад очертанията на вратата и веднага си спомни за двете фигури, които преди това видя. Нямаха никакъв шанс.

Най-сетне успя да насили крайниците си да направят някакво движение. Повърхността на водата и двете бойни машини идваха все по-близо, Салид концентрира и последната енергия, останала в тялото му, за да изплува нагоре, най-сетне показа глава над водата и отчаяно

отвори уста, за да поеме въздух. Дробовете му се изпълниха с безценния, сладък кислород, а стоманеният пръстен, започнал да стяга гърдите му, се спуска.

„Чопър“ – ът беше улучен от втори залп, който буквално го разряза. Спуканата кабина се сгромоляса на двадесет метра от него във водата, задницата се блъсна в стената и избухна в пламъци.

От последвалата нова топлинна и ударна вълна Салид отново беше захвърлен под водата, но този път предусети какво ще стане и пое дълбоко въздух. Не се противопостави на невидимия юмрук, който искаше да го натика в тинестото дъно, а напротив – заплува с бързи, силни движения, които го отведоха надълбоко и надалеч от ужасната, смъртоносна светлина и опасните отломки, разкъсващи повърхността на водата над главата му като картечен залп. Течението го завъртя като парче дърво, хвърлено от водопад, но той упорито продължи да плува, докато дробовете му отново закрепяха за въздух и не можеше да остане повече отдолу. Когато изплува, реката около него димеше като топъл минерален извор. Салид с мъка пое въздух и почувства, че и въздухът е горещ. Когато обърна поглед, разбра защо.

По течението се носеше петно от горящо масло или гориво, за да довърши това, което не бе успяла първата голяма експлозия. Салид мигновено прецени какви са шансовете му да избегне горящия килим, напълни дробовете си с въздух и се потопи колкото бързо и колкото надълбоко успя. Водата над него пламна, а Салид с ужас установи, че петното е много по-голямо, отколкото видя в първия момент. Продължи енергично да плува, докато отново му се стори, че дробовете му ще се пръснат.

Пламъци опърлиха лицето му, когато подаде глава, но петното беше на педя разстояние от него. Салид простена от болка, когато кожата му, лишена от влага, се пукна. Затвори клепачи, за да предпази очите си. Отметна глава назад, потопи се отново и с паническа бързина се отдалечи на известно разстояние от горящия бензин. Този път въздухът не му достигна, за да измине голямо разстояние.

До слуха му долетя писклив вой. Салид погледна нагоре и видя „Апах“ – а който продължаваше да кръжи около горящите отломки на „Чопър“ – а – като недоверчива граблива птица, която иска да се увери, че убитата жертва наистина е мъртва. В първия момент, гледката му се стори направо абсурдна, после осъзна, че въпреки всичко преживяно сигурно са изминали само няколко секунди от падането му в реката и избухването на „Чопър“ – а. Битката сигурно още не беше свършила.

Мъжете горе вероятно го виждаха.

Като че ли доловил мислите му, в същия момент „Апах“ – ът се олюля и се насочи право към него!

Но нещо в машината явно не беше наред. Полетът и беше неравномерен и люшकाщ се, а шумът от двигателя ставаше все по-писклив. Турбината сякаш прескачаше. Белият дим се беше превърнал в черен, гъст пушек, който излизаше от откритата рана на едната и страна. Хеликоптерът вече беше достатъчно близо и Салид различи двете фигури в кабината. Едната беше паднала безжизнено напред. Значи все пак първата им атака беше успяла. Със смесица от тъга и отчаяние Салид осъзна, че не той, а младият пилот се беше оказал прав. Могли са да унищожат „Апах“ – а ако Салид не му беше попречил да стреля втори път. Стоманената птица вече е била смъртно ранена, а те и оставиха достатъчно време да ги последва и да унищожи тях, преди сама да умре.

„Апах“ – ът идваше все по-близо. За момент Салид беше убеден, че ще падне точно отгоре му, за да довърши историята с поучителен удар и да и придаде почти библейска справедливост. Но машината изведнъж се наклони встрани, прелетя толкова близо над реката, че роторите за малко не докоснаха водата, после отново се изправи в хоризонтално положение клатушкайки се, се приближаваше към брега, насочи се към манастира, издигайки се все по-нагоре.

За малко пилотът дори да успее.

„Апах“ – ът в остър ъгъл се изстреля покрай външната страна на манастира, плъзгачите му докоснаха покрива, от който се разлетяха оголените греди. От пробива във фланга на машината, откъдето досега излизаше само гъст пушек, изведнъж пръснаха искри, после се показаха пламъци. Хеликоптерът се заклати. Роторът на задницата падна и „Апах“ – ът започна да се върти в кръг като пумпал. Отново докосна покрива и смачка останалото от него. Салид видя как нещо падна от машината. После тя клюмна като ездач, падащ от гърба на непокорен кон. Почти едновременно с това последва и експлозията. Светлината беше толкова ярка, че за момент сякаш затъмни светлината на слънцето. Салид видя как цялата сграда сякаш се надигна, а после се свлече надолу, пламъци и светлина изригнаха право нагоре като от сърцето на действащ вулкан и подпалиха небето.

Салид се потопа, за да избегне ударната вълна, обърна се под водата и напрегна сетните сили в измъченото си тяло, за да доплува до брега. Над главата му светът рухна в развалини.

16.

Това, което в този момент най-ясно осъзна – макар че беше направо смешно, – бе фактът, че изразът „по-лошо не може стане“ си беше чиста лъжа. Каквото и да става, винаги може да стане по-лошо и може би имаше някакъв природен закон, според който трябваше да става все по-лошо. Вселената на Бренер бе разрушена, в една-единствена огненочервена секунда. Животът, състоящ се от цифри и работа, скука и развлечение под формата на взетите назаем приключения в някоя книга или филм, се превърна в хаос от огън и грохот, който с все по-голяма сила го тласкаше към края. Бренер вече не разбираше какво става с него. Искаше му се да умре само за да може всичко по-бързо да свърши.

Силен удар отстрани го хвърли към стената и едновременно с това го върна в действителността. Отново усети горещината, треперенето на каменния под под краката си, който се надигна и сякаш изкрещя от болка, чу ужасното триене и пукане, с които привидно непоклатимите стени около него се движеха като театрален декор, направен от тънка хартия. Продължи, олюлявайки се, нататък, обърна глава и в този миг разбра чия ръка го беше вдигнала нагоре.

Видът на Астрид го хвърли в ужас. Едва я позна. По-голямата част от косата и беше изгоряла и приличаше на овъглено кълбо; това, което все още можеше да се различи от лицето и, беше в кръв и сажди. Якетото и тлееше, а ръцете, с които го беше сграбчила, бяха влажни и лепкави. Той инстинктивно се опита да се дръпне от страшната гледка, но Астрид го стискаше учудващо здраво. Несъзнателно отбеляза, че превръзката, която Себастиан преди това направи, беше почерняла. Ръката и сигурно е горяла. Отведнъж разбра, че като щит нейното тяло го беше предпазило от палещия дъх на ракетата.

– Бягай! – изкрещя тя. – Бързо! Още не е преминало! Едновременно с кръска тя силно го изблъска през пламъците и нажежените камъни на двора. Бренер дори нямаше време да формулира някаква ясна мисъл. Смисълът на думите и, невъзможността в това състояние тя да стои, изобщо да прави нещо, въпросът откъде знае в каква посока трябва да вървят и най-вече какво предстои да се случи – всичко това проумя едва много по-късно, без да може да си отговори на нито един от тези въпроси. Почти против волята си и в унес закрочи до нея през горящия двор, направо към сградата на отсрещната страна, от чиито прозорци и врати продължаваха да излизат пламъци. Горещината ставаше все по-

непоносима, но Астрид безмилостно го тласкаше напред със сила, която би го изненадала, ако в този момент можеше поне отчасти да мисли ясно.

Но не можеше. Ако беше иначе, вероятно щеше да спре и да загине. Изгорените ръце на Астрид продължаваха да го тласкат отзад. Той се препъна, падна и отново беше вдигнат, преди още да успее да изпита болка в ръцете си, опитвайки се да спре падането, като се опре в горещите каменни плочи.

Стигна отсрещния край на двора и почернялата от огъня стена не със собствени сили, а тласкан и теглен напред. Чак сега видя, че едната от вратите не е изтръгната от рамката си или разрушена – малка, вероятно масивна врата, с огромен катинар отпред. Астрид силно го блъсна напред, той се удари в стената, тя пусна раменете му и докосна вратата. Бренер не виждаше какво точно прави, но беше абсолютно сигурен, че няма ключ или нещо подобно. Вратата изведнъж се отвори и той видя полукръгъл, иззидан коридор, който само след две крачки преминаваше в стръмна стълба, чиито протрити стъпала водеха право надолу.

– Тичай! – кресна Астрид. – Бързо!

Сграбчи го отново за раменете, обърна го без всякакво усилие и така го ритна, че той за малко не полетя надолу по стълбата. В последния момент намери опора в грубите каменни стени отляво и отдясно на най-горното стъпало и в продължение на секунда отчаяно се мъчи да запази равновесие. След няколко стъпала стълбата се губеше в стигматичен мрак, така че не можа да разбере колко е дълга. Но усещаше, че води много, много надълбоко.

– Тичай! – отново изкрещя момичето. – Спаси живота си, защото си невинен!

Може би необичайните думи го накараха да спре, може би в този момент за първи път отново се върна в действителността, превърнала се сякаш толкова бързо в кошмар. Бренер се обърна и погледна Астрид.

Никога не успя да зададе въпроса си или изобщо да направи нещо, още повече пък да осъзнае какво се случваше. Всичко стана в една-единствена секунда, а може би и по-малко, но той виждаше, чуваше, усещаше и подушваше изведнъж с фантастична острота, с онази яснота, която идва само в моменти на абсолютно усещане на смъртта.

Видя Астрид, изправена пред него, с широко разперени ръце, изгорена, със страхотни рани и въпреки това без най-малка следа от болка или страх върху лицето; видя хеликоптера, появил се над покрива на манастира като горяща звезда, спускаща се от небето, накланяща се... И

избухваща.

Последното нещо, което Томас Бренер видя, беше пламтящ огнен валяк, който с рев се спусна от небето и обгърна тялото на девойката в пламъци. После ударната вълна го вдигна и го захвърли заднишком надолу по стълбата.

17.

По-късно Салид не можеше да си спомни как е стигнал до брега. Може би съвсем случайно движенията му го бяха понесли в правилната посока, а може би беше и последното от безбройните чудеса, на които до този момент дължеше спасението си. По някое време ръцете му потънаха в топлата тиня, инстинктът му за оцеляване накара пръстите да се свият и да се вкопчат. С последни сили се измъкна на равния бряг и остана да лежи. Дори нямаше сили да изпълзи напълно от водата. От пъпа надолу тялото му беше в реката. Но поне вече не съществуваше опасността да се удави.

Отчаяната борба на Салид срещу безсъзнанието и смъртта продължи дълго и той може би щеше да я загуби, ако един съюзник на смъртта изведнъж и не доброволно не се беше превърнал в негов помощник. Водата ставаше все по-студена. В краката си започна да усеща бодежи и почувства как горната част на тялото му става безчувствена. В това състояние на полусъзнание видя сам себе си, как лежи на брега, как го намират, когато дойдат да проверят какво е станало – мъртъв, половината му тяло замръзнало в реката и трябва да одялат трупа му от леда, както направиха с трупа на човека от каменната епоха, намерен преди няколко години в Алпите. След известно време тази абсурдна представа му даде сили да се измъкне на брега и да се преобърне по гръб. Салид използва за това само силата на ръцете си. Краката му бяха безчувствени и не го слушаха.

Когато се преобърна, в хълбока му избухна ужасна болка. Той изпъшка, стисна зъби, за да потисне вика си, и се погледна.

Тинята до крака му беше почервеняла. На мястото на пришития джоб на якето си видя дупка с разръфани краища, под която се виждаше розова плът. В първия момент реши, че се е наранил в реката, но после си спомни за удара, който го изхвърли от хеликоптера. Единият от картчните куршуми го беше улучил. Салид дори не беше усетил. До този момент.

Затова пък сега раната с все по-голяма сила напомняше за себе си. А той знаеше, че това е само началото. Студът блокираше чувствителността на нервите, но това беше само малка отсрочка, за която ще трябва да заплати още по-скъпо. Раната не кървеше силно, но се виждаха раздробени кости.

Изведнъж осъзна, че всичко беше минало. Дори ако оживееше през следващия един час или даже успееше да се спаси – Салид не се осмеляваше да мисли коя от двете възможности беше по невероятна, – той никога повече нямаше да е същият човек, който беше допреди час.

Беше тежко ранен и никога вече нямаше да може да се движи нормално. Лицето му беше обгорено, а беше виждал достатъчно изгаряния, за да знае, че щеше да остане с жестоки белези. Не знаеше още какви наранявания има, знаеше само, че ги има. Едновременно с отстъпващата парализираща студенина в тялото му започнаха да се връщат и болките. Навсякъде. Истинско чудо беше, че изобщо можеше да мърда. От Абу ел Мот, Бащата на Смъртта, се беше превърнал в Салид Сакатия, с белязаното лице. И всичко това стана в един-единствен миг на невнимание заради незнанието на един пилот и заради неговото лекомислие, накара го да не се вслуша в недоброто чувство, което го предупреди.

Всеки друг на негово място би се предал. Но Салид не изпитваше отчаяние, а дълбока, отпускаща лекота, която го изпълваше със сила от някакъв нов, непознат досега източник. Не си въобразяваше, че може да спечели нещо, не си въобразяваше и че ще оживее. Абу ел Мот води последната си битка и я изгуби. Живя като воин и ще умре като воин.

Но не искаше да го намерят в това състояние – като треперещо пленаче, което сигурно ще пищи и ще моли за живота си, ако мъките и страхът станат по-големи. Ако беше писано да умре, то тогава, нека да е като истински мъж – сам и без някой да чуе писъците му. Със стиснати зъби Салид се надигна и седна, успявайки с мъка да потисне гаденето и световъртежа, и с изненада установи колко лесно се справи. Сякаш сега, когато нямаше повече какво да губи, тялото му черпеше от резервоара на жизнената сила, която иначе щеше да му стигне за десетки години напред.

Салид извърна глава и погледна назад към манастира. Сградата беше напълно разрушена. Стените все още стърчаха, но той беше видял експлозията, сред която избухна „Апах“ – а и това, което виждаше, сигурно беше само празна обвивка, почерняла каменна черупка, чиято вътрешност бе напълно изпепелена. Всички покриви бяха срутени и горяха. Малкото прозорци бяха превърнати в почернели рани, от които

излизаха пушек и тук-там още пламъци. Небето над манастира отразяваше кървавочервената светлина на жаравата, която гореше във вътрешния двор. Салид леко потрепери. Всички запаси от муниции и гориво на „Апах“ – а сигурно бяха избухнали мигновено, секунда, след като машината се беше скрила зад огромните I стени на сградата и вероятно още преди да се разбие в земята. Наистина ли стана случайно, запита се той, че беше изхвърлен секунда преди сигурната смърт само за да умре сега в по-големи мъки? Прогони мисълта от съзнанието си. Мъките немаше да продължат още дълго. Течението го беше пренесло край горящата сграда и останките на хеликоптера, но не чак толкова далече, колкото в началото му се стори. Имаше може би тридесет метра до вратата, най-много четиридесет до „Чопър“-а. Трябваше да се добере дотам. При падането пушката бе изтръгната от ръцете му и потънала в реката, но все пак му трябваше оръжие. Разстоянието беше доста, но можеше да се справи, дори да се наложи да пълзи на ръце и колена. Първият му опит завърши със силен писък. Само при опита да помръдне ранения си крак Салид политна и падна назад в тинята. Сякаш някой промуши стъпалото му с нажежено копие и го провря чак до рамото.

Болката беше толкова силна, че повърна два-три пъти, преди да изпадне в милостивия мрак на безсъзнанието, за който знаеше, че е последван от дълбока, безкрайна тъмнина.

18.

СВОБОДЕН!
СЛЕД ТОЛКОВА ВРЕМЕ. НАЙ-СЕТНЕ, НАЙ-СЕТНЕ
СВОБОДЕН!

Събуди се с усещането за дълбока горчивина. Безсъзнанието беше продължило дълго, чувстваше го, и не беше се оказало тъмна дупка, а извор на болките, изпълнен с огъня и светлината на Джехена, със спомени и картини, с образи на безумието и съмнения. Но беше жив. Адът го прие и го отпрати, сякаш и самият Дявол не го искаше.

Салид се опита да се раздвижи, но не можа. Краката му бяха безчувствени. Лежеше по лице в локвата от повърнатото и погнусата, която изпита при осъзнаването на положението си, щеше да го накара отново да повърне, ако имаше сили да го стори.

Това, че продължаваше да живее, не беше пощада. Изведнъж осъзна, че смъртта не го е пощадила, а му се е подиграла. Това беше

наказанието, което му беше подготвил Всемогщият. Нямахме да умре със смъртта на воина, а ще трябва да води живот на низвергнат, на сакат, към когото хората не изпитваха дори презрение, а само съжаление. Адът, който очакваше Салид, се наричаше Живот.

Изминаха първите безкрайни минути от вечността, простираща се пред него. После чу шум – далечен, извисяващ се и заглъхващ хленч и вой, който една част от съзнанието му определи като вой на сирени, без обаче истински да осъзнае значението на възприятието си – двигател ли беше, просто шум или гласове? Още веднъж някъде в него се раздвижи нещо като упорство, отчаяна съпротива, която го накара да забрави, че не може да измени разстоянието до останките на „Чопър“ – а и да потърси там спасителното оръжие. Ръцете му се заровиха в меката тиня, опитаха се да повдигнат тежкото тонове тяло и не успяха. В хълбока му експлодира вълна от пареща болка. Салид изкрещя. За секунда краката му пламнаха.

После почувства, че не е сам.

С мъка отвори очи, вдигна мръсното си лице и погледна нагоре към фигурата, изправена до него. И осъзна...

– Не! – изпъшка. – Не! Не! Моля... моля НЕ!

Фигурата стоя дълго и го наблюдава мълчаливо. Не реагира на думите му, на отчаяната молба, стаена в погледа, на ужаса, който излъчваше тялото му, както избухващото Слънце разпръсква бяла светлина. Просто стоеше и го гледаше с очи по-стари от света, които без всякакво усилие проникваха във вътрешността му, сякаш беше от стъкло. Отгатваше най-съкровените му мисли, виждаше живота му в една-единствена секунда и виждаше освен това неща, които и той самият не знаеше и никога не е искал да разбере. Салид заплака.

– Шейтан, шейтан, шейтан... – хленчеше, повтаряйки все същата дума. Сви се на кълбо, опита се да затвори очите си пред онова, което виждаше, но не можа. Парализираше го самата близост на фигурата. Не можеше да се движи, да диша, да мисли. Фигурата бавно се наведе към Салид, протегна ръка, докосна разкъсания му хълбок и в същия миг болката изчезна. Заедно с нея изчезна и страхът. На мястото на ужаса и паниката Салид почувства огромна, топла празнота. Не искаше, но противно на волята си надигна глава и погледна в лицето на фигурата.

Първоначалният ужас при вида и също го нямаше. Фигурата се усмихна и каза:

– Стани и ходи!

И мъжът, който преди беше Абу ел Мот, Бащата на Смъртта, се

изправи и с бързи крачки изчезна в заснежените храсти.

ЧАСТ ВТОРА

„И мнозина измежду людете, (...) ще гледат трупите им три дни и половина и не ще позволят да бъдат положени трупите им в гроб. А след трите и половина дни влезе в тях жизнено дишане (от Бога), и те се изправиха на нозете си; и голям страх обзе ония, които ги гледаха.“

Откровение на Йоан, 11:9-11

1.

Нещо не беше наред със Слънцето. Светлината му беше толкова ярка, че го боляха очите дори без да гледа пулсиращата огнена топка в небето, но въпреки това тя не осветяваше света. Всичко беше сиво, бледо, даже сенките не бяха истински сенки. Не беше нито светло, нито тъмно. Денят и нощта бяха почти еднакви, сякаш светът бе започнал да избледнява. Може би щяха да се срещнат в някаква имагинерна точка между Светлината и Тъмнината и всичко щеше да стане само сиво – всеобхватна пустош, в която нищо вече няма да има значение, свят без различия, без Светлина и Мрак, Добро и Зло, Радост и Страдание. Това като че ли беше най-страшната му представа за Ад до този момент.

Но не и първата. През изминалите три дни, откакто беше тук, го бяха навестявали много кошмари, всеки по-лош от предишния. Сънуваше често Ада, края на света, Апокалипсиса, Армагедон, последната битка между Доброто и Злото. И не само това бе странното. Още по-лошо беше, че докато траеха сънищата, знаеше, че сънува. Но осъзнаването не го караше веднага да се събужда, не правеше нещата по-добри, а придаваше на сънищата му истинност, която не притежаваха. Правеше ги да изглеждат... действителни. Бяха съвсем абсурдни и лишени от всякаква логика, но от нещо, което не е било, се превръщаха в нещо, което може би щеше да се случи.

Избледняващият свят, през който крачеше, не беше пуст. Нямахте сгради, улици и реки, планини и гори, дори истински хоризонт, но имаше човеци. Чуваше глух тропот, който се приближаваше, писъци, шум. Виждаше тичащи хора, които бягаха от нещо, други падаха, гърчеха се в агония на земята и удряха телата си с ръце. Нещо пълзеше върху тях. В първия момент не разбра какво е, после видя, че са насекоми – дребни,

пълзящи, отвратителни твари, дълги колкото половин детска ръка, но с образите на миниатюрни апакалиптични бойни коне, с брони, въоръжени с остри като бръснач остриета, с жила и зъби. Със стотици се нахвърляха върху жертвите си, хапеха с малките си зъби, бодяха с шиповете на края на извитите си опашки, забиваха остриите си крила в кървавата плът.

Отново чу странния, кънтящ шум и се обърна. През редиците на крещящите, умиращи хора към него препускаха коне. Не виждаше добре ездачите им, но знаеше, че видът им би го ужасил, ако ги съзре. Конете приличаха на гигантски черни чудовища с лъвски глави, а от ноздрите им излизаха пламъци. Под копитата им земята се пукаше, който препречеше пътя им, биваше безмилостно стъпкван. Животните се движеха право към него и той знаеше, че това не е случайно. В този недействителен, сивеещ свят той беше само зрител – нито хората, нито скакалците със скорпионски опашки, които ги измъчваха, му обръщаха внимание, но ездачите бяха дошли за него. Когато го достигнеха, щеше да умре. Конете не дойдоха до него. Бренер се събуди.

Не се беше променило кой знае какво. Конският тропот, виковете, шумът и стъкленото жужене бяха изчезнали, но той продължаваше да живее в свят, състоящ се предимно от преливащи се шумове, свят не толкова ужасен от предишния, макар и по по-друг начин. Дори може би и по-лош, защото от този кошмар сигурно никога няма да се събуди.

Лекарите му бяха обяснили всичко. Бренер всъщност разбираше откъде идва страхът му, а с него и сънищата, в които той приемаше образ. Това разбиране би трябвало да му помогне да се справи със ситуацията. Поне така смятаха лекарите. Но и в това отношение действителността и образите, които го мъчеха от три дни, си приличаха. Така, както осъзнаването, че сънува, не му помагаше да се избави от съня, така и познаването на причината за страха ни най-малко не му помагаше да го преодолее. С болките щеше да се справи. Но с тъмнината – не.

Бренер предпазливо се изправи в леглото и седна. Движението предизвика болка, но той стисна зъби и остана така полуседнал, полуподпрян на десния си лакът. Повече не можеше да се изправи – не позволяваха превръзките, безбройните игли, маркучета, кабели и телчета, свързани по един или друг начин към тялото му и придаващи му вид на не особено талантлива гъсеница, току-що започнала да свива пашкула си. Не позволяваше освен това и гърбът му. Едно от многобройните чудеса, на които дължеше оцеляването си, беше, че поред лекарите, разбира се, в които при всяко избухване на болката и тялото си все повече се

съмняваше – не си беше счупил нито една кост. И то – след падане по стълбите, на което би му завидял всеки каскадьор, и след дребната огнестрелна рана на рамото! Обратната страна на медала беше, че сигурно бе разтегнал всеки мускул и всяко сухожилие в тялото си. Не беше осеян със синини и кръвоизливи – цялото му тяло беше едно огромно синьо петно.

Във всеки случай така се чувстваше.

Бренер си даде няколко секунди, за да си почине от усилието, после бавно обърна глава наляво, в посоката, където се намираше прозорецът. Не можеше да го види. Там, където би трябвало да се намира, в обгръщащата го сивота, имаше само един по-светъл правоъгълник. Гледката наля масло в тлеещата жаравя и той за малко не изпадна в паника. Но я потисна – поне за момента. Паниката нямаше да му донесе нищо, най-много още една инжекция, която още повече щеше да намали съдържанието на кръв в химическата субстанция, течаша във вените му. Че не виждаше прозореца, можеше да се дължи на две причини. Например, че навън е тъмно или че щорите са спуснати. Освен това наблюдението му не беше съвсем точно – можеше да различи прозореца. Вчера там нямаше сив правоъгълник. Явно ставаше така, както казаха лекарите – зрението му се възвръщаше. Бавно, но отново можеше да вижда. Щеше да продължи още няколко дни, може би дори една или две мъчителни седмици, но все някога ще може да вижда нормално. Надяваше се да е така. С движението си сигурно беше предизвикал някъде тревога, защото само след няколко секунди вратата се отвори, нещо щракна и миг по-късно сивотата, в която плуваше, стана по-светла, като мъгла, в която се движеха размити очертания.

– Какво отново правите, за Бога? Не трябва да ставате! Знаете ли колко е часът? – Беше гласът на нощната сестра. Още не я беше виждал – и как ли?, но беше направо учудващо колко бързо останалите сетива поемаха функцията на изчезналите. Откакто беше дошъл в съзнание и не можеше да вижда, чуваше, усещаше и подушваше нещата с интензивност, каквато преди изобщо не би могъл да си представи. И преди всичко болката.

– Не, не знам – отвърна той. – Малко ми е трудно да видя часовника, фосфорните цифри май са се развалили.

– Много смешно – измърмори сестрата, приближи се с отсечени стъпки и не съвсем нежно го натисна обратно в леглото, където тялото му вече си беше направило вдлъбнатина. – Минава три, ако искате да знаете. Три часът след полунощ. Защо не поспите малко?

Бренер затърси някакъв ироничен отговор, но не намери. Беше уморен, но знаеше, че въпреки това няма да може да заспи. Господи, наистина ли само от три дни беше тук? Струваше му се, че са минали поне три месеца.

– Скучно е, нали? – попита сестрата. Не знаеше дали наистина долавя в гласа и съчувствие, защото тя го изпитва, или само защото на него така му се иска. – Разбирам ви добре. Понякога и на мен времето ми като че ли не ще да минава. Лошо е, като не вижда човек. Не можеш да четеш, да гледаш телевизия...

– Можете поне радио да ми донесете – каза Бренер.

– Какво не ви харесва в болничната ни програма?

– Нищо – измърмори Бренер. – Вече всички песни знам наизуст.

Тя или не хареса шегата, или и трябваша няколко секунди, за да я разбере. После се изсмя – със закъснение и не съвсем искрено.

– Наистина съжалявам, но и техниката е срещу нас. Кабелната ни връзка още не е ремонтирана.

– А не може ли транзистор? – попита Бренер. – От онези малки, евтини апаратчета с антена?

– За съжаление ръководството не разрешава да се ползват лични апарати – отвърна сестрата. – Освен това за какво ви е чак толкова? Сградата се намира в нещо като дупка и ще хващате само смущенията.

– Обичам смущенията – каза Бренер и втрепенено погледна нагоре към бялото петно, където трябваше да се намира лицето и. Запита се на колко ли години е сестрата. Гласът и беше младежки, но стъпките бяха твърде отсечени за млада жена, а движенията и, когато извършваше операциите по тялото му, бяха твърде рутинирани. От друга страна пък, имаше много меки ръце.

– Някъде в шкафчето трябва да е портфейлът ми – продължи той. – Ще ви напиша чек, а вие ще отидете и ще ми купите един транзистор, съгласна ли сте?

– Но нали току-що ви казах, че...

– Знам – прекъсна я Бренер. – Съвсем сериозно – обичам да слушам смущения. Още повече, когато са стерео!

И този път отговорът и се забави няколко секунди, и този път гласът и беше леко променен. Преди три дни нямаше да повярва, ако някой му беше казал, че е възможно, но действително чуваше усмивката и.

– Съжалявам. Но знаете ли какво? Досега нощта минава спокойно. Трябва да се погрижа само за още двама пациенти и ако не се случи нищо непредвидено, ще дойда по-късно и ще ви правя малко компания.

Мога да ви прочета нещо.

– От вестника?

– Страхувам се, че нямам. Политиката не ме интересува. Какво мислите за Библията?

Бренер нарочно не отговори веднага. През целия си живот не се беше интересувал от религия, а от Библията пък още повече. Но усети доброто намерение в думите и и не искаше да я отблъсква, затова се отказа от подигравателния отговор, който му беше на езика. Вместо това отвърна:

– В момента не ми се слуша нещо толкова... тежко.

– Имам джобно издание, тежи съвсем малко.

Бренер се засмя.

– Благодаря за предложението. Може би по-късно ще се възползвам. Сега... сигурно ще се опитам малко да поспя.

– Добра идея – съгласи се сестрата. – След по-малко от три часа идва сутрешната смяна и тогава ще ви събудят.

Той чу как сестрата прави нещо по апаратите до леглото му, после тя продължи:

– Всичко изглежда много добре. Вие сте послушен пациент и си взехте всички лекарства, нали?

– Имам ли друг избор? – Бренер вдигна дясната си ръка колкото му беше възможно. От вътрешната и страна стърчеше игла, през която не само получаваше храната си, но и голямата част от лекарствата. И от която освен това ужасно го болеше.

– Не – призна сестрата. Гласът и сега прозвуча съвсем радостно. – И това е много добре. Ако имате нужда от нещо, позвънете.

Стъпките и се отдалечиха и миг след това се чу шума от затварянето на вратата. Беше сам, тоест освен него в стаята нямаше никой. Предполагаше, че във всяка една секунда го наблюдават поне чифт очи. Бренер беше сигурен, че сестрата неслучайно се появи точно в момента, когато се канеше да стане от леглото. Ако не тя самата, наблюдаваха го, и то възможно най-добре, безбройните уреди, към които беше включен. Лекарите отричаха, вероятно за да го успокоят, но Бренер беше убеден, че това не е обикновена болнична стая. Намираще се в интензивно отделение, дори вероятно и в специализирана клиника. Питаше се защо.

С изключение на зрението, друго нищо му нямаше. Вярно, всеки мускул го болеше и от момента на идването в съзнание в тази стая беше получил толкова много инжекции, че се чувстваше набоден като иглена, но изобщо не беше тежко ранен. Във всеки случай не толкова, че

да има оправдание за лечението. Може би все пак го бяха излъгали, що се отнася до зрението му. Ами ако не се възвърне, а, напротив – съвсем изчезне и през остатъка от живота си остане затворник в тази сива Вселена?

Бренер почувства опасността, дебнеща в подобни мисли, и с известно усилие престана да мисли в тази посока. През последните дни много пъти заставаше на ръба на паниката, а един или два пъти – дори минаваше отвъд него, но осъзна, че това не води доникъде. Не беше конструктивна и дори не изпълняваше ролята на очистителната буря, защото след това се чувстваше не по-добре от пребито куче – не пречистен, а изгорен отвътре.

Бренер вдигна лявата си ръка, която беше свободна от превръзки и игли и опипа за слушалката на радиото, или по-точно казано, за нещото, което се наричаше така. Малката мида, прикрепена към гумен кабел, беше с качеството на запушалка за уши – от тези, които използваша стенографките – и качеството на програмата и прилягаше съвсем точно. Ключът на стената, който не можеше да достигне, без да си изкълчи ръката, имаше шест степени, но на четири от тях се чуваха само статични шумове, а на останалите две се хващаше болничната музикална програма, записана на магнетофонна лента, която се повтаряше шест пъти дневно – лека поп-музика на единия и също такава лека класика на втория канал. Вече знаеше наизуст кое след кое следва. Въпреки това беше по-добре от нищо.

С усилие намести слушалката в ухото си и изкриви лице, когато чу мелодията. На всичко отгоре беше избрал канала с класиката. Сега възможностите бяха две – можеше да извика сестрата или да посегне с лявата ръка към стената, което вероятно също щеше да алармира сестрата, защото уредите щяха да писнат. Третата възможност беше през следващите двадесет минути да слуша мизерното изпълнение на клавирна соната от Дебюси или Бог знае кой, която вече месеци наред се е въртяла на тази лента.

Вдигна ръка и стигна дотам, докдето предполагаше – пръстите му опипаха твърдото пластмасово маркуче, докато така извъртя ръката си, че върховете на пръстите му докоснаха главата.

– Чакайте, ще ви помогна. Бренер така силно се стресна, че болничното легло видимо потрепери. – Кой е?

Не беше усетил ничие присъствие – не бе чул нито шума от вратата, нито стъпки. В сивата мъгла около него се движеха сенки, но не можеше да определи кое е действителност и кое – не.

– Извинете, не исках да ви изплаша. Музика ли искате да слушате?

Бренер рязко дръпна слушалката от ухото си и се изправи. Най-малко два от електронните му ангели-пазител започнаха да писукат, но той не им обърна внимание.

– Кой сте вие? – попита за втори път. – И откъде, по дяволите, се появихте?

– Е, точно оттам със сигурност не. – Чу се съвсем лек смях, който най-сетне му помогна да определи откъде идва гласът. – Моля да ме извините, но наистина не исках да ви плаша. Сестрата ми каза, че сте буден и сигурно много ще се зарадвате на малко компания. Името ми е Йоханес. Отец Йоханес, от Христовото Общество, но това да не ви прави впечатление. Повечето хора ми казват просто Йоханес.

– Отец? – Бренер наклони глава настрани и напрегнато се взря в посоката, откъдето идваше гласът. След известно време наистина различи една сянка – първата истинска сянка, откакто беше дошъл в съзнание. Всички останали призрачни очертания, които досега му бяха говорили, бяха светли. Тази беше тъмна.

– Да не сте свещеникът на тукашния затвор?

Йоханес се засмя – не много силно, но смехът му прозвуча сърдечно и много топло. Гласът му беше по-стар от този на сестрата, но не по-стар от този на Бренер.

– Ами, горе-долу така е. Но нека не ви смущава. Пък и не съм на служба.

– Това е добре – рече Бренер. – Не ми трябва изповедник, още не съм решил да умирам.

Този път Йоханес не се засмя. Самият Бренер остана малко изненадан от острата нотка в гласа си. Объркването му изчезна, но на негово място се настани неопределено чувство на враждебност, която не можеше да си обясни.

– Вече казах, че не съм тук по служба – проговори Йоханес след известно време. – Бях си тръгнал, когато срещнах сестрата. Тя реши, че идеята да намина към вас никак не е лоша. Но ще си тръгна, щом не желаете да говорите.

– Не – бързо каза Бренер. – Моля да ме извините, отче. Не исках да ви засегна.

Крачките заобиколиха леглото му и той чу как посетителят вдигна един стол и го примъкна до него.

– Е, добре тогава. Ако приключихме с взаимните извинения, можем малко да поговорим. Ако искате, разбира се.

Всъщност Бренер не искаше. Не можеше да си обясни защо, но продължаваше да изпитва безпочвено, но много силно недоверие към безплътния глас на духовника. Защо ли?

Усещането беше толкова силно, че пробуди гузната му съвест – в крайна сметка човекът нищо не му бе сторил, напротив, беше много мил с него. Все пак жертваше част от свободното си време, което никак не беше разбиращо се от само себе си, макар че целият свят очакваше подобно нещо от хора като него. Бренер не вярваше, че духовниците в болниците разполагат с много свободно време.

– Искам, но... – подхвана той колебливо. – Страхувам се, че... е, не съм запознат кой знае колко с Библията. Йоханес въздъхна.

– Защо ли всички на този свят смятат, че ние можем да говорим само за Библията и за смисъла на живота? Това трябва да е проклятието на расото ми.

– Носите ли? – попита Бренер.

– Не. При нас няма. Виждате... – Йоханес спря по средата на изречението, помълча една-две секунди, после продължи с извинителен тон: – Простете, за миг забравих, че... не виждате.

– Няма нищо – излъга Бренер. Думите му не прозвучаха особено убедително, а и той не си направи труда да се преструва. – Свиква се, знаете ли? Днес вече виждам по-добре от вчера. А вчера – по добре от онзи ден. – Това пък беше още по-неубедително.

Йоханес не каза нищо, но нещо в начина, по който мълчеше, смути Бренер. След малко той допълни:

– След няколко дни всичко ще е наред. Или поне така се надявам...

– Не звучи никак убедително – без заобикалки каза Йоханес.

По доста своеобразен начин върши работата си, помисли си Бренер. Но в същото време това му хареса. До този момент упорито беше отказвал да разговаря с духовник, макар че това беше първото нещо, което му предложиха, едва-що отворил очи. В крайна сметка болницата се управляваше от църквата. Това беше второто нещо, което му казаха.

– Тук сте, за да се погрижите за депресията ми или да ме развеселявате? – попита Бренер с усмивка. – Не, не се притеснявайте, ще се оправя. Само дето става малко... бавничко. Човек е доста безпомощен, когато не вижда. И освен това му идват странни мисли.

– Странни мисли ли?

– Нищо определено – уклончиво отвърна Бренер. Вече съжали, че подхвана темата. – Всичките тези глупости, които минават през главата на човек, когато е като окован на болничното легло и почти умира от

скука.

– Никой ли не ви посещава?

– А кой да го направи? – Не искаше да звучи жаловито, но и сам разбра, че стана точно така.

– Нямате ли роднини, приятели... колеги?

– Имам – побърза да отвърне той с нотка на оправдание в гласа. – Но не исках да им съобщават.

– Защо?

– Майка ми е на почти седемдесет и от десет години страда от сърце. Не исках да се вълнува. А баща ми отдавна почина.

Йоханес явно правилно беше изгълкувал тона му и дискретно не попита за приятели и колеги. За известно време настана тишина – някак много неприятна и заплашителна. Тъмнината като че ли се приближи още повече към него и Бренер се почувства ужасно самотен. Йоханес нямаше как да знае и съвсем несъзнателно зададе въпроса си, но това отвори една врата в паметта на Бренер, която до този момент той държеше грижливо затворена. Не искаше да мисли за семейството си, за приятелите също, които всъщност нямаше, още повече пък за колегите си, с които постоянно живееше в неустойчив мир. Разбира се, беше мислил за това – както, впрочем и за смъртта, за катастрофата, която преживя, за огъня... Три дни бяха доста време, ако няма какво друго да правиш, освен да лежиш и да мислиш.

– Искате ли да поговорите за това? – попита след известно време Йоханес.

– За семейството ми ли?

Чу как отецът поклати глава.

– За преживяното. Понякога носи облекчение, когато човек разказва за нещата, които е преживял.

Е, значи все пак не можеше да надхвърли сянката си, помисли си Бренер. Станал ли е веднъж изповедник, остава си за цял живот, та дори и да е по пътя за дома, когато просто ей така, се отбива при пациент, за да му прави малко компания. Поради някаква неизвестна причина тази мисъл му подежда успокоително.

– Почти не си спомням – каза той. – Трябва да е било ужасно... – Затърси подходящите думи, не ги намери и накрая се спаси само с едно вдигане на раменете. – Всъщност не знам повече от онова, което ми разказа полицията.

Определено не беше истина. Спомняше си доста неща, но не можеше да каже какво от тях беше станало действително и какво – не. Някои

неща бяха толкова странни, че можеха да са само игра на въображението му. С паметта нещата стояха като със зрението му – казаха му, че ще се възвърне, но процесът беше бавен и изпълнен с мъки и неизвестност. Имаше и още една разлика – не искаше да си спомня, както да си върне зрението. Изобщо не искаше нищо да си спомня.

– Казаха, че сте имал невероятен късмет. – Йоханес като че ли притежаваше поне една човешка слабост – беше любопитен. Бренер се усмихна против волята си.

– Да се строполиш по каменна стълба с тридесет и пет стъпала надолу с главата и при това да не си счупиш нито една кост, мисля, че е невероятен късмет. Всеки каскадьор би ми завидял, така поне ми разказаха.

– Вие нищо ли не си спомняте?

Бренер поклати глава, направи гримаса и добави нарочно с измъчен глас:

– Все пак е останало нещо, защото усещам всяко стъпало, в което съм се ударил. Май са били повече от тридесет и пет... сигурно около четири хиляди, а няколко съм взел по два пъти.

Йоханес се засмя, но смехът прозвуча почти като по задължение, а не, защото намери казаното за весело. Когато отново заговори, Бренер твърде ясно различи напрегнатата нотка в гласа му, за да си помисли, че си въобразява.

– Какво всъщност се случи? Искам да кажа, не само с вас, а изобщо? Чух нещо за някакъв пожар и за експлозия...

Бренер искаше да отговори, но само мълчаливо впери поглед в посоката, където различаваше фигурата на Йоханес като проблясваща сянка в сивата мъгла, и още веднъж повтори мислено въпроса му, без да стигне до задоволителен отговор. Да, наистина, какво стана?

Истината беше, че не знаеше. Не в действителност. В главата му се преплиташа образи, усещания, шум... безсмислена бъркотия, сякаш някой бе взел частите не само на един, а на поне пет пзела и ги бе размесил в паметта му. И това далеч не беше най-лошото. Ако до този момент се бе замислял за станалото – което не се случи нито веднъж, по-точно, когато разговаряше с лекарите за това, – то го беше правил с някаква лекота, отпуснатост, сякаш говореше за нещо, което не го засягаше истински. Сега за първи път се замисли дали наистина не можеше да си спомни, или не искаше да го направи. Представата за това го ужаси. Не беше психолог, но като всеки беше гледал достатъчно филми и бе чел подобни книги, за да знае какво означава понятието „потискане“. Наистина ли

случилото се е било толкова страшно, че с основание не искаше да си спомня, или...

– Неуместен въпрос ли зададох? – Гласът на Йоханес се протегна в мислите му като спасително въже. – Не исках да ви причинявам неприятности.

– Спокойно, не сте – увери го Бренер. Това аз сам го правя. – Но се страхувам, че не си спомням. Всичко е... много обърквашо.

– Частична амнезия. – Чу как якето на Йоханес прошумоля, когато той кимна с глава. Беше звук от скъпа материя. Може би коприна. – Не е нещо необичайно в подобни случаи. Няма никаква причина да се страхувате. В повечето случаи паметта сама се връща след няколко дни.

– В повечето случаи ли казахте?

– Почти винаги – припряно се поправи Йоханес. А след още няколко секунди допълни: – Винаги.

– Внимавайте, господин проповедник – иронично каза Бренер. – Нямахте ли една Божя заповед, която забраняваше да се лъже, или не съм прав?

Йоханес се засмя. Този път смехът беше истински.

– Правилното обръщение е „отче“ – развеселено го поправи той. – Тази заповед наистина я има, да... – Той въздъхна. – Май започвам да мисля, че идеята да ви посетя не беше кой знае колко добра. Посещението ми предизвика повече вреда, отколкото полза. Да си тръгвам ли?

– Не! – бързо каза Бренер. – Просто съм малко нервен. Не е... особено приятно да си принуден само да лежиш и нищо да не виждаш. Случайно да ви се намира някое миниатюрно транзисторче?

– У себе си нямам. Но ще погледна у дома. Ако открия нещо подходящо, утре ще ви го донеса. Тук май ви спестяват всякаква информация, а?

– Да. А като услуга за това държат журналистите далеч от мен.

– Радвайте се тогава – убедително каза Йоханес. – Нещата вече поухнаха, но в първите два дни бяхме под истинска обсада. Тези типове клечаха даже по дърветата и се опитваха да снимат стаята ви с телеобективи. Затова и затъмниха прозореца.

Беше нова информация, която всъщност трябваше да успокои Бренер, но вместо това го ядоса. Нищо чудно, че изобщо не можеше да види прозореца. Ако знаеше предварително, щеше да си спести доста неприятни размисления.

– Щом като е така, тогава вие вероятно можете да ми разкажете какво се е случило – предложи той.

– Едва ли – със съжаление в гласа отвърна Йоханес. – Вестниците се надпреварват да поднасят най-невероятни предположения, но в крайна сметка никой не знае нещо повече от това, че е имало експлозия, последвана от огромен пожар. Полицията отцепи целия район и не допуска никого да се доближи.

Светкавична картина: черна сянка, яздейца върху огнен лъч, която с вой лети към него. Картината изчезна, преди да различи какво беше, и бе твърде странна, за да е истинска. Част от единия пъзел, която не беше негова. Запита се дали сред тези части някога ще подреди истинската картина.

– Беше... някакъв манастир, нали?

Бренер сви рамене.

– Не трябва ли вие да сте специалистът по манастирите и църквите?

– Така е – не отрече Йоханес. – Вие сте застрахователен агент, нали?

– И какво от това?

– Познавате ли всички агенции в града? Или пък в страната?

– Туш – призна Бренер. – Да. Мисля, че беше нещо такова... манастир някакъв. Закъсахме с колата и искахме да... се обадим по телефона.

– Ние ли казахте?

– Онова момиче и аз. Какво момиче?

– Какво момиче?

Още една картина, още по-кратка от първата, но невероятно по-ясна: тясно лице, оградено с тъмна коса, с очи, в които се криеше дълбоко недоверие към живота – може би следи от предишно нараняване, чиито белези никога няма да изчезнат съвсем. Сега вече беше сигурен, че това е част от истинската картина, може би първата досега. Опита се да я задържи, но тя му се изплъзна.

– Стопаджийка... като че ли – колебливо отвърна той. – Качих я в колата... струва ми се. Беше не само странно, феноменът започна да предизвиква у него почти научно любопитство – спомените се завръщаха в същия момент, в който изговореше думите, тоест, точно обратното на това, което трябваше да става: думите събуждаха образите, а не обратното. Изведнъж го обзе силна възбуда. Може би от невнимание най-сетне бе намерил правилната врата и сега трябваше да продължи по намерения път, за да си спомни всичко останало.

– Знаете ли как се казваше?

– Не – каза Бренер. – Просто пътувахме известно време заедно. После... Да, бензинът ми свърши. Трябваше да продължим пеша, но

беше много студено и когато намерихме пътя...

– Пътят към манастира ли?

Магията изчезна. Видя заснежения път и следите на двама им, вървящи успоредно, но повече нищо. Там, където пътят навлизаше в гората, нямаше нищо повече, само тъмнина. Думите престанаха да раждат картини. Дори въображението му изигра доста перверзен номер – черното парче липсваша реалност, което покриваше началото на горския път, наистина имаше очертанията на част от пъзел...

– Възможно е... Не знам... не знам точно.

– Ами момичето? – В гласа на Йоханес се долавяше не само интерес. – Знаете ли малкото и име? Или как изглеждаше?

Вратата рязко се отвори и един много силен и много разгневен глас каза:

– Какво, по дяволите, става тук?

Нещо изскърца – гумените тампони върху краката на стола на Йоханес, когато той стреснато подскочи. Чуха се енергични стъпки, после отново острият глас, който Бренер веднага свърза с един от лекарите.

– Кой сте вие и какво правите тук? Напуснете стаята! Веднага!

– Моля ви, докторе! – с помирителен тон подхвана Йоханес. – Няма причина да се гневите. Тук съм само за да...

Бренер чу как лекарят прекъсна Йоханес само с енергично движение.

Бялата престилка прошумоля по различен начин от якето на духовника.

– Защо сте тук, веднага ще изясним – навън и в присъствието на полицията. А сега незабавно напуснете помещението! Пациентът има нужда от абсолютно спокойствие. Това, което вършите, не само нарушава реда и спокойствието в болницата, но е и безотговорно!

– Но, моля ви! – Отново подхвана Йоханес, но пак не успя да продължи, защото го прекъснаха:

– Не, аз ви моля за последен път да излезете от стаята. Ако веднага не си тръгнете, ще извикам полиция!

Бренер следеше разгорещения разговор мълчаливо и с нарастващо объркване, но накрая не се стърпя, изправи се, доколкото можа, и се обърна към лекаря.

– Какво става? Не съм молил за присъствието на духовник, но това не е причина за...

– Присъствие на духовник ли? – Лекарят горчиво се изсмя. – Да не би да се е представил за изповедник?

– А не е ли? – объркано попита Бренер и погледна надясно, но сянката на Йоханес беше изчезнала. Светът му бе станал още по-малък. Една-единствена стъпка беше достатъчна, за да се превърне очертанието в безплатен глас. – Мислех, че е проповедникът на болницата.

– Във всеки случай не и при нас – отвърна докторът. Бренер чу как той отново се обърна към Йоханес. – Още ли сте тук?!

– Моля ви, докторе! Разбирам възбудата ви, но непременно трябва да...

– Сестра Анегрет, повикайте полицията! – хладно нареди лекарят.

Йоханес шумно пое въздух.

– Не е нужно – с отчаяние в гласа рече той. – Тръгвам си. Извинете нахлуването ми. И, господин Бренер, опитайте се да си спомните името на момичето. Много е важно.

Бренер чу как заобиколи леглото и с бързи крачки напусна стаята. Женски глас, който досега не беше чувал, попита:

– Да извикам ли полицията, господин професоре?

– Не – отвърна лекарят след кратка пауза. Бренер си спомни и името му – Шнайдер, професор Шнайдер. – Няма да се върне втори път. Не си струва усилието.

Той шумно се обърна към Бренер и се приближи, така че безплатният глас отново се превърна в неясно очертание без лице. В първия момент Бренер реши, че говори на него, но после различни движения нагоре. Докторът проверяваше електронните му пазачи и си говореше сам:

– Надявам се, че този тип не ви е ядосал много. Ще натрия носовете на онези на пропуска, втори път няма да се случи, обещавам ви.

– Аз... изобщо не разбирам какво става – объркано проговори Бренер. – Не беше ли проповедник?

Професорът презрително изсумтя.

– Не знам кой е, но мога да ви кажа, какъв мисля, че е.

– И какъв е?

– Вероятно репортер. Не можете да си представите на какво са способни тези типове, щом надушат някоя история. Нищо свято няма за тях. Какво му разказахте?

– Нищо. През повечето време той говори, ако трябва да бъда искрен.

– Значи, все пак навреме дойдохме. Така... това ни трябваше. – Той престана да бърника по апаратите до леглото на Бренер и се наведе над него. – Е, как се чувстваме днес?

Бренер едва се съдържа да не отговори с изтъквания майтап „Аз съм

добре, докторе, а вие как сте?"; вместо това обаче само вдигна рамене и каза:

– Не много по-добре от вчера, да си призная. Продължавам да не виждам нищо.

– Да, това вече го чух. Утре очният лекар не е в болницата, но в другиден ще поговоря още веднъж с него, обещавам ви.

Бренер се ужаси. Още два дни затворник в този свят, населен само със сиви сенки и неизвестност?

– А... нужно ли е? – със заекване попита той.

В гласа му сигурно е проличал страхът, защото лекарят побърза да го увери:

– Не се страхувайте, ще прогледнете. Колегата ме увери, че очните нерви не са засегнати трайно. Но трябва да потърпите още малко.

– Какво означава „малко“? Три дни? Три седмици или три месеци?

За секунда, удължена десетократно от сумрака, в който той се движеше, се възцари тежко мълчание, което Шнайдер наруши с кратък и безкрайно неубедителен смях.

– И откога от лекаря се иска с абсолютна точност да знае всичко?

– Понякога се случват и чудеса.

– Може би, но за тях отговаря по-скоро господинът, който токущо си тръгна... Сега сериозно: не съм специалист в тази област и не искам да се бъркам в работата на колегата, но мисля, че през следващите няколко дни трябва да настъпи чувствително подобрене. А сега ми се струва, че изтърпяхте достатъчно напрежение за цял един ден, затова се опитайте да поспите.

Бренер си спести отговора. Едно нещо разбра през изминалите три дни, откакто беше в болницата – безсмислено е да се спори с лекарите.

Затова легна и затвори очи, макар че беше излишно. Докато стъпките на професора и на сестрата се отдалечаваха, противно на очакванията си той заспа, още преди да чуе шума от затварянето на вратата.

Отново му се присъни кошмар, но този път не виждаше скорпиони, изпълзващи от пукнатините на избледняващ свят, за да измъчват хората, а девойка без лице. Или поне в началото беше така.

2.

След всичко, което стана, краят се оказа съвсем лесен. Ако Салид беше останал този, който преди време пристигна в тази страна, тогава

щеше да изпита нещо като разочарование, защото това, което беше най-голямото предизвикателство в неговия досегашен живот, след три дни се оказа детска игра.

Салид обичаше предизвикателствата. Дори нещо повече – нуждаеше се от тях, както наркоманът се нуждае от дозата си, редовно и във все по-големи количества. И, между другото, краят беше същият. Той протегна ръка към дръжката на вратата, но в последния момент я дръпна и за последен път се огледа наоколо – поведение, което до такава степен бе станало част от него, че не можеше да действа другояче, дори когато това беше напълно излишно, както сега. Беше паркирал колата на един паркинг по диагонал на болницата, който откри днес следобед при първия си оглед на мястото. Беше идеален – Салид можеше да наблюдава улицата и в двете посоки, без да виждат него самия. Имаше един двоен ред улични лампи в модернистичен стил, които осветяваха улицата и през нощта и беше светло като ден, но между тях имаше също така и двоен ред гъсто засадени платани, чиято сянка почти напълно скриваше автомобила. И в друго отношение улицата беше идеална – с изключение на болницата имаше само средно високи и ниски еднофамилни къщи, повечето с градинки отпред или скрити зад жив плет и с голямо разстояние една от друга. Така че разполагаше буквално с десетина възможности за бягство. Не че се налагаше. Това, което го очакваше, бе може би най-тежката битка в живота му и до този момент нямаше никаква представа как ще се развие, но едно нещо знаеше със сигурност: битката ще се води по съвършено други правила, коренно различни от тези, които познаваше.

И въпреки това Салид не можеше да излезе напълно от кожата си. Изчака още няколко секунди, през които внимателно оглеждаше улицата, после излезе от колата и с бързи крачки прекоси улицата. Беше облечен с тъмни дрехи – не черни, защото щеше да прави впечатление – и се движеше така, че да не бърза. Просто минавач, който върви забързано, но не чак толкова, че да се набива в очи. По-късно никой нямаше да си спомни за мъжа в тъмни панталони и синьо кадифено сако, дори ако случайността пожелаеше в този момент да погледне през прозореца. Още един рефлекс от предишния му живот, който бе станал напълно безсмислен. Никой не го гонеше. Противникът, с когото този път си имаше работа, нямаше нужда да гони жертвите си. Той просто чакаше, докато те дойдат при него.

Докато прекосяваше улицата и под остър ъгъл се приближаваше до болницата, Салид погледна часовника си. Идвайки по този начин,

портиерът нямаше да го забележи в кабината си, осветена с мътножълта светлина. Малко по-големи грижи му създаваше видеокамерата, която забеляза по време на обиколката си през деня, но и с нея щеше да се справи. Вероятно не беше непрекъснато включена или поне не бе свързана с видеоапарат. Кой ли ще заснеме един безобиден нощен минувач?

Приблужи се до входа и застана в сянката на един храст. Портиерът гледаше точно в неговата посока, но Салид знаеше, че няма да го види – кабината му беше силно осветена, а лампите отвън служеха по-скоро за декорация. Въпреки това замря неподвижно за момент, докато портиерът отново сведе поглед към списанието, с което убиваше скуката.

Салид зачака. Още нямаше конкретен план. Да се влезе в болницата не беше проблем, но нито знаеше в коя стая се намира човекът, когото търсеше, нито в какво състояние ще го завари. Ще трябва да импровизира.

До слуха му достигна приглушеният звън на телефон. Салид видя как портиерът вдигна слушалката, слуша внимателно няколко секунди, а после започна отривисто и явно в не особено добро настроение да жестикулира. Накрая сложи слушалката обратно върху вилката, стана и излезе от кабината. Салид забеляза, че човекът силно куца. За него това беше предимство, защото означаваше, че онзи не може да се движи бързо. Май имаше късмет, поне един от проблемите му като че ли се реши от само себе си.

Изчака, докато мъжът съвсем се скрие, преброи мислено до пет и влезе в болницата. Портиерът се беше оказал толкова лекомислен, колкото се надяваше Салид – кабината не беше заключена. Салид бързо се шумугна през вратата, пристъпи до бюрото му и без особено разочарование установи, че няма списък на пациентите. Бюрото беше празно, с изключение на едно отворено списание за автомобили и един полупълен пепелник. На малка масичка до бюрото имаше компютърен терминал; мониторът беше изключен, но самият апарат се намираше в положение стенд-бай. Салид разбираше достатъчно от компютри, за да стартира системата и да разбере в коя стая беше настанен търсеният от него човек, но въпреки това малко се поколеба. Не знаеше къде е отишъл портиерът, още повече колко ще се забави. Съществуваше опасност да го изненадат, докато още търси в терминала, а на Салид никак не му се искаше да убива портиера.

Тъкмо искаше да се обърне и да излезе, когато с периферното си зрение долови някакво движение. Някой се приближаваше към болницата. Сянка, която приведена се промъкваше покрай фасадата и се

опитваше да използва оскъдното прикритие на сградата и на безвкусно подредените отпред няколко големи саксии с цветя. Човекът дори не беше кой знае колко опитен, но се движеше с някаква естествена елегантност, която би го скрила от погледа на друг по-невнимателен наблюдател.

Повечето хора на негово място биха се стреснали или бързо биха се опитали да се скрият зад най-близкото подходящо укритие. Не и Салид. Вкамени се на мястото си. Който и да беше идващият, без съмнение внимателно наблюдаваше портиерната, както и той направи. Ако помръднеше, онзи щеше да го забележи, ако успееше да не се издаде, имаше добър шанс да мине за сянка сред многото други сенки. Човешкото око е око на ловец – реагира на движение, а не на това, което вижда. Салид стоеше със спрян дъх и с ъгълчетата на очите си наблюдаваше приближаващата се фигура.

След известно време промени мнението си за непознатия – мъжът действаше изключително непредпазливо. Даже портиерът, който определено се интересуваше повече от четивото си, несъмнено щеше да го забележи. Да не говорим пък за видеоканерата, която наблюдаваше входа.

С приближаването си към входа фигурата забави крачки. Салид забеляза, че беше мъж в тъмно и явно твърде широко палто. Непрекъснато спираше, после се навеждаше, отново се изправяше, вървеше надясно, после наляво – типични движения за човек, който върши нещо, което не иска. И не само че не е професионалист, с пренебрежение помисли Салид, ами е пълен дилетант. Но това далеч не даваше отговор на въпроса какво прави непознатият тук. Фигурата се приближи и за миг погледът и се насочи право към Салид. Слабата светлина от звездите се отрази върху тъмни зеници, които сякаш пробиваха Салид с погледа си. Стоящ съвършено неподвижно и с надеждата неподвижността да му помогне, Салид отново се превърна в това, което бе през една голяма част от живота си: сянка.

Изпитаният начин на действие и този път не го подведе. Не последва никаква реакция – никакво спиране, стряскане, нищо. Мъжът бързо продължи нататък и влезе през плъзгащите се стъклени врати, а погледът му продължи внимателно да следи ту преддверието, ту вътрешността на портиерната.

Салид започна да се изнервя. Нямаше представа къде отиде портиерът, но не би оставил всичко отворено, ако смяташе да се бави по-дълго от няколко минути. Въпреки това Салид остана още няколко секунди

неподвижен, после се обърна и последва непознатия.

3.

Професор Шнайдер сложи телефонната слушалка върху вилката, вторачено гледа апарата известно време със съдържан гняв, а после с по-малко съдържан погледна събеседника си.

Мъжът отвърна на гневните искрици в погледа му по начина, по който досега реагираше на всичко: с едва загатната усмивка, която всъщност не беше такава. Тази усмивка най-много дразнеше Шнайдер. Странният – не, странен не беше правилната дума; странен се стори на Шнайдер в самото начало, а междуременно вече го смяташе за тайнствен – та тайнственият мъж с тънката сива коса и малък белег над лявото око бе направил нещо, което преди три дни професорът смяташе за невъзможно. Шнайдер беше всичко друго, но не и насилник, но през последните часове все по-осезателно изпитваше желание да сграбчи възрастния мъж и да го тръска силно дотогава, докато най-сетне му каже каква игра се играеше тук.

– Надявам се, че научихте това, което искахте да знаете? – попита Александър, сочейки с глава към телефона. Всъщност така се беше представил на Шнайдер – „Александър“. Професорът не беше много сигурен дали това е малко име или фамилия, още повече пък дали изобщо е истинското.

– Разбрах, че знам всичко, което за момента трябва да знам и че извън това няма нищо, което е наложително да знам – натъртено отвърна Шнайдер. Събеседникът му лекичко се подсмихна на завъртяното изречение, така, както се усмихваше на всичко, но този път очите му останаха по-сериозни от обикновено. Освен няколко „да“, „не“ и няколкото започнати, но прекъсвани изречения, Шнайдер не беше казал нищо друго, но за внимателен наблюдател, какъвто беше Александър, разговорът беше достатъчно изчерпателен.

– Мога да разбера гнева ви, докторе – каза той след известно време. – Но, повярвайте ми, аз...

– Не съм ядосан – прекъсна го Шнайдер. – Бесен съм от яд! Не съм свикнал да ми нахлузват намордник на устата!

– Огорчен сте – заключи с разбиращо кимване на главата Александър. – И това мога да разбера, докторе, но повярвайте ми, че...

– Дълбоко се съмнявам – прекъсна го Шнайдер за пореден път.

Един триумф, макар и доста незначителен. Той удари с длан върху масата. Телефонът подскочи и шумът отекна в ношната тишина на, болницата като пистолетен изстрел, но Александър дори не трепна. – Не ми пречи да получавам нареждания, но много ми пречи да действам противно на вътрешните си убеждения.

– А нима има външни? – отново се подсмихна Александър.

Шнайдер подмина подигравката. Нямахше намерение да подхваща реторични дуели.

– Добре, наречете го съвест, ако искате. Или Хипократова клетва, все едно. Клеп съм се да помагам на хората, а не да ги разболявам.

За миг усмивката на Александър угасна. Моментът твърде бързо отмина, за да е сигурен Шнайдер, че за първи път успя да наруши непоклатимото спокойствие на мъжа срещу себе си.

– Мога ли да ви напомня, професоре – каза онзи с известна острота в гласа, – че освен това сте се заклеп да служите и на делото Господне, да слушате и да се подчинявате, без да питате, когато вашите духовни водачи го изискват от вас?

– Ако не беше така, отдавна да ви нямаше тук – изръмжа Шнайдер. Беше положил тази клетва преди години, като син на консервативно християнско семейство, и ръководен от предимствата, които му носеше това задължение, макар и да беше убеден, че постъпката му е правилна. Докато преди три дни не се появи този сивокос старец, за да го призове да изпълни клетвата си. Всъщност, съдейки по външния вид на мъжа, той спокойно можеше и да е от тайните служби – или от ЦРУ. Александър беше се овладял.

– Твърде вероятно е по този начин да спасите живота на вашия пациент – каза той. – И този на много други хора.

– Нима?! – Шнайдер махна гневно с ръка, но не прецени правилно движението си и за малко не бутна телефона от масата. Бързо се пресегна и хвана апарата, като, разбира се, лиши думите си от справедливото възмущение. Действието му стана просто смешно. Въпреки това продължи:

– Човекът е напълно здрав! Има само някаква безобидна рана на рамото и няколко изкълчвания, това е всичко. И дума не може да става за опасност за живота му! Дори не е за болница, още повече пък за интензивното отделение!

– Погледнато само от медицинска гледна точка – призна с неизменната си усмивка Александър. – Но има и...

– ...много повече неща между Земята и Небето, отколкото

школската ни мъдрост предполага – продължи Шнайдер с умишлено циничен тон.

– Горедолу – кимна с глава Александър. – Аз бих се изразил другояче, но това е същината на нещата.

Шнайдер изгледа сивокосия старец известно време с поглед, изпълнен с омраза, но се овладя и преглътна гнева, макар че в този момент имаше усещането, че преглъща нещо почти материално – бодлива, горчива топка, която остави тръпчив вкус в устата и доста малки, кървящи рани в гордостта му. И която тежеше като камък в стомаха му. Опита се да продължи с нормален тон:

– Не че искам да ви създавам проблеми, монсиньор. – Той нарочно употреби думата и остро изгледа Александър, очаквайки реакцията му. Тъй като – след три дни, по дяволите! – продължаваше да не знае с кого всъщност си има работа, обикновено избягваше обръщението, доколкото това беше възможно. А когато не можеше иначе, всеки път използваше различно – Ваша светлост, Ваша милост, отче... Реакцията на мъжа винаги беше една и съща. Не направи на Шнайдер услугата да се издаде. Но развеселеното пламъче в погледа му издаде нещо друго – че не изпитваше чувството, че Шнайдер му създава някакви трудности. – Само ще ми е по-лесно да ви помогна, ако мога да разбера за какво изобщо става дума.

– Това не мога да ви обясня – отвърна Александър. – Моля правилно да ме разберете. Не че не искам. Просто не мога. Но ви уверявам, че става въпрос за неща от компетенцията на църквата, които вероятно ще имат трайни последствия.

Шнайдер премина в атака.

– Ваша светлост, извинете, но това тук е болница. Ние се грижим за телесното здраве на хората, а не за душевното.

– Едното не винаги може да се отдели от другото.

– Сигурно, но аз отказвам повече да гледам как причинявате на този човек нещо, от което той вероятно никога няма да може да се оправи. Говорите за душевното му здраве? А знаете ли какво вършим с психиката му?

– Много добре – каза Александър с такъв отпуснат тон, че Шнайдер го побиха тръпки. – Ето, ако това искате да чуете: вината за това поемам аз. В играта са заложени много повече неща, отколкото доброто само на един човек.

Шнайдер не знаеше чие добро има предвид Александър – своето или на Бренер. Всъщност нямаше и никакво значение.

– Отказвам да участвам в подобни сметки. Един човешки живот срещу сто? Трябва ли да пожертваме хиляда, за да спасим един милион? А един милион за десет милиарда? Да хвърлим тогава една водородна бомба над Ню Делхи, за да прогоним чумата, която вилнее там. За доста време напред това ще намали броя на смъртните случаи.

Погледът на Александър подсказа, че няма намерение да се впуска в този спор. Не за първи път го водеха. От три дни насам разговорите им се въртяха в кръг.

Телефонът извънтя и отне възможността на Шнайдер да продължи да говори, а с това и вероятността да наприказва още повече глупости. Той вдигна слушалката, заслуша се за момент, после попита:

– Сигурен ли сте? Същият човек?

Александър въпросително наклони глава, но Шнайдер се направи, че не забелязва. Не му направи и услугата да натисне бутона на високоговорителя.

– Добре тогава – продължи след няколко секунди. – Не предприемайте нищо, но извикайте полицията.

– Чакайте! – обади се Александър.

– Един момент. – Шнайдер свали слушалката от ухото си, закри я с ръка и недружелюбно погледна Александър. – Да?

– Пак ли този проповедник? – необичайно сухо и професионално попита Александър.

– Поне твърди, че е такъв. Полицията ще се погрижи да разбере.

– Не! – Александър стана. Докато извършваше това дребно наглед движение, с него стана учудваща промяна. Изведнъж вече не беше старият, винаги усмихнат мъж. Движенията и гласът му издаваха авторитет. – Никаква полиция! Аз ще се заема. – Той не остави никаква възможност на Шнайдер да отговори, излезе с бързи крачки от стаята, без да затваря вратата след себе си.

Шнайдер допря отново слушалката до ухото си и стана от мястото си.

– Добре, без полиция. Но елате горе, в интензивното. И... доведете дежурния санитар.

4.

От неясната, сладникавотопла мъгла на трескавия сън се плъзна в нещо друго, което не знаеше дали е будност или друг, още по-лош

кошмар. Обгръщаха го топлина, смолият мирис на горящо дърво, който по незнаяна за него причина някак не се вписваше в картината, и тъмночервена примигваща светлина, може би само асоциация с мириса на факлите, а може би действителна. Лежеше по гръб и макар че беше твърде изтощен, за да се движи, имаше чувството, че ръцете и краката му са вързани. Но кой ще го оковава? И защо?

Опита се да отвори очи. В първия момент си помисли, че няма да успее, но после разбра, че клепачите му послушно се бяха вдигнали и не можеше добре да различи нещата около себе си. Червеният отблясък, проникнал през затворените клепачи, не стана много по-светъл. Нещо не беше наред с очите му или наистина се дължеше само на напълно затвореното помещение. Отнякъде долитаха шумове: коприненотопло шумолене, плат, може би дреха, може би завивка, влачена по пода. Гласове, които бързо и насечено шептяха, без да може да различи думите. Беше топло.

Макар всичко в този сън – а трябваше да е сън, защото зад чернилката, погълнала спомените му, дебнеше още нещо, грозно и невероятно лошо, за което той вероятно не си спомняше, защото не искаше – макар в този сън всичко да беше направено така, че да го плаши, той го изпълваше същевременно с чувство на зищитеност и топлина, може би, защото носеше със себе си най-древния спомен: червен, топъл уют, в който се съединяваха успокояващи шумове и закриляща прегръдка.

Чувството можеше и да е лъжливо. Все още беше тук тъмното Нещо, скрито зад спомена му, което постепенно се изпълваше с материя, но все още нямаше определена форма. Нещо се беше случило. Нещо му беше сторено.

Осъзнаването на това – колкото и да се опитваше да се противи – беше достатъчно, за да го тласне още малко отатък границата между съня и будността. Уютът и топлината се дръпнаха назад като вълните на топъл прилив, а пясъкът, който остана след тях, беше осеян с остри камъни и отломки. Ръцете и краката го боляха, в началото леко, после болката стана все по-силна, накрая – непоносима, като в същото време гласовете добиваха все по-голяма яснота. Сега различаваше думите...

– Рано или късно и без друго ще трябва да го направим. Не можем да го държим вечно затворен.

– Това е за негово добро!

– И от какво да го закриляме? От кого? Смешно е!

– Може би от него самия.

...но те нямаха никакъв смисъл. Въпреки това долавяше нещо

заплашително в тях. Съдържаха някаква истина, която още не разбираше, но за чисто значение постепенно започваше да се досеща. Не какво е станало или щеше да стане, а какво означаваше то. Може би чернотата в спомена му не беше нещо случило се, а онова, което предстоеше да стане.

– Буден е. Внимавайте какво говорите!

Провлеченият шум стана по-силен. До него се приближиха стъпки, после в червеникавия здрач се показа фигура, която изпълни хоризонта отпреде му. В първия момент изпита облекчение, когато разпозна лицето на приятел. Но после погледна още веднъж, по-внимателно и когато видя изражението в очите и започна да се досеща какво означава то, тогава закрещя...

5.

Престанаха да носят мъртъвци, но това не правеше нещата по добри. Последната кола беше пристигнала преди час, час и половина – маркар че не минаваше и минута, без най-малко два пъти да погледне часовника, бе изгубил всякакво чувство за време. Субективното му усещане за хода на времето изглеждаше раздвоено – от една страна, броеше секундите до края на дежурството си, но същевременно не можеше да каже какво е станало преди половин час или три, или десет минути. Кошмарът започна преди два дни и оттогава Вайкслер позна всички разновидности на ужаса, и дори тези, които не бе предполагал, че съществуват.

При това Вайкслер беше всичко друго, но не и изнежен човек. Никой, който служеше в специалния отряд, където беше и той, не беше такъв. До онзи момент преди два дни, в който скочи от каросерията на камиона и видя какво ги очаква, той дори се гордееше с това. Но оттогава много неща се промениха. Не само отношението на Вайкслер към умирането и смъртта, но и към живота.

И най-лошото не беше видът на мъртъвците. С тях беше свикнал още преди години. Бяха чувалите. Черни, с пластмасов цип, направени от неприятна за пипане материя, която винаги изглеждаше мокра. И шумовете. Най-вече те.

С треперещи ръце Вайкслер запали цигара – беше забранено, но на никой не му пукаше. Пое дима дълбоко в дробовете си, така че му се зави свят. Пушекът беше твърде горещ и остави блудкав вкус върху езика

му. Вайкслер с отвращение изкриви лице, но устоя на изкушението да я хвърли на земята и да я стъпче. Всичко, което през последните два дни слагаше в устата си, беше блудкаво.

Отново погледна часовника. Беше изминала минута и половина, откакто за последен път погледна – четири часът и три минути. Още два часа до смяната. Три, докато изгрее слънцето. Вайкслер направи гримаса. Сигурно и днес няма да може да спи.

Зад него нещо прошемоля. Тоест прошемоля не беше точната дума. Беше по-скоро звук като от тънко алуминиево фолио, мачкано с ръка – или от черен чувал за мъртъвци, в който нещо се движи...

Вайкслер потисна желанието веднага да се обърне, но не можа да се съдържи и стисна по-здраво автомата, докато нарочно бавно се обръщаше. Една част от него много добре знаеше, че има обяснение за шумовете, но в главата му се чуваше и един глас, неподатлив на рационални аргументи, и този глас казваше нещо друго.

Шумът престана. Може би не беше го и имало, няма значение. За миг навсякъде му се привидяха пробягващи сенки, които отваряха щипците отвътре, изкривени ръце със синьо сива изсъхнала кожа, които с накъсани движения се протягаха от черните пластмасови чували и...

– Край!

Звукът на собствения глас му се стори чужд, а ехото, което предизвика в големия, слабо осветен физкултурен салон, прозвуча някак заплашително, сякаш не отекнаха неговите думи, а... и нещо друго. Въпреки това го успокои. Отдавна беше свикнал да изпълнява заповеди, дори когато бяха неговите собствени.

Вайкслер дръпна още веднъж, издуха блудкавия дим колкото можа надалеч и все пак стъпка цигарата. После бавно закрочи между подредените в прави редици войнишки походни легла. Много легла, в много редици. Не знаеше колко са точно – през първия ден беше ги броил, излязоха точно триста, но след това престана. Сигурно вече бяха петстотин, а може и повече, нямаше никакво значение. Във всеки случай бяха твърде много.

Отново чу звук, но този път не беше въображаемото драскане на ръка на зомби, опитваща се да се освободи от пластмасовия пашкул, а звук, от който се страхуваше още повече. Отвън отново спря камион, вратите се отвориха, последва характерното трополене от спускането на капака на каросерията. Май беше подранил с успокоението, ужасът не беше свършил. Караха още мъртъвци. Вайкслер смръщи лице, обърна се кръгом и тръгна към вратата.

Не беше направил и крачка, когато тя се отвори отвън и за миг го заслепи ярка светлина, фаровете сочеха право към него. Вайкслер ускори крачка, стигна до вратата и натисна ключа за осветлението, преди да се обърне към сянката, появила се в осветената рамка на вратата.

Явно войникът в него беше по-силен от безкрайно объркания човек, защото първо различи отличителните офицерски знаци, а чак след това лицето на човека срещу себе си – старши лейтенант Нериг. Чудесно, точно така! От всички офицери в ротата най-малко понасяше него. И това, че чувствата им бяха взаимни, не оправяше нещата.

На Нериг му трябваше секунда, за да се ориентира, защото в първия момент объркано присви очи на бялата неонова светлина, която с примигване обливаше физкултурния салон. После кимна на Вайкслер, отпуснато отдаде чест, като същевременно махна и на някого отвън на двора. Чак тогава влезе в помещението.

– Всичко ли е наред, Вайкслер?

А какво ли да не е наред, ядосано си помисли Вайкслер. Да не си мислиш, че ще скочат и ще хукнат навън, ако не ги наблюдавам? Разбира се, не го каза на глас – не толкова от уважение към командира си, а защото мисълта беше пробудила нещо у него, което би го ужасило, ако направеше грешката да изговори думите на глас. Кимна леко към Нериг и каза:

– Разрешете да доложя: Всичко е наред, господин старши лейтенант!

По някаква неизвестна причина това сухо служебно обръщение озадачи Нериг. За момент изгледа Вайкслер почти в недоумение, после с него стана нещо много странно – усмихна се.

– Добре, да забравим формалностите. Иначе... нещо друго?

– Не – поклати глава Вайкслер. – Всичко е спокойно.

– И убийствено скучно, предполагам – допълни офицерът. – Караме ви още няколко гости. Нали имате още свободни легла?

– Две или три. – Вайкслер махна с ръка през рамо. – Там, в последната редица.

– Стигат. – Нериг отново повика някого отвън. – Донесете ги!

Вайкслер отстъпи крачка встрани, за да направи място на двамата войници, които, изпълнявайки заповедта на Нериг, внесоха поредния черен чувал. Двамата бяха последвани от други двама, които носеха явно много лек чувал. Сигурно слаба жена или дете, предположи Вайкслер.

– Най-отзад! – нареди Нериг. – В последната редица. Докато

четиримата войници носеха страшния си товар, Нериг известно време вторачено и с навъсено чело се визира в мястото до вратата, откъдето през последните няколко часа Вайкслер беше наблюдавал мъртвците. Върху боядисания със зелена блажна боя бетонов под имаше около двадесетина стъпкани фаса. Сигурно мисли как да ми се скара за нарушаването на правилника, помисли си Вайкслер. За кратко време Вайкслер преживя втора изненада: вместо да го смъмри, Нериг неочаквано извади от джоба на куртката си пакет „Уест“ и му подаде. Съвсем объркан, Вайкслер си взе цигара и се наведе, когато офицерът му подаде огънче. Автоматът му лекичко изтрака, удряйки се в рамката на вратата. Нериг автоматично вдигна поглед и неодобрително смръщи вежди. Вместо праметната през рамо, оръжието на Вайкслер висеше, готово за стрелба. Офицерът не каза нищо. Вайкслер бързо го прехвърли през рамо, а Нериг запали цигарата си и с видимо удоволствие издуха дима през носа. За момент Вайкслер бе обзет от лека завист. Неговата цигара продължаваше да е с блудкав вкус.

– Откога сте тук? – попита Нериг. Не гледаше Вайкслер, а видимо съсредоточено наблюдаваше четиримата войници, които носеха чувалите към другия край на салона. Вайкслер погледна часовника си, макар че беше напълно излишно.

– От полунощ.

– Часът на призраците, а? – ухили се Нериг. На Вайкслер думите не му се сториха никак смешни и това явно му пролича, защото усмивката на Нериг автоматично изчезна. – Гадна работа, нали?

– Е, все някак се справям – уклончиво отвърна Вайкслер.

– Навън е още по-лошо – съгласи се Нериг и макар че Вайкслер също кимна с глава, знаеше, че не е така. Преди два дни се зарадва, че го изпратиха да дежури тук, а не в едно от отделенията, които претърсваха селищата наоколо за трупове, но междувременно мина много време. Време за размисъл, време, което прекара с мълчаливите мъртвци в този физкултурен салон или с кошмарите си в една класна стая, превърната в спално помещение. Безкрайно много време. Сигурно беше ужасно да претърсваш наоколо къща по къща, етаж по етаж и стая по стая за други мъртвци, но хората отвън поне имаха какво да правят, а Вайкслер беше стигнал до положение, от което всичко друго му изглеждаше много по-добро, отколкото да стои в студеното помещение и да чака настъпването на деня. Мъртвците не бяха тихи. Издаваха звуци и ако останеше още някой и друг ден, сигурно ще започне да чува и гласовете им.

– Тези двамата са последните – обади се Нериг след известно

време. – Мисля, че няма да намерим повече. Слава Богу, тази проклетия не действа много дълго.

– Колко са? – попита Вайкслер и веднага се стресна. Защо питаше? Не искаше да знае! Въпреки това кимна с глава, когато Нериг извади цигарата от ъгълчето на устата си и въпросително го погледна:

– Общо ли? Хиляда двеста и седемнадесет – заедно с тези двамата.

– Мили Боже! – прошепна Вайкслер. Знаеше, че истинските цифри се различават от тези, за които съобщават медиите, но това...

– Да, много са, нали? – Нериг сви устни и добави със съвсем променен, остър тон: – И въпреки това с един по-малко. Още не са открили онази гадина. Или го е разтворило на атоми, или още е жив.

На Вайкслер никак не му хареса тонът на Нериг. А трябваше да го разбере – ставаше дума за човека, отговорен за смъртта на хиляда и двеста мъже, жени и деца. Но беше прекарал последните дни твърде близо до смъртта, за да е все така чувствителен.

– Ще го надушат – каза той. – Ако още е жив, ще го намерят. Никой не може да направи такова нещо и да се отърве.

Нериг презрително изсумтя.

– Ще го намерят друг път! Официално всичко беше представено като нещастен случай, забравихте ли? Виножникът е мъртъв, американците са се свили и се спотайват, а правителството ще изплати на близките огромни обезщетения. Няколко големи риби в Берлин също ще получат тлъсти обезщетения, защото главите им ще трябва да хвъркнат заради общественото мнение. Така стават тия работи.

Вайкслер нищо не каза. Бог му е свидетел, че не искаше да се впуска в политически разговори точно с Нериг, още повече ако тези разговори бяха на ниво разговор на маса. Всъщност се съмняваше, че нещата ще се развият точно така. Това, което каза за Салид, терориста, важеше и за цялата проклета история: никой не можеше да направи подобно нещо и да се измъкне невредим. Дори и американците. И никое проклето правителство на света! Войниците бяха оставили товара си и се връщаха. Вървяха мълчаливо и доста бързо. Когато Вайкслер ги погледна, видя върху лицата им един и същ израз на някакво притъпено огорчение, което го накара да се усъмни, че неговата служба наистина е най-тежката. Но въпросът явно беше излишен – всяка работа беше тежка, ако трябва да я вършиш в момента.

Войниците не казаха нищо, само въпросително погледнаха Нериг. Той също безмълвно посочи с ръка навън и войниците излязоха. Вайкслер гледа след тях, докато се скриха в сребристочерната смесица от

тъмнина и дъжд от другата страна на вратата. Освен изражението на ужас четиримата мъже имаха и още нещо общо – всички бяха много млади. По преценката на Вайкслер нито един не беше на повече от двадесет години. Сигурно са наборници. Запита се дали някога ще забравят преживяното тук. Но и този въпрос имаше най-много академична стойност. Въпросът беше дали той някога ще го забрави, а отговорът гласеше – определено не.

Чак след няколко секунди забеляза, че Нериг изобщо не се кани да тръгва, а отпуснато се е облегал на стената до вратата и дъвче цигарата си. В бялата неонова светлина, която не хвърляше почти никакви сенки, лицето малко му приличаше на лице на зомби. Кожата беше неестествено бледа и в зависимост от това, от какъв ъгъл го гледаше, сякаш имаше някакъв синкав оттенък. Единственото нещо, което не подхождаше на този мъртвешки вид, бяха очите. Погледът им неспокойно обхождаше залата, застиваше за миг тук, после се преместваше, опипваше предметите, сякаш търсеше нещо съвсем определено..., от което се страхуваше, може би?

Вайкслер прогони мисълта от главата си. Нериг беше уморен, физически изтощен и вътрешно толкова на края на силите си, колкото той и всички останали. Това беше, а то е достатъчно лошо!

– Доста е страшничко тук, а? – без заобикалки каза Нериг. Усмихна се нервно, пухна с цигарата и се отдели от стената. – Полека лека започват да ти се привиждат призраци, нали?

За момент Вайкслер сериозно се замисли накъде ли бие офицерът с този въпрос. Сигурно не иска да каже нищо определено. От друга страна...

– А, не... Само суката е мъчителна. И студът.

– Да, малко е като в хладилник – съгласи се Нериг. – Но, страхувам се, че така трябва да бъде. Ако усилим парното, приятелчетата ни съвсем ще се размърдят в гашеризоните си. Тогава още повече няма да ви хареса.

Вайкслер преглътна острия отговор в последния момент. Безцеремонността, с която Нериг говореше за мъртъвците, го подразни, защото беше банална и ненужна. Попита:

– Защо не ги откарат някъде? От два дни непрекъснато си задаваше този въпрос.

– Откога един войник пита за смисъла на заповедите, които получава? – ухилено попита Нериг вместо отговор. Нещо в погледа му обаче издаваше, че усмивката е неистинска. И наистина изчезна след миг,

когато продължи: – Вече всичко е организирано. Утре вечер започва извозването. А дотогава ще внимавате никой да не стане и да не избяга, нали?

Вайкслер остана сериозен. Думите на Нериг никак не го развеселиха, а само дадоха още повече храна на глождещия го ужас.

– Какво искате да ми кажете? – попита той направо.

Шумовете. Шумовете, това постоянно пукане и шумолене, сякаш в черните пластмасови чували нещо непрекъснато се движи и пълзи. Бяха му обяснили причината: мъртъвците се движеха – имаше гнилостни процеси, кипене. Можеха да получат издуване и да хълцат, а понякога наистина можеха да мърдат, дори дни след смъртта. Това беше научното обяснение, а то в момента никак, ама никак не му вършеше работа. Шумовете ги имаше, чуваха се и сега, в този момент, макар да му се струваше, че не ги долавя.

– Какво? – Нериг го погледна с доста неубедително изиграно недоумение.

– Страхувате се, че наистина може да се случи, нали? Искам да кажа, да станат и да избягат?

Нериг отново го изгледа, този път истински изненадан, после се разсмя. След кратко колебание и Вайкслер се включи в смеха, но той по-скоро наподобяваше мелодия, която човек високо си подсвирква, докато върви нощем през гробище. И освен това продължи много кратко.

– Не, сериозно – каза Нериг. – Внимавайте, защото само преди два часа съвсем наблизо са пипнали двама репортери, които по някакъв начин са се промъкнали през заграждението. Дръжте си очите отворени и съобщавайте за всичко необичайно!

Ако имаше нещо, което тук и сега беше излишно, то това беше това напомняне, помисли си Вайкслер. И без друго имаше заповед на всеки тридесет минути да се обажда в командния пункт – на петдесет метра от другата страна на училищния двор – и той дяволски точно изпълняваше тази заповед.

– И какво трябва да направя, ако се появи някой... журналист! – попита той натъргено. – Да го застрелям ли?

– Само си дръжте очите отворени – отвърна Нериг. – Това е всичко. Лека нощ.

Той стъпка цигарата си с тока на ботуша и тръгна. Вайкслер затвори вратата след него, но не съвсем плътно. През една малка цепнатина, която пропускаше ледения въздух към лицето му, видя как Нериг приведен изтича през дъжда и се качи в единия от двата камиона, които

чакаха с работещи двигатели пред вратата.

В гледката имаше нещо особено странно. Тежките машини и светът, през който се движеха, сякаш изведнъж вече не си подхождаха. Вселената наоколо беше изгаснала. Беше най-черният час на нощта тъмнината беше се нахлушила като капак над двора на някогашното основно училище. Дъждът беше толкова плътен, че не се виждаха ярко осветените прозорци на училищната сграда отсреща. Единствената светлина идваше от фаровете на двата камиона, които бавно дадоха заден ход, за да обърнат на възможно по-тясно пространство, макар че в двора на училището имаше достатъчно място. С тремавата си форма, огромните гуми и опръсканите с кал правоъгълни стъкла приличаха на страни стоманени животни. Изглеждаха и безкрайно остарели, като последните представители на отдавна измрял вид. В картината имаше нещо крайно, окончателно. Когато двете коли изчезнаха, скрити в носещия се след тях дъжд, сякаш зад тях се затвориха и вратите на Времето.

Ама че лудост! И все пак в мисълта нямаше нищо смешно или необичайно – дори напротив. Уплаши го, по-силно и по-дълбоко, отколкото му се искаше да си признае; сякаш докосна някаква скрита истина в него, за чието съществуване до този момент не беше и подозирал.

Искаше да прогони мисълта и да се дръпне от вратата, когато му се стори, че забелязва някакво движение на двора. Не беше съвсем сигурен – стана много бързо и видимостта беше твърде лоша, за да се различи нещо със сигурност, но... за кратък момент имаше усещането, че в сребристото було на дъжда вижда фигура. Просто си стоеше там, високо, слабо очертание в странна дреха и гледаше към него. Присви очи, а когато ги отвори, видението беше изчезнало.

Не, помисли си Вайкслер, койкой не е толкова луд да стои в това време отвън и да го гледа – дори репортер, тръгнал на лов за сензация. Започваха да му се привиждат призраци – нищо чудно след последните две нощи.

Вайкслер осъзна, че е на път да си навлече най-чудноватото измръзване на всички времена, затвори вратата и се обърна. Лицето му беше безчувствено от студа, а лявото му око силно сълезеше. Протегна ръка към ключа за осветлението, но веднага я дръпна, без да го е докоснал. За времето от полунощ до идването на Нериг резервното осветление му беше достатъчно, но останалите два часа щеше да остави лампите да светят, макар че неоновата светлина обикновено го дразнеше.

Вайкслер бръкна в джоба си, извади предпоследната цигара и я запали. Вкусът и беше още по-лош от преди, но той така дълбоко пое

дима, че за малко да се задави.

А после, изведнъж, осъзна какво означаваше изразът върху лицето на Нериг. Взе го за умора, но сбърка.

Беше страх.

6.

Събуди се с тежкото усещане за забравен, но не изживян докрай кошмар и интензивното чувство, че нещо се е променило. Измина само една секунда, докато Бренер разбере какво е: можеше да вижда.

Не много добре, но можеше, а това беше новост, която го накара начаса да забрави спомените за кошмара – някаква объркана история, в която имаше едно момиче, но и огън, шепнещи гласове и лице на брадат мъж. Бренер леко се надигна от възглавницата, но навреме си спомни, че всяко по-рязко движение ще накара електронните му кучета-пазачи гръмогласно да залаят и се огледа с толкова широко отворени очи, че сигурно щеше да е ужасна гледка, ако имаше кой да го види.

В стаята нямаше никой. Както обикновено, когато се събудеше, беше сам. Но все пак нещо се беше променило – вече не възприемаше самотата и тишината като заплаха, напротив, чувстваше се по-сигурен, но със сигурността на затворник. Изпита облекчението на затворник от минали векове, за когото самотата е единствената защита от надзиратели, които идват само за да го измъчват.

Бренер много предпазливо се изправи и седна – беше се научил да се движи без високотехнологичната апаратура около него веднага да изпищи – и се опита да прогони странното чувство, но вместо това то се засили. Беше абсурдно чувство, толкова непонятно, че щеше да се размее, ако не го караше така да се страхува. Всички тези апарати, целият болничен апарат с неговите машини, операционни зали, рентгенови апарати, компютри и наблюдателни съоръжения, всички лекари, санитарии и сестри бяха тук не за друго, а за да го защитават, и въпреки това се чувстваше заплашен и окован.

Дали се дължеше на съня му? Опита се по-точно да си го спомни, но както винаги, когато се събудеше с разгуптяно сърце и блудкав вкус в устата, това не стана. Картините бяха в главата му, но не можеше да ги свърже в някаква смислена последователност.

Може би защото такава нямаше. Беше фантазирал объркани неща, както през изминалите нощи, и нещо от това беше преминало в будния

свят. След като тялото му въпреки всички усилия не беше успяло да го довърши, сега същото се опитваше да направи подсъзнанието му. Толкова просто беше!

Безкрайно предпазливо продължи да се надига, докато застана на лакти и така можеше да вижда по-голямата част от стаята, Сивата мъгла още беше тук, но беше просветляла. Бренер различи евтина маса и три пластмасови стола в другия край на помещението, освен това един черен правоъгълник – затъмнения прозорец, липсата, на който досега така го плашеше. До него имаше по-малко размито петно с по-светъл цвят – вероятно картина, една от онези евтини репродукции, които висяха във второкласни болници. Имаше и други неща.

Бренер попадна във въртележка от противоречиви емоции и мисли. Чувството, че е затворен – хвърлен в тъмница – все още не го беше напуснало, но изпитваше и облекчение, граничещо с еуфория, и истерично удоволствие от неща, които през последните тридесет години от живота си беше смятал за естествени. Усещаше тялото си толкова силно, както никога досега, всеки квадратен сантиметър от кожата си, всеки косъм, всяка игла, забодена в тялото му, всяка превръзка и всеки електрод, прикрепен към него и всъщност за първи път истински усети колко различни източници на болка има по тялото му. Но дори и болката беше приятна, защото беше тук, а това беше важно. Болката беше нещо лошо, но да не изпитваш нищо, беше още по-лошо. Едновременно с това виждаше неща, които преди три дни нямаше да забележи, дори ако се беше блъснал в тях. Различаваше всяка миниатюрна пращинка върху нощното си шкафче, микроскопичните драскотини върху хромираното тръбно легло, всяка власинка на белите марли, в които бяха увити ръцете му.

Ако не беше толкова въодушевен, щеше може би да разбере, че все още си беше сляп. Частта от Вселената, която виждаше, беше може би около пет метра, но това бяха четири метра повече отпреди няколко часа. Лекарят се беше оказал прав – зрението му се връщаше.

Предпазливо обърна глава и погледна надясно. В тази посока светът свършваше, както и преди, само на половин метър разстояние, но вече не се губеше в сива мъгла, в която плуваха няколко светли петна, а пред стена, покрита с груби тапети, пред която имаше количка с инструменти.

Гледката беше отрезвяваща. Апаратурата, която го пазеше, далеч не беше толкова всемогъща. Върху количката имаше три апарата, големи колкото кутии от обувки, свързани помежду си и с него. Единият изглеждаше доста остарял. Бренер остана малко разочарован. След

всичко, което беше преживял, заслужаваше малко повече старание. Но какво ли пък очакваше, подигравателно си помисли. В крайна сметка, беше само пациент на здравната каса.

Добил известна смелост, той се изправи още. Една от хромираните кутии реагира на движението му с гневно пиукане, два-три червени дигитални индикатора бясно замигаха, но тревогата, от която се страхува-ше, не последва. Или електрониката беше се повредила, или през последните дни само си е въобразявал, че се намира в епизод от научнофан-тастичен филм. Бавно сви крака към тялото си, седна и се опита да вдигне ръце. Отново нищо не изпищя, но и той не успя с опита си. Лявото рамо ужасно болеше, а от вътрешната страна на дясната ръка стърчеше една игла, заради която при всеки опит да помръдне в очите му напирала сълзи. Никога не е могъл да изтърпява болка.

Въпреки това стисна зъби, забрави за парливото туптене в рамото и се опита да извади иглата от ръката си. Болката беше толкова силна, че човек дори и да не беше такъв голям страхливец като него, щеше да се откаже.

Остави иглата на мястото и, но след кратък размисъл дръпна тънко-то маркуче, с което беше свързана към апарата. Тънка струйка безцвет-на течност закапа върху леглото и чаршафът отдолу започна да потъм-нява. Бренер наблюдава известно време, после, воден от някакво абсур-дно чувство за ред, завърза маркучето, така че да не капе. Бърз поглед към апаратите му показа, че индикаторите бяха полудели, но все още нямаше никаква реакция от страна на персонала. Сигурно в стаята на дежурните в другия край на коридора се чуваше, но никой не се появи.

Бренер внимателно отметна завивката, спусна крака от леглото и се намръщи, когато босите му стъпала опряха в леденостудения балатум на пода. Пръстите му се свиха и той ги вдигна така, че опираше пода само с пети. Изчака няколко секунди, после с лявата ръка дръпна двата електрода, закрепени с пластир върху сърцето и дясното му слепоочие. Ето сега вече трябваше да запищи алармата, но хромираните кутии до леглото му продължаваха да не показват нищо. Толкова за възхвалява-ната техника!

Леко му се зави свят, но на кой ли нямаше да му се завие, ако три дни непрекъснато е лежал неподвижен и дори не е сядал? Бренер пое два пъти дълбоко въздух, после смело стъпи върху студения под и се из-прави с цялата си тежест.

Кой казва, че вече не ставали чудеса? Не само можеше сам да стои, но и пръстите му не се сгърчиха отново. Усещаше у себе си достатъчно

сили за първата си експедиция, на която и веднага се отправи. Резултатът беше смайващ – не само успя да стигне до прозореца, но не се почувства ни най-малко изтощен, а напротив. Оприличи тялото си на машина, работила до този момент бавно на празни обороти, на която сега и трябваше само леко побутване, за да заработи с пълна сила. А може би по погрешка се е озовал тук? Мислите му продължаваха да се движат в тази странна, шизофренична посока. Роденото от хистерията оглупяване все още преобладаваше, но под него имаше други, много по-сериозни равнища; сякаш чуваше различни гласове, говорещи с различни тонове и за съвършено различни неща, и някои от тези разговори не бяха особено приятни. Чуваше глас, който му казваше, че мисли глупости и е на път да си навлече още няколко болезки и така да удължи престоя си в болницата, и друг, който не преставаше да го уверява, че тук не е в болница, а е затворен, без обаче да му обяснява къде или от кога. Или пък защо. Бренер се намръщи, нареди на объркания хор в главата си да вземе и да млъкне и насочи вниманието си отново към прозореца. Беше закрит с черно роло, поставено вероятно съвсем наскоро и много набързо – евтини хартиени щори, които се вдигаха с най-обикновен шнур. Бренер опита да ги вдигне, но с една ръка това се оказа не толкова просто. Щората се закачи и трябваше два пъти да опита, докато успя малко да я повдигне. После се наведе и погледна навън.

Гледката го разочарова. Все пак беше малко повече от нищо – навън цареше зимна тъмнина, в която и здрави очи не биха различили нещо повече от сенки и размити очертания. Е, можеше да различи небето и земята – тъмнината отгоре не беше така наситена, както тази отдолу, видя и няколко звезди, които обаче не бяха на небето, а отдолу. Ясно: улични лампи, фантастично! Вчера сигурно нямаше да види улична лампа, даже да се беше блъснал в нея. Е, може пък да си спести парите за куче-водач.

Стоя така до прозореца известно време и се наслаждава на гледката, която всъщност липсваше; и докато правеше това, усети как силите му все по-бързо се завръщат. Още никой не се беше появил в стаята, за да го натика обратно в леглото. Може би диагностичният компютър – или както и да се наричаше нещото до леглото му – наистина се беше развалил.

И вероятно това беше и причината, поради която се чувстваше все по-добре.

Мисълта го обезпокои. Не можеше да определи кой от гласовете в главата му я изрече, но в нея със сигурност имаше нещо досадно.

Болниците лекуваха хората, а не ги разболяваха. Макар и въображение-то му да бе решило да направи разходка из ранното детство, той трябваше да знае, че е така.

Предпазливо – с лявата ръка върху перваза на прозореца, в случай че силите му изведнъж го напуснат – отново се обърна към леглото си и направи няколко крачки натам. Но силите не го напуснаха, а още по-бързо се разливаха в тялото му и затова на половината път към леглото направи деветдесетградусов завой наляво и се упъти към вратата. Преживяваше някакво чудо. Малко преди да затвори очи и да заспи, се чувстваше толкова слаб, че му беше трудно да повдигне и едната си ръка; сега вярваше, че може да излезе от стаята и да изненада нощната сестра с посещение на учтивост. Как само щеше да се опули! За малко обаче разходката му да свърши до вратата. Тя не беше заключена, но затова пък беше толкова тежка, че силите едва му стигнаха – май не беше чак толкова укрепнал. Но неочакваната съпротива пробуди упоритостта му; Бренер напъна вратата с рамо, избута я и излезе в коридора.

Тук беше безлюдно и толкова тъмно, че в първия момент изпита чувството, че се намира в мрачен тунел. После разбра, че по всяка вероятност зрението му беше скроило малък номер – сигурно светеше само резервното осветление, защото в мастиления мрак различаваше само отделни по-светли островчета. Бренер се поколеба. Сигурно нямаше да е много умно да продължи. Освен че възвърналите се по такъв причудлив начин сили отново можеха да го напуснат, рискуваше да се блъсне в някакво препятствие. Внезапното подобрение на състоянието му го караше да се надценява.

Само че не беше в настроение да се показва разумен. Бренер се ослуша. За болница му се стори твърде тихо, дори за ранния утринен час. Всичко, което чуваше, беше собственото му дишане и леки гласове, чийто метален звук издаваше, че идват от радио – един от онези апарати, които не бяха разрешени тук, предположи той. Бренер пусна дръжката на вратата, размисли за момент и се обърна наляво. Едно от светлите петна беше малко по-голямо от останалите – стаята на дежурните, където беше нощната сестра. Освен това гласовете идваха оттам.

Предпазливо тръгна натам, опирайки разперените пръсти на лявата си ръка в стената. Дясната беше протегната леко напред, за да не се блъсне в нещо. И въпреки това за малко не падна. Ръката му изведнъж увисна в празното пространство и той направи крачка наляво, за да запази равновесие. Така обаче директно влезе в стаята, чиято врата неочаквано се оказа отворена. Кракът му се удари в нещо, което силно

издрънча и се търкулна.

Бренер автоматично отвори уста, за да се извини, но още преди да произнесе първата дума, осъзна, че няма на кого. Стаята беше празна. Освен светлия правоъгълник на прозореца и няколко неясни очертания не различи нищо, но през последните дни слухът му беше се изострил невероятно много и затова разбра, че в помещението наистина няма никой. Не беше обезпокоил никого, защото се беше спянал в прага на празна стая. Отново пипнешком излезе в коридора, като този път действаше по-внимателно. Вратата на следващата стая също беше отворена и още преди да влезе усети, че и тук няма никой. В третата също. Явно болницата нямаше много пациенти. По неразбираема в първия момент причина този факт го накара да изпита известно безпокойство.

Продължи напред и си спести усилието да проверява и останалите две стаи от тази страна на коридора. Гласовете от радиото станаха по-силни. Пред себе си видя синкаво примигване, което се смесваше с белезникавата светлина в коридора. Телевизор. Не каза ли сестрата, че в тази болница телевизорите са забранени?

– Хей, има ли някой? Собственият му глас го изплаши. Тук навън звучеше съвсем различно, отколкото в стаята му. Като в съвършено пуст коридор? Който може би е част от съвършено пуста болница? Глупости!

За да докаже на себе си, че това е просто хистерия, извика още веднъж, после трети път, но не получи никакъв отговор. Ако светлото помещение зад стъклото, което напипаха пръстите му, наистина беше сестринската стая, в нея нямаше никой.

За миг пред очите му затанцуваме, сиви облаци мъгла, а за още един кратък миг изпита ужас. Но още преди чувството да се разрасне в мимики, мъгливите парцали се разнесоха и погледът му се проясни. Виждаше много по-добре, отколкото допреди малко. Явно зрението му се възвръщаше не само постепенно, но и на тласъци.

Наистина беше сестринската стая. Зад стъклото имаше бюро, което с изключение на портативния телевизор, една кафена чаша заедно със задължителната кана и препълнения пепелник, беше толкова празен, че човек трудно би си представил, че някой някога е работил тук. Нощната сестра не беше вътре. Гласовете, които беше чул, идваха от телевизора.

За миг Бренер се замисли дали да не продължи проучването си – един бърз поглед през рамо му показва, че не само вижда празния коридор до другия край, но и че страховете му да се блъсне в нещо се бяха оказали преувеличени. Нямаше абсолютно нищо, в което можеше да се препъне. Коридорът беше толкова празен, колкото можеше и да се

очаква от болничен коридор, но което рядко се случваше. Не се виждаха болнични легла, инвалидни колички, нищо, абсолютно нищо. От отсрещната страна на няколко крачки разстояние коридорът свършваше пред двукрила стъклена врата, на която се виждаше огледален надпис „ИНТЕНЗИВНО ОТДЕЛЕНИЕ. ВХОД САМО ЗА БОЛНИЧЕН ПЕРСОНАЛ“.

Май нямаше да е много разумно да продължи. Не трябваше да насила ситуацията. Но не свърна обратно към стаята си, а след кратко колебание влезе в дежурната, заобиколи бюрото и застана пред телевизора. Поне в първия момент изживя разочарование. Наистина, виждаше вече доста по-добре, но върху малкия екран различи само снежинки, движещи се сенки. Бренер тъкмо понечи да се обърне, когато нещо привлече вниманието му. Не картината, която така или иначе не можеше да види, а думите на невидимия коментатор.

„...И броят на жертвите междуременно нарасна на триста и дванадесет. Или поне това е цифрата, която се съобщава от официалните източници. Неофициални сведения говорят за доста по-голям брой на жертвите и на безследно изчезналите.“

Триста жертви? Изглежда, през трите дни, които прекара тук, животът навън не беше спирал, а за някои дори внезапно беше свършил. Бренер беше всичко останало, но не и жаден за сензации човек; обикновено изпитваше отвращение от хората, които се впечатляваха от нещастieto на другите. Но след трите дни затвор в единична килия, през които единственото разнообразие бяха кошмарите и слепотата му, сега се чувстваше направо гладен за новини.

„Както и в началото, целият обширен район продължава да с отцепен, така че за съжаление не можем да ви предадем картини от мястото на катастрофата – продължи гласът. – Но с нашия операторски екип бяхме там и се опитахме да уловим няколко думи, казани от участници в спасителните акции, които тази сутрин се завърнаха от блокирания район.“

Какво ли се е случило? – помисли си Бренер. Може би паднал самолет? Почувства се неспокоен. Не можеше да види нищо на екрана, но тонът на говорещия събуди у него подозрението, че не става дума за авария в химически завод в Бангладеш или някъде на другия край на света, а за нещо, което се е случило съвсем близо. Наведе се още по-напред, присви очи...

... И черно-белите снежинки се съединиха в картина. Много бледа и с твърде ярки контури, което я правеше да изглежда едновременно

неестествена и странно пластична, но определено беше картина, която виждаше и която му говореше нещо.

Например това, че много правилно беше разгадал какво означава тонът на говорителя. Наистина не бяха бедняци в Мексико или в Андите. Различни гъмжило от хора, автомобили и сгради, което в първия момент като че ли се състоеше само от движение и отказваше да придобие някаква форма. Все пак веднага определи, че видяното не се предава по сателит, а най-много от няколкостотин километра, дори може би много по-малко. Автомобилите бяха с германски номера. Хората – поне повечето от тях – бяха облечени като тези, които срещаше само допреди няколко дни, а гласовете, които чуваше, не говореха неразбираемо, а на стандартен немски език. Каквото и да се беше случило, то бе станало тук. Нищо чудно, че журналистите бяха забравили отново да шурмуват стаята му. Имаха по-важна новина от мъж, останал жив след падане по стълба.

И раняване с автомат, взривяването на цял манастир, двубой между бойни хеликоптери и обстрел с ракети...

Мисълта ярко проблесна в съзнанието му, като спомен. Ако не беше така фантастична и ако Бренер не беше така впечатлен от видяното по телевизията, неминуемо щеше да осъзнае, че е точно това. Но не и позволи да се превърне в реалност, а изцяло се съсредоточи върху онава, което виждаше на екрана.

Хората от операторския екип не бяха единствените, които се блъскаха на улицата. Върху високо вдигнатите камери и микрофони Бренер различи емблемите на два-три частни канала, а почти в края на картината, и огромната предавателна кола на ZDF⁵.

Хората се трупаха на тротоара и във входовете на жилищата и сигурно щяха да слязат и на улицата, ако можеха. Пречеше им плътна редица от мъже в зелени униформи, които не можа точно да различи, но предположи, че са полицейски сили.

Коментаторът продължаваше да говори за някаква катастрофа, без да казва каква точно. Вероятно, помисли си недоволно Бренер, темата вече часове наред владее медиите и той е единственият човек в страната, който не знае какво се е случило. Все пак успя да научи, че не само малък район, а цели две населени места с пътищата към тях са затворени от полицията и граничните войски. Ако наистина ставаше дума за паднал самолет, както инстинктивно прие, то какво, за Бога, е имало на

5. ZDF – Централната германска телевизия – Бел. прев.

борда му? Истинска атомна бомба?

Вече искаше да тръгва към стаята си – или пък изобщо да излезе от интензивното отделение, още не беше сигурен, – когато нестабилната картина още повече се раздвижи. В първия момент не виждаше практически нищо, само бъркотия, в която възвърналото се зрение нищо не можеше да различи. Но в следващия момент се повтори историята отпреди малко, но този път му се стори някак тайнствено, може би, защото не беше чак толкова изненадан, че да не разбере какво става: за секунда парченцата информация се съединиха пред очите му в картини, толкова бързо и толкова прецизно, сякаш в главата му някой завъртя някакъв ключ или с умели движения довърши фината настройка. Най-тайнственото беше, че ефектът засегна само екрана. Очите му се фокусираха върху телевизора. Всичко останало наоколо си остана неясно и мъгливо.

Заградителната верига на улицата се раздели, за да пропусне къса колона товарни автомобили. Между мъжете тромаво преминаха, четири огромни камиона, боядисани в натовско зелено. Каросериите им бяха скрити под маскировъчни платнища, но брезентът на последния не беше спуснат докрай, така че камерата успя бързо да надникне под него. Мъжете, които седяха вътре, не бяха с униформи, както очакваше да види. Носеха бели защитни костюми с ръкавици, ботуши и шлем. Лицата им бяха скрити зад тъмни стъкла. Мисълта отпреди малко още веднъж мина през ума му, само че този път хич не му се стори необичайна. На мястото, откъдето идваха хората, със сигурност нямаше атомна бомба, но беше нещо от този род – може би не чак толкова голямо, но със същото значение. Картините така грабнаха вниманието на Бренер, че почти не чуваше гласа на коментатора. Разкъсан между страх и някакво непознато въодушевление, гледаше как малката колона съвсем бавно си проправя път през човешката маса, като на няколко пъти трябваше да спре, докато полицаите отново успеят да разпръснат малко тълпата. Напразно се опитваше да разгадае видяното. Хората на тротоара изглеждаха развълнувани, но не гневни. Ставаше нещо твърде обезпокоително. Нещо, което изобщо не беше действително...

Бренер примигна, прокара длан през очите си и още веднъж се взря в екрана, където колоната автомобили окончателно беше спряла, наобиколена от десетки мъже и жени, които подвикваха нещо на шофьорите и на хората вътре. За миг се запита дали изобщо е с всичкия си. Картините бяха впечатляващи и по някакъв трудно описуем начин му въздействаха истински и заплашително, но точно това трябваше да му послужи за предупреждение. Въздействаха твърде заплашително и твърде

истински. Действителността рядко се подчиняваше на драматургията на игрален филм, но с тези картини беше точно така.

Ето го обяснението! Никакъв взрив от еди-колко си мегатона в Байришер Валд⁶, а филм на някоя от частните телевизии, на който в жаждата си за информация след трите дни отвъд сивата бариера, се беше хванал. Имаше възможност доста бързо да провери теорията си. Трябваше само да превключи канала.

Теоретически. На практика се оказа, че телевизорът нямаше никакви копчета, липсваше и дистанционното. Сигурно сестрата го е взела със себе си, когато е излязла. Въпреки всичко това беше обяснението! Филм, и нищо повече!

Бренер въздъхна с облекчение и направи крачка назад от бюрото. Ако в този момент някой бе блиснал кофа леденостудена вода върху лицето му, нямаше да е толкова шокиран.

Една от фигурите, наобиколили колоната автомобили, беше се обърнала и гледаше към камерите, но само така изглеждаше. В действителност гледаше не към тях, а право в очите на Бренер.

Знаеше, че е така със същата непоколебима сигурност, с която разпозна и лицето. Беше Астрид.

Бренер се олюля. Не беше само спомен. Името и споменът се появиха едновременно в главата му и подеждаха с такава сила, сякаш някой го удари с юмрук между веждите.

Астрид! Момичето от съня му. Момичето, за което пита проповедникът. Момичето, което пред очите му се превърна в пепел. Невъзможно! Беше само лице от сън, беше мъртва. Но ето че сега стоеше срещу него и гледаше не в камерата, а в него. Знаеше, че е тук, в тази стая, в тази болница, за която той самият нямаше представа къде се намира, знаеше, че е пред екрана!

Бренер почувства как истерията запълзва като тънка струйка масило в мислите му. Сърцето му бясно заби, целият се обля в пот. Напразно чакаше картината да се промени. Ново потрепване, ново пренареждане и лицето на момичето щеше да се превърне в лицето на някакво момиче, само подобно на това на стопаджийката. Но лицето на Астрид си остана лицето на Астрид, тя се завъртя, усмихна се в камерата и помахаше с лявата ръка – за милиони зрители просто момиче, почувствало се за секунда телевизионна звезда. Щяха да сбърчат чело, да се засмеят

6. Bayerischer Wald – планинска местност в югоизточната част на Германия, на границата с Бохемия. – Бел. прев.

или пък тайничко да я презират, но Бренер много добре знаеше какво значи жестът и. Усмивката беше за него, а махането не бе просто движение с ръката, а знак, който казваше само едно: Истинска съм! Не е заблуда, тук съм и те чакам.

За момент Бренер затвори очи и толкова силно стисна клепачи, че видя танцуващи пъстри звездички. Когато отново ги отвори, картината не се беше променила. Все още беше на екрана, а усмивката на Астрид бе станала подигравателна. Беше го видяла и се забавляваше с ужаса му. И защо не? Като превъплъщаваща се част от кошмар, в крайна сметка имаше право да се радва, когато успее порядъчно да стресне някого.

Може би точно тази мисъл върна Бренер обратно в действителността. Беше достатъчно глупава, плод единствено на истерията. Започва се отново. Част от съзнанието му пак беше преминала отвъд границата на паниката и сега виждаше несъществуващи неща. Момичето не беше върху екрана. Все още я виждаше, но сега знаеше защо: защото искаше да я види. Вероятно този побъркан филм не съществува, може би дори той самият в действителност сега не е тук, а лежи в леглото си и фантазира.

Тази представа помогна. Дали отговаряше на истината или не, но паниката явно беше от онези коварни врагове, които обаче загубваха страховитостта си в момента, в който човек осъзнаеше съществуването им. Девојката не съществуваше, филмът не съществуваше – или, добре, него може би го имаше – и споменът за нея също не съществуваше. И ако продължава да стои така и да мисли глупости, и него сигурно скоро няма да го има. Лицето на Астрид все така го гледаше от екрана. Ако беше нужно още едно доказателство на неговата теория, то това щеше да е изражението върху него. Беше престанала да се усмихва и изглеждаше малко объркана и ядосана. Явно бе прочела мислите му.

– Не – рече Бренер, – толкова лесно няма да се дам!

Разбира се, не вярваше, че тя ще чуе думите му, но трябваше да говори с нея, пък макар и поради същата причина, поради която като дете си свирукаше песничка, когато слизаше в мазето. Трикът помогна, или поне отчасти. Лицето не изчезна, тя продължаваше да го гледа все така с упрек, но картината вече не всяваше такъв ужас у него. Може би действието щеше да е краткотрайно, защото зад първия, победен страх дебнеше друг, още по-лош: вероятно наистина бе на път да изгуби разсъдъка си. Но не позволи на този страх да го завладее. Не сега. След един последен поглед към екрана излезе от сестринската стая и опипом тръгна към своята.

Наистина ли току-що си помисли, че е овладял страха си? Ама че виц! Той беше тук и така силно шептеше, че буквално кънтеше в ушите му. С мъка се съдържа да не надникне през отворените врати на другите стаи, макар да знаеше, че в тях няма никой. Но сега щеше много по-ясно да види това Нищо. След като виждаше несъществуващи неща, защо да не става и обратното – да не вижда съществуващи. Нямахше да понесе, ако влезе в някоя от стаите и види спящ пациент в леглото.

Направи само няколко крачки. Макар че се движеше много бавно, измина най-много минута, но тя му се стори дълга колкото година. Преди десетина минути щеше да му изглежда невъзможно, но сега почувства направо облекчение, когато отново се озова в стаята си, където през последните дни се беше чувствал като в зандан. Но не беше. Бе неговото убежище. Тъмнината не беше враг, а закрила от безумието, дебнешо отвън, примигващите апарати до леглото бяха неговите пазачи, а забитата в ръката му игла, която напомни за себе си с туптяща болка, бе единственото му оръжие. Не беше затворен, а скрит на сигурно място. Не биваше да става и да напуска стаята си.

Бренер грижливо затвори вратата след себе си, отиде до леглото и внимателно седна на края. Но вместо да легне и, както в детските години, да се завие през глава, защото точно това му се искаше да направи, той впери поглед в празнотата пред себе си. Виждаше лицето пред себе си и мисълта, че е било плод на въображението му, хич не му помагаше. Може би защото бе изправен пред дилема, от която нямахше изход. Можеше да вярва, че действително е преживял всичко това, но то би означавало, че е паднал не само по тридесет и пет стъпала, а се е озовал в пропаст, където понятия като реалност и логика вече не важеха. Или пък можеше да вярва, че си е въобразил всичко. Но не знаеше дали това обяснение му харесва. Кое беше по-доброто? Да е попаднал в чуждо измерение или да е загубил разума си?

Трябваше да разбере със сигурност какво се бе случило. Но как? Дори не знаеше дали тази девойка наистина беше съществувала, и не само тя, а цялата побъркана история, която при вида на лицето и отново изникна в главата му. Нали и проповедникът, който го посети, каза, че е важно. Но може и само да е блъфирал, за да го накара да каже нещо повече? Някакъв журналист, представящ се за йезуит, който му говори за момиче, което няма как да познава – версията не звучеше особено убедително.

Въпрос: Как може човек да разбере кое е действително и кое не, ако няма възможности за сравнение?

Отговор: По никакъв начин.

Мисълта дойде по-скоро отрезвяващо, отколкото стряскащо. И освен това не беше никак вярна. Той имаше възможност. Беше един от всички онези спомени, изникнали в паметта му. Не беше обаче много сигурен дали иска да я използва.

Остана още миг така неподвижен, после отново се надигна и с провлачени стъпки отиде до вратата и тесния вграден шкаф в стената до нея. Отведнъж почувства краката си тежки като олово. Силите като че ли започнаха да го напускат, но след разходката, която направи, не беше никак чудно.

С треперещи пръсти отвори шкафа и в продължение на няколко секунди се вижда в дрехите си. Във всяка друга ситуация щеше да се запита защо са си правили труда да ги окачат на закачалки. Бяха останали само парцали. Панталоните и якето бяха изпокъсани и толкова мръсни, че първоначалният им цвят едва личеше; в якето и в ризата, чиято опърлена яка се подаваше отдолу, зееше огромна дупка с обгорели краища, там, където куршумът е пробил. Беше трудно да си представи, че този, който е бил в дрехите, е още жив. А още по-трудно беше да си представи, че той е този Някой. Освен това в гледката имаше и още нещо обезпокоително – тя явно потвърждаваше това, което той си спомняше – не, по дяволите, което смяташе, че си спомня!

Ръцете му започнаха още по-силно да треперят. Само преди секунда му се струваше, че не може да понесе неизвестността. А сега вече не беше сигурен, че може да понесе известността. Защо да не се върне в леглото, да не затвори очи и да се надява, че когато ги отвори, отново ще си спомня само някакъв объркан сън. Ако беше полудял, нямаше вече никакво значение дали ще получи доказателството един час по-рано или един по-късно.

Но също толкова добре можеше да извади портфейла си и да потърси това доказателство.

Той се намираще в не по-добро състояние от останките от дрехите му. Кожата беше обгоряла и след това явно намокрена, защото я усещаше някак трошлива. Съдържанието вътре се беше смило до безформена сива топка. Единственото относително здраво нещо си беше същинска подигравка – златната му кредитна карта, заради която в крайна сметка се случи всичко. Кой твърдеше, че съдбата нямала чувство за хумор? Имаше, но доста черно.

Бренер стисна зъби и се опита да хване отворения портфейл с дясната ръка, без да забие иглата още по-дълбоко в плътта си. С лявата

започна да изважда слепените парчета хартия. Нищо вече не можеше да се ползва, но щеше да преживее загубата – няколко квитанции, няколко бележки, касов бон от бензиностанция... и накрая – бележката от паркинга, на гърба, на която беше записал телефонния номер на родителите на Астрид.

И тя беше размекната като всичко останало в портфейла му, но все пак имаше някаква разлика. Влагата не се беше спряла нито пред мастилото, нито пред химикала, молива или принтера и бе размила всичко в еднородна смес. Само надрасканият с разкритвен от студа почерк телефонен номер беше толкова ясен, сякаш е записан само преди минута. Не беше нито размит, нито нечетлив, а сякаш ехидно му се присмиваше.

Бренер втренчено се взря в десетте цифри на номера и много добре знаеше какво ще се случи, но не можеше нищо да направи. В главата му нещо започна да се върти и само миг по-късно пред очите му стаята се наклони първо надясно, после силно наляво и най-сетне съвсем изчезна. Съдбата все пак прояви някакво съчувствие и го потопа в бездната на безсъзнанието.

7.

За малко да стане жертва на собствената си предпазливост. Нещо в тази болница не беше както трябва и не беше нужно да си търсен терорист, за да го разбереш. Още докато се качваше нагоре, му направи впечатление необичайната тишина. Болниците – поне в четири сутринта – не бяха места, където е шумно като на пазар, но на третия етаж, където последва непознатия, наистина беше твърде тихо.

Салид не чуваше абсолютно нищо. Непознатият – сравнително млад мъж, светлокож, с късо подстригана руса коса и облечен доста леко, имайки предвид времето – се беше отказал от асансьора и бе тръгнал по стълбата. За да не се издаде, Салид му остави известна преднина и... за малко щяха да го разкрият. Получи се старата игра на преследвания преследвач, но този път нещата отидоха по-далеч – докато светлокосият следваше портиера (може би, за да не бъде открит от него), Салид последва него и твърде късно усети, че в играта има и друг участник. Тъкмо беше затворил вратата на стълбището, когато зад себе си чу стъпки и видя сянка зад релефното матово стъкло. Бързо се обърна надясно, изтича безшумно няколко стъпала надолу и със затаен дъх се притисна към стената.

В същия миг вратата се отвори и двама мъже се показаха на стълбищната площадка. В слабата светлина, идваща от коридора, Салид различи бели панталони и бели ризи с къси ръкави. Лекари или санитарни, все едно – болничен персонал, които по някаква причина бяха решили да се качат по стълбата вместо с асансьора.

Салид безшумно изруга. Ако светнеха лампата, щяха да го видят и тогава се появяваше проблем. Не се и съмняваше, че ще са му нужни само секунди, за да се справи с тях, но това не решаваше проблема. За да е съвсем сигурен, че няма да го издадат, ще трябва да ги убие, и точно това беше проблемът му. Не беше сигурен дали все още може да направи подобно нещо. Сърцето му заби учестено, той инстинктивно се изпъна и вторачи поглед в двете черни очертания в тъмнината два метра над себе си. Не стана нужда да взема решение. Мъжете не запалиха осветлението. Единият много тихо затвори вратата след себе си, а другият продължи да стои неподвижно и с наклонена на една страна глава да се ослушва нагоре. Не използваша стълбата, за да поддържат тонуса си или за да не чакат асансьора, а поради същата причина като него.

Облекчението все пак продължи съвсем кратко, докато разбра, че няма никакво основание за успокоение. Явно не беше единственият разбрал, че в сградата има неканен гост. Но кой казва, че двамата търсеха другия, а не него? И двамата с непознатия бяха влезли практически едновременно в болницата. Кое го караше да смята, че са открили другия, а не точно него или пък и двамата? Ами ако накуцващият портиер съвсем не е бил лекомислен, а най-съзнателно е излязъл от портиерната, за да им постави капан, в който и двамата слепешката влязоха?

Професионализмът на Салид му попречи да пилее повече време, ядосвайки се на себе си. На първо време щеше да е достатъчно да следва навика си и да приеме за най-възможен най-лошия вариант, докато не се докаже обратното. Въпреки това реши по-късно да помисли върху факта, че е започнал да става непредпазлив.

Двамата санитарни забързаха нагоре по стълбите с уверените крачки на хора, които достатъчно добре познават околната обстановка, за да не ползват осветление. Не говореха, но Салид усети, че се поколебаха, преди да отворят вратата на горния етаж, а после го направиха много непредпазливо. Бяха тръгнали на лов.

Салид изчака, докато чуе щракването на затварящата се врата над себе си, постоя още миг и чак тогава безшумно и бързо пробяга по стълпалата нагоре. Пулсът му се беше успокоил. Случилото се в гората онази сутрин го беше променило до неузнаваемост, но не бе отнело старите

му рефлекс и инстинкт. Когато спря пред вратата на етаж и долепи ухо до стъклото, не беше нищо друго, освен една бойна машина. Ако в този момент някой беше отворил вратата от другата страна, с абсолютна сигурност срещата за него щеше да има смъртоносен край.

Не чу нищо. Макар че мъжете имаха преднина само от около десетина секунди, не можеше да долови шума от стъпките им. Движеха се или много бързо, или много тихо.

Салид натисна дръжката на вратата, силно притисна дланта на лявата си ръка в стъклото, за да заглуши всякакъв шум, и отвори вратата само няколко милиметра. Коридорът пред него беше също така пуст, както и на долния етаж, но за сметка на това пък ярко осветен. Двамата мъже не се виждаха никъде, но когато Салид отвори широко вратата и пристъпи напред, веднага разбра къде бяха изчезнали. Само на няколко крачки отпред вляво коридорът правеше остър завой, а от дясната страна продължаваше още двадесет-двадесет и пет крачки напред. Салид се обърна наляво, отиде с бързи крачки до ъгъла...

– Вие там! Стойте!

Със светкавична бързина Салид се обърна кръгом и вдигна ръце. Лявата му длан закриваше гърлото, а дясната беше вдигната високо, със свити пръсти, готова да се забие в очите, гръкляна или меките части. Но зад него нямаше никой. Гласът беше дошъл от другата посока. Проклятие! Беше много по-напрегнат, отколкото му се щеше да си признае. Още една възможност, при това не за подценяване, да направи следващи грешки...

– Останете на мястото си! Безсмислено е!

Тонът на гласа беше доста по-остър от преди и едновременно с думите се чуха неравномерни стъпки и шумове като от боричкане. Салид предпазливо надникна зад ъгъла.

Картината, която видя, беше толкова странна, че за малко щеше да се изсмее на глас. Младият мъж, когото беше последвал, тичаше като подплашена кокошка на зиг заг по коридора, връщаше се обратно, а след него подтичваше куц старец в сива престилка и напразно се опитваше да го хване за ръкава. Все пак бягството изглеждаше обречено на неуспех, защото отзад коридорът свършваше пред затворена двукрила врата от армирано стъкло, а в другата посока бяха застанали двамата санитарии, които за малко не откриха Салид. Явно се забавляваха от гледката, защото се виждаше, че нямат никакво намерение да помогнат на възрастния човек с престилката.

– Спрете най-после! Вече няма никакъв смисъл! – изпъшка

старецът. Движенията му не бяха по-бързи от тези на най-обикновен пешеходец, но пъшкаше така, сякаш е пробягал в спринт сто метра. Лицето му беше станало яркочервено. – По дяволите, да не искате да получа... някой инфаркт?

Колкото и абсурден да се стори въпросът на Салид, непознатият наистина спря и погледна възрастния човек с ужас в очите. Когато старецът обаче се приближи, той бързо се дръпна крачка назад. Погледът му гореше и Салид забеляза, че пръстите чевръсто се мърдат. С отсечени движения местеше глава ту наляво, ту надясно и продължи да отстъпва назад, докато гърбът му опря в стената. Беше изпаднал в паника.

Салид се питаше защо. За първи път ясно различи чертите му и един поглед беше достатъчен, за да разбере, че човекът не е престъпник. Освен ако престъпниците в тази страна вече не бяха започнали да носят дрехи на проповедници.

Стъклената врата се отвори широко и през нея нахлу мъж в лекарска престилка. Имаше оредяла коса и носеше очила с елегантна тънка златна рамка, но изражението на лицето му изобщо не подходеше на този външен вид. Изглеждаше ядосан по начин, не типичен за хора като него, а и гласът му звучеше така.

– Какво става тук? – с властен глас попита той. – Какво означава този шум? Това тук е болница, а не гара! – С професионално пренебрежение погледът му се плъзна върху лицата на двамата санитарии и на стареца, после се съсредоточи върху това на проповедника. Над рамката на очилата му се появиха три дълбоки успоредни бръчки, които изведнъж му придадоха вид на недоволен дакел. – Вие сте доста упорит май, а?

– Нали ви казах, че... – подхвана неканеният гост.

– И аз ви казах – ядосано го прекъсна лекарят, – че не искам да ви виждам повече тук. Мислех, че се изразявам достатъчно ясно. Това, което вършите в болницата, е незаконно и може да се изтъкува като влизане с взлом. Или най-малкото като нарушаване на вътрешния ред.

– Да извикам ли полицията? – попита възрастният портиер. Лекарят се престори, че мисли, преди да даде отговор, но по погледа му Салид разбра, че отдавна е взел решение. – Не, не веднага. Можете да се върнете на работното си място. После изчака точно толкова, колкото му трябваше на портиера да се обърне и да направи една крачка в посоката на Салид, и допълни с тих, леден глас:

– И ще ви бъда много задължен, ако в бъдеще изпълнявате задълженията си малко по-съзнателно. Явно в последно време тук всеки може

да си влиза и излиза, когато си иска.

Портиерът сви глава между раменете си и постъпи доста умно, не казвайки нищо. Салид бързо се дръпна назад към стълбищната площадка и се качи две стъпала по-нагоре. Беше сигурен, че този път старецът няма да тръгне по стълбите. Беше куц и качването и слизането по стъпалата със сигурност му беше трудно и го изморяваше. Сметката му се оказва вярна. След няколко секунди една приведена сянка мина с провлачени стъпки покрай матовото стъкло, а малко след това се чу шум от вратите на асансьора. Салид се върна в коридора, но не се обърна веднага наляво, а с обигран поглед се огледа наоколо.

Беше влизал в достатъчно болници почти по цял свят и тъй като всички някак си приличаха, веднага откри това, което търсеше. Премина безшумно по коридора, отвори вратата на склада за бельо и се промъкна вътре, без да пали лампата.

Този път обаче удари на камък. По етажерките чак до тавана бяха подредени кърпи за лице, спално бельо и одеяла, но нямаше престилки. След кратко търсене все пак успя да открие един свит на топка син халат, хвърлен в една от етажерките и явно забравен там. Салид съблече якето си, нахлузи халата и с разперени пръсти разроши косата си. Маскировката не беше особено добра, но ако човек не се вгледаше внимателно, можеше да го вземе за пациент, който е объркал коридорите.

Претърси внимателно джобовете на якето си, за да не остави нещо, което ще го издаде, скри го на най-горния рафт на етажерката и отиде до вратата. Оттук не можеше да вижда какво става зад ъгъла на коридора, но добре чуваше гласовете. Гласът на лекаря тъкмо казваше:

– ...питат мен, вие вече трябва да седите в полицейската кола и на други да обяснявате какво търсехте тук.

– А няма ли да питат вас? – попита другият.

– По принцип, да. Но, изглежда, имате късмет.

– Мога ли да говоря с него?

– С Бренер ли? – Салид буквално чу как лекарят поклати глава. – Не. Но щом сте дошъл да говорите с някого, ще можете да го направите. Само не съм сигурен дали ще ви хареса... Сега какво? Ще бъдете ли разумен, или да викна още двамата санитарии, за да ви пазят?

– Едва ли ще е нужно.

– Иска ми се да се надявам, че е така. Търпението ми си има граници, знаете ли? А вие почти ги достигнахте. Господа, можете да си вървите. Но имайте готовност, ако все пак нашият гост промени решението си и стане неразумен.

Салид притвори вратата, но не плътно, за да не предизвика издайнически шум. Стъпките се приближиха, минаха край вратата и заглъхнаха. Чу приглушени гласове, но през дървото на вратата не можа да разбере думите. Нетърпеливо зачака да чуе шума от асансьора, но той не последва.

Салид изруга наум. Измина цяла минута, но отвън нищо не се раздвижи. През вратата долитаха само глухите гласове на двамата санитарии. Или чакаха асансьора да дойде, или се занимаваха с нещо друго, но все още бяха тук. Лявата му длан, с която продължаваше с все сила да стиска дръжката на вратата и едновременно да я държи затворена, постепенно започна да се сгърчва. Внезапно изпита странното чувство, че усеща как времето започва да тече по-бавно. И още нещо.

Усещането беше още по-налудничаво, но толкова силно, може би защото беше толкова абсурдно и толкова реално. Отведнъж почувства, че не е сам в тясната тъмна стаичка. Имаше нещо вътре. Някой.

Сърцето на Салид започна да бие с тежки, неравномерни удари. Металът на дръжката в ръката му изведнъж стана толкова студен, че пареше кожата му като огън. Нещо се взираше в него. Не беше само усещане. Беше поглед, чието докосване можеше да усети физически, така както и присъствието на нещо непознато можеше да бъде усетено материално, с такава наситеност, че почти го заболя. Той беше тук.

Преследвачът не чакаше той да дойде при него, както си беше вътъпил. Беше тук и вероятно през цялото време е бил наблизо и го е наблюдавал – невидима сянка, безшумен наблюдател в мислите му, който е знаел всяка негова стъпка, още преди тя да е направена. Наистина ли си беше въобразил, че може да го победи? Направо смешно! Какво можеше да направи срещу същество като това?

Салид тихичко простена и затвори очи, но от това тъмнината не изчезна, а проникна зад клепачите му, което я направи още по-неприятна. Не изпитваше страх; не и за себе си и не в този момент. Нещо му подсказваше, че Нещото, застанало невидимо зад него, не е дошло, за да го убие. Отдавна можеше да го свърши, ако искаше – още преди три дни в онази сутрин в гората, вероятно и във всяка останала секунда, изминала след това. Беше тук, за да извърши нещо много по-жестоко – да му демонстрира неговото безсилие. Всичко, което вършеше, всичко, което планираше и мислеше, беше обречено на неуспех. Беше се намесил в неща, твърде големи за него. Приличаше на някой, който се опитва да спре внезапно наводнение с голи ръце. Това беше посланието, което му предаде безшумната сянка. Можеше да се откаже, да излезе от

стаичката и да се предаде на двамата санитарни отвън.

Но Салид нямаше да е Салид, ако се откажеше, още повече пък сега. Вместо да направи онова, което му прошепна гласът на страха, той се обърна и впери широко отворените си очи в тъмнината зад гърба си.

Беше сам, но наситеното усещане за нечие призрачно присъствие не намаля, а се засили. В тъмнината заедно с него имаше още нещо. Салид разтвори очи още по-широко, докато се насълзиха, опитвайки се да пробие мастилената тъмнина с поглед, а когато не успя, опита да проникне зад бариерата, отделяща света на действителното от този на неуловимото. Не успя да го направи, но самото съсредоточаване му помогна да направи крачка назад в действителността.

Сякаш се събуди от някакъв сън. Беше облян в пот, в устата си усещаше горчив вкус, сякаш е ял нещо развалено, но усещането, че го дебнат и гледат, беше изчезнало. Отведнъж Салид осъзна кой враг е срещнал в тъмнината.

Страх.

До този момент си мислеше, че знае какво е страх, но явно се беше заблуждавал. Познаваше всички възможни видове страх: страх за собствения живот, страха да не попаднеш в ръцете на противника, страха от капитулирането, страха от болка и от болести и много други. Но едва сега осъзна, че има и друг, стоящ над всички останали, много по-лош, за който нямаше причина и който се появяваше съвсем сам. Не страх от нещо, а страх в най-чист вид, който просто беше тук и срещу който нищо не помагаше. Тук, в тъмния тесен склад за бельо, на може би най-смешното място на света, за да осмислиш подобно нещо, тук се запозна с него.

И вече знаеше, че винаги ще е с него, независимо дали е светло или тъмно, дали е вътре или отвън в коридора, дали е сам или сред хиляди други. Беше докоснал нещо в онази сутрин в гората и това докосване бе отровило част от човешката му същност и го бе превърнала в нещо друго. Нещо, което щеше да го съпътства през целия му останал живот. И което накрая щеше да го победи.

8.

През последния половин час Вайкслер не беше поглеждал часовника, но въпреки това можеше с точност до минутата да каже колко е часът. Броят на фасовете в краката му беше се увеличил с още пет и с

удоволствие щеше да запали още една, ако пакетът вече не беше празен. Но не съжаляваше. И без друго беше пушил само за да занимава с нещо пръстите си и да отвлича вниманието си, но и това не помогна. Ирационалният страх, дошъл с Нериг, но не си отишъл с него, беше станал още по-голям. Всичко, което получи от тази свръхдоза никотин, бяха отвратителният вкус върху загрубелия език и леко главоболие.

На Вайкслер много му се искаше да излезе навън, за да поеме глътка чист въздух, но споменът за последния оглед на двора и продължаващото копринено шумолене на дъжда, падащ върху покрива, го възпряха. Освен това въздухът вътре не беше чак толкова лош. Физкултурният салон беше достатъчно голям, така че трябваше да изпуши пет стека цигари, за да го развали.

Пък и имаше изрична заповед да стои вътре и да внимава никой да не задигне мъртъвците.

Само преди четири дни Вайкслер щеше да се изсмее на подобна формулировка, но в момента точно тези думи си каза наум, без да намира нищо смешно в тях. Ако преди беше притежавал нещо подобно на чувство за хумор на осъдени на смърт, то посещението на Нериг бе изтрило и последните следи от него. Просто се чувстваше зле и искаше да поизлезе навън. Да се махне от този физкултурен салон, от това място, превърнато в призрачен град, и от цялата тази операция, най-вече от салона.

До края оставаха по-малко от час и половина. Цяла вечност, ако само чакаш времето да мине, пък било то и не много. Известно време прекара, броейки секундите и изваждайки ги от оставащото време, после тръгна нагоре-надолу в помещението, опитвайки се да пресметне колко пъти трябва да извърши същото движение, докато дойдат да го сменят. Имаше и още няколко начина за убиване на времето – всички горе-долу еднакво изпълнени със смисъл и всички имаха една обща черта: помагаша само за кратко време. Час и половина си бяха час и половина и ставаха още повече, ако трябва да ги прекараш съвсем сам и треперещ в неоптоплен физкултурен салон, пълен с мъртъвци.

Вайкслер все пак погледна часовника и установи, че бяха изминали точно пет минути, откакто стъпка последната цигара. Май не беше лоша идея все пак да обиколи няколко пъти, макар и само за да раздвижи кръвообращението си. Въпреки грубите зимни ботуши стъпалата му бяха леденостудени, а някои от пръстите на краката си почти не чувстваше. И времето също беше част от цялата кошмарна история – беше твърде студено за сезона. Според календара преди няколко дни трябваше да е

започнала пролетта, но годината като че ли беше сбъркала посоката, защото с всеки изминал ден ставаше все по-студено.

Разтъпка се малко, оправи оръжието на рамото си и с бавни крачки тръгна през салона. Погледът му се плъзгаше по прецизно подредените редици на походните легла. Въпреки че вече трета нощ прекарваше тук, гледката продължаваше да е все така страшничка. Не само леглата бяха еднакви, но и черните найлонови чували върху тях, или поне повечето.

Двата, които донесоха Нериг и хората му преди малко, бяха различни. Когато ги видя първия път, Вайкслер изобщо не забеляза разликата, но когато стигна до най-външната точка на обиколката си и застана пред тях, констатира, че бяха по-светли и явно от някакъв много по-тънък материал. Телата вътре ясно личаха изпод сивосиния найлон.

Вайкслер нервно прокара длан по брадичката си. Не можеше да каже защо, но пристигането на тези два чувала му създаде много повече проблеми, отколкото всичките триста заедно. Вероятно защото беше се надявал, че всичко е свършило, а тези двата доказваха, че не е така. Явно продължаваха да откриват още мъртви. А може би и защото за другите можеше да си каже, че съдържат Бог знае какво – хартия, празни алуминиеви кутийки, дрехи, трева, отпадъци – всичко друго, но не и трупове. С тези двата това не ставаше. Вайкслер дори можеше да различи, че в единия има жена.

Нещо силно изтропа по вратата. Вайкслер стреснато се обърна, ментално свали оръжието от рамото си, което го извади от равновесие. Не падна, но се блъсна в леглото с трупа на жената, подпря се на едно коляно и съвсем обърна леглото, инстинктивно опитвайки се да се задържи за него. Найлоновият чувал с мъртвата се строполи от другата страна и се блъсна в друго легло, което се наклони на една страна.

За частица от секундата пред очите на Вайкслер изникна страховита картина: Видя леглата да падат едно след друго, като блокчета домино и триста чувала с мъртъвци да се изсипват на пода. Това, разбира се, не се случи. Следващото легло не падна, само се олюля и черният чувал се смъкна малко надясно, все едно мъртвият вътре се е обърнал в съня си, за да си намери по-удобно положение.

Но и така резултатът беше достатъчно лош. Леглото, което беше бутнал, лежеше на една страна и беше натиснало наполовина чувала с мъртвеца. Единият от краката беше счупен и раздробеният край беше пробил тънкия найлон. Отдолу се показваше парче от сини джинси. Вайкслер мислено се наруга за непохватността, но когато погледна надолу, пребледня. При падането автоматът беше се смъкнал наполовина

от рамото му, а той го бе хванал за възможно най-опасното място – за спусъка. Почувства как кръвта се дръпва от лицето му. Ако не беше с пуснат предпазител, щеше да си простреля коляното.

Шумът, който предизвика цялата верижна реакция, се повтори и Вайкслер отново уплашено подскочи. Бързо се изправи, вдигна предпазителя на автомата, после с отсечени крачки прекоси помещението и отиде до вратата. Когато протегна ръка към дръжката и, тя трепереше. Натисна надолу. Или поне това искаше да направи. Едва докосна дръжката, когато силен напор на вятъра така блъсна вратата, че той направи няколко крачки назад и за малко отново да загуби равновесие.

Бурята и студът го връхлетяха като глутница виещи вълци. Вятърът блъсна леден дъжд в лицето му и той едва успя да различи нещо, макар че бе вдигнал длан пред очите си. За частица от секундата температурата така рязко спадна, че почувства студа като острие на нож върху голиите си ръце.

Псувайки, Вайкслер извърна лице от вятъра и приведен тръгна към вратата, която вятърът изтръгна от ръката му. Трябваше да използва цялата си сила, защото силният вятър се беше превърнал направо в ураган. Дъждът плющеше и даже осветените прозорци от отсрещната страна вече не се виждаха. Не беше нужно да пита какво беше изтрополило по вратата. При тази сила на вятъра, каквото и да подхванеше той, щеше да се удари като оръдеен снаряд.

Стигна до вратата и се опита да я затвори, но тя не се подчини. Едва когато я запъна с рамо и натисна с все сила, успя да я затвори. Воят на бурята мигновено заглъхна до обичайния шум. Вайкслер натисна с гръб вратата, затвори за миг очи и шумно пое дъх. Лицето го сърбеше от студа, а куртката му беше мокра, макар че остана изложен на дъжда само няколко секунди. Е, поне можеше да е сигурен, че никой не се е опитвал да влезе, даже не и журналистите, за които го предупреди Нериг. В това време никой не би се осмелил да се навърта наоколо. И да го направеше, щеше да се удави в дъжда, още преди да приближи училището.

Вайкслер пусна предпазителя на оръжието, облегна го на стената до вратата, прокара пръсти през мократа си коса и се огледа, клатейки неодобрително глава. Вратата беше стояла отворена само няколко секунди, но подът пред нея приличаше на спокойно езеро, от което към средата на помещението се стичаха блестящи поточета. От купчината фасове вече нищо не се виждаше, а първите две-три редици с черни найлонови чували блестяха. Трябваше да се радва, че бурята не преобърна

леглата. Нали преди малко сам видя колко са стабилни. Това го върна към друг, много по-належащ проблем. Нямаше да е нужно да дава обяснение за локвата пред вратата, но за преобърнатото легло и падналия чувал щеше да се наложи. Можеше да си представи коментара на Нериг, когато види поразията. По-добре да се опита да оправи всичко още сега. С малко повече късмет ще поправи леглото и после ще постави скъсания чувал така, че никой да не забележи от пръв поглед. Отново преметна автомата през рамото си, с бърз поглед се убеди, че вратата е добре затворена и няма да зейне при следващия напор на вятъра и тръгна. Ботушите шляпаха в дълбоката няколко сантиметра локва на пода. Ако съдеше по количеството вода, което вятърът довя само за това кратко време, навън трябва да е потоп. А вътре при него имаше някой...

Вайкслер спря по средата на движението си и се взря в мокрите отпечатащи от стъпки, които блестяха върху бетона. Не бяха истински следи от човешки крака, защото бяха доста размазани и неясни, но разстоянието помежду им беше точно такова – равномерно разположени и една след друга. Водеха от локвата зад него и изчезваха сред редиците легла. Някой беше влязъл през вратата, минал през локвата и изчезнал някъде в помещението. Вайкслер почувства как всеки косъм върху главата му настръхва, когато осъзна какво всъщност означава заключението му. Преди да отвори вратата, локвата не беше тук, а това означаваше единствено, че който и да е влязъл, е минал точно край него, което беше напълно невъзможно. Затвори очи, преброи мислено до пет и отново погледна. Следите бяха все още тук. Вътре имаше някой. В крайна сметка нямаше никакво значение как е влязъл. Заповедите, които Вайкслер бе получил за подобни случаи, бяха еднозначни.

Свали автомата от рамото си, махна предпазителя и се завъртя кръгом. Не видя нищо, но и не очакваше да види. Вероятно нахалникът се спотайваше зад някое легло и вътрешно умираше от смях при вида на безпомощното му изражение, а още повече, виждайки ужаса, който му всява. Е, ще видим кой ще се смее последен!

Вайкслер си спести усилието да подкани неканения гост да се предаде. Вместо това измъкна радиостанцията от колана си и натисна копчето.

– Тук Вайкслер! Команден пункт, моля елате!

Нищо. От малкия апарат се чуваше само статично пукане. Вайкслер повтори повикването три пъти. Включи и изключи уоки-токи-то, смени два пъти канала и започна безразборно да натиска всички копчета, но не последва нищо. Апаратът беше мъртъв – или пък заради времето навън

нямаше връзка. Само че това му се стори твърде невъзможно. Не разбираше много от радиостанции, но все пак пунктът беше отсреща, на петдесет метра. Сигурно апаратът просто се е развалил и според закона на Мърфи – точно в най-неподходящия от всички неподходящи моменти. Вайкслер го втъкна обратно в колана, стисна оръжието с две ръце и отново се завъртя в кръг. Физкултурният салон бе все така празен, но това не означаваше нищо. Между тристата легла имаше достатъчно място да се скрие цяла армия.

– Е, добре тогава! – извика с най-силния и твърд глас, на който беше способен. – Направи си удоволствието, стига толкова! Излизай!

Нищо не помръдна. Вайкслер не се и надяваше да получи отговор, но въпреки това повтори поканата си:

– Няма смисъл повече, само правиш нещата още по-лоши! Излез и ще поговорим за всичко! Даже може да те пусна да си тръгнеш! Нямам желание да пиша доклад и после с часове да попълвам формуляри.

Отново не последва отговор, но му се стори, че нещо се помръдна. Имаше странното усещане, че го гледат, при това погледът не беше никак дружелюбен. Ръцете му още по-силно стиснаха оръжието, но чувството за сигурност, което обикновено му даваше допирът с пушката, не се появи. Дори точно обратното – отведнъж в тялото му започна да пълзи някаква скованост и той осъзна колко недействителна е цялата картина, физкултурният салон беше осветен, но въпреки това му се стори изпълнен с черни невидими сенки, в които можеше да дебне всичко. Коприненото шумолене на дъжда отдавна се беше превърнало в плющящ звук, който заглушаваше дори воя на вятъра, а температурата беше спаднала още. Сега бе толкова студено, че виждаше собствения си дъх като сива пара, излизаща от устата му. Нищо чудно, че започваше да откача.

Вайкслер за трети път се обърна към предполагаемите следи и внимателно ги разгледа. Сега не беше толкова сигурен, че са точно отпечатъци от стъпки. Наистина, приличаха на такива, но само от пръв поглед. Можеха и да са няколко мокри петна, случайно подредени като стъпки. Логически погледнато, не беше възможно. Някой да мине покрай него, без да го забележи!

Ако се случеше радиостанцията да се развали, трябваше да изтича отсреща в сградата и да вдигне тревога. Това означаваше да излезе в плющящия дъжд... и, ако наистина се върнеш с петнадесетата мъже и преобърнат помещението с краката нагоре и не намерят никого... Не, благодаря! Никак не му се искаше след всичко, което преживя, да стане

и за посмешнице на цялата рота.

Вайкслер реши да направи компромис със себе си. Почти беше убеден, че се е поддал на състоянието на пренапрегнатата си нервна система, но се върна при вратата, провери я втори път грижливо и започна внимателно да претърсва помещението. По два пъти мина покрай всяка редица от легла, като от време на време изненадващо се обръщаше или клякаше, за да погледне под гората от тънки дървени крака на леглата. Единственото движение, което видя, бе това на собствената си сянка.

Полека-лека започна да става смешен в собствените си очи. Слава Богу, нямаше никой, който да му се смее и явно добре направи, че не вдигна тревога. Все пак педантично довърши проверката си, като накрая провери и другите две врати. Едната водеше към малко помещение, в което се съхраняваха дюшеци, топки и други спортни уреди. В началото на дежурството си Вайкслер бе проверил стаичката и заключил вратата и тя и сега беше заключена. Ключът беше в десния джоб на куртката му.

Другата врата водеше към съблекалните и тоалетните. Вайкслер ги провери щателно. Не го домързя да надникне и в кабинките. Когато приключи с проверката, оставаха още двадесет минути до края на дежурството му, но вече бе сигурен, че освен него в помещението няма жива душа. С изключение на мъжа, който стоеше приведен над един от чувалите във втората редица отляво на вратата.

Гледката му подейства като удар в корема. В продължение на секунда Вайкслер беше напълно шокиран. Просто стоеше и гледаше фигурата, без изобщо да разбира какво вижда. После тренираните в продължение на много години рефлексии взеха връх над изненадата. Шокът и ужасът не изчезнаха, но успя с плавно движение да свали оръжието от рамото си и го насочи към непознатия.

– Без движения! Ако само помръднете, ще стрелям!

Непознатият наистина не помръдваше, но Вайкслер имаше странното чувство, че това не се дължи на неговите думи, а на съсредоточеността в действията на мъжа. Вайкслер бе изговорил думите си достатъчно силно, почти ги беше изкрещял, но онзи изобщо не го беше чул.

– Вие там! Дръпнете се от леглото! Назад! Обърнете се! Много бавно!

Типът не се и помръдна. Вайкслер почувства как всеки отделен нерв в тялото му започна да вибрира. Десният му показалец се беше свил около спусъка и го бе натиснал почти до крайно положение. Ами ако онзи просто не обръща внимание на думите му? Не може ей така да го застреля!

Но щеше да го направи, ако не стане някакво чудо. В момента се случваше една от онези катастрофи, чието приближаване човек вижда, но не може нищо да направи, за да я спре, при това много добре знаейки какво трябва да направи. Още миг и ще натисне спусъка и ще убие човека...

Точно в този момент непознатият се изправи, отстъпи половин крачка от леглото и се обърна към него.

Вайкслер отвори широко очи от почуда. Досега виждаше само светла сянка, наведена над чувала, но сега ясно различи чертите на лицето. Не можеше да определи възрастта на мъжа – може би на тридесет, може би на четиридесет или още по-възрастен. Видът му беше някак... странен. Друга дума Вайкслер не намери.

– Кой сте вие? – нервно попита Вайкслер. – Как така сте влязъл и какво правите тук? – Макар че зададе наведнъж и трите си въпроса, не даде възможност на мъжа да отговори на нито един, а пристъпи още по-напред към него и заповеднически махна с оръжието. – Дръпнете се оттам! Внимателно отстъпете от леглото! Искам да видя ръцете ви!

Онзи не помръдна. Гледаше Вайкслер с пронизателен поглед, но без никаква следа от уплаха. И очите му бяха необикновени: тъмни и обезпокоително ясни, но същевременно и някак замъглени, сякаш се беше научил да гледа по различен начин от Вайкслер, не възприемайки нещата в действителност. Кой можеше да е? Някой от онези побъркани членове на Харе Кришна?

– По дяволите, казах ти да направиш крачка назад! – ядосано рече Вайкслер. – Да не ти е омръзнал животът? Това е забранена военна зона, ясно ли ти е? Имаме заповед за стрелба!

Той подчерта сериозността на думите си с повторно махване на оръжието. Този път последва реакция, макар и не непременно очакваната.

Погледът на обезпокоително тъмните очи проследи движението му и се закова върху пушката. Но продължаваше да е спокоен, дори любопитен и заинтригуван. Господинът или не го приемаше на сериозно, или никога през живота си не беше виждал оръжие. В следващия миг Вайкслер видя нещо, което го накара начаса да забрави въпроса си. Чувалят с трупа, над който преди това непознатият се беше навел, беше отворен. Пластмасовият цип бе смъкнат, така че се виждаха лицето и раменете на мъжа, който беше вътре.

– Какво, по дяволите...? – Вайкслер отново се обърна към непознатия и насочи дулото на пушката право в лицето му. Гореща вълна гняв

се надигна у него и за миг трябваше с все сила да се въздържи, за да не го удари с приклада в лицето.

– Какво значи това?! – попита той с треперещ глас. – Какво става тук? За какъв се смяташ? Кой ти е позволил това неуважение към мъртвите?!

И този път не получи никакъв отговор, но в погледа на онзи прип-ламна нещо, което можеше да бъде и усмивка, но и точно обратното. После изчезна.

Не просто избяга, избледня, изпари се като дим или се превърна в пламък, а изведнъж вече го нямаше, скри се безшумно и съвсем недра-матично и вероятно заради това още по-впечатляващо.

В продължение на цяла минута Вайкслер се вира в мястото, където мъжът бе стоял, и едва след това успя да примига. Дори не беше истински уплашен.

И не беше ни най-малко изненадан, когато се обърна и видя, че найлоновият чувал зад него е затворен.

9.

Сигурно доста силно си беше ударил главата, защото когато се съ-буди, имаше страхотно главоболие. Следващото, което почувства, беше добре познато от няколко дни, за което обаче се беше надявал, че няма да го изпита: убождането от игла във вената на лявата му ръка, послед-вано от кратко, силно парене. После чу гласа на сестрата:

– Мисля, че се събужда.

– Лъжете се. Буден е и само се прави, че още спи. – Иглата рязко бе издърпана от вената, Бренер неохотно отвори очи и видя точно пред се-бе си лицето на лекуващия лекар.

– Няма смисъл да се преструвате пред тези момчета тук – той поту-па с ръка апаратите върху нощното му шкафче и върху устните му се появи крива усмивка. – Забелязват всичко, нали знаете? Как се чувствате?

– Боли ме главата – отвърна Бренер.

– Добре. Ако се съди по големината на цицината върху слепоочие-то ви, сигурно главоболието е доста силно.

– Така е – през зъби призна Бренер. – Съчувствието ви наистина ми действа добре, професоре. – Вече беше свързал гласа с физиономията пред себе си.

– А кой ви е казал, че изпитвам такова? – кисело попита Шнайдер. – Защо всеки очаква от нас, докторите, постоянно да показваме разбира-не към всичко и всеки? Мисля, че така ви се пада. Ясно ли ви е колко лекомислено сте постъпил?

– Исках само да...

– ...станете и малко да се поразходите, знам – прекъсна го Шнай-дер. – И освен това ей така, между другото, да унищожите всичко, което постигнахме през последните дни. – Погледът на Шнайдер гневно проб-лесна. Ядът не беше престорен и сигурно бе и разбираем, поне от негова гледна точка. Но не и в такова количество. Въпреки това думите му имаха очаквания ефект.

– Съжалявам – каза Бренер. – Наистина не исках да ви създавам неприятности, господин професор.

– Тогава по-добре да не бяхте ставал да се разходите, мислейки се за някакъв млад бог! – отвърна Шнайдер с все още назидателен тон, но в гласа му вече се усещаше желание за помирение. Лекарите не бяха свет-ци, които всичко прощават и разбират, но истината е, че са свикнали да проявяват загриженост. Докторът намръщено изгледа Бренер, после продължи: – Сега съвсем сериозно: Какво си мислехте? Съзнавате ли какво можеше да ви се случи?

– Страхувам се, че не – с неудоволствие призна Бренер. – Съжаля-вам. Но се почувствах достатъчно силен, за да...

– Ами разбира се! – отново го прекъсна Шнайдер. – Натъпкан сте догоре с медикаменти! – той посочи апаратите до леглото. – Това тук не само ви охранява, но ви пази и от болките и останалите неудобства на състоянието ви. И сигурно затова ви дава и усещането, че можете да из-тръгнете дървета от корените им. Това е така само ако вие го допуснете, повярвайте ми.

Главоболието му беше твърде силно, за да проследи жеста на Шнайдер, но и така Бренер разбираше, че докато е бил в безсъзнание, отново са го свързали с всяко отделно кабелче. Само дето тази мисъл се-га не го успокои. Дори напротив – единствените минути, през които в последните няколко дни се беше почувствал наистина що-годе добре, бяха тези, в които не беше свързан с апаратите и в които иглата не беше във вената му, за да го захранва с Бог знае какво.

– Мога да виждам – каза той направо.

Шнайдер присви очи.

– Моля?

– Очите ми – повтори Бренер. – Изведнъж прогледнах, виждам

много по-добре. Не съмсем ясно, но не може и дума да става за сравнение с вчера. Дойде съмсем отведнъж – събудих се и вече можех да виждам. Затова и станах.

Реакцията на Шнайдер го обърка. Лекарят го гледа известно време с проницателен поглед, при това за първи път не просто в лицето, а право в очите. После отстъпи крачка назад, вдигна ръка и попита:

– Колко пръста са тук?

– Четири – отвърна Бренер и, честно казано – позна. Ръката на доктора се намираше в неясната граница пред лицето му, така че не беше сигурен колко пръста всъщност вижда. Но все пак шансът беше тридесет процента и той улучи. За миг Шнайдер беше така стъписан, че не беше нужно да вижда лицето му, за да усети изненадата. От изненада дори не се сети да повтори опита, а се приближи и отново мълчаливо се вгледа в Бренер. Странно защо, но Бренер прочете в очите му всички възможни чувства – изненада, объркване, професионално любопитство и онова недоверчиво съмнение, превърнало се при хора като него почти в инстинкт – всичко, но не и радост. – Не сте много радостен – не се стърпя Бренер.

Шнайдер леко се стресна и върху лицето му се появи изкуствена усмивка.

– О, не! – бързо рече той. – Несправедлив сте. Радвам се винаги, когато работата ми се увенчае с успех. Само че идва малко... изненадващо.

– Така ли? – Бренер забеляза, че лекарят замени бърз и многозначителен поглед със сестрата. – Доколкото си спомням, вие сам предрекохте подобно нещо само преди няколко часа. Казахте „спонтанно и в определен момент“.

– Да, разбира се. – Усмивката на Шнайдер изведнъж стана още по-неестествена. – Понякога човек се изненадва, когато собствените предположения наистина се сбъднат. Стана съмсем неочаквано, казвате?

Бренер потисна инстинктивното желание да кимне с глава, от което тя сигурно щеше да се пръсне.

– Отворих очи и виждах. Нали така трябваше да стане? – Сега вече беше съмсем сигурен, че Шнайдер не само не изпитва радост, дори напротив – обезпокоен е. За да не каже изплашен.

– Да, естествено. Но не се радвайте много. Може също така спонтанно да настъпи и влошаване. Сестра, какво става с уреда?

Бренер мислено стисна зъби и обърна глава на другата страна. Болката не беше чак толкова силна, колкото очакваше, но това, което видя,

никак не му хареса. Шнайдер можеше и да си има своите основания да реагира по този начин, но в очите на сестрата прочете същото стъписване, а тя не се стараяше кой знае колко да го прикрива. При думите на лекаря се наведе над масичката за инструменти и започна безразборно да върти копчетата. После се обърна и вдигна рамене.

– Всичко работи безупречно.

Погледът на Бренер много добре подсказваше какво мисли за техническите познания на нощната сестра, но не каза нито дума.

– Добре, сестра. Сега отидете при гостите ни, не ми се ще да остават дълго време сами.

Сестрата си тръгна, но Шнайдер не я последва. Не каза и не направи нищо, просто стоеше и гледаше Бренер по странен начин. Погледът му не само го обезпокои, но започна и да го изнервя. Нещо не беше наред.

– Чувствате ли... някаква друга промяна? – попита най-сетне лекарят.

– Трябва ли?

– Мразя, когато на въпросите ми отговарят не с отговор, а с друг въпрос – с остър тон каза Шнайдер. Личеше, че е нервен.

– Не съм сигурен – отвърна Бренер. – Струва ми се, че по-ясно си спомням някои неща.

– Какви?

– Нямам представа – призна Бренер. – Вчера можех да се закълна, че са кошмари, но вече... – Той сви рамене, от което главата още повече го заболя. – Какво всъщност се е случило? Спомням си само експлозия и огън – и някакви объркани неща...

– И аз не знам много повече – каза Шнайдер с глас, който добавяше, „но ви лъжа“. Явно вече бе проумял, че Бренер отново вижда, защото когато продължи, избягваше прекия контакт с погледа му. – Мога да ви кажа само това, което пишеше във вестниците. Както изглежда, двамата с онова момиче сте попаднали направо в голямата битка между Абу ел Мот и части на ЦРУ.

– Абу ел Мот?

– Терорист – обясни Шнайдер. – Истинското му име е Салим или Салид... нещо такова. От десет години го преследват по цял свят, а вие и девойката явно сте имали нещастieto да отидете точно там, където са го сгасчили.

– Момент, момент. Ако правилно си спомням, половината манастир хвъркна във въздуха...

– Целият – поправи го Шнайдер. – Нямахме оцелели, с изключение на вас. А вие сте оцелял, защото сте се намирал на десет метра под земята.

– Но това е невъзможно! – не се съдържа Бренер. Направи го, въпреки че знаеше, че всяка дума на Шнайдер е вярна. – Подобни неща стават само във филмите!

– Вярно – съгласи се Шнайдер. – Такива работи има само в американските филми, даже не в най-добрите. Но този път е наистина.

– Хеликоптер на ЦРУ и търсен по целия свят терорист водят въздушен дуел над омагьосан манастир, а аз даже не си спомням. Не е честно! Шнайдер се усмихна, но само за секунда.

– Ще си спомните. Според мен можете да изкарате доста пари от цялата история, когато излезете от тук и журналистите ви нападнат. Но се страхувам, че преди това ще трябва да отговорите на доста въпроси.

– На ЦРУ?

– Нали ви казах, че подобни неща се случват обикновено във второкласни филми, а не в истинския живот и не във Федерална република Германия. Ако добре съм разбрал написаното във вестниците, в момента американците са навели глави и се преструват на умряла лисица. Хората недоволстват от този екшън в стил „Дивия Запад“, а пресата още повече раздува нещата. През последните дни три пъти идваха служители на прокуратурата, а за полицията пък да не говорим. Задържам ги, доколкото ми е възможно, но няма да издържа още дълго, страхувам се.

– Не мога да им кажа много – призна Бренер.

– И се радвайте, че е така. Ако искате съвет от мен – продължавайте да твърдите, че нищо не помните. Все едно кой ви разпитва. И за какво.

Странно, но защо ли Бренер все повече имаше чувството, че професорът се върти около нещо, което не иска да му каже? Рядко преди беше срещал човек толкова открит и директен като този лекар, но сега го усукваше като провинил се ученик. Бренер реши да го улесни малко и му подаде една ключова думичка.

– Това момиче, което беше с мен... стопаджийката. Откриха ли я?

– Не – отвърна Шнайдер. – Дори и трупа и не са намерили. Сигурно е напълно изгорял.

Тогава откъде Шнайдер знае за нея? Ако от обитателите на манастира никой не е оцелял, тогава и никой не може да знае, че с него е имало момиче. Това означаваше само едно: Шнайдер лъже. Но защо?

– Възможно ли е да стане така? – попита Бренер.

– Човешко тяло да изгори на пепел? – Шнайдер кимна с глава. – А защо не? Поне на теория е възможно.

– А на практика?

– Нямам представа – призна професорът. – Не съм бил там. Знам само това, което ми разказаха. А то не е много.

– Май доста покриват историята, а?

– Учудва ли ви? Както казах, хората са настръхнали. Ракетни дуели между хеликоптери могат да стават само на кино, а не из Таунус. После и този тайнствен манастир... Напрегнатата нотка в гласа му вече не можеше да убегне от вниманието на Бренер. Сигурно и самият Шнайдер го почувства, защото само след секунда добави с кратък, нервен смях:

– Що за манастир всъщност беше? От двадесет години живея тук, но никога не съм чувал за него, макар че е само на двадесетина километра.

Това беше първата наистина конкретна информация, която Бренер получи, откакто се събуди в странната болница. В последните минути получи достатъчно други сведения, които, макар и не толкова конкретни, бяха много по-обезпокоителни. Например това, че Шнайдер не бе останал в стаята, за да му съобщи нещо, а по-скоро обратното – да измъкне нещо от него.

– Представа нямам – отвърна той, което си беше самата истина. – Но добре си спомням, че нямаха даже електричество. И не изглеждаха особено радостни от появата ни.

Шнайдер стана съвсем директен.

– Иначе нещо друго не ви ли направи впечатление?

– Нищо, за което да си спомням. Защо?

– Просто съм любопитен.

Лъжеш като изпечен мошеник, помисли си Бренер. Не че така му се струваше, беше абсолютно сигурен. Отведнъж всичко си дойде на мястото.

Недоброто предчувствие, което го обзе след предпоследното му събуждане, се превърна в увереност – нещо с болницата не беше наред. Държаха го тук не само като пациент, но и като затворник.

– Може би по-късно ще си спомня още нещо. Изглежда, че все пак прогнозата ви е вярна. Постепенно всичко се подрежда, спомените ми също.

Шнайдер не се и постара да прикрие разочарованието си, но не продължи да настоява.

– Прав сте. По-късно ще можем надълго и нашироко да си

поговорим, в някой по-подходящ час. Мога ли спокойно да ви оставя и да смятам, че няма отново да тръгнете на разходка?

Бренер вдигна свободната си ръка към главата, но не посмя да я докосне.

– Бъдете сигурен, че няма да го направя. Но можете да ми направите още една услуга. Сложете нещо против главоболие в химическия коктейл, с който тази машина ме напомпва.

– Нямайте грижа, вътре има всичко, което ви трябва.

Сигурно и много повече. Бренер почти физически усещаше как забравата бавно капе през тънката игла, забодена в ръката му. Спомените, за които разказа, нямаше да се върнат, докато е свързан с апарата.

Шнайдер се поколеба още малко, после излезе, без да се сбогува и без да загаси осветлението.

10.

Чак след това установи, че беше прекарал не повече от пет минути в склада за спално бельо, но имаше чувството, че времето не само е спряло, но и се движи назад. Салид дори не бе посмял да се обърне, макар да знаеше какво беше видял – нищо. Не бяха се върнали чудовищата от детството му, за да изпълнят старо обещание. От това чудовище не можеше да се спаси, само като затвори очи, защото то беше вътре в него. Но времето му още не беше дошло. Салид изживя хиляди пъти смъртта си, чакайки асансьорът да дойде и да може да напусне доброволно избрания затвор. Можеше да се обзаложи на всичко, че е прекарал в тясното помещение повече от час. Въпреки това изчака още няколко секунди, след като чу звука от вратата на асансьора. Тогава излезе в коридора и внимателно се огледа. Кабината беше тръгнала и лампата до вратата отново светеше зелено – можеше отново да повика асансьора. За миг Салид се замисли дали да не го блокира, за да си подсигури гърба, но автоматично се отказа. Ако не се смята този пуст етаж, иначе болницата си беше съвсем нормална и по-добре да не прави нищо, което би нарушило обичайния ред. Тръгна към вратата, през която бяха изчезнали лекарят и неканените му гости.

И тази част на коридора беше свършено безлюдна, но вратата се оказва по-голям проблем, отколкото мислеше. Ключалката не беше особено сложна, но си беше ключалка и макар да беше специалист по отваряне на такива механизми, за Салид се оказа бариера, защото беше с

празни ръце. След няколко секунди, през които напразно бърника по ключалката, той се върна, за да потърси някакъв инструмент.

Всичко, което му беше необходимо за отваряне на много по-сложни ключалки, се намираше в джоба на якето му, но не посмя да се върне отново в малката стаичка. Изгуби известно време да претърсва стайте за парче тел или друг подходящ материал. После всичко стана много бързо. Секунди, след като се върна при вратата, вече беше от другата и страна и безшумно я затвори след себе си.

И тук го посрещна пустота, но отнякъде дочу приглушени шумове – гласове, леко жужене и шракане на фона на неразбраното дърдорене на радио. Коридорът не беше много дълъг – две врати от лявата, три от дясната страна – и свършваше със стъклена врата, чийто надпис показваше, че оттатък се намират стайте на интензивното отделение. Вратите бяха твърде тесни, за да се прекара легло през тях, и всички водеха към стайте за управата и дежурния персонал. Всичко това Салид регистрира с един-единствен поглед и съвсем несъзнателно. Възприемаше и най-малката информация, знаейки, че когато му потрябва, ще може да я извика в ума си. Макар че вече не беше предишният убиец, инстинктите му продължаваха да работят със същата острота както преди.

Трябваше му две секунди, за да определи посоката, откъдето идваха гласовете: една от вратите отдясно не беше плътно затворена, през пролуката излизаше бяла неонова светлина. Нямаше никакви сенки. Който и да беше вътре, не се движеше. Но затова пък говореше, и то не особено тихо и с равномерен тон. Салид не можеше точно да различи думите, но звуците много приличаха на кавга.

Салид безшумно се приближи до вратата, надникна през тясната пролука и напрегнато се заслуша. Странно защо гласовете станаха по-силни, но не по-ясни, а гледката не му подсказа кой знае какво: най-обикновена канцелария – под, покрит с балатум, сиво бюро със задължителния компютър отгоре, подреден шкаф с папки... В следващия момент се сети – това беше преддверието на лекарския кабинет, а гласовете идваха от самия кабинет.

Нямаше да може да продължи нататък, без да поеме известен риск. Салид се огледа за пореден път, отвори вратата и бързо се шмугна вътре. Както и очакваше, помещението беше празно, но отсреща имаше втора врата, която вероятно водеше към кабинета на Шнайдер.

След като се убеди, че собствената му сянка няма да го издаде, приближи и предпазливо надникна зад вратата. Кабинетът беше доста по-голям от преддверието и с хладната си функционалност повече

напомняше на фабрично хале, отколкото на лекарски кабинет. Лекарят, когото видя преди малко, не беше вътре, но затова пък видя другите двама мъже. По-старият, сивокосият, седеше в тежко черно кожено кресло зад бюрото, а от другата страна на масата по-младият възбудено крачеше нагоре-надолу.

Странно, но непосредствено пред вратата Салид не можа да разбере думите, макар че никой от двамата не се стараеше да говори тихо. Сега, когато ги виждаше, звуците изведнъж се превърнаха в разбираеми думи.

– Мислех ви за по-разумен, братко Йоханес – рече Сивокосият. Гласът му звучеше много строго, назидателно, не като на баща, говорещ с непослушен син, а като на училищен директор, мъмрещ свой възпитаник, на който, между другото, с удоволствие би извил врата. – Не чувствате ли колко смешно звучат думите ви?

Йоханес спря по средата на крачката си и втрепенено погледна събеседника си.

– Не ме наричайте „братко“! – отсече гневно. – Не съм ваш брат, Александър, или както и да се казвате!

Мъжът, наречен Александър, вдигна помирително ръце, но и този жест беше също така неистински, както и усмивката, изникнала върху лицето му.

– Казах ви вече, държите се детински. Трябва да ви призная, че съм малко разочарован от поведението ви.

– Разочарован ли? Защо? Защото не искам да се хвана на сладките ви приказки и да си тръгна? Или защото не ви позволявам да ме сплашите, както правите с този лекар?

– Професор Шнайдер е способен човек. Какво имате против него?

– Нищо, освен може би това, че наруши клетвата си и вместо да лекува бедния човек, той го разболява.

Александър се наклони да отговори остро, но се отказа и само поклати глава, облягайки се назад в креслото.

– Чувате ли се какво говорите, Йоханес? – изрече той с благ тон. – В думите ви прозира параноя, съзнавате ли?

– Страх от преследване ли имате предвид? – Йоханес горчиво се изсмя. – Кой знае? Може и да сте прав. Щом става дума за края на света, малко параноя не е излишна.

Салид за малко не се издаде. Само миг преди това си помисли, че е по-добре да се махне и да остави двамата да си спорят, но сега думите на Йоханес го заинтригуваха. Ами ако... ако той не е единственият, който знае какво става? Не, не е възможно! Освен него нямаше други

оцелели. Той и онзи застрахователен агент, който лежи зад някоя от вратите наоколо и за когото беше дошъл.

– Краят на света ли казахте? – Александър се наведе напред. Явно думите бяха събудили и неговото любопитство. – Май обичате да драматизирате нещата, млади приятелю.

Престанете да се преструвате пред мен! – с презрение в гласа каза Йоханес. – Вие по-добре даже и от мен знаете за какво става дума.

– Така ли? И откъде да знам?

– Защото виждате знаците, така както и аз ги виждам. Защо се правите на невменяем, Александър? Дяволски добре знаете какво става навън.

– Имате ли представа как звучи това, което казахте? – усмихнато попита Александър.

– Все ми е едно! – Йоханес безпомощно сви длани в юмруци. – Значи съм откачил, така ли?

– Аз не бих се изразил толкова силно, но...

– Но точно това искате да ми кажете! – ядосано го прекъсна Йоханес, наведе се през бюрото и Александър инстинктивно се дръпна назад. – Само че ако наистина съм откачил, ако всичко са само брътвежи, кажете ми тогава какво търсите тук? И защо вие и вашите братя полагате неимоверни усилия и използвате цялата власт, която притежавате, за да скриете този нещастник от хората?

Александър замълча за момент, но когато отговори, в гласа му се долавяше някакво странно облекчение, сякаш Йоханес му беше издал с думите си много повече, отколкото е искал.

– Ще ви отговоря, приятелю. При това нещастие загинаха около петнадесет от нашите братя, а както изглежда, господин Бренер е единственият оцелял свидетел на станалото. Естествено, искаме да разберем какво всъщност се е случило. А що се отнася до предполагаемата ми власт... Ако наистина я имах и ако всичко беше така, както вие твърдите, тогава сега нямаше да сте тук, не мислите ли?

– Престанете! Знаете, както и аз, че вече започна! Само не искате да го признаете, защото тогава ще трябва да признаете какво всъщност представляваше този манастир! И какво чудовище пуснахте да се разхожда по света!

– Наистина ли си вярвате?! – с мек глас попита Александър. – Думите ви ме раняват, приятелю.

Салид вече бе взел решение. Чу достатъчно, за да разбере със сигурност, не само да предполага, че в лицето на младия мъж имаше

потенциален съюзник – а в лицето на Александър заклет враг. Същевременно тази информация невероятно усложняваше нещата. Първоначалният му план предвиждаше да отвлече Бренер от болницата и да го отведе в хотелската стая, която беше наел за целта. Ето че сега трябваше да мисли не само за един, а за двама души. Беше невъзможно да вземе и двамата, но не можеше и просто така да остави Йоханес – беше твърде ценен. Следователно щеше да прави това, в което винаги е бил най-добър – ще импровизира. Бренер нямаше да му избяга – думите на Йоханес затвърдиха подозренията му, че лекарите достатъчно добре са се погрижили за това. Вместо него щеше да вземе Йоханес.

Салид тъкмо обмисляше как да направи всичко, без да вдига много шум, когато инстинктите му сигнализираха тревога. Някой идваше. Чу отваряне на врата и към него се приближиха стъпки.

Времето, което имаше на разположение, нямаше да му стигне да се скрие – без да се брои това, че наблизо нямаше подходящо място за това, но бе достатъчно да използва една от своите форми на мимикрия. Обърна се към вратата и докато извършваше това движение, раменете му се наведоха и хлътнаха. Стойката му се отпусна, лицето изгуби обичайния си напрегнат вид, очите не гледаха така зорко, както преди секунди. Когато сестрата влезе в стаята, не му беше нужен синия хавлиен халат, за да се превърне Абу ел Мот в пациент от клиниката, който се е заблудил.

Сестрата учудено ококори очи, застина за миг и каза с по-остър тон, отколкото бе нужно за ситуацията:

– Какво правите тук? Кой сте и какво търсите?

– Искам да говоря с доктора – отвърна Салид. – Нали това е кабинетът му? Искам да го видя.

– Доктора ли? Кой... – сестрата отново се запъна. – Кой ви пуска да влезете? – продължи тя без всякаква следа от дружелюбност в гласа.

– Да ме пусне ли? Никой. – Салид нарочно си придаде троснат вид. – Вратата беше отворена. Никой не ме е пускал. Тук и без друго никой нищо не ти казва. Искам да говоря с доктора! От една седмица чакам някой да ми каже какво ми е. Сега най-после искам да говоря с него!

Номерът мина. Примесеният с недоверие гняв окончателно изчезна от лицето на сестрата и отстъпи място на отчаяние, което нямаше нищо общо с отстъпчивостта.

– Вижте, попаднал сте в друго отделение.

– Нали това е ръководството на болницата? – не се отказваше Салид.

– Да, но...

– Ето, значи! – победоносно продължи той. – Сега искам да разбера какво става! Настоявам веднага...

– Не можете да настоявате! – прекъсна го сестрата. – Това е друго отделение, разберете. Кажете ми в кое отделение сте настанен и аз ще помоля санитарите да ви върнат? А утре сутринта лично ще се погрижа някой от лекарите ни да разговаря с вас, давам ви думата си.

– Това ми обещават от една седмица насам – измърмори Салид.

Разговорът в другата стая беше заглъхнал. Салид чу стъпки зад себе си и видя Александър и младия духовник, които излязоха един след друг. Физиономиите им бяха доста интересни: Йоханес изглеждаше все още леко развълнуван, докато Александър беше олицетворение на самото недоверие. Салид окончателно го окачестви като по-опасния от двамата.

– Вие ли сте докторът? – попита Салид. – Ако сте вие...

– Това не е професор Шнайдер – бързо го прекъсна сестрата и продължи, обърната към Александър: – Извинете за безпокойството. Веднага ще уредя нещата.

– Кой е този човек? – попита Александър. Очите му се стесниха и в погледа се появи предупредителен блясък. Салид незабелязано се изпъна.

– Пациент – отвърна сестрата. – Станало е недоразумение. Веднага ще извикам санитарите.

– Този човек не е пациент – отсече Александър със съвсем спокоен тон. В гласа му нямаше упрек или даже възмущение, но не се усещаше и никакво съмнение.

– Не е ли? Тогава...

Салид буквално експлодира. С едно-единствено плавно движение се завъртя наполовина около оста си, блъсна сестрата така силно в стената до вратата, че тя се свлече на пода, изпаднала в безсъзнание, същевременно ритна с протегнатия си крак назад. Александър се олюля, удари се в рамката на вратата и с въздишка се свлече долу. Още преди двамата да са паднали, Салид се обърна и пристъпи към Йоханес.

– Мили Боже! – изпъшка той. – Какво искате от мен? – Беше отстъпил крачка назад и страхливо бе вдигнал ръце пред лицето си. В погледа му се четеше смъртен страх.

– Не се бойте! – бързо рече Салид. – Нищо няма да ви направя.

Вдигна ръце, за да успокои Йоханес, но той явно съвсем погрешно разбра жеста. Страхът му мигновено прерасна в паника. Отдръпна се

още назад, спъна се в безжизненото тяло на Александър и се опря върху вратата.

– Моля ви, не се страхувайте! Не съм ваш враг! – опита отново да го успокои Салид, свали ръцете си и за всеки случай мръдна малко назад. Това подейства. Страхът остана върху лицето на проповедника, но паниката изчезна.

– Чуйте ме! Сега не мога да ви обяснявам, но не съм ваш враг. Напротив – на ваша страна съм.

Зад него се чу полугласен стон. Салид бързо се обърна и едновременно с това клекна. Сестрата лекичко помръдна, вдигна глава пъшкайки, и отвори очи, но погледът и беше замъглен. Салид не и остави време да се събуди. Ръката му потърси точно определено място на тила и и пръстите натиснаха кратко и силно. Погледът в тъмните очи окончателно угасна.

– Господи! – простена Йоханес. – Какво правите? Вие... вие я убихте!

– Няма страшно, жива е. – Салид се изправи и се опита да се усмине, но постигна обратния резултат. Явно, каквото и да направеше, нямаше да успее да успокои Йоханес.

– Вижте – подхвана той с тон, за който се надяваше, че поне не звучи заплашително. – Нямаме време за обяснения, но наистина съм ваш съюзник. Дойдох за Бренер поради същата причина, поради която и вие сте в болницата. Той, впрочем, също. – Той посочи Александър, – Моля ви просто да ми повярвате. Ще ви обясня всичко, щом излезем оттук. Но сега трябва да открия Бренер. Знаете ли в коя стая е?

Йоханес механично кимна с глава, макар че Салид се съмняваше, че изобщо е разбрал въпроса му.

– Къде?

– Зад... зад вратата – заекна Йоханес. – Третата... третата стая отдясно... мисля, беше.

– Добре. – Салид се обърна към вратата, спря за миг и погледна назад към Йоханес. – Мога ли да разчитам, че няма да направите някоя глупост? Само докато се върна и ви обясня всичко?

– Какво ще ми обясните? – объркано попита Йоханес.

Салид знаеше, че всяка секунда е ценна. Вече не се страхуваше, дори не беше нервен. Достатъчно често бе изпадал в ситуации като тази, за да знае, че може да си позволи всичко без едно – да губи време. Младият духовник обаче се намираше в състояние, в което беше напълно непредвидим.

– Вие бяхте прав, Йоханес – каза той. – Всичко, което казахте на Александър, беше вярно. В действителност нещата са много по-лоши, отколкото смятате.

11.

Разбира се, нямаше никой – нито в съблекалните, нито в душ-кабините, така както не бе имало следи от стъпки по пода и още по-малко някаква сянка. Единствената сянка, която се движеше във физкултурния салон, беше неговата собствена, и единствените привидения, които се разхождаха наоколо, бяха родени от собственото му въображение. От тях поне имаше достатъчно. Или по-точно, много повече, отколкото му се искаше.

На Вайкслер не му трябваше много време, за да преодолее паниката и да намери единственото възможно обяснение за преживяното: просто беше сънувал. Когато стана, можеше да се обзаложи на всичко, че наистина видя мъжа пред себе си. Чу и гласа му, надникна в очите. Гледката беше толкова реалистична и същевременно неистинска! Чисто и просто халюцинация. А ако халюцинациите не бяха реалистични, нямаше да плашат хората. След трите дни, прекарани в тази лудница, имаше право на своята малка лудост.

Дълбоко в себе си обаче Вайкслер чувстваше, че обяснението му не е вярно, но се страхуваше да проследи мисълта. Нещо вътре в него се плашеше от тази действителност като от гореща печка.

Освен това в момента имаше много по-важна работа, отколкото да размишлява за странните привидения, които се разтваряха във въздуха. След трите дни, през които се бе превърнал във враг на самия себе си, вече нямаше време за губене. След десет минути щяха да го сменят, а дотогава трябваше да оправи бъркотията в помещението. Вайкслер се отказа от намерението си да поправи леглото, липсваха му и времето, и подръчните материали. Ще трябва да се задоволи да постави мъртвата жена на походното легло и така да го закрепи, че да не падне, когато си тръгне.

Трябваше да положи огромни усилия и да преодолее себе си, за да вдигне тънкия найлонов чувал с мъртвото тяло от пода и да го остави отгоре. Изкуствената материя под пръстите му беше отвратителна. Не студена и гладка, както трябваше да е при мъртвец, а топла, мека, почти... жива. Нещо отдолу помръдна. Нещо, което пълзеше.

Вайкслер се опита да прогони мисълта. Нервите му вече не издържаха, това е всичко. Внимателно постави чувала върху зеления брезент на леглото и с мъка устоя на желанието бързо да се изправи и да изтрие ръце в панталоните си. Много бавно пусна товара си, готов всеки момент да го подхване, ако леглото отново се разклати.

То издържа. В началото се наклони леко встрани, но после се изправи и остана в равновесно положение. Вайкслер леко се изправи, дръпна ръце и се усмихна с облекчение. Това трая само секунда, после усмивката му замръзна. Чувалът с мъртвата се раздвижи. Не, нямаше никакво съмнение! Не само така му изглеждаше, клатушкането на леглото не се беше предало на чувала. Просто той или не, не той, нещо в него мърдаше. Мърдаше и искаше да се освободи.

Точно тази мисъл накара нещо в главата на Вайкслер да изключи. Сякаш някъде в мозъка му прекъснаха контакти, връзки и органични схеми. Всичко, което можеше да се очаква, беше налице: паника, ужас, страх и истерия, но действието им се бавеше. Паниката и истерията бееха като полудели хищници, затворени в тесни, грижливо заключени клетки. От ужаса и страха нервите му прегоряха като тънката жичка на електрическа крушка, свързана по невнимание към силнотокков проводник. Не направи нищо. Не можеше. Нещо от вътре блокираше всяка реакция, включително може би и единствения разумен импулс – да избяга, бързо и възможно най-надалече.

Лъскавата повърхност на чувала продължаваше да се движи, издусе, набръчка се, после се изпъна. Ръце, които искат да се покажат навън. Нокти, които глухо драцят отвътре по найлона. Нещо отвътре във Вайкслер се надигна, може би ужасът, – намерил друг път, опитващ се да излезе през гърлото му като дебел, мъхест паяк. Все още беше неспособен дори да помръдне. Тялото му беше напълно парализирано, дори рефлексът за дишане не действаше.

Леглото продължаваше да трепери. Наклони се на една страна, разклати се за момент по-силно, после се изправи – като кораб, получил пробойна след силен удар на вълна. Само че този път движението не спря. Чувалът се измести малко настрани, върна се обратно и накрая се прегъна в средата. Пред широко отворените очи на Вайкслер трупът вътре сякаш седна. Не съвсем изправен и не много бързо, но достатъчно, за да загуби равновесие и с плясък да падне на земята. Звукът го извади от вцепенението. Черният паяк в гърлото му подскочи силно и излезе от гърлото му с писък – задавен звук, при който той се олюля назад и се блъсна в друго легло. После ужасът го сграбчи. За миг всичко пред

очите му стана червено – цветът на страха. Сърцето му заби така силно и учестено, сякаш щеше да излезе от гърдите, после успя да си поеме дъх, но сякаш вдиша смлени стъкла в дробовите си. Състоянието му продължи само няколко секунди, но може би щеше да му спаси живота, ако бе направил това, което крещеше всяка отделна клетка на тялото му – бягай! Но не го направи.

Може би ужасът беше твърде голям, гледката – твърде странна, за да е истинска. Можеше да избяга и така да спаси живота си, но видяно-то никога нямаше да забрави.

Не, не можеше да е истина! Не трябваше да е истина! Сега ще докаже сам на себе си, че онова, което му се струваше, че вижда, не е истина. Ще загуби разсъдъка си, ако не го направи!

Скован като робот и сантиметър по сантиметър, Вайкслер направи няколко крачки напред, клекна и протегна ръце към чувала. Движението му костваше безкрайна мъка, защото всички мускули бяха напрегнати до скъсване. С усилие преобърна чувала и потърси ципа. Не можа да го отвори. Евтината механика беше заяла или неговите пръсти бяха несръчни. Трябваше да види мъртвата! Трябваше със собствените си очи да се убеди, че наистина е мъртва!

Вайкслер се отказа да се занимава повече с ципа. Потърси един от разрезите, получени при падането на чувала, бръкна и дръпна с все сила, но въпреки че беше много тънък, найлонът се оказа доста здрав. Вайкслер дърпаше и теглеше, но едва успя да скъса чувала до хълбоците на жената. Под пръстите му изкуствената материя само се разтегляше и променяше цвета си на ивици от черно в мръсно сиво, но не се късаше.

Вайкслер започна да се отчайва. С рязко движение обърна мъртвата по гръб, опита още веднъж да отвори ципа и тогава се сети да използва ножа си. В бързината си поряза палеца. Потече кръв, но не усети болка. Най-сетне успя да отвори острието докрай.

Когато понечи да го забие в черния найлон, погледът му попадна върху лицето на мъртвата. Можеше да го види – не само в очертания, а с всички подробности. Черното фолио бе залепнало като втора кожа върху него и очертаваше всяка бръчица, всяка неравност, всяко ъгълче. Различни тънките, извити вежди, високите скули, които придаваха на чертите на жената нещо азиатско, правия нос, дори по-грубата структура на кожата на устните. Бяха леко отворени. Черната материя върху тях се движеше напред-назад. Мъртвата дишаше!

Вайкслер имаше две възможности – можеше да полудее (в случай

че още не беше) или да намери разумно обяснение на това, което вижда, все едно колко невероятно щеше звучи то. Мъртвата жена дишаше! Но мъртъвците не дишат. Затова не беше мъртва. Ето колко просто може да е!

Към паниката и кипящото безумие, погълнали рационалното мислене на Вайкслер, се прибави нов, съвършено друг страх, когато осъзна единственото логично обяснение на ставачото пред очите му: Мъжете, които вършеха работата си навън, бяха допуснали грешка. Младата жена не е била мъртва.

– О, Господи! – прошепна Вайкслер.

Тънката изкуствена мембрана между устните продължаваше да се издига и спада, после се нагъна малко по-нагоре. Мнимата мъртва се опитваше да отвори очи, но не можеше.

– Чакайте! Не се напрягайте! Ще ви помогна!

Идиоти! Проклетите идиоти са намерили жива жена, може би единствената оцеляла, и са я хвърлили сред останалите умрели! Проклетите безумци са я метнали като боклук в колата, без дори да си направят труда да проверят пулса и!

– Само още секунда! – объркано говореше той. – Ще ви помогна, чакайте!

Ах, проклетниците! Безмозъчни глупаци! С окървавената си от порязването ръка той вдигна ножа и направи прав разрез в найлона от хълбока до рамото.

– Чакайте, ето сега! Само още секунда и ще можете да дишате! Ще ви извадя от чувала!

Девојката започна също да помага. От разреза се показва восъчнобледа ръка със засъхнала кръв и мръсотия отгоре и и го разшири, после излезе и другата ръка. Вайкслер забеляза, че повечето нокти бяха разцепени и счупени чак до долу, до живеца. И още нещо забеляза: от чувала се носеше лепкава, сладникава миризма. Същата, която през последните три дни изпълваше помещението, само че несравнимо по-силна. Момичето беше изживяло истински кошмар, най-ужасния от всички възможни сънища бе станал действителност. Беше погребана жива и бе се събудила в света на мъртвите.

– Господи! – не спираше да повтаря Вайкслер. – Мили Боже, мили Боже!

Ръцете му дърпаха и късаха фолиото и помагаха на момичето да разшири дупката. Пръстите му докоснаха нейните и ужасът му мигновено нарасна, когато усети, че кожата и е като на истински мъртвец –

студена, хлъзгава и мека, не като жива плът, а като пореста гума. Жената беше преживяла истински ад. Вайкслер с все сила дръпна найлона от главата и и той с пукане се отдели от кожата. Отпечатъкът се задържа за миг, сякаш наистина свали кожата на жената. Това, което се показа отдолу, не беше лицето, на жив човек.

Вайкслер изкрещя. Този път не беше парализиран и писъкът, който излезе от устата му, не беше полугласен и задушен, а остър и силен и отекна с болка в главата му. Лицето на девойката беше отпуснато и сиво, изцапано със засъхнала кръв и слуз.

Вайкслер моментално си спомни какво беше чул за действието на бойното отровно вещество: Убива бързо и безотказно, като не само разрушава нервната система и обмяната на веществата. Смъртоносното му действие се изразява в това, че предизвиква в засегнатия организъм отделянето на определен ензим, който не е неизвестен в природата, но е чужд на организмите на бозайниците и малко наподобява течността, която паяците инжектират на жертвите си, за да може тъканта им да се втечни. Действието на ензима не е толкова драматично, но затова пък е смъртоносно – плътта на засегнатия губи вътрешната си спойка. Не се втечнява, но става ронлива. Ето това беше чул Вайкслер за действието на бойното вещество. А сега виждаше резултата пред себе си.

От вътрешната страна на найлона се беше залепило парче плът, голямо колкото монета от пет марки, и при дърпането просто се беше откъснало. Отдолу се подаваше бяла кост и част от мускулатурата, движила лицето приживе. Устата на мъртвата беше все още отворена, плътта вътре не можеше да задържа зъбите и те стърчаха изкривени навън. Най-ужасното обаче бяха очите. Вайкслер сигурно щеше да понесе, ако бе видял празни, изтекли кухни, в които няма нищо човешко, но тези бяха невредими, и го гледаха. Само цветът им бе друг. Сякаш имаха само зеници, с белезникав синьовиолетов цвят, очите на мъртвец. И въпреки това в тях имаше живот или поне нещо, изчезнало преди три дни и завърнало се сега по принуда, против волята си, противно на всички закони на Природата – и на Бога? – противно на всичко истинско.

Вайкслер се отърси от сковаността си, олюля се, размахвайки ръце, като се опитваше да изпъзни назад от Нещото, което пред лицето му като гъсеница се измъкваше от черния си пашкул. Удари се в друго легло и го преобърна, но дори не забеляза. Хленчейки от страх, продължи да отстъпва назад, блъсна се в още и още легла, докато накрая стената му го спря.

Мъртвата вече почти се беше освободила от обвинката си и се

опитваше да се изправи на крака. Крайниците като че ли не и се подчиняваха съвсем, сякаш трите дни бяха стигнали, за да се отучат от действията, които са извършвали двадесет години подред. Погледът и продължаваше да е насочен към Вайкслер. Той отново почувства, че има нещо в тези очи, което не бе както трябва. Някаква молба, не заплаха, а безмълвен вик за помощ.

Може би щеше да проумее какво означава погледът и ако не се беше случило нещо, което помете и последната искрица ясен разум така, както силен вятър подмята изсъхнали листа.

Не само тази мъртва се движеше. Случилото се с нея се повтаряше не само със съседния чувал, а пред нея, зад нея, до нея... Сякаш някой бе хвърлил камък в езеро от асфалт. От всички страни пукаше и шумолеше, провлачени, влажни, пълзящи, късащи звуци, примесени с виенето на вятъра, които обаче много скоро го надвиха. Един след друг, тръгвайки от някакъв невидим център недалеч от Вайкслер, мъртвите се освобождаваха от чувалите си и се изправяха!

Вайкслер подскочи. Нещо докосна крака му и се опита да се хване за него. Той изрева като от силна болка, опита се да освободи крака си и усети как скъса нещо. Дръпна се силно назад, политна, но успя да се задържи на крака. Вече не виждаше какво става около него. Всичко изведнъж стана далечно, непознато и свръх реалистично, като в средновековна картина, отразяваща Ада. Тела се изправяха, ръце се протягаха към него, синьо-желирани очи го пронизваха с погледа си... Вайкслер свали автомата от рамото си и натисна спусъка.

Плющенето на куршумите трябваше да проехти в ушите му, но той възприе звука някак разделено. Тракането не беше по-силно от удрянето на меки топчета памук върху стъкло, но затова пък с кристална яснота чу звука, с който куршумите се – забиваха в целта си: пляскащи, меки звуци, не удар на олово в плът и кости, а шум от желязно топче, потъващо в гъста кал.

Вайкслер държеше пръста си върху спусъка на оръжието, докато тичаше през физкултурния салон. Куршумите пищяха, рикоширайки в стените, разбиваха стъклото и дървото наоколо, срутиха няколко легла и отхвърлиха много от телата на пода. Те не оставаха неподвижни, а веднага се надигаха. Смъртта вече бе загубила властта си върху тях. Вайкслер изпразни пълнителя, но не свали пръста си от спусъка.

Трябваше да прекоси помещението по цялата му дължина, докато стигне до вратата. Патроните му свършиха, още преди да измине половината разстояние, но откосът му освободи известно пространство.

Само едно от зомбираните тела успя да му препречи пътя и да протегне ръце към него. Вайкслер се опита да избегне докосването, но не сполучи. Гласнат от силата на собственото си движение, връхлетя върху мъртвия и рухна заедно с него на пода. Ръцете на мъртвеца се плъзнаха по лицето му и пръстите се забиха в кожата.

Не го заболя много, но това беше най-ужасното нещо, което до този момент бе преживял. Начупените нокти разкъсаха кожата и оставиха кървави драскотини и нещо студено, летливо се смеси със собствената му кръв. В продължение на една-две секунди Вайкслер лежа така, ритайки с крака и крещейки неистово. После някак успя да откъсне мъртвешките ръце от лицето си и да отблъсне тялото. Вече не крещеше, защото бе останал без дъх, но докато тичаше към вратата, хленчеше като изплашено дете. Сълзи се стичаха по лицето му. Така силно се блъсна във вратата, че върху челото му се появи още едно кърваво петно. Заопипва с несъзнателни движения да намери дръжката и олюлявайки се, изтича в нощта.

Бурята беше прераснала в ураган, който се нахвърли отгоре му като чудовище с милиони невидими, остри като бръснач ножове. При нормални обстоятелства още първият напор на вятъра щеше да го събори на земята или да го прикове към стената, но паниката и безумието, завладели ума му, даваха допълнителни свръхчовешки сили. Около него бушуваше ад от остри като игли кристали, зад който някъде отзад беше училищната сграда, изпълнена със светлина и топлина, с другарите му и със сигурност. Тичаше като луд.

Зад него вятърът с бесен вой блъсна вратата и я изкърти от рамката. Но колкото и невероятна да беше силата му, имаше нещо, което дори той не можеше да задържи вътре.

12.

Този път не се и постара да завърже края на маркучето на системата, след като издърпа иглата от ръката си. Върху леглото му бързо започна да се разраства тъмно петно. Гледката го изпълни с някакво задоволство. Не голямо, но все пак беше неговото малко отмъщение. Между другото така получи и доказателството, което окончателно затвърди съмненията му: малкото усилие, което му беше необходимо, за да изтръгне маркучето от канюлата, отне почти всичките му сили, но веднага, след като течността престана да се влива във вените му, почувства как

те отново се възвръщат.

Много по-бавно от физическите му сили се връщаше способността му да мисли логически или да различава нещо толкова сложно като причинно-следствена връзка. В присъствието на Шнайдер мислите му бяха започнали отново да се объркват. През петте минути, които изчака да изминат след тръгването на професора, леката унесеност се бе превърнала в пълна забрава, в която не различаваше нищо, а само искаше да потъне и да се наслаждава на меката и топла прегръдка на Нищото. И на желанието да изтегли иглата от ръката си. Бренер не можеше да каже защо точно тази едничка мисъл устоя на опиянението, което постепенно започна да изтрива мислите от съзнанието му. Знаеше само, че мисълта беше тук, ясна и светеща като огън в черна нощ: Трябва да се отърве от иглата.

Не успя. Опита, но болката от дърпането с несръчните пръсти беше твърде голяма, така че накрая изтегли само маркучето. Веднага след това се почувства по-добре. Поне физически.

Изминаха около десетина минути, докато сивата мъгла в главата му малко се поразсея, дотолкова, че да разбере какво е направил. Не можеше все още да мисли ясно, но в непроницаемата сивота между слепоочията му започнаха да проблясват все повече светлини. Беше затворник. Тези, които се представяха за негови приятели, бяха врагове. Трябваше да се махне оттук. Да намери мъртвото момиче. Всяка от тези мисли се появи напълно изолирано, сама за себе си и макар че, поставени една след друга, образуваха някаква история, липсваше и основа, което я правеше недостоверна. Въпреки това всеки от проблясъците имаше своята тежест, което правеше ненужен въпроса за появата им. Просто беше затворник. Трябва да излезе и да открие момичето. Толкова просто беше и много по-важно от живота му.

Нужно му бе доста време да се опомни, после седна в леглото и обърна глава надясно. Зрението му отново беше отслабнало, но това не го изненада, не го и уплаши. Знаеше, че точно това бе очаквал. Дори имаше абсурдното чувство, че щеше да е разочарован, ако не се беше случило. Не му и трябваше да вижда, че електронният предавател се намира на масичката до леглото му. Дори знаеше как да го надхитри. Първата му мисъл беше да махне контактните, поставени върху гърдите и слепоочията му, но това щеше веднага да предизвика тревога.

За това внимателно изнесе тежестта на тялото си върху десния лакът, стисна зъби и протегна ръка към апарата. Пръстите му опипаха лакирания метал, продължиха по ръба, докато напипаха свързващия кабел.

Заболя го. Не можеше да стисне добре кабела, защото при всяко движение иглата се забиваше по-дълбоко в плътта между показалеца и средния му пръст, така че най-сетне успя да го притисне между безименния и малкия пръст и да го изтегли от контакта. Успя чак на третия или четвъртия опит, а след това в очите му се появиха сълзи от напрегането. Все пак беше успех и поне не го откряха веднага.

Бренер седна, спусна крака от леглото и изчака малко, докато приеме последния, решаващ етап от революцията си. Направи го не само защото се страхуваше от болките. Да извади иглата от ръката си, щеше да е доста неприятно, но много по-важно от болката беше значението на това действие. Когато следващия път се изправи пред Шнайдер или сестрата, няма да може да се оправдае с някакво объркване, а ще трябва да отговаря за непослушанието си.

Болката беше много по-силна от очакваното. Ръката му силно закърви и той продължи да усеща иглата още дълго, след като вече я беше издърпал и хвърлил на пода.

Следващият етап беше много по-безболезнен, но затова пък доста по-мъчителен. Опипвайки около себе си, все още полусляп и замаян, Бренер стигна до шкафа и се опита да нахлузи дрехите си, но този път вече си остана само с опита. Силите му стигнаха да отвори вратата на гардеробчето, но не и да свали дрехите от закачалката. Не му остана и време да събере енергия за втори опит, защото вратата се отвори и в стаята влезе някой.

Бренер с усилие се обърна и се напрегна да пробие с поглед сивата мъгла пред себе си. Зрението му не само беше доста намаляло в сравнение с вчера, но се беше и влошило. Различи само, че на вратата стои човек, без да разбере кой е.

– Бренер?

Гласът беше непознат, не принадлежеше нито на лекаря, нито на сестрата, нито на някой от служителите в болницата. В първия момент си помисли, че може да е Йоханес.

– Вие сте Бренер, нали?

Не беше Йоханес. Гласът нямаше акцент, но въпреки това се усещаше, че човекът не говори на родния си език.

– Кой сте вие? Какво искате? – попита Бренер.

Фигурата се приближи. Външен посетител. Не беше с болнично облекло, а носеше старомоден син хавлиен халат, който му беше твърде малък. Лицето потвърждаваше онова, което издаде гласът. Доколкото Бренер можа да различи със слабите си очи, кожата беше с тъмен тен и

с южняшки, може би арабски черти. Нещо в тази информация му се стори невероятно важно, но не можеше да каже какво точно. Знаеше само, че не беше нищо добро.

– Вие ли сте Бренер? – Мъжът в синия халат се приближи към него и силно го стисна за лакътя. Бренер изпита болка. – Как сте? Можете ли да вървите?

Бренер се опита да освободи ръката си, но не успя, макар че непознатият не увеличи натиска си. Дори като че ли не забеляза съпротивата му.

– Какво искате? – Бренер внезапно изпита страх. Също така изведнъж разбра кой стои срещу него. – Вие... вие сте онзи терорист! – изпъшка той. – Господи, вие сте Салим! Вие вдигнахте във въздуха манастира! Какво искате от мен?

– Името ми е Салид – отвърна другият, опитвайки се да прикрие изненадата си, но Бренер усети, че не беше подготвен да го познаят точно тук. – Сега не мога да ви обясня, но ви заклевам да ми вярвате. Не съм тук, за да ви сторя нещо лошо.

Бренер малко се учуди на себе си, че не изпадна в паника или пък не се вцепени от страх – все пак стоеше срещу жив терорист, човек, чиято професия беше да убива хора. Може би това, което изпитваше, беше точно паника. Когато заговори, гласът му го издаваше.

– Какво искате? Защо дойдохте?

– Искам да ви измъкна оттук, Бренер – отвърна Салид и най сетне пусна ръката му. – Знаем, че звучи невероятно, но не ви държат тук като обикновен пациент. Тук сте затворник. – Той замълча за известно време, внимателно наблюдавайки Бренер. Следващите му думи показаха на Бренер колко наблюдателен е палестинецът. – Струва ми се, вие сам вече сте го разбрал. Ще ви измъкна.

– И защо? За да ме убие ли?

– Ако исках това, вече щяхте да сте мъртъв – отвърна Салид бързо и с небрежност, която подсили истинността на думите му повече от заплаха. – Страхувам се, че ако останете, няма да живеете още дълго. Това се отнася може би и за всеки от нас.

– Вие сте луд, ако наистина вярвате, че ще тръгна с вас! – Бренер се опита да отстъпи крачка назад и за малко не се строполи на пода.

– Мога да ви принудя. И ще го направя, ако трябва. Но е по-добре, ако не се наложи. Така само ще улесните нещата и за двамата ни.

Няма никакво съмнение, че се е паникьосал! Това, че не изпитва страх, е само внушение – неговият начин да се справя с неприятните

неща.

– Ще крещя!

– И кой ще ви чуе? – Салид размаха ръка. – Може би не знаете, но сте единственият пациент на целия етаж. Освен това – гласът на Салид изведнъж стана малко по-остър – дори и вие вече трябва да сте забелязал, че тук нещата не са както трябва. Какво ви е на очите?

– Какво трябва да ми е? Наред са.

– Не са. Почти не виждате.

– Откъде...

– Личи пи – прекъсна го Салид и погледна часовника си, преди да продължи: – Това от злополуката ли е?

Злополука?! Странно название за масово убийство, помисли си Бренер.

– Да... или, по-точно не. Може би. Не съм сигурен.

– Във всеки случай така полусляп едва ли ще успеете да излезете сам отгук. А вие това искате, или се лъжа?

– Но не с вас. – Бренер се опита да придаде на гласа си увереност и предизвикателност, но и сам усети, че прозвуча единствено опърничаво. – Ако искате да ви придружа, преди това ще трябва да ме пребиеете.

– Както желаете – въздъхна Салид.

Бренер се стегна, за да посрещне удара, който щеше да последва. Молеше се да е вярно поне само половината от това, което беше гледал в подобни филми, тоест веднага да загуби съзнание и всичко да свърши бързо.

Но Салид не го удари. Вместо това каза:

– Знам къде е момичето.

13.

Професор Шнайдер погледна ръчния си часовник, свали ръкава на бялата си престилка и с решителни крачки влезе в асансьора. Петнадесет минути, ако се брои времето, прекарано при Бренер. Трябваше да са достатъчни на Александър да каже на нечакания им гост всичко, което възнамерява. За Шнайдер това време се бе оказало достатъчно, за да вземе решение. Ще приключи с този фарс. Още днес.

Натисна копчето на таблото и зачака вратите на асансьора да се затворят и кабината да тръгне. Не беше се върнал веднага в кабината си, а бе слязъл до партера – както се опитваше да си внуши, за да говори

отново с портиера и да се убеди, че всичко е наред, но в действителност причината беше съвсем друга. Искате да изпуши една цигара. В цялата болница пушенето беше строго забранено, което не се спазваше даже и от старшата сестра. Шнайдер си беше изградил навика веднъж-два пъти на нощ да излиза навън, за да се наслади на порока си. Цигарата не му се беше усладила, силният студ влоши нещата още повече и той бързо-бързо се прибра. Въпреки това успя в тази кратка пролука да вземе решение, което щеше да промени може би целия му живот оттук нататък.

Сега ще се качи горе и ще застави този Александър да му каже цялата истина. И този път няма да търпи никакво противоречие и никакви заобикалки, все едно кой се опитва да му оказва натиск. Човек трябва да се вслушва повече в Бога и в собствената си съвест, отколкото в някакви си хора, говореше той сам на себе си. Или беше така само защото се отращаваше от собственото си безсилие в тази мръсна игра?

Асансьорът спря. Шнайдер се измъкна ребром през вратите, които изведнъж сякаш забравиха да се отворят, обърна се наляво и извади връзката ключове от джоба си, докато с широки крачки бързаше по коридора. Професорът познаваше добре себе си и знаеше, че всяка секунда е важна. Беше твърдо решен да принуди Александър да изплюе камъчето. Да губи време, означаваше, да има време за размисъл. Размисъл за това, какви последствия можеше да има решението му. Последствия за него, за клиниката, за Бренер може би също.

Отвори междинната врата, която водеше към крилото, което след кратък, но разгорещен разговор трябваше да опразни, затвори я след себе си и още веднъж наум повтори думите, с които щеше да подхване разговора. Бяха важни, решаващи, защото Александър отлично владееше реториката. От всички словесни дуели, които двамата до този момент бяха провели, духовникът излизаше неизменен победител. Затова ако в предстоящия разговор провали началото, спокойно може да си спести останалото.

Шнайдер отвори вратата на приемната си, направи енергична крачка и... остана като закован на мястото си.

Гледката, която се разкри пред очите му, беше толкова невероятна, че в първия момент му беше трудно да приеме, че е истинска. Приемната му се беше превърнала в снимачна площадка на американски екшън.

Александър и Йоханес не бяха там, където ги остави. Йоханес клечеше на пода, стиснал с длан малкия златен кръст на шията си, който преди това Шнайдер не беше забелязал, а лявата ръка, стисната в юмрук, беше допряна до устните му. Александър лежеше пред него,

проснат по гръб. Очите му бяха широко отворени и с празен поглед гледаха в тавана, а главата беше така извита встрани, че на Шнайдер не му бяха нужни четиринадесетте семестъра медицина, за да разбере, че вратът му е счупен. Друго неподвижно тяло лежеше на пода до вратата. Сестра Мариане. Шнайдер превъзможна ужаса си и си припомни, че все пак е лекар. Бързо клекна до неподвижната сестра и се наведе над тялото и.

– Той... той го уби – изпелтечи Йоханес. – Просто... ей така... уби го!

– Кой „той“? – Пръстите на Шнайдер опипаха сънната артерия на сестрата. Пулсът беше слаб, но равномерен и се долавяше. Жената беше жива. Слава Богу, жива беше!

– Уби го! – повтаряше Йоханес. – Стана толкова бързо. Не можах... не можах да направя нищо! Той просто го уби! Така... сякаш... сякаш върши най-простото нещо на света!

Шнайдер внимателно повдигна клепачите на Мариане, разгледа зениците и след това провери главата за наранявания, но освен цицина на тила не откри нищо друго. Това ни най-малко не го успокои. Знаеше, че често най-лошите наранявания са тези, които не се забелязват веднага. Но поне черепът и не беше счупен. Шнайдер бързо се изправи, отиде до Александър и отново клекна. Беше излишно да го преглежда, но въпреки това го направи. Старецът, който толкова много го плашеше, беше мъртъв. Професорът вдигна глава и погледна Йоханес.

Лицето му беше застинало и имаше цвят на рециклирана хартия. Погледът като прикован се вираше в мъртвите очи на Александър.

– Какво стана? – попита Шнайдер.

– Той го уби. Просто така, без причина и...

– Кой е „той“? – прекъсна го Шнайдер.

– Той го уби – продължаваше Йоханес. – Просто така, безпричинно и...

– Но кой е „той“? – прекъсна го Шнайдер. Когато Йоханес не отговори, хвана го за раменете и така силно го разтърси, че зъбите му изтракаха. – Кой?

– Един... един мъж – заекна Йоханес. Шнайдер продължи да го разтърсва, но духовникът не откъсваше поглед от Александър.

– Мъж? Какъв мъж? Какво е станало? – На Шнайдер дори за миг не му хрумна мисълта, че Йоханес може да е виновен за станалото. Не познаваше младия човек, макар и в момента да се налагаше да приеме факта, че наистина е духовник. Но какъвто и да беше, едно не беше със

сигурност – безскрупулен убиец.

– Не... не знам – отвърна Йоханес. – Появи се изведнъж и... и го уби. Защо? Исусе Христе, не разбирам защо го направи.

Шнайдер вече започна да се досеща, че няма да получи точен отговор на въпроса си. Случилото се беше извадило проповедника от релси. Едно нещо все пак трябваше да разбере на всяка цена, защото беше жизненоважно.

– Тук ли е още?

В продължение на половин секунда се страхуваше, че Йоханес може да кимне утвърдително с глава и да посочи вратата на съседната стая, но когато чу отговора, той почти не го изненада.

– Искаше... искаше да отиде при Бренер.

Бренер. Сякаш точно това очакваше да чуе. Нямахме никакъв смисъл, защото много неща не знаеше, но той съвсем точно се вписваше в картината. Шнайдер стана, отиде до бюрото си и вдигна слушалката, за да набере номера на полицията.

14.

Докато вървеше през бушуващия хаос, Вайкслер беше твърдо убеден, че ревящата буря е последното нещо, което вижда и чува през живота си. Не изпитваше обаче никакъв страх. Смъртта щеше да е истинско спасение в сравнение с това, което преживя във физкултурния салон. И може би щеше да стане много бързо – твърдяха, че измръзването е приятна смърт, а температурите така бяха паднали, че дъхът му излизаше като млечнобяла пара през устата. Вятърът режеше през якето, сякаш изобщо не срещаше никаква преграда, а бурята довършваше останалото, така че тялото му вече бе станало напълно безчувствено. Не му стигнаха силите да държи оръжието си и го захвърли някъде по средата на пътя.

Не умря. Съдбата не се показва милостива към него. Ураганът го подмята още известно време, но не го погуби, накрая го пусна. Изведнъж пред себе си видя светлина и ревят на вятъра не беше единственият звук, който чуваше. Беше прекосил училищния двор и стоеше пред сградата, в която се намираще временният команден пункт. Бурята внезапно утихна и пред погледа на Вайкслер се разкри абсурдна спокойна картина. От големите прозорци струеше неонова светлина, която въпреки студенината си обещаваеше топлина и сигурност. Светът оттатък, изглежда,

безкрайно се различаваше от белия ад, който първо го погълна, а после го изплю. По стените висяха пъстри детски рисунки, постери и големи листа с различни букви, а върху самите стъкла на прозорците бяха окачени наивни колажи от прозрачна хартия, които правеха неоновата светлина, падаща върху двора, да изглежда някак вълшебна, фигурите, които се движеха вътре, никак не се вписваха в този мирен свят с маскировъчните си дрехи, както и грубата радиостанция, поставена върху учителската катедра и генералщабната карта, закриваша черната дъска. Въпреки това нищо от неприсъщите предмети сякаш не можеше напълно да наруши мирната картина.

Може би определението сюрреалистична щеше да е най-подходящо за гледката. Вайкслер не беше в състояние да осмисля всичко, което виждаше, но нещо вътре в него регистрира кошмарния елемент в картината и това още повече засили страха му. Бурята не беше обикновена буря. Сняг и лед бушуваха с невероятна сила, но само върху едно точно определено пространство. Вайкслер видя небето над главата си. Беше толкова ясно, колкото и нощта от другата страна на училищния двор. Явно бурята вършееше само в пространството непосредствено пред физкултурния салон. Дори воят и тук не се чуваше силно. Затова пък ясно чуваше гласовете на колегите си. Говореха за дребни, незначителни неща и се смееха. Никой даже не беше забелязал какво става навън.

Вайкслер се олюля по няколкото стъпала нагоре, водещи към вратата, но не успя да отвори тежките дъбови крила. От студа пръстите му се бяха вкочанили и изкривили като нокти на хищна птица и ужасно го боляха. Изтощен се облегна на вратата и погледна зад себе си. Вихрушката продължаваше с неотслабваща сила. Гневът и дори сякаш бе станал още по-голям. В центъра на бялата въртележка забеляза и още нещо. Това, което беше сметнал за подмятани от бурята ледени кристали или за движение на въздуха, бе материално. Ужасът не беше останал във физкултурния салон, а го бе последвал. Те го следваха и Вайкслер знаеше, че няма да им избяга. Бе докоснал частица от онази друга, тъмна страна на света, която принадлежеше единствено на мъртвите и те идваха да си вземат това, което им принадлежеше. Не се отказа. Да не се страхуваш от смъртта, не означаваше, че човек не се страхува да умре.

Ръцете все още не го слушаха, затова натисна тежката месингова дръжка на вратата с лакът, бутайки същевременно вратата с рамо. За негова изненада успя от първия път. С несигурни крачки пристъпи навътре, обърна се наляво и се запрепъва покрай многото маскировъчни якета, окачени на закачалката в коридора. Стаята на дежурните беше

първата в редицата. Освен двамата дежурни офицери вътре имаше още трима други войници. Двама стояха облежнати до кафе-машината и тихичко разговаряха, а третият тъкмо нахлуваше единия ръкав на якето си – другият вече беше облякъл и, странно защо, но беше окачил и оръжието на врата си. Беше смяната на Вайкслер, който се приготвяше да застъпи на пост. Разговорите в помещението отведнъж спряха, когато Вайкслер се показа на вратата. Единият от войниците до кафе-машината се задави и за малко щеше да изпусне чашата си, а другият продължи да се усмихва, но изражението му отведнъж заприлича на маска.

Смяната на Вайкслер застина по средата на движението си като смешно изкривена статуя. Само по-младият от двамата офицери реагира така, както се очакваше от него в подобна ситуация – не изгуби време за уплаха или за да се взира във влезлия, а моментално скочи и с движение на ръката даде знак на всички да запазят спокойствие.

– Вайкслер! Какво е станало?!

Първият опит на Вайкслер да отговори завърши с жално изскимтяване. От студа устните му бяха станали безчувствени, а сърцето му така бясно биеше в гърлото, че с мъка си поемаше дъх.

– ... време – заекна той. – Те... идват!

– Ей, ей! Знаем, че малко закъснях, но това не е причина за паника!

Смяната на Вайкслер се опита да разведри обстановката с плоската шега, но никой не се засмя. С изключение на дежурния офицер, който посрещна думите му с гневен поглед, останалите дори не чуха казаното.

– Добре, Вайкслер, какво стана? Поемете дълбоко дъх и разкажете!

Вайкслер насочи поглед към прозореца, като в същото време ти последва съвета и напълни до пръсване дробовите си с въздух. Странно, но, гледана оттук, бурята изглеждаше съвсем безобидна, дори не приличаше съвсем на буря. От воя на безбройните адови Изчадия, пуснати на свобода, се долавяше само далечен шум, а снежната виелица приличаше по-скоро на естетически издържана вихрушка като в красива зимна приказка. Нещо се приближаваше.

– Е?

– Мърт... мъртвите – изрече Вайкслер. – Те... събудиха се! Последните думи бяха изречени с такава немощ в гласа, която им отне и последната достоверност. Само че никой не се засмя.

– Моля? – Дежурният офицер ококори очи в недоумение. – Какво говорите? Какво, по дяволите, искате да кажете? Говорете, човече!

– Възкръснаха! – повтори Вайкслер. Още малко оставаше и щеше да закрещи. – Трябва да се махаме! Идват! Не разбирате ли?!

Естествено никой не го разбра – и как ли можеше? Но просто нямаше никакво време за обяснения. Мъртъвците го бяха последвали и вече бяха близо, усещаше ги. Съвсем близо. Чу се глухо пляскане и за момент всички обърнаха глави към войника до кафе-машината. Той беше изпуснал чашата си и стоеше сред локва кафе, от което се вдигаше пара. С всяка изминала секунда лицето му губеше цвета си.

– Мили Боже! Крака... крака му! Какво е това?!

Вайкслер погледна надолу към крака си и изведнъж си спомни за отслабващата съпротива, когато освободи крака си. По-точно не беше се откъснал от хватката. Сивата ръка, стиснала десния му глезен, беше откъсната над китката и още стискаше крака му. Войникът, който трябваше да смени Вайкслер, издаде гърлен звук, закри устата си с длан и се обърна настрана. Другият войник реагира секунда след това, но така бурно, че за малко не бутна кафе-машината от масата. Дори дежурният офицер, който до този момент бе запазил самообладание, за момент загуби контрол над реакциите си и със задавено пъшкане се дръпна назад, удари се в колегата си, който изплашено бе скочил зад него.

– Господи, Вайкслер, какво... какво сте направил? – с дрезгав глас заекна той.

Вайкслер не успя да отговори. Снежната вихрушка изплю нещо, което разби прозореца, а с него се разруши и втората, невидима преграда, която досега ги пазеше. Отведнъж бурята се оказа вътре, а с нея нахлуха студът, снегът и дъжд от миниатюрни стъклени парченца. Виковете на изненаданите мъже се удавиха в първичния рев и вой, в които вече нямаше нищо действително. Беше ревът на митичен дракон, а не воят на снежна виелица. Адът с един скок бе преодолял разстоянието до сградата и вече беше вътре. Следваха го и обитателите му.

В белотата изникнаха сенки, бели почти колкото снега, но един единствен Вайкслер разбра какво вижда. Чудовищната гримаса беше може би израз на гнева, който владееше бурята и дори не бе реална.

Реални бяха обаче ръцете, които изведнъж се вкопчиха в рамката на прозореца. Вайкслер с ужас забеляза как дълго, остро парче стъкло се заби в едната ръка и се счупи. Съществува явно не усети никаква болка. Бавно и с движения, които привидно изглеждаха безцелни, то започна да се надига и накрая влезе в стаята. Зад него през снежната виелица се показаха други сенки. Воят на урагана вече не беше единственият звук, който се чуваше вътре, но той поглъщаше всичко останало. Вайкслер видя как устата на войниците се отвори широко, но не чу писъците им. Двата войници и колегата му, който трябваше да го смени, тичаха

нагоре-надолу из помещението, полудели от паника, но офицерът все още се владееше. Може би просто рефлекс. Причината всъщност нямаше никакво значение – той бе единственият, който вършеше нещо: сложил лявата ръка пред очите си, за да се предпази, тръгна ребром напред срещу бурята, отиде до прозореца и ритна едно от телата, които се опитваха да влязат. Тялото политна назад. Но кракът му вероятно не бе срещнал очакваното съпротивление, защото изгуби равновесие, препъна се и за малко да падне навън, ако в последния момент не се беше хванал за рамката. Когато се дръпна назад, ръката му кървеше. Рамката беше набодена с фини парченца стъкло.

– Вайкслер! Какво е това?! – изкрещя той. – Какво става тук?!

Бурята погълна думите му, но Вайкслер ги разбра по мърдането на устата. Щеше да отговори, но не успя. Вихрушката изсипа нови тела в разбития прозорец – не само едно, а три, четири, пет, осем... Зейналият прозорец се запълни с лица и празни, молещи очи, с треперещи ръце и длани, протягащи се напред към офицера.

Движенията им даже не бяха особено бързи. Той можеше да им избяга без усилие, но този път рефлексите му го изоставиха. Мъжът просто стоеше на едно място, гледаше като вцепенен, а после вече беше твърде късно... Десетина ръце едновременно се вкопчиха в него, пръстите се забиха в ръцете му, стискаха дланите и шията. В последния момент той се отърси от вцепенението си и се дръпна назад. Две-три ръце загубиха опората си, но веднага зад тях се показаха други. Пръстите опипваха лицето на войника, устните, очите и слепоочията.

Нещо в картината не беше съвсем както трябва. Естествено нищо не беше както трябва – не беше картина, видяна от жив човек някога преди това. Въпреки всичко не беше нещо ново. Стотици режисьори на филми на ужасите я бяха показвали, милиони хора я бяха виждали под една или друга форма и въпреки това въздействаше обезпокоително фалшиво. Не отговаряше на клишето за възкръснали мъртъвци, нападащи живите. Нещо... липсваше.

Преди Вайкслер да успее да проследи мисълта, в рева на бурята се смеси плющящ изстрел. Едно от телата на прозореца бе отхвърлено назад и изчезна в бушуващата бездна. Веднага на негово място се появи друго. Тялото на дежурния офицер бавно беше издърпвано навън. Главата и торса вече не се виждаха в стената от лица и рамене, но кървящите ръце продължаваха отчаяно да стискат рамката на прозореца. Още беше жив.

И нямаше да умре. Не смъртта му искаха оживелите трупове, така

както не искаха и Вайкслер да умре. Тази мисъл го зашемети като удар от мълния. Изведнъж осъзна какво означаваше безмълвната молба на угасналите погледи.

– Не! – изпъшка той. – Престанете да стреляте!

Последната дума изчезна в звука на последвалия изстрел. Той отчаяно се обърна и се опита да изтръгне оръжието от ръцете на войника, който стреляше. Но той така яростно го блъсна в гърдите, че Вайкслер политна назад и през отворената врата се озова отново в коридора. В то ва време войникът превключи от единичен на автоматичен огън.

– Не! – неистово изкрещя Вайкслер. – Не стреляйте! Искат само да им помогнем!

Насеченото стакато на откоса заглуши рева на бурята. От рамката на прозореца се разхвърчаха трески и мазилка, две-три от телата бяха направо разкъсани, а върху гърба, кръста и горната част на бедрата на офицера се появи перлен наниз от тъмночервени, бързо сливащи се едно с друго петна.

Със силен писък Вайкслер влетя в стаята и дръпна оръжието от ръцете на войника. Не успя да го изтръгне, но поне натисна ръката му надолу, така че останалите куршуми се забиха в пода.

– По дяволите, полудя ли?!

Силен юмручен удар се заби в челюстта му. Вайкслер усети как долната му устна се пукна и един от долните зъби се разклати, но не пусна ръката на другаря си, а още по-силно се вкопчи в автомата.

Дори и силите да му бяха стигнали, нямаше да успее да предотврати катастрофата. Останалите трима войници бяха свалили оръжията си и стреляха навън в бурята. Вайкслер видя как сенките се олюляват назад и падат, други биваха буквално разкъсвани или продължаваха с откъснати крайници, докато отново ги улучеха.

Войникът, с когото Вайкслер се бореше, изведнъж пусна оръжието си. Вайкслер падна на колене, другият използва времето и с един юмручен удар го отхвърли назад.

Не изгуби съзнание, но падна безпомощно на една страна и за миг остана неподвижен. Когато отново възвърна контрола над тялото си, пълнителите на автоматичните оръжия вече бяха празни. Бурята продължаваше да бушува през разбитите прозорци, но довяваше отвън вече само студ и ледени кристалчета. Тялото на младия офицер, почти разкъсано на две от куршумите, висеше безжизнено на прозореца.

Вайкслер простена и се опита да се изправи, но войникът, с когото се беше борил, отново го ритна. Този път почти не усети болката. Беше

му все едно какво става с него. Наистина ли не разбраха какво сториха?

С възгълчетата на очите си видя, че войникът се готви да го ритне отново, но в последния момент един друг го спря.

– Стига глупости! Трябва да вдигнем тревога! Кой знае още колко са останали отвън!

Вайкслер обаче знаеше. Малко повече от триста. С изключение може би на тези, които той застреля. Но не можеше да каже нищо. Гласът отказваше да го слуша, както и ръцете и краката, когато за пореден път се опита да се надигне. Усети как безсъзнанието се завръща, но този път силите не му достигнаха да се противопостави.

15.

Когато минаха покрай стаята на дежурните, телевизорът продължаваше да работи, но този път не излъчваша съобщения за станала катастрофа, а рекламен спот за телефонен секс с Каймановите острови или друго такова райско кътче. Стаята все още беше празна и Бренер го разбра, макар че не виждаше нито картината, нито цялото помещение. Въпреки че зрението му не беше се възстановило изцяло, слухът му продължаваше да работи със същата необичайна прецизност, както през изминалите дни, което малко го стъписа. Беше очаквал, че дадената назаем острота на слуха ще изчезне също така изведнъж, както изведнъж се беше появила. Може би нещата все пак не стояха така, както до този момент бе смятал, а именно, че съществува определено количество възприятия, разпределени равномерно върху всички сетива, което просто се измества, когато някое от тези сетива престане да функционира. Явно човешката нервна система разполага с огромни резерви, които може да използва по собствено желание както намери за добре. Подобни размишления биха били подходяща задача за решаване за хора като Шнайдер и колегите му, помисли си той – да открият тези резерви и да ги приложат. Все пак е много по-смислено занимание от това да блокираш здрави сетива.

Какво важно откритие! А в ситуацията, в която се намираше в момента, и неоченимо важно.

Бренер беше съвсем наясно, че малко му остава да започне истерично да крещи. Не беше се противил повече на Салид и не се противопостави, когато онзи след кратко претърсване на стаята започна безразборно да изважда дрехи от един шкаф и да му ги хвърля. Явно толкова

са бързали да опразнят болницата, че не бяха имали време да приберат всички принадлежности на старите пациенти. За пръв път от няколко дни насам обличаше истински дрехи, а не болнична пижама, която открива гърба и задните части за любопитните погледи. Дори само заради това беше благодарен на арабина. Салид също си беше взел едно яке вместо синия хавлиен халат. Бренер не можеше ясно да различи, но предполагаше, че терористът (а според широко ширещите се представи терористите винаги са високи и широкоплещести) представлява доста смешна гледка с намачканото яке и възкъсите ръкави. Докато вървяха по коридора, се опита да го разгледа с периферното зрение, но нищо не видя. Имайки предвид състоянието му обаче, това в никакъв случай не означаваше, че не е така.

ЧАСТ ТРЕТА

„След туй видях четири Ангела да стоят на четирите ъгли на земята...

...И видях друг Ангел да възлиза (...). И той извика с висок глас (...):

не повреждайте земята, ни морето, нито дърветата...“

Откровение на Йоан, 7:1-2,3

1.

Върху корнизата на пердето имаше паяк. Не беше голям и не пълзеше, а от половин час беше застинал абсолютно неподвижно, сякаш прекрасно усещаше, че недоверчивият поглед непрекъснато го наблюдава и дебне за издайническо помръдване.

Естествено от тази неподвижност нямаше никаква полза. С вроденния си инстинкт за вредители и мръсотия, който никога не я подвеждаше, Шарлоте забеляза малкия проклетник още в мига, когато той изпълзя от скривалището си и единствената причина, поради която паякът все още беше жив, бе тази, че до този момент не намери време да го унищожи. Както впрочем не намери и стълба или подходящ стол, с помощта на които със своите сто шейсет и три сантиметра ръст и деветдесет килограма тегло да достигне осемкраката отвратителна твар.

Що се отнасяше до времето, щеше да го направи сега, каквото и да стане, а подходящото приспособление за качване държеше в дясната си ръка. Беше останала без дъх, защото слезе до мазето само заради малката алуминиева стълба с три стъпала, което удължи живота на малкото животинче с още няколко секунди, необходими, за да остави товара и да си поеме дъх. Напоследък все по-трудно се качваше по стълби и това се дължеше не само на цигарите, както се опитваха да и внушат разни доброжелатели, а и на обстоятелството, че след няколко дни щеше да отпразнува шейсетия си рожден ден. Вече не беше на възраст, когато без усилие може да слиза по стръмните стълби в мазето и после да ги изкачва с товар в ръка. Усещаше всяко изкачено стъпало с костите си, а утре болките щяха да са още по-силни.

Тя по принцип нямаше нищо против паяците. Така, както нямаше нищо против плъхове, мишки, дървеници, кучета, хлебарки, котки или

други твари – докато стоят надалече от нейния хотел, разбира се. Домашните животни тук не бяха разрешени и същото се отнасяше за всякакви животни, независимо от големината, външния вид или броя на краката им. Шарлоте стопанисваше малкия си хотел вече четиридесет години и беше много горда, че за всичките тези години нито един гост не се беше оплакал от насекоми. Коемо може би се дължеше и на факта, че разликата между нейните гости и това, което тя наричаше насекоми, не беше кой знае колко голяма. Може би само в броя и големината на крайниците...

Понечи да продължи, но сърцето и продължи да бие все така силно. Чак сега почувства колко много я е изморило отиването и връщането от мазето: коленете и трепереха, а в гърлото си усещаше лютив вкус. Измери с недоверчив поглед по-малкия от нокът на малкия пръст паяк и реши, че в следващите две минути едва ли ще помръдне, затова разтвори стълбата, за да седне. Само да си поеме малко дъх. Рядко се случваше, но в моменти като този наднорменото тегло и причиняваше главоболия. В последно време тези моменти бяха зачестили и Шарлоте с право предполагаше, че съвсем скоро щяха да започнат да стават още по-чести. Не и оставаше много да живее, знаеше си.

Тази сигурност нямаше нищо общо с някакви медицински причини, но въпреки това я стряскаше. Пушеше твърде много, спеше твърде малко, ядеше твърде много, което личеше по теглото и, но два пъти в годината се подлагаше на медицински преглед. Неволното поклащане на глава от страна на лекаря всеки път, когато гледаше резултатите от изследванията, не се дължеше на някакви болести, а единствено на това, че „С оглед на начина ви на живот вие сте неприлично здрава.“

Въпреки това нищо не променяше факта, че часовникът на живота и скоро щеше да спре. Беше на шейсет – или по-точно, щеше да ги навърши след някой и друг ден – и по-голямата част от определеното и време вече беше минало. Оставаха и десет, най-много петнадесет години, но не повече. Е, и това беше добре – никак не и се искаше да стигне деветдесет и да завърши живота си като сенилни останки от живо същество, сложени в инвалидна количка. Животът и беше добър – или по-голямата част от него – и не искаше да се оплаква. А и на кого ли?

Вече беше отпочинала достатъчно, за да предприеме втората част от акцията си. Протегна дясната си ръка, подпря се на дръжката на вратата, за да се изправи и тъкмо понечи да се хване за стълбата, когато на вратата се позвъни.

За миг Шарлоте застина, изненадана и по някаква неизвестна

причина леко обезпокоена. Беше почти четири часът; необичаен час дори за нея. От друга страна пък, не чак толкова необичаен, че да се плаши или да се изненадва прекалено много. Времената, когато в хотела и отсядаха порядъчни гости, които се регистрираха и пристигаха и си заминаваха в горе-долу приличен час, отдавна бяха минали, ако изобщо бяха съществували.

Хората, които в последните години идваха, нямаха навик да се регистрират, а повечето дори не носеха и багаж. Даже не се задържаха за дълго – два, три часа, рядко цялата нощ.

Въпреки това беше обезпокоена и странно разтревожена. Може би заради полицейските сирени, които чу преди това, докато слизаше в мазето. Доста сирени, които се чуваха не много отдалеч.

На входната врата се позвъни втори път и Шарлоте се опита да си внуши, че нощният посетител освен всичко друго означава и потенциален приход. А тя имаше крещяща нужда от всеки пфениг. Гостите на хотела и напоследък идваха все по-рядко.

Прониза малкия паяк върху корниза с поглед, който казваше, че нещата между тях само се отлагат във времето, но няма да потънат в забрава, обърна се и излезе от стаята. Когато вече беше в коридора и се отправя към остъклената входна врата, се позвъни трети път. Този път звъненето продължи по-дълго и прозвуча някак... нетърпеливо. Гостът, който и да беше, явно бързаше. Това като че ли се отнасяше за всеки, който в четири през нощта търси стая в хотела. През цветното стъкло различни висока, черна сянка, която точно в същия миг вдигна ръка, за да натисне за четвърти път копчето на звънеца.

– Добре де, добре! – извика Шарлоте. – Идвам. Не е нужно да будите цялата къща!

Стигна до вратата, но не натисна дръжката, а отвори малкото прозорче в средата на вратата.

– Да, за Бога, какво има? – Сама остана малко изненадана от острата нотка в гласа си. Обикновено не беше в неин стил да разговаря по този начин с гостите си, дори когато пристигаха по такова време. Но обикновено не се и плашеше, когато на вратата и се звъни в четири през нощта.

Пред нея стоеше висок, тъмнокос мъж, чието лице не можеше да различи добре в бледата светлина на Луната, макар че се намираще достатъчно близо, за да може да го докосне. Успя да различи, че чертите на лицето му бяха остри и беше твърде вероятно да е чужденец. Не, че Шарлоте имаше нещо против чужденците – както и срещу паяците,

кучетата и котките. Докато си стояха, където им беше мястото, не и пречеха.

Думите, изречени от мъжа, потвърдиха първото и впечатление. Говореше немски перфектно – бързо и без всякакъв акцент, което неминуемо правеше впечатление. И въпреки това се усещаше, че не се изразява на родния си език.

– Моля, извинете късното ни посещение – започна непознатият. – Но видяхме табелата, а и долу още светеше.

Той отстъпи крачка назад и посочи първо малката неонена табела до вратата, която известяваше „СВОБОДНИ СТАИ“, после осветения прозорец и накрая към друга фигура, която стоеше на няколко крачки зад него. Нещо в нея и направи впечатление, но в първия момент Шарлотите не можа да определи какво. Очертанията и бяха някак странни.

– Знаете ли колко е часът? – недоверчиво попита тя.

Чужденецът кимна с глава и неохотно се засмя. Усмивката беше толкова фалшива, че Шарлотите чак се изплаши.

– Да. Още веднъж се извинявам за безпокойството. Не искахме да ви будим, но... не можем да продължим, околността ни е непозната.

Шарлотите махна с ръка. Опита се да различи кой стои зад чужденеца и кое беше странното у него. Изглеждаше някак... доста широкоплещест. Светлината отвън обаче беше много слаба, небето отново бе покрито с облаци, а другият не беше достатъчно близо, за да го види на светлината от прозореца. Шарлотите се запита дали не е нарочно.

– Не сте ме събудили – каза тя. – Ще ви дам стая. Сто и двадесет на нощ. Ще трябва да платите за цялата нощ.

– Никакъв проблем – съгласи се чужденецът.

– Предварително – додаде тя, сложи ръка върху дръжката на вратата, но не я натисна, а изчака, докато непознатият бръкна в джоба на яке-то си и извади портфейла.

Движението сякаш послужи като сигнал за придружителя му да се приближи. Когато се раздвижи, огромната сянка се раздели на две потънки, прилепени една до друга. Шарлотите бързо дръпна ръката си назад, сякаш се опари на дръжката на вратата. Бяха двама мъже и единият подкрепяше другия.

– Ей, какво е...

– Не е това, което си мислите – спокойно я прекъсна чужденецът, но толкова бързо, че Шарлотите беше сигурна, че е точно това, което ги помисли. – Приятелят ни не се чувства добре, болен е. Затова не можем да продължим през нощта.

– Болен ли казахте?

– Не е нищо заразно, не се бойте. – Непознатият се усмихна все така неестествено, разтвори портфейла си и извади две сгънати стотачки. – Естествено ще платим повече. В крайна сметка сме и трима.

Шарлоте се поколеба да посегне към сгънатите банкноти, които непознатият протегна през отвореното малко прозорче. Парите можеха да и свършат добра работа, а и тези не бяха първото трио хомосексуалисти, които идваха в хотела и за по няколко часа. Но в гласа на чужденеца имаше нещо, което я накара да настръхне, нещо като... заплаха. Или не, не беше заплаха... Беше налудничаво. Точно това впечатление предизвика у нея: гласът му звучеше така, сякаш е свикнал да произнася заплахи, а сега с все сила се опитваше да не го прави. Нещо и подсказваше, че е по-добре да не приема тримата.

– Има... има болница наблизно, само през два блока отгук – колебливо каза тя. – Ако приятелят ви е толкова зле, може би там ще се погрижат по-добре за него. А и ще ви излезе по-евтино.

– Не е нужно. – Между показалеца и средния пръст на непознатия като с вълшебна пръчица се появи трета стотачка. – Знаем какво му е. Трябва само няколко часа да поспи, това е всичко.

Шарлоте втрепенено погледна парите, после притиснатите едно в друго тела, но накрая алчността и победи. Взе банкнотите, отвори вратата и отстъпи крачка назад. Непознатият се обърна, отиде при двамата и прехвърли ръката на неподвижната фигура през раменете си. Това, което каза за младежа, се оказа истина – не само изглеждаше болен, но беше и в безсъзнание. Даже и при лошото осветление Шарлоте забеляза, че лицето му е тебширенобяло.

– Сигурен ли сте, че приятелят ви няма нужда от лекар?

– Напълно сигурен. Няколко часа сън и ще се оправи. – Чужденецът поклати глава и я погледна в лицето, но вторият мъж сведе поглед. Явно не искаше да бъде разпознат. На Шарлоте обаче не и убягна колко е неспокоен. В далечината отново се чуха полицейските сирени. Тя се запита дали появата на тримата странници нямаше нещо общо с тях. Ако да, тогава изникваше проблем. Сви рамене и се отдръпна от входа, за да направи място, като в същото време посочи зад себе си.

– Първият етаж. Можете да си изберете стаята. Вратите са отворени.

Ако на чужденеца това му се стори необичайно – както си и беше, – той не даде израз на учудването си. Само кимна с глава и мина покрай нея така бързо, че придружителят му с мъка успя да го настигне и за

малко не изпусна третия човек. Шарлоте чак сега забеляза, че непознатият беше облечен в яке поне два номера по-малко за ръста му. А този, който беше в безсъзнание, изглеждаше така, сякаш излиза направо от гардероба на армията-спасителка. Тя имаше поглед за такива неща.

– Закуска няма – извика тя след тримата. – Но в стаята има кафемашина. В единадесет започва следващият ден. Ако дотогава още сте тук, трябва да доплатите.

– Всичко е наред, разбрано. Толкова дълго няма да останем.

Шарлоте ги изгледа, докато стигнаха стълбището и се скриха от погледа и. Беше съвсем объркана, страхуваше се, но дори не знаеше от какво. Не от тримата, макар че чужденецът в малкото си яке и със странния си говор беше доста тайнствен. Не беше това. Шарлоте имаше опит с тайнствени гости. Тези тримата бяха странни, но далеч не най-откачените типове, които са идвали в хотела и, а сигурно и не най-опасните. Но в тях все пак имаше нещо различно... Различно от всички други, които някога е приемала.

Затвори вратата, но остави малкото прозорче отворено и в светлината на падащата лунна светлина разгледа трите банкноти, които продължаваше да стиска в дясната си ръка. Триста – добра цена за една нощ, още повече, когато от нея оставаха само два-три часа. Всъщност бяха доста много дори за тройка хомосексуалисти, търсеци закътано гнезденце. Но Шарлоте вече не ги смяташе за такива. По-скоро се питаше дали някой, готов да плати толкова много, за да го пуснат да влезе и да не се налага да отговаря на глупави въпроси, не беше готов да плати и повече.

Може би, кой знае? А може и да е готов да извърши други неща, за да запази инкогнитото си. Бързо се отказа да последва тримата и да поиска още пари и прибра получените банкноти в джоба на престилката си. За толкова години беше разбрала, че гостите приемат известна доза алчност, дори я очакват, но не биваше да пресилва нещата. Беше доста нездравословно да преиграва.

Освен това дяволски добре можеше да използва парите. Трестите марки щяха да решат финансовите и проблеми за остатъка от седмицата и бяха много повече от онова, с което можеше да се похвали през повечето седмици. Затвори прозорчето и грижливо заключи вратата. Можеше да и е съвсем безразлично кои са тримата и какво правят горе. Трябваше да и е безразлично.

Но дълбоко в себе си знаеше, че не е така. И никога не е било. Само че друг път не е било толкова ясно като днес.

Поклати неволно глава, усмихна се кисело и се опита да прогони мисълта, както толкова често го беше правила. Не се получи. Вместо да отиде в клетката, в която в продължение на десет или дори на двадесет години беше затваряла такива като нея, мисълта стана още по-силна и после отведнъж сякаш някакво було падна от очите и. За първи път от – години? от едно десетилетие? от самото начало? – от дълго, дълго време видя нещата около себе си такива, каквито бяха в действителност: Хотелът и отдавна вече не беше никакъв хотел, а пропаднало свърталище, където гостите плащаха на час и което не излъчваше никакъв избледнял блясък, а беше направо жалко.

Шарлоте присви очи. Чувстваше се... чужда, и то по някакъв странен начин, който не можеше да опише с думи. Живееше в този дом от четиридесет години, но никога преди не го е виждала с такъв ясен поглед, както сега. Сякаш беше слепец, който изведнъж проглежда, но вече не може да се оправи в обстановката, която през целия си живот е смятала, че познава. Всичко беше западнало. Беше евтино и най-вече измамно.

Нещата не винаги са били такива, но не можеше точно да си спомни момента, когато този дом престана да бъде дом и се превърна в гроб на мечтите и и в затвор на съвестта и. Преди десет години? Или преди двадесет? Или още тогава, когато го пое, когато беше още почти дете, което на гроба на родителите си получи подарък, без да подозира какво ще причини с него на себе си и на душата си?

Шарлоте направи още една крачка, пак спря и се огледа наоколо с широко отворени очи, чиито израз щеше да изплаши и нея самата, ако можеше отнякъде да се види. Тук долу и в трите други помещения, които използваше за свое жилище, блестеше от чистота, но това не променяше усещането и че се задавя от мръсотия. Кога започна? Кога, за Бога, престана да се грижи за неща, които не я засягаха, и кога започна наистина да вярва във всичките лъжи, с които винаги е живяла?

Не знаеше и може би това бе най-лошото. Не можеше да каже кога беше предала сама себе си.

Завесата падна така изведнъж, както изведнъж се беше вдигнала и мислите и се сториха толкова странни и глупави, колкото преди я бе изплашил видът на дома и. Що за безсмислици!

Поклати отривисто глава, усмихна се нервно и още веднъж погледна натам, където беше изчезнала странната тройка. Какво и става? Започваше да губи ума си или тези тримата просто я свариха в неподходящ момент? По дяволите, не и пукаше какво правеха тримата горе! Не

я засягаше по никакъв начин, Всеки имаше право да живее живота си както намери за добре, да прави каквото иска. Ако тя не им дадеше стая, щяха да го правят на задната седалка на някоя кола или в парка. Това не променяше нищо. И не я засягаше.

Шарлоте изпъна рамене, обърна се и тръгна към кухнята. Там имаше насекоми, които най-сетне трябваше да унищожи.

2.

Противно на всякакви очаквания заспа още в колата. Може би се дължеше на закъснялото действие на някое от упойващите лекарства, с които беше натъпкан, а може би беше просто отбранителната реакция на тялото му, с която реагираше на стреса и страха, а може и така да беше устроен, че да изпада в безсъзнание като истерична девица. Все едно, когато Бренер се събуди, не можа нито да си спомни къде се намира, нито как е дошъл дотук. Отново лежеше на някакво легло, отново го болеше главата и отново се събуди с мъчителния спомен за странен кошмар. С това приликите с изминалите три дни свършваха.

Завивката над главата му не беше бяла, а имаше неопределен цвят и разбъркани шарки, прилични на воднисти петна. Явно някога е била поръбена с кант, който сега беше скъсан. Във въздуха се носеше лека неприятна миризма – смесица от студен цигарен дим, дълго несменяно спално бельо и различни миризми на храна. И леглото, върху което лежеше, беше твърдо. С гърба си болезнено усещаше пружините на матрака. На всичкото отгоре в стаята беше и студено.

Не беше сам. Вместо лекото жужене на електронните кучета сега чуваше гласове, които бяха много тихи и неразбираеми, но все пак бяха човешки гласове, които разговаряха. Сигурно подсъзнателно бе доловил някои от думите, защото разбра, че в разговора ставаше дума за него.

Обърна бавно глава, при което мръсният таван над главата му отстъпи място на също така мръсна стена с евтени тапети и поставена в безвкусна рамка картина, купена от универсалния магазин. От другата страна на стаята видя двамата мъже, които седяха до малка масичка и тихо, но оживено разговаряха. Думите им все още нямаша смисъл, но жестовете им го издаваха. Беше свидетел на разговор, който след малко вероятно щеше да прерасне в кавга.

Чак тогава му хрумна колко необичайно е наблюдението му. Не това, което виждаше, а че виждаше. Пред погледа му вече нямаше сива

пелена. Улови само още няколко размити петна, но те постепенно изчезваха и вероятно бяха само остатъци от умората, която още не можеше да преодолее. Виждаше! Почти стопроцентово. Движението му не остана незабелязано от двамата. Те прекъснаха разговора си и се обърнаха към него. Когато Бренер видя лицата им, чак тогава си спомни и имената, а после и всичко останало. Не защото много му се искаше да си спомни...

– А, буден сте – обади се Салид. – Това е добре.

Йоханес добави:

– Как се чувствате?

– Хм-м – изсумтя Бренер, което според него беше подходящ отговор и на двете реплики. Не беше много сигурен дали е добре да е буден и да се чувства добре. – Какво стана? Къде сме? – попита той.

– На сигурно място – отговори Салид. – Но се страхувам, че не за дълго.

Без да каже нищо, Йоханес стана, прекоси малката стаичка и отиде до една мивка до вратата. Бренер чу как си наля чаша пода. Само звукът беше достатъчен, за да почувства жажда. Вече разбра къде се намираха – евтино легло, най-обикновен гардероб, несменявани от години тапети и задължителната мивка до вратата. Познаваше достатъчно такива стаи. През последните години можеше да си позволи да избягва хотели от тази категория, но добре ги познаваше.

– Мислите ли, че е разумно решение? – попита, докато седна на ръба на леглото в очакване на обичайния световъртеж. Но той не се появи.

– Кое? – не разбра Салид.

– Това е хотел, нали? – Бренер направи широко движение с ръката около себе си и продължи, без да изчака отговора на Салид: – Сигурно тук ще ни потърсят най-напред. – В същото време обаче се запита защо, за Бога, изобщо го каза. Единственото нещо, което трябваше да го интересува, бе да ги намерят – все едно кои бяха те.

Йоханес се върна и с едната ръка му подаде чаша вода, а с другата две таблетки. Бренер с радост посегна към водата, но се поколеба за хапчетата.

– Какво е това?

Йоханес се усмихна.

– Аспирин. Честна дума. Помислих си, че сигурно имате нужда.

Тук беше прав. Откакто се събуди, го болеше главата, но до този момент просто не обръщаше внимание на болките. Думите на Йоханес действаха отведнъж – не само почувства кънтящите удари зад челото

си, но и си спомни, че през цялото време го бяха измъчвали. Посегна с треперещи пръсти към двете таблетки, сложи ги върху езика и отпи голяма глътка вода. Нямаха никакъв вкус, но затова пък водата беше отвратителна – много топла и с дъх на стари оловни тръби.

– Как сте сега? – попита Йоханес втори път, след като пое от Бренер чашата и я остави на пода до леглото му. – Как са очите ви?

В момента крещят, че искат да се затворят, помисли си той. Все още беше уморен, но и някак напрегнат, така че можеше отново да заспи, ако обстоятелствата и времето позволяваха, разбира се.

– Горедолу – отвърна. – Виждам почти ясно. А, като стана дума за зрение – защо сте с червена перука?

Йоханес объркано го изгледа и наистина посегна с ръка към главата си, но после се разсмя. Смехът му обаче прозвуча не непринудено, а почти като по задължение. Прав е, помисли си Бренер – моментът не е от най-подходящите за смешки.

– Виждам нормално – каза той след малко. – Лекарствата като че ли не действат.

Очакваше някакъв отговор, още повече че Йоханес беше задал въпрос, но нито проповедникът, нито Салид казаха нещо. Когато Бренер вдигна глава, забеляза, че двамата си размениха бърз поглед; доста особен поглед. И той никак не му хареса.

– Струва ми се, че поне единият от двама ви ми дължи обяснение – подхвана той.

Отново погледна първо към Салид, после към Йоханес, после отново Салид и пак откри в погледите им нещо общо, което не само го изненада, но го и обезпокои още повече. Той изобщо не беше наред. Дори напротив, чувстваше се, меко казано, отвратително. Почти всички части на тялото го боляха, а върху съзнанието му като че ли имаше все още някакво тънко безцветно було, което му пречеше да следи повече от две мисли едновременно. Но не беше чак толкова замаян, че да не забележи, че между двамата става нещо. Трябваше да е спял, за да не го забележи.

– Страхувам се, че в момента... – започна Йоханес, но Салид го прекъсна.

– Имаме достатъчно време. Може би за последен път достатъчно.

Йоханес сбърчи чело, но не каза нищо. Дръпна се няколко крачки назад и скръсти ръце на гърдите си, което въпреки високия му ръст и набитата фигура го направи да прилича по-скоро на сърдито дете. За първи път Бренер забеляза колко млад всъщност е проповедникът, може би поради простата причина, че за първи път наистина го виждаше, а не

се мъчеше да го различи като сянка. Поправи досегашната си преценка за годините му – Йоханес не беше по-възрастен от тридесет.

– Наред ли сте? – неочаквано попита Салид. Бренер го изгледа неразбиращо, но Салид повтори въпроса си. – Важно е, затова ви питам. С една дума, разбирате какво говоря, нали? Не сте упоен... или нещо такова?

– Разбирам, че явно съм попаднал на едно място с двама луди – ядосано отвърна Бренер. – И разбирам, че твърде вероятно съм отвлечен и че сигурно ме търсят доста полицаи. Но не разбирам защо ме отвлякохте. Нужно ли е?

Агресивният тон изненада и него самия, дори малко го изплаши, защото мигновено си спомни с кого разговаря. Но реакцията на Салид бе съвсем различна от тази, която очакваше. Нито се разгневи, нито се засмя, а само го измери с продължителен, преценяващ поглед. После направи нещо, което Бренер не разбра: бръкна в джоба си, извади пистолета и го остави на масичката пред себе си.

– Какво значи това? – попита Бренер. Сърцето му силно заби.

– Искам да разберете, че постъпвам съвсем честно с вас – отвърна Салид. – На отец Йоханес направих същото предложение, питайте го, ако искате.

– Какво предложение – с недоверие попита Бренер.

– Можете да си тръгнете – каза Салид и изчака малко, преди да продължи: – Говоря съвсем сериозно. Можете да станете и да си тръгнете, ако искате. Няма да ви попреча. Искам само да ме изслушате. И ако след това, което имам да ви разкажа, все още искате да се махнете, сте свободен. Вземете оръжието, ако не ми вярвате.

Бренер дори не помръдна. От една страна, предложението беше не само театрално и напълно излишно – не поиска ли той преди малко да разбере какво става тук? – а, от друга, нямаше кой знае какво голямо значение кой от двамата държи оръжието. Ако Салид пожелаеше да му попречи да излезе от стаята, можеше да го направи винаги – със или без оръжие. Не отговори и Салид явно изтълкува мълчанието му като съгласие – или пък просто беше разгадал мислите му, защото посегна към пистолета и отново го пусна в джоба си. Докато вършеше това, попита сякаш между другото:

– Вярвате ли във вашия Бог?

Колкото и да беше стъписан от въпроса, все пак не му убягна необичайната формулировка. Не пожела да задава въпроси, но беше сигурен, че не се дължеше на това, че Салид не се изразява на родния си

език.

– Моля?

– Отговорете на въпроса ми! – настоя Салид. – Честно.

Ето, това беше проблемът. Защото Бренер всъщност не можеше.

– Не – каза той. После сви рамене, погледна безпомощно Йоханес, който се направи, че не го забелязва, и допълни: – Може би. Наистина не знам. Какво, по дяволите, означава това?! Какво значение има дали съм вярващ или не?

– Не сте се замислял сериозно над въпроса, нали? – предположи Салид.

– И какво, ако е така? Какво значение има?

– Има, и то голямо – прекъсна го Салид. – Най-голямото, което можете да си представите. Или може би никакво, не знам... Просто ще улесни нещата, струва ми се. Поне за мен.

Бренер почувства, че разговорът започваше да става не само страшен, а и сюрреалистичен. Не можеше да определи какво всъщност беше очаквал. Може би в крайна сметка нищо, защото след появата на Салид в болничната му стая нещата така драстично се бяха променили, че почти не му беше останало време да мисли. Нямахше много информация за Салид, но знаеше, че твърде вероятно е виновен за смъртта на доста невинни хора, че е един от най-търсените терористи на света и че е побъркан. Не беше очаквал обаче да се сблъска с религиозен фанатик. Не и при този човек. Салид болезнено се усмихна.

– Разбирам, смятате ме за луд. Но се страхувам, че нещата не са така прости. Само преди няколко дни... – Той за миг изгуби нишката на мисълта си, погледът му безпомощно се залута насам-натам, сякаш беше странно животно, което се бои от дневната светлина и отчаяно търси скривалище.

Нещо странно се случи. Каквото и да изпитваше Бренер към този човек – отвращение, омраза, страх, погнуса, – чувството, което го завладя в момента, бе съжаление. Независимо дали беше убиец или не, мъжът пред него изпитваше адски мъки.

– Какво искате да кажете? – подкани го той.

– Ако знаех... – промърмори Салид. – Изведнъж всичко стана толкова... различно. Преди няколко дни сякаш да ви отговоря на въпроса, но сега...

– Тоест, искате да кажете, че не знаете защо сте ме отвлякъл, така ли? – попита Бренер, замълча за миг и добави, сочейки с глава към Йоханес: – Ами него? Бренер не беше сигурен, че Салид наистина е

отвякъл Йоханес.

– Дали знам? – Салид отново се усмихна със странната си болезнена усмивка. Приличаше на усмивката на безумец. – Какво значи да знам? Повечето хора смесват значението на думите „знам“ и „вярвам“, не мислите ли? – Той посочи първо Йоханес, после себе си. – Вижте мен и него. Само преди няколко дни щях да смятам този човек за свой смъртен враг, олицетворение на всичко, което мразя и което ме отвращава – християнин.

– И двамата се молим на един и същ Бог – каза Йоханес.

– За тези думи тогава щях да ви убия – добави Салид.

– Непрекъснато говорите за убиване – обади се Йоханес, старейки се гласът му да прозвучи спокойно, но не успя.

– Това е всичко, което мога – тихо отвърна Салид. – Причината, поради която сме тук.

Бренер леко потръпна и забеляза с крайчеца на очите си, че и Йоханес за малко не загуби самообладанието си. За каквото и да бяха говорили, не си бяха казали всичко. Явно сега настъпваше най-неприятната част. Ръцете му се изпотиха.

Изминаха няколко секунди, после Салид още веднъж рязко се промени, този път в обратна посока. Бренер видя как отново овладя емоциите си. Ужасяващата сила, която за малко се бе скрила от погледа му, сега се върна, тялото му също видимо се изпъгна. Той стъписано погледна първо Йоханес, после него, сякаш чак сега разбра как въздействат думите му върху двамата.

– О, не, заблуждавате се – каза той. – Не съм тук, за да убия вас. Напротив.

Намести се по-удобно на стола и бръкна в джоба на якето си – според Бренер, за да извади пистолета и най-сетне да приключи с целия фарс. Вместо това извади пакет цигари и драсна клечка кибрит. Ръцете му все още леко трепереха.

Бренер и Йоханес си размениха бързи погледи. Може би Бренер се беше заблудил, що се отнася до отношението на духовника към Салид. В погледа му не видя и следа от разбиране – само объркване и дълбоко стаен страх, който явно имаше съвсем друга причина от тази, която Бренер предполагаше.

– Защо просто не ни разкажете защо сме тук? – попита Йоханес.

Салид издуха облак дим през носа, размаха длан пред лицето си, за да го разсее, и каза:

– Защото ми е нужна помощта ви.

Единствената причина, поради която това признание не изненада Бренер, беше тази, че вече нищо от действията на Салид не можеше да го изненада. Поне така се опитваше да си втълпи.

– За какво?

– За единственото, което мога да правя. Трябва да убия някого.

– И за това сме ви нужни ние? – Бренер отвори широко очи от учудване. – И как ви дойде наум, че ще можем да го направим? Или пък изобщо искаме?

– Свързано е с манастира – каза Салид. – С това, което открих там. Ще ви обясня, но първо искам да ми отговорите на няколко въпроса. Какво правехте вие там? Как се озовахте на мястото с онова момиче?

– Откъде знаете за момичето? – остро попита Бренер. Не знаеше защо, но му беше неприятно, че Салид спомена Астрид. Докосна спомен, който му се щеше да забрави.

– Знам – отвърна кратко Салид. – Откъде, няма значение. Как попаднахте там?

– Щом сте толкова добре информиран, трябва да знаете – враждебно отвърна Бренер. – Няма никаква причина. Стана съвсем случайно.

– Много отдавна престанах да вярвам в случайности.

– Наистина беше така – опита се да се защити Бренер. – Дори не подозирахме, че мястото съществува. Закъсах наблизно с колата и тръгнахме, за да търсим телефон. Това е.

– А вие? – Салид рязко се обърна към Йоханес, който съвсем инстинктивно се изпъна, сякаш отбранявайки се. Нещо в разговора се промени, толкова бързо, че нито той, нито Йоханес имаха време да реагират на промяната. Обяснението на Салид внезапно се превърна в разпит, на който те отговаряха, вместо да получат отговор.

– Аз пък още по-малко знам – отвърна Йоханес. – Научих за съществуването на това място от новините.

– Вярвам ви. Но не вярвам, че знаете по-малко от Бренер. Онзи мъж, с когото говорехте...

– Александър ли? Когато убихте?

Салид остро го изгледа. Замълча за кратко, после продължи с непромениен глас:

– ...кой беше той? Беше от манастира, нали?

– Не. Никой от хората там не е оживял.

– Разкажете ми за този Александър. Кой е? Какъв беше?

Йоханес не отговори, но изражението на лицето му се промени и Бренер разбра, че не само той има неприятни спомени.

– Ще ви улесня – предложи Салид. – Ще ни кажа какво знам, а вие ще ми отговаряте с „да“ или „не“. Става ли?

Дръпна за последен път от цигарата си, огледа се за пепелник, не видя никъде и без много да се замисля, изгаси фаса върху масичката. Ако се съдеше по изгорените петна отгоре и, не беше първият, който го прави.

– Предполагам, че във вашата църква има нещо като... таен съвет. Разбира се, не се нарича така, но всъщност е такъв. Малка група беловласи старци, които пазят страшна тайна и разполагат с невероятна власт. Прав ли съм?

– Откъде знаете? – стъписано го изгледа Йоханес.

Салид се засмя.

– Знам, защото подобни съвети има във всяка религия. При нас също. Знае се за съществуването им, говори се с недомлъвки и човек се пази да не се доближава много-много до тях, но по принцип ги приемате доста сериозно. Колко такива организации има във вашата християнска църква? Двадесет? Петдесет?

– Вероятно повече – призна Йоханес. – Но хората на Александър...

– ...са други – прекъсна го Салид. – Има нещо, което ги отличава от всички останали. По-незабележими са. Не приличат на другите, които всъщност раздуват тайната си, за да накарат цял свят да разбере, че имат тайна. И съществуват от много отдавна. От векове.

– Откъде знаете това? – още веднъж попита Йоханес.

Бренер забеляза как кръвта постепенно започва да се отдръпва от лицето му. Не разбираше уплахата му. Това, което разказваше Салид, дори не беше сензация.

– Знам, защото познавам тайната им. И мисля, че и вие я познавате. И двамата. Йоханес упорито мълчеше, но Бренер не се сдържа и каза убедено:

– Нямам и най-малка представа за какво изобщо говорите. Какво значи цялата тази глупост? Наистина ли ни отвлякохте, за да ни разказвате небивалици за разни тайни съвети?

– Говоря за манастира, Бренер – съвсем сериозно отвърна Салид. – И за това, което беше затворено вътре. Много, много дълго време.

– Затворено? – Бренер се опита да се засмее, но не му се удаде. – Там нямаше нищо затворено.

– Беше затворено, а сега е на свобода – спокойно продължи Салид. – Видях го. – Той не отделяше поглед от Йоханес.

Бренер проследи погледа му и когато видя очите на проповедника,

отново го побиха ледени тръпки.

Духовникът не изглеждаше нито изненадан, нито объркан или невярващ. Всичко, което прочете в погледа му, бе такъв дълбок ужас, че думите не му стигаха да го опише. Трябваше да се напругне, за да отдели поглед от него. Когато се обърна към Салид, усети, че тялото му отново започва да трепери.

– За какво... говорите? – попита със заекване той.

– Млъкнете! – дрезгаво изграчи Йоханес. – Не продължавайте! Това... това е богохулство!

Салид спокойно го гледаше и върху лицето му се появи ново изражение. Беше страх, дълбок, както и този, който прочете в очите на Йоханес, но имаше и още нещо: решителност и сила, които изплашиха Бренер повече от ужаса на Йоханес.

– Държаха там нещо затворено, Бренер – тихо продължи Салид. – Аз го видях. Стоях срещу него. – Той отново бръкна в джоба си и отново извади пистолета. Бренер обаче инстинктивно усети, че в жеста няма заплаха. В този момент оръжието за него беше единствено предмет, за който можеше да се хване, единственото познато нещо, което му бе останало на този свят. – И съм тук, за да го убия. Ние сме тук, за да го убием. Вие, той и аз.

– Какво? – не повярва на ушите си Бренер. – За какво... говорите?

– Не! – пискливо проговори Йоханес. – Престанете! Не говорете повече! Забранявам!

– То има много имена – продължи Салид с тих глас и с такава сериозност, която отнемаше на Бренер всякаква възможност за съмнение. – Но мисля, че най-познатото е това, с което и вие го наричате – Сатана.

3.

Паякът продължаваше да стои на същото място, където Шарлоте го видя, преди да се позвъни на вратата, но сега и се стори като че ли по-малък и не чак толкова отблъскващ. Това, разбира се, беше пълно безумие – насекомото нито беше се смалило, нито беше станало по-привлекателно, но впечатлението беше толкова силно, че Шарлоте стъписано спря на вратата и впери поглед в дребната животинка.

В следващия миг я завладя гняв. Мигът на странна яснота бе отминал, но тя много добре си го спомняше, а на някакво много дълбоко ниво на подсъзнанието, недостъпно за мислите и, разбираше, че

тайнственото преживяване по някакъв начин е свързано с нечаканите нощни гости. Това я караше да се чувства нападната по нечестен, коварен начин.

– Проклетник такъв! – промърмори тя, без да е много сигурна кого има предвид с тези думи. Вероятно не големия колкото нокът акар, спотаил се два метра над главата и върху пердето, който я гледаше с лъскавите си очички.

Решително посегна към стълбата, облеганата на рамката на вратата, отвори я и с отсечени крачки я отнесе до прозореца, без нито за секунда да изпуска от поглед вредителя. Изведнъж целият и гняв се съсредоточи върху миниатюрното създание. Не защото то беше грозно и мръсно – то беше такова, но коя, по дяволите, беше тя, че да го съди за това?, а защото беше нашественик, срещу който трябваше да се отбранява.

С пъшкане изкачи трите стъпала на стълбата, закрепи се върху металната площадка и протегна ръка към паяка. Не обърна внимание на погнусата, която изпита при мисълта, че ще трябва да пипне насекомото с гола ръка и да го смачка. Обикновено винаги вземаше книжна салфетка или друго подходящо парче, но сега нямаше време да търси. Отведнъж стана ужасно важно да унищожи паяка. Колкото се може по-бързо.

Отвън изви полицейска сирена, толкова близо и изненадващо, че вместо към паяка Шарлоте посегна към щорите, за да се задържи. В продължение на една-единствена, страшно дълга секунда отчаяно балансира върху стълбата и в продължение на друга секунда беше напълно убедена, че ще изгуби борбата и ще падне от половин метър на пода, смешно разстояние, но напълно достатъчно костите и да се изпочупят като стъкло. Но не падна. Платното изпука под тежестта, но издържа и в следващия момент тя облекчено въздъхна.

Воят на сирената се усили и през пролуката, отворила се в пердето, тя различи примигването на синята светлина. Наведе се от любопитство напред, за да погледне какво става на улицата. Колата летеше с бясна скорост насам, после отведнъж изсвистяха спирачки. За момент изглеждаше сякаш щеше да спре точно пред къщата, но шофьорът рязко даде газ, гумите се превъртяха и колата продължи нататък. Недалеч се чува още сирени.

Шарлоте продължи да гледа още известно време към улицата и точно когато искаше отново да дръпне пердето, забеляза движение по тротоара.

Не беше полицейска кола, а човешка сянка, която в бледата лунна светлина приличаше на призрак и бавно се приближаваше към къщата.

Друг нощен гост? След станалото Шарлоте не би се изненадала. В началото фигурата сякаш се движеше право към нея. Даже още по-лошо: за миг изпита чувството, че втрещено я гледа. Усещането беше толкова неприятно и толкова силно, че и се стори, че усеща погледа на непознатия като допир на ръка. После сянката отведнъж изчезна – така изненадващо, както се беше появила.

Шарлоте дръпна пердето. Обзеха я странни мисли. Отвън се беше случило нещо, ясно беше като бял ден, и то в никакъв случай не беше автомобилна катастрофа. Не биваше да пуска онези тримата! Щеше да си изпати, ако наистина имаха нещо общо с неразборията навън. Горедолу от половин човешки живот насам Шарлоте живееше в своего рода военно примирие със служителите на реда. Те търпяха хотела и със стаи на час, а тя гледаше да не приема наркопласъори или други съмнителни птици. Много добре обаче знаеше колко нетрайни са подобни неписани уговорки. Ако нощните и посетители не са хомосексуалисти, а наистина са забъркани в нещо, най-добре беше да се обади в полицията, преди полицаите сами да позвънят на вратата и да започнат да преобръщат хотела и.

Не беше лесно да вземе решение. Щеше да е най-трудното решение, което се налагаше да вземе през последните десетина години. Май ще е по-добре да слезе от стълбата и да набере номера на полицията, макар и напразно. Какво толкова можеше да стане? В най-лошия случай някой изнервен полицай щеше да и обясни, че е станала катастрофа и че е най-добре да се грижи за гостите на хотела си. Ако не беше така, ако, без да знае, е пустила трима издирвани убийци, тогава щеше да е по-добре да извика полицията. Логично погледнато, решението беше ясно.

Въпреки това се поколеба. Да слезе от стълбата и да позвъни, би означавало да наруши желязното си правило, а от това като че ли се страхуваше повече, отколкото от чужденеца и другите двама.

Разбира се, щеше да го направи. Но след като се справи с паяка. Не искаше да си представи, че в хотела ще нахлуе цял отряд полицаи и ще видят насекомите, нападнали дома и! Можеха да приказват каквото си щат зад гърба и, но хотелът и беше чист и ще остане такъв, без значение има ли в него убийци или не! В крайна сметка няколко минути нямат никакво значение. Тя решително се изправи и отново протегна ръка към паяка.

Животинката внимателно следеше всяко нейно движение. Вече беше достатъчно близо, за да види очите и, микроскопични фини кристалчета, обвити в черна кожа. Паякът не помръдваше. Ако изобщо

разбираше, че нещо се приближава към него, това разбиране не беше достатъчно, за да събуди рефлекс за бягство.

В следващия момент Шарлоте осъзна, че паякът не искаше да бяга.

Сякаш докосна нещо невидимо и много студено. Пръстите и спряха на десет сантиметра от животното, но усети студа. Почувства как студенината бавно запълзя нагоре по ръката и, разпростря се до подмишницата, след това достигна рамото. Какво и става? Какво, за Бога, ставаше с нея?

Шарлоте забеляза, че паякът не е така неподвижен, както и се беше сторило до този момент. Движеше се – от време на време вдигаше по някой крак, протягаше го и отново го прибираще като човек, който твърде дълго е прекарал неподвижен и размърдва крайниците си, за да не се вдървят.

Но това е лудост! Затвори за миг очи, сви длан в юмрук и отново рязко я отвори. Докато извършваше движението, се опитваше да си втълпи, че така и се е сторило. Когато вдигне клепащи и погледне, паякът ще е изчезнал, подплашен от резките и движения. Не може да е друго!

Но когато наистина погледна, насекомото беше на мястото си. И този път нямаше никакво съмнение: Насекомото втрещено я гледаше. Погледът на миниатюрните очички беше насочен право в очите на Шарлоте и това далеч не беше най-лошото. По-лошо беше онова, което Шарлоте прочете в тези микроскопични кристалчета – разбиране, осъзнаване. Разбиране за нещата, различно от това при Шарлоте и при останалите хора. Тази незабележима твар бе всичко друго, но не и безсъзнателно животно. Тя живееше, мислеше. И в този момент определено размишляваше за нея.

Осъзнаването на този факт бавно проникваше в съзнанието на Шарлоте като смолиста отрова, която мъчително си проправя път през суха гъба, преди да се усети действието и. И когато това стана, ударът действа мълниеносно.

Шарлоте изкрещя и така рязко дръпна ръката си, че изгуби равновесие. Този път нямаше балансиране върху стълбата, нямаше размахване на ръце и нищо, за което да се хване. Падна така тежко, сякаш падаше не от петдесет сантиметра, а от пет метра височина.

Ударът беше смазващ. Чу как бедрената и кост изпращя и всичко, което досега беше слушала за произшествия като това, се оказа погрешно: нито изпадна в безсъзнание, нито изпита болка.

Веднага разбра, че паякът горе беше дошъл да и отмъсти за всичко,

което през изминалите години беше сторила на братята и сестрите му и че с падането историята не свършваше. Що се отнасяше до болката, през живота си Шарлоте не беше преживявала тежки наранявания и не беше изпитвала силни болки, така че нямаше с какво да я сравни. Но не вярваше, че може да има нещо по-лошо. Щеше да изкрещи, но въздухът излезе от дробовете и, а и освен бедрената кост сигурно имаше и още нещо счупено, защото не можеше да си поеме дъх. Успя да вдиша, но толкова малко, колкото да оживее и да не загуби съзнание, но не и достигаше въздух, за да изкрещи или да издаде какъвто и да е друг звук. С мъка отвори очи. Дори това малко усилие и струваше много сила, а болката в крака стана още по-непоносима, сякаш заповедта да вдигне клепащи породила импулс в цялата нервна система, който завърши с експлозия точно под хълбока и. От новата вълна на болката изгуби контрол над пикочния си мехур и лепкавата кръв върху крака се смеси с друга топлина, изтекла от тялото и. Шарлоте лекичко заскимтя – не от болка, а от чувство много по-лошо от физическото усещане: срам, унижение и погнуса от самата себе си.

Лежа така известно време, свита на кълбо, с кръстосани крайници, сред локва кръв и урина, която ставаше все по-голяма, и тихичко скимтеше. Вонята беше много силна, а тя я усещаше още по-интензивно. Молеше се да загуби съзнание и да остане така достатъчно време, докато си почине, за да може да събере сили и да отиде до шкафа, да вземе четката за бърсане и да почисти, преди да дойде линейката. Или достатъчно дълго, за да умре. Не искаше да я намерят в това състояние. Не така безпомощна и така мръсна. Вината в крайна сметка не беше нейна, стана злополука. Всеки би я уверил, че няма никаква причина да се срамува. Само че тези уверения нямаше да са истински. В каквото и да я упрекваша, през целия си живот се беше борила с насекоми, всякакви вредители и мръсотия и не искаше да я намерят в такова окаяно положение. По-добре да е мъртва.

Молитвите и не бяха чути. Остана в съзнание, но силите не се върнаха в тялото и и болките не намаляха. А когато най-сетне отвори очи, видя паяка.

Беше на пода, на десет сантиметра от лицето и и втренчено я гледаше. В очите му продължаваше да блести онова разбиране, което надхвърляше границите на обикновения животински разсъдък и което плашеше Шарлоте много повече, отколкото мисълта за счупения крак или позора да я открият в това състояние. Имаше нещо като триумф в тези миниатюрни очички; не, не триумф, а удовлетворение от добре

свършената уморителна работа. Животното беше дошло, за да я убие и бе изпълнило задачата си.

– Изчезвай! – каза тя. От устата и обаче не излязоха думи в истинския смисъл, а неясно скимтене, но тя много отчетливо изрече думата наум. Получи и отговор.

Защо го правиш? – попита я.

Очите на Шарлоте изскочиха от орбитите от ужас, а сърцето и така силно заби, че усети как кръвта нахлува в мозъка и. Зави и се леко свят. Кракът започна още по-болезнено да тупти, но тази болка като че ли отстъпи назад. Не беше отслабнала, но изведнъж сякаш стана някак второстепенна. Паякът и проговори! Невъзможно е, разбираше го дори в сегашното си състояние; беше невъзможно и побъркано, но наистина чу думите. Също толкова побъркано беше да отговори, но го стори.

– Какво искаш от мен? – заекна тя. – Върви си! Остави ме и се махай!

Паякът направи точно обратното – приближи се още повече, но остана на разстояние, където не можеше да го достигне с ръка. Реакциите и така или иначе бяха толкова бавни, че и да беше дошъл по-близо, нямаше да го улови даже и да се движеше. А тя не можеше. От болката беше като парализирана, не усещаше ръцете и краката си.

Защо ни причиняваш това? – попита още веднъж насекомото. Толкова години... Изби толкова много. Но всъщност нямаше предвид нас.

– Не! – проплака Шарлоте. – Махай се! Махай се! Моля те! Едва сега забеляза, че не насекомото и говори. Малките му крайници и пипала непрестанно се движеха, следвайки неразбираем за нея модел, но гласът не идваше оттам. Не животното говореше с нея.

Имаше нещо в стаята. Нещо чуждо, непознато. Някаква истинност, дошла с тримата посетители и настанила се неканена в дома и. Усети присъствието и преди в коридора, усещаше го и сега. Думите само се пренасяха върху осмокракото животно така, както можеха да идват и от крака на масата, от пода или от въздуха. А може би идваха от самата нея. Въпреки това паякът продължи да и говори, а Шарлоте му отговаряше.

Унищожихи хиляди от нас. Но не нас искаше да убиеш. Бориш се с нас, защото нямаш смелост да се бориш срещу себе си.

– Не-е, не е вярно! – простена Шарлоте. – Не е вярно! Къщата ми е чиста!

Спомняш ли си деня, когато дойде онази млада двойка? Ти имаше проблеми. Банката те притискаше, а хотелът отдавна вече не носеше

достатъчно, за да живееш от него. Беше те страх, че ще трябва да го продадеш.

– Стига! – изпъшка Шарлоте. Спомняше си много добре. Изобщо не беше нужно да и припомнят. Никога не го беше забравяла.

Само си беше внушавала, че е забравила момента, в който всичко започна.

Тогава не беше като днес. Още не можеше да идва кой – с когото си поиска и да прави, каквото иска. Ти носеше отговорност. Задачата ти беше да пазиш къщата чиста. Двамата бяха много млади.

На нея и трябваха парите, всеки пфениг и беше нужен. Двамата бяха много млади. Твърде млади. Той може би на двадесет, а тя най-много на шестнайсет и нечистата съвест и притеснението бяха изписани върху лицата им. Не биваше да ги пуска. Бяха деца, на които мястото им не беше тук. Но парите и трябваха. И в този момент започна всичко. Дреболия, малка дреболия. Но и стъпка в погрешната посока. А тя беше последвана от други, и от други.

Паякът отново направи няколко незабележими подскока към нея. Когато Шарлоте отмести погледа си от него, видя второ насекомо, по-различно и малко по-голямо, с друг цвят, което бавно навлизаше в ползрението и. Не можеше да помръдне главата си, но беше сигурна, че не са само тези двата паяка. С ъгълчетата на очите си долавяше движение, а нещо докосна здравия и крак.

Тогава ти сама се предаде, продължи паякът. Извърши грях. Към всичко, в което вярваше. Убиваш, нас, но имаш предвид себе си.

– Не е вярно! – простена Шарлоте. Продължаваше да и се струва абсурдно, че лежи на пода в дома си и разговаря с паяк не по голям от нокът. В същото време обаче много добре разбираше, че разговаря със себе си, с онази част, която през последните двадесет години беше държала затворена в най-дълбоката тъмница на душата си. Беше си повярвала, че е изхвърлила ключа от тази тъмница, но вратата сама се беше отворила.

– Не е вярно! – повтори тя. – Просто се грижа за чистотата, това е. Не мога да понасям насекоми и мръсотия. Всичко останало не ме засяга.

Зад двата паяка се появи трето насекомо. Не беше по-голямо, но изглеждаше съвсем различно: с много крака, с пипала и с цвят на потъмнял бакър. Хлеббарка.

Лъжеш, обади се отново паякът. Засяга те. Знаеш какво вършат в стаите. Представяш си го във всяка секунда, във всеки миг. Знаеш какво правят хомосексуалистите, перверзните, изневеряващите. Знаеш го и

страдаш от това. Много, много те засяга. Защото не го понасяш. Мръсотията и мръсната пяна, насекомите, срещу които се бориш – от това живееш.

Към първата хлебарка се присъедини втора, после трета, после изведнъж станаха толкова много, че Шарлоте не можеше да ги преброи. Насекомите се приближаваха, строени във войнишка колона, и най-сетне спряха; армия малки бронирани чудовища, които заеха позиция пред нея в очакване на сигнала за атака.

Уби хиляди от нас, но не постигна чистотата, която искаше. Унищожи живот, за да бетонираш лъжа. Но даже и в това не успя.

Казваше истината. Ако в живота и имаше неща, в които някога бе вярвала, то това бяха стойности като чест, благоприличие, нрави и морал. Стойности, които днес като че ли не са съвсем на мода, и може би с право, но за нея бяха важни. Наистина не я засягаше какво правят другите, кой с кого, кога и как, но много я засягаше, когато го правеха под нейния покрив. Беше превърнала дома си в нещо, което я отвращаваше най-много на света. И не само беше го допуснала да се случи, но и бе печелила от него.

Навсякъде около нея вече се чуваха шумолящи звуци като от пуканки, падащи на пода в съседната стая. Лекото докосване по крака и вече не беше единственото. Усещаше как неизброими крачета пълзят по тялото и, пипала опипват кожата и гладкият хитин се трие в роклята и. Сякаш цялата стая беше оживяла. Всички бяха дошли. Странно, но не изпита ужас, когато осъзна какво става. Може би, защото някъде дълбоко в себе си знаеше, че ставащото е недействително. Паяците, хлебарките, дървениците, бръмбарите и бълхите не бяха истински. Трябва да се събуди от този кошмар! Не бива да се остави да я победят! Всеки трябва сам за себе си да решава какво прави и никой няма правото да се намесва в това решение. Ако битката и срещу мръсотията и насекомите е била единствено битка със самата себе си, това си е нейна работа. И тя щеше да продължи да води тази битка, още утре, веднага, щом се изправи на крака. Но първо трябва да излезе оттук.

– Съжалявам... съжалявам наистина – излъга тя. – Ще изкупя греха си.

О, да, отвърна паякът с въздишка, в която имаше и дълбока тъга, и някаква твърдост. Ще го направиш.

Насекомото подскочи и се приземи върху лицето на Шарлоте, а малко след него същото направиха и останалите. Твърде късно Шарлоте осъзна, че се е заблудила. Ставащото не беше халюцинация. Тварите

бяха истински и бяха дошли да и потърсят сметка за онова, което им бе сторила. Пълзяха в косата и, в ушите, в устата и в носа, подскачаха върху кожата, минаваха през дрехите, хапейки, щипейки, драскайки. Някои от ухапванията бяха наистина болезнени, но повечето не можеха сериозно да я наранят. Усещаше сякаш триене на фина шкурка по кожата си, което в първия момент не беше неприятно, нито пък болезнено.

Но само в първия момент. Двадесет години бяха дълго време. Беше унищожила много невинни живота, а сега те се бяха върнали. Всички, без изключение.

4.

– Това е смешно – каза Йоханес. Каза го не особено убедено и не много силно, но затова пък с безпокойство. Погледът му като че ли беше насочен към лицето на Салид, но всъщност не беше така. В действителност втренчено гледаше в една точка на пет сантиметра пред очите му.

Бренер не изпитваше нищо особено. Думите на Салид бяха твърде странни. Смешни. Напълно откачени. Но нито го изненадаха, нито учудиха или развеселиха. Чувстваше се като зрител на филм, който наблюдава действието на екрана, седнал удобно в креслото си, без да участва в него; всъщност, без дори да е особено заинтригуван от това действие. Поглеждаше ту Салид, ту Йоханес и за първи път, откакто бяха заедно, забеляза колко неестествено е изражението на лицата им. И двамата явно с всички сили се бореха да запазят самообладание, но като че ли изгледите да спечелят тази битка не бяха особено големи.

Отвън, някъде отдалеч, се чу полицейска сирена. Звукът сякаш разруши недействителността, която като невидима мъгла беше обвила стаята. Макар че преди малко Салид каза, че в хотела са на сигурно място, звукът го стресна. Той стана и бързо се приближи прозореца. Лекичко повдигна с два пръста пердето и погледна към улицата. Воят на сирената се приближаваше и звукът също се променяше; колата намаляваше скоростта си. Върху лицето на Салид се появи потрепваща ивица синя светлина и го раздели на две неравни половини, едната, от които остана в тъмнината, а другата ту попадеше в светлината, ту отново се скриваше. Лицето му обаче остана напълно неподвижно. Израженията, които Бренер смяташе, че вижда, бяха само игра на светлини и сенки. Салид изглеждаше напрегнат и много съсредоточен. Въпреки изнервящия звук

и танцуващата синя светлина явно се чувстваше напълно сигурен. На какво ли разчита, запита се Бренер.

Звукът постепенно заглъхна, после изчезна и синята светлина върху лицето на Салид. Той не помръдна и продължи да се взира навън. Лицето му не потрепваше. Може би вече не е в състояние да показва чувствата си, помисли си Бренер. Едва познаваше този човек, но ако съдеше по чутото за него, сигурно е прекарал последните десет години от живота си като подгонено животно – непрекъснато в бягство, непрекъснато под напрежение, готов във всеки момент да нанесе удар или да бяга. Вероятно вече не можеше да живее другояче. Бренер се запита дали Салид изобщо знае какво означава думата сигурност, тоест да не се страхуваш. Реши, че едва ли я знае.

– Също ли го намирате смешно? – попита Салид след малко, без да отделя поглед от улицата, така че на Бренер му трябваша няколко секунди, за да разбере за кого се отнася въпросът му.

Искаше да отговори, но не можеше. Директният въпрос му даде да разбере, че досега само беше залъгвал себе си, че мисли върху това, което каза той. Убедителното „Естествено!“, което би било единственият отговор, не искаше да излезе от устата му. Беше се заблуждавал, че не изпитва нищо при думите на Салид. Беше нещо чуждо и плашещо, определено от естествените защитни механизми на съзнанието му за празнота само за да не се занимава с проблема.

Салид се дръпна от прозореца и го погледна право в очите. Не повтори въпроса си, но погледът му беше много по-настоятелен от всичко, което можеше да каже. Бренер не издържа на този поглед, отмести глава и притеснено потри ръце, за да спечели време.

– Не вярвам на подобни неща – изрече най-сетне.

Салид въпросително наклони глава на една страна.

– В дявола – неохотно призна Бренер. Погледът на Салид стана още по-твърд и Бренер, сякаш против волята си, допълни: – Или в Бога. Оказа се неочаквано трудно да направи това признание. Никога не беше се причислявал към онези отявлени противници на християните, които изразяваха позицията си и я защитаваха при всяка появила се възможност, както правеха и тези, които поддържаха християнството. Някога беше мислил по въпроса дали във Вселената има някаква висша справедливост и бе стигнал до извода, че няма и че съдбата не само че не е произволна, а дори не съществува – имаше само поддръждане на случайности и естествено-научни процеси, които нямаха нищо общо с някаква Божия справедливост или пък още повече с направляваща воля. Запази това

мнение за себе си, но никога не му е било трудно да го изрази или пък да го каже на глас. Сега беше точно така и той дори знаеше защо. Дължеше се на присъствието на духовника. За кратък момент намрази Салид за това, че в присъствието на Йоханес го принуждава да говори за отношението си към Бога и Съдбата.

– Не за това ви попитах – каза Салид.

– Това е отговорът ми. – Бренер сам долови сърдития тон в гласа си. – Трудно е да повярваш в Дявола, ако не вярваш в Бога, нали?

При тези думи бегло погледна към Йоханес, сякаш очакваше някаква подкрепа, но това, което видя в очите на младия йезуит, беше скрит ужас от чутото. Колко ли пъти е чувал отецът подобни приказки? Сигурно доста често, за да им се гневи всеки път, и достатъчно, за да им се противопоставя с мисионерско усърдие. Сигурно беше, че има подготвени хиляди отговори, всеки от които напълно достатъчен, за да накара еретици като Бренер да замлъкнат. Йоханес обаче само лекичко се усмихна и продължи да гледа в някаква въображаема точка пред себе си.

Салид подигравателно вдигна вежди, скръсти ръце на гърдите си и се облегна на прозореца.

– Май си имаме еретик, отче – подхвърли към Йоханес, без да сваля поглед от Бренер. – Човек, който вярва, че е неверник. Само че аз не вярвам да е така.

– Престанете с тези глупости! – рече ядосано Бренер. – Няма никакъв дявол с рога, тризъбец и опашка с топка накрая...

– ...както и беловлас Господ, който седи върху облак и учи ангелите да свирят на арфа – прекъсна го Салид. Усмиваше се, докато говореше, но думите му бяха студени и твърди като стъклото, на което се облягаше. – Не това имах предвид. Говорех за Злото, за силите на Разрушението, за Хаоса, за тъмната страна, живееща във всеки от нас. Не вярвате в това? Не ставайте смешен! И вие, както и аз знаем, че съществуват!

Тонът му съвсем леко се беше повишил, но Бренер веднага усети заплахата. Разговорът беше тръгнал в посока, която почти го накара да забрави кой е Салид. В последния момент думите отново му припомниха, че няма да е много умно да разговаря с масов убиец за понятия като Добро и Зло, Дявол и Бог. Бренер замълча.

– А вие, падре? Също ли не вярвате в Дявола?

– Като личност ли? – Йоханес снизходително сви устни. – Не.

– Тогава значи не вярвате и в Бог като личност? Като какво тогава? Като идея? Като мисловен модел? Или като принцип?

– Може би като надежда – отвърна Йоханес.

– А може би изобщо не.

Йоханес се сепна.

– Това е...

– Това е какво? – прекъсна го остро Салид, така че Йоханес веднага млъкна. – Истината? Или вашата мрачна тайна, отче? Големият грях в живота ви?

Йоханес втрещено го гледаше. Устните му трепереха, в очите му се появи измъчен израз, но нищо не каза. Бренер го съжали. Стори му се, че разбира каква е тайната на Салид, защо толкова се страхуват от него и защо има такъв успех в кървавия си занаят. Терористът притежаваше естествен инстинкт да усеща слабостите на хората. Вероятно трябваше само да погледне противника си, за да открие слабото му място, ахилесовата пета, която всеки човек притежава. Салид продължи:

– Това е, нали? Вие сте духовник; посветил сте живота си на задачата да отстоявате принципа си, но дълбоко в себе си се съмнявате. Не сте убеден, че вашият бог съществува.

– Престанете! – остро каза Бренер. – Оставете го на мира!

Салид присви очи.

– О, какво чувам? Да не би да го съжалявате? И защо? Щом като не вярвате в нищо и от нищо не ви е страх, защо тогава ви интересува съдбата на останалите? Така формулиран, въпросът беше уместен, но самата формулировка беше погрешна. Да не вярва в Бог или в друга висша справедливост, не означаваше непременно, че не се съобразява с чувствата на другите.

– Оставете го! – повтори той още веднъж.

Салид презрително разтегна устни в нещо като усмивка, но за учудване на Бренер не продължи темата, макар да изглеждаше, че му доставя удоволствие да измъчва Йоханес.

– Извинете – каза той. – Не се овладях.

Бренер започваше да се пита дали Салид не е изгубил разсъдък си, но запази размишленията за себе си. Изглежда го още веднъж с пронизателен поглед, после внимателно се надигна и с малки, предпазливи крачки отиде до мивката. Беше жаден и усещаше лицето си топло, макар да нямаше температура. Ходенето се оказа много по-лесно, отколкото се беше осмелил да си представи. Тялото му се възстановяваше учудващо бързо от действието на медикаментите. Ако ситуацията беше малко по-различна, може би и думата чудо щеше да е по-подходяща, но нея и в мислите си много внимателно използваше.

Когато плисна с шепа студена вода върху лицето си, откъм вратата се чу глухо тупване. Не беше много силно. С плавно движение Салид се отдели от мястото си до прозореца, бързо отиде до вратата и лекичко я откряна. Бренер понечи да попита нещо, но той му даде знак да мълчи и долепи ухо до пролуката. Бренер уплашено затаи дъх. Не толкова шумът, колкото реакцията на Салид му подсказаха, че в крайна сметка не са на чак толкова сигурно място.

Тропането не се повтори, но след секунди се чу приглушен глас, идващ от приземния етаж. Салид слуша още известно време, после затвори вратата и се обърна към тях.

– Стопанката е. Сигурно има главоболия с друг посетител.

Според Бренер твърде лековерно се отнесе със случилото се, още повече като се има предвид незначителното обстоятелство, че всички полицаи в околността търсеха тях. Но Салид не му даде възможност да изрече гласно мислите си, защото направи жест с ръка, даващ да се разбере, че въпросът е приключен, и посочи Йоханес.

– Разкажете ни за манастира.

– Нищо не знам – каза той.

Бренер усети, че не казва истината. Отецът не беше талантлив лъжец. Салид само се усмихна и тази усмивка накара Йоханес, както преди това и Бренер, да продължи без подкана. Когато заговори, не гледаше към тях, но погледът му вече не беше насочен и в онази имагинерна точка в Нищото. Бренер имаше чувството, че проповедникът вижда нещо, видимо само за него.

– Наистина не знам много за манастира – повтори Йоханес. – Никой не знае. Мисля, че има само шепа хора, които знаят за съществуването му.

– И вие сте един от тях – каза Салид. – Защо?

– Това не улеснява нещата – остро реагира Йоханес, но моментално се върна на онзи замислен и леко уплашен тон, с който преди беше говорил за манастира и тайната му. – Знам, че съществува от много дълго време. Най-старите документи, които открих, са от единадесети век. Но смятам, че го има от много, много по-рано.

– Само че никой не се е интересувал от съществуването му – предположи Салид.

Йоханес кимна с глава.

– Във всеки случай то е било грижливо скривано през цялото време. Десет години рових в градски архиви и църковни книги и намерих само няколко доказателства за съществуването на манастира. Тези

доказателства бяха толкова незначителни и неясни, че дори не знаех къде се намира.

– Десет години? – Бренер го изгледа с подозрение. – Трябва да сте бил почти дете, когато сте започнал търсенето.

Йоханес не обърна внимание на думите му. Не искаше да говори за причината, поради която бе започнал да се интересува от манастира и от тайната му.

– Не знам кои са тези хора, но съм убеден, че орденът е стар колкото католическата църква, може би и още по-стар.

Разбра как подействаха думите му на Салид и Бренер, защото видимо потрепери, отдели поглед от въображаемата точка пред себе си и предизвикателно погледна Салид.

– Там наистина има тайна, но отказвам да повярвам, че са затворили Дявола.

– Защо тогава сте тук? – попита Салид.

– Защото ме принудихте да дойда с вас – отвърна духовникът.

Салид не си направи труда да реагира на думите му. Йоханес като че ли очакваше несъгласие, но когато разбра, че такова няма да последва, продължи със спокоен тон:

– Не познавам тайната в истинския смисъл на думата. Предполагам, че извън стените на манастира има най-много двама или трима души посветени. Твърде вероятно да е само един – и вие го убихте.

– Беше злополука – рече Салид. – Не съм го искал. И съжалявам, че така стана.

Казаното изненада Бренер. Според приказките Салид беше убил безброй хора и животът като че ли не означаваше нищо за него. Във всеки случай беше човек, на когото не прилягаше да се защитава по този начин. Дори и да беше чул оправданието, Йоханес не му обърна внимание.

– Наистина не знам тайната. Но мисля, че знам с какво е свързана. Знаем за какво са се подготвяли.

– И за какво? – попита Бренер.

Йоханес го погледна. Дремещият страх в очите му се беше превърнал в пламък – тлеещ пожар, който не загасваше, а след миг щеше за избухне в пламъци.

– Макар да твърдите, че не сте християнин, познавате ли Библията? Откровението на Йоан?

Бренер трябваше да помисли, преди да отговори.

– Йоан? Искате да кажете Страшният съд? Гибелта на света и така

нататък?

– Апокалиписът – потвърди Йоханес със сериозен тон.

Бренер го гледа в продължение на няколко секунди напълно неразбиращо, после избухна в смях, който обаче прозвуча доста неистински.

– Става все по-забавно! – Той посочи най-напред Салид, после Йоханес. – Първо той твърди, че в този манастир е затворен лично самият Сатана, а сега вие искате да ми кажете, че приближава краят на света, така ли?

– Не – спокойно отвърна Йоханес. – Не приближава. Той вече започна.

5.

В патрулната кола беше много тихо. Единствените звуци, които се чуваха, бяха статичното пукане, заглушаващо разговорите по радиостанцията и равномерното метално щракане, идващо от нервната игра с оръжието на младия полицаи, седящ до Хайдман. Заради това Хайдман вече десетина пъти го беше поглеждал, за да се убеди, че предпазителят на пистолета е пуснат, а младокът от своя страна за малко беше преставал да пипа оръжието. Хайдман много добре го разбираше. Младият патрулен полицаи беше най-много на двадесет и две-три години и това сигурно беше първата му истинска акция. Не само той беше изнервен и се страхуваше. Освен него, Хайдман и двамата специалисти по подслушвателна техника в затворения отвсякъде „форд Транзит“ имаше още петима униформени полицаи. Колата беше паркирана върху тротоара, на петдесет метра от малкия хотел. Всички вътре бяха притеснени и се страхуваха. Някои повече, други по-малко. Но от всички Хайдман се страхуваше най-много от предстоящото – може би, защото единствен си представяше какво наистина може да се случи.

За нещастие той беше и ръководител на малката оперативна група и не биваше да показва страха си. Ако успее поне да го маскира като предпазливост...

– Идват.

Хайдман хвърли сърдит поглед към мъжа зад волана, после проследи протегнатата му ръка. Измина известно време, преди да различи двете тъмни фигури, които се приближаваха към колата. Двамата дори не се стараеха да се промъкват или да се прикриват. Добре че поне цветът на дрехите им ги правеше трудно различими в тъмнината. Хайдман

стана и отвори едното крило на задната врата точно в момента, когато единият от новодошлите протягаше ръка към дръжката на вратата.

– Комисар Хайдман?

Американският акцент не можеше да остане незабелязан, а и този, комуто принадлежеше, от пръв поглед би определил като агент на ЦРУ, защото отговаряше на изтритото клише за тези хора. Сякаш беше избран точно по съответните критерии: височина най-малко метър и деветдесет, съответната ширина на раменете, ръце и лице на професионален боксьор и сламеноруса коса, късо подстригана и стърчаща като четка. Трябваше да се наведе силно напред, за да може да влезе в колата.

Придружителят му беше негова пълна противоположност – дребен, сух младеж в омачкан костюм, странно наподобяващо този на първия.

Хайдман пропусна двамата да влязат в колата, затвори вратата и бавно се обърна. Погледът му незабелязано премина по лицата на полицаите, седнали на твърдата пейка от дясната страна на колата, и върху всички откри същото изражение: смесица от притеснение, напрежение, а при двама-трима и нездраво удивление не толкова от самите американци, а от това, какви бяха.

– Аз съм комисар Хайдман – каза той, обръщайки се съвсем инстинктивно към по-високия от двамата. – Вие сте...?

– Смит, ЦРУ – отвърна русият великан. Подмина протегнатата ръка на Хайдман, усмихна се дружелюбно и посочи с глава придружителя си:

– Това е агент Кенъли. И преди да ме попитате, ще ви кажа, че наистина се казвам Смит.

Хайдман се засмя, но американецът остана сериозен и се обърна с въпросителен поглед към двамата мъже, седнали от лявата страна на колата. Вместо пейка там имаше тясна маса, върху която за място се бореха множество сложни електронни уреди. Единият от двамата съсредоточено слушаше звуците в слушалките си, гледайки как огромните ленти на магнетофона бавно се въртят. Другият също беше със слушалки, но така ги беше сложил, че лявото му ухо беше свободно.

– Какво става?

Преди да отговори, полицаят погледна въпросително Хайдман, който лекичко кимна в знак на съгласие.

– Те са, няма съмнение.

Смит размени многозначителен поглед с Кенъли, после се обърна към Хайдман. В същото време извади от джоба на ушития си по мярка костюм предавател, не по-голям от цигарена кутия.

– Не сте предприемали нищо, нали?

С малко закъснение Хайдман разбра, че въпросът съдържа известна обида, защото заповедите, които беше получил, бяха твърде еднозначни. Смит явно изтълкува мълчанието му като отговор, защото натисна копчето на предавателя и заговори на родния си език, но толкова бързо, че Хайдман не разбра почти нищо, макар да си въобразяваше, че добре се справя с английския. Все пак долови достатъчно, за да разбере, че Смит дава заповеди на хората си да бъдат в готовност.

Хайдман се запита колко ли се крият в тъмнината отвън. Според това, което чу за Салид, сигурно половината ЦРУ. Плюс всички полицаи в район от двадесет километра в диаметър, независимо дали бяха на смяна или не. В момента Абу ел Мот спокойно можеше да се наслаждава на съмнителната слава на най-търсения човек в света. Смит прибра радиостанцията си и се обърна към единия от двамата мъже пред магнетофона.

– За какво разговарят?

Мъжът свали слушалките и за миг лицето му придоби съвсем безпомощно изражение.

– За... Бога.

– Моля?! – не повярва на ушите си Хайдман.

– За Бог и за Страшния съд – потвърди полицаят.

– При него има проповедник – обади се Кенъли.

– Йезуитът, когото е отвлякъл – допълни Хайдман.

– Не е много сигурно дали наистина го е отвлякъл – рече Кенъли. – Но дори и да не е, това не променя факта, че е много опасен. Сигурен ли сте, че не са се усъмнили?

Мъжът пред магнетофона убедено поклати глава и с любов прокара ръка по уредите си.

– Даже не сме се приближавали до къщата. Не е нужно. Можете да чуете всяка казана дума на разстояние петдесет метра и през затворен прозорец. Толкова ясно, сякаш са вътре при нас. – Мъжът отново помилва техниката си и подканващо погледна Кенъли, сякаш очакваше да чуе следващия въпрос, за да изтъкне предимствата на техническите си чудеса. Когато такъв въпрос не последва, върху лицето му се изписа известно разочарование, но не каза нищо.

– О'кей – каза Смит и се обърна към Хайдман: – Добра работа, комисаре. Оттук нататък ние поемаме операцията. – Направи крачка, за да се върне при вратата, но Хайдман бързо го дръпна за ръката.

– Момент!

Смит с вдигнати вежди погледна ръката върху лакътя си и Хайдман побърза да го пусне. Продължи натъртено, но съвсем спокойно:

– Имам други заповеди, агент Смит.

Погледът на Смит не издаде ни най-малко притеснение, очите му останаха студени като стъклени топчета.

– И какви са тези заповеди?

– Безрезервно да ви подкрепям във всички действия – отвърна Хайдман. – Но това не означава, че ще скръстя ръце и ще чакам.

– Ще ни подкрепите достатъчно, ако ни оставите да си вършим работата – каза Смит. – Салид е наш проблем. От десет години сме по петите му.

– Може да е бил, но вече не е само ваш проблем – отвърна Хайдман. – Той уби стотици наши граждани, мистър Смит. Ще се справим заедно с цялата история. Погледът на Смит остана все така безизразен и студен, но Хайдман имаше усещането, че чува как мислите в главата му работят.

– Бъдете разумен, господин комисар. Нещата са...

– Аз съм разумен – прекъсна го Хайдман с остър тон. – Просто изпълнявам заповедите, които са ми дадени.

– Бих могъл да ви принудя – каза Смит.

– Направете го – спокойно отвърна Хайдман. – Но докато никоой не ми заповяда да не действам, ще правя това, за което съм изпратен тук: ще ви помагам да хванем терориста.

И ще се погрижа той да оцелее след тази нощ, допълни наум. Може и да не беше съвсем справедлив към Смит и колегата му от ЦРУ, но определено имаше чувството, че техните заповеди не включват непременно условието да го хванат жив.

– От една и съща страна на огневата линия сме, агент Смит – продължи той. Смит го изгледа продължително и ядосано, но после сви огромните си рамене:

– Както желаете.

Хайдман се опита да долови нотка на заплаха или предателство, но после се наруга мислено за глупостта. Май беше гледал твърде много лоши криминални филми. Смит се опита, но разбра, че седят в една и съща лодка и само ще загубят, ако в момента спорят чии пълномощия са по-големи.

– Как смятате да действате? – попита той.

Смит кимна с глава не към хотела, а към затворената врата на автомобила.

– Изпратих една група при задната врата и друга на покрива. Щом заемат позиция, нападаме. – Той замълча за момент, през което време

внимателно наблюдаваше двамата до подслушвателната апаратура, после продължи: – Щеше да е добре да знаем още колко души има в хотела. Можете ли да разберете?

– Ако хъркат достатъчно силно, да – отвърна мъжът, който преди това беше разговарял с него. Хайдман недоволно присви вежди, и мъжът побърза да добави: – Ще се опитам.

– Добре. – Смит потупа с ръка джоба, в който пусна радиостанцията си. – Дайте ми сигнал, когато откриете нещо. – Той се обърна към Хайдман: – Вие и хората ви ще подsigурявате входната врата. Но няма да правите нищо, преди да дам команда!

Хайдман щеше да възрази – в крайна сметка никой не беше възлагал на американеца командването на акцията. Хрумна му също, че и съгласието на Смит преди малко може да е било само тактика. Но после, съвсем навреме си спомни и своите собствени думи: стояха от една и съща страна на огневата линия. Нищо не печелеха, ако се карат.

Смит сякаш прочете мислите му, защото в продължение на две секунди го гледа безмълвно и много проникателно, преди да продължи тихо и със съзаклятнически тон:

– Не бива в никакъв случай да подценявате този човек, комисар Хайдман. Много по-опасен е, отколкото можете да си представите.

– Знам – каза Хайдман.

Смит поклати глава.

– Не, не знаете. Салид не е човек. Не и в този смисъл, в който вие използвате тази дума. Той е машина – смъртоносна, прецизно действаща машина за убиване, която не познава съвест, колебание и скрупули. Не го забравяйте нито за миг. Спасявал се е от ситуации, които са изглеждали много по-безнадеждни от тази тук, и всеки път след себе си е оставял убити – от моите хора, от своите, случайни свидетели, които са имали нещастieto да се озоват на пътя му. Салид убива така, както вие отваряте вратата или запалвате двигателя на автомобила. Никога не го забравяйте!

Ако беше продължил само още секунда, Хайдман щеше да го прекъсне. Колкото и да бяха пресилени, думите на Смит го накараха да усети ледените тръпки по гърба си, но по-лошото беше, че действието им върху хората му сигурно бе много по-лошо. Затова се зарадва, когато Смит се обърна и отвори вратата.

– Колко време вече го преследвате? – попита Хайдман.

– Салид ли? – Лицето на Смит потъмня и в очите му проблесна нещо недобро. – Твърде дълго вече.

Американецът си тръгна, но думите му оставиха у Хайдман нещо, което предпочиташе да не го беше научавал. Това, което видя в погледа на агента, доста го изплаши, защото му даде да разбере, че Смит не е обикновен агент на ЦРУ, подгонил терорист, и че за него Салид беше повече от престъпник, който трябваше да обезвреди. Не знаеше какво е ставало между двамата и вероятно никога нямаше да разбере, но едно осъзна с абсолютна сигурност: Каквото и да се случеше през тази нощ каквото и да направи той, главните действащи лица щяха да бъдат Смит и Салид и само единият от двамата щеше да оцелее.

6.

– Това е смешно! – рече Бренер. С лявата ръка се държеше за умивалника, а с дясната сочеше към Салид. – От него можех да очаквам подобно нещо, но си мислех, че вие сте малко по-разумен. Краят на света, значи? Апокалипсис сега? Не ми се сърдете, Йоханес, но е детински глупаво.

– Всичко съвпада – не се съгласи Йоханес. – Не виждате ли? Сляп ли сте? Всичко е записано в „Откровението“ и предсказанията се изпълняват едно след друго! Нямаме много време! Светът се приближава към пропастта и никой не може да го спре!

– Светът прави това от петдесет години насам – вметна Бренер.

– Но никога не е било така! – Йоханес вдигна ръка, сякаш искаше да удари с юмрук върху масата, но не довърши движението си. – Нима не разбирате?! Всичко, написано в Библията, е вярно! Йоан ни го разкрива и думите му се сбъдват! Четете! „И падна от небето голяма звезда, която гореше като светило, и падна върху третата част от реките и върху водните извори... и много човеци измряха от водите, защото се вгорчиха.“ Ангелите започнаха да чупят седемте печата. Не някога, а сега. Александър и братята му са го знаели. Подготвяли са се за този момент. От векове насам.

– Това не им помогна много – подхвърли Бренер.

Йоханес подмина забележката.

– Явно не мога да ви убедя в нещо, в което не вярвате. Но ако сте честен към себе си, ще признаете, че съм прав. Отворете очите си! Кажете ми какво се случва по света и аз ще ви кажа къде е предсказанието за събитието в „Откровението на Йоан“. Дума по дума!

– Не познавам Библията така добре като вас, но предполагам, че за

всяка ситуация някъде може да се намери подходящото предсказание. Йоханес наистина се ядоса.

– Какво става с вас, Бренер? Да не би да ви е страх, че мога да ви убедя?

– Престанете! – прекъсна ги Салид. Не го каза силно, но отново с онзи остър, тревожен тон, който накара и Бренер, и Йоханес да млькнат. Бренер обърна глава и видя, че Салид отново е открянал вратата и напрегнато се ослушва към коридора.

– Какво има? – попита той.

Салид му даде знак с ръка да мълчи, застина за две-три секунди неподвижно до вратата, после отново я затвори. Бързо се обърна, отиде до прозореца и лекичко разгърна пердетата.

– Какво става? – не се стърпя Бренер. – Нещо не е наред ли?

Салид съсредоточено се вираше към улицата. Бренер виждаше съвсем ясно профила на лицето му, но не забеляза никакво помръдване на мускул. След малко Салид се дръпна от прозореца.

– Нищо. Май съм се заблудил. Всичко е спокойно.

Това бяха само думите му. Изражението на лицето и жестовете му издаваха точно обратното. Той силно тръсна глава, постави показалеца на устните си и с другата ръка посочи прозореца зад гърба си. Бренер отвори уста да попита още нещо, но Салид му даде знак с ръка да не говори и продължи на глас:

– Изнервен съм и вече ми се привиждат призраци. Няма нищо чудно след всичко, което преживяхме.

Отиде до масата, извади от джоба си лист хартия и химикалка и бързо написа с големи букви:

ТУК СА. ЕДНА КОЛА НА УЛИЦАТА. СИГУРНО ИМА И ДРУГИ.

Бренер уплашено пое дъх през стиснатите си зъби, което накара Салид отново да махне с ръка.

– Трябва да поспим няколко часа – каза той. – Като съмне, ще намеря кола и ще напуснем града. А на хартията написа:

МОЖЕ БИ НИ ПОДСЛУШВАТ. ВНИМАВАЙТЕ!

– И къде ще отидем? – попита Бренер. Думите изненадаха и него самия, а Салид накараха да сбърчи чело. Бренер не можеше да каже защо попита. Играеше играта на Салид, но че можеше да я играе, изненада най-много него.

– За това ще помисля като излезем от града – отговори Салид и написа:

ДВАМА ИЛИ ТРИМА СА НА ПОКРИВА. ЕЛАТЕ С МЕН! ТИХО!

– Сега лягайте и спете! – продължи той. – Аз ще дежуря един час и после ще събудя следващия. – Бавно се приближи до вратата и със знаци подкани Йоханес и Бренер да го последват. Докато натискаше дръжката на вратата, каза: – Ще сляза до долу. Може да успее да изпрося от хазияката още една чаша кафе. Не пускайте никого. Ще почукам три пъти.

Отвори вратата, излезе в коридора и извади оръжието си. Изведнъж се превърна в съвсем друг човек. Промяната стана толкова бързо, че изплаши Бренер повече от написаното преди малко. Не можеше да види лицето му, но Салид, който само допреди миг изглеждаше толкова жалък в смачкания и тесен костюм и с умореното си лице, изведнъж се превърна в мъжа, който целият свят познаваше и от когото се страхуваше. Наведе се леко напред, обръщайки се в полукръг наляво и надясно и всяко отделно движение излъчваше сила и бързина, от които Бренер потръпна. Нямахше какво да види, но затова пък почувства куп неща. Отведнъж осъзна, че никога досега не е стоял лице в лице с човек, по-опасен от него и си спомни бягството от болницата. Беше станал свидетел как Салид води битките си, но лошото зрение, а може би и шокът му бяха попречили да разбере наистина какво става. Чак сега разбра колко близо до смъртта са били лекарят и санитарят. Внезапно изпита страх от Салид.

Салид вдигна лявата си ръка, сложи палец върху устните и с другата ръка им даде знак да вървят след него. Йоханес послушно стана, но Бренер се поколеба. Мислите в главата му лудо препускаха. Ако изобщо имаше някакъв шанс да се измъкне невредим от цялата история, сега беше моментът. Салид нямаше да стреля по него. Можеше да остане и да остави палестинеца и полуделия проповедник на съдбата им. Можеше да тръгне с тях и с почти абсолютна сигурност да бъде застрелян, когато се опитат да излязат от хотела. Беше толкова ясно решение, че се запита защо ли изобщо се замисли. Трябваше да остане тук, ако иска да запази живота си.

Коленете му трепереха от страх, но все пак успяваха да носят тялото. Сърцето му така силно биеше, че когато стигна до вратата, му се струваше, че се чува из цялата къща. Салид се намираще на две-три крачки напред в коридора, стоеше и се заслушваше и лошото осветление го правеше да прилича на заплашителна тъмна сянка. Лявата му ръка беше сложена на парапета на стълбището и той се заслушваше с наклонена глава към приземния етаж. Пистолетът в дясната ръка сочеше към

края на коридора и стълбата, водеща нагоре към тавана.

– Нито звук! – прошепна той. – Когато излезем навън, ще тичате след мен. Каквото и да става, тичайте!

Йоханес нервно кимна с глава. Както усещаше опасността, обгърнала Салид, така ясно усещаше страха, който проповедникът излъчваше. Усещаше също, че е друг страх, не същият, който изпитваше. Той се страхуваше за живота си, страхуваше се да не бъде ранен. Йоханес сигурно също изпитваше подобни страхове, но при него имаше и още нещо. Страх от нещо, чиито измерения Бренер дори не подозираше. Без значение дали проповедникът беше луд или не, но вярваше в това, което преди малко му разказа.

Салид вдигна крак, за да го сложи върху най-горното стъпало. В същия миг от приземния етаж долетя приглушен писък, който отведнъж прекъсна. Салид застина по средата на движението. Дясната ръка с оръжието се насочи надолу, откъдето беше дошъл писъкът. В същата частица от секундата, в която дулото вече не сочеше в края на коридора, една врата рязко се отвори и приведена сянка притича в коридора. Чу се един-единствен плющящ изстрел.

Салид политна назад, но се задържа за перилата и използва движението, за да се превърти и да отскочи, насочвайки оръжието отново назад. Стреля, падна тежко по гръб и още веднъж стреля, превъртя се и отново скочи на крака. Още докато се изправяше, стреля трети път. Фигурата, изскочила от стаята, политна назад и безпомощно се удари в стената. В мига, когато се накланяше напред и падаше на пода, от стаята изскочиха още две сенки.

Салид изкрещя нещо, но думите се изгубиха в насеченото стакато на автоматичен откос. Всичко стана едновременно, практически в една и съща частица от секундата, но времето като че ли застина, сякаш се раздели на две. От една страна, Бренер нямаше никаква възможност да разбере какво се случва, още повече да реагира на ставашото, но разбираше с пределна яснота какво ще се случи. Залпът проби прав ред кръгли, димящи дупки в дървения под, мина край Салид на по-малко от педя и с бясна скорост продължи, носейки след себе си пламъци, пушек и милиони трески. Със смъртоносна прецизност куршумите се носеха към Бренер.

7.

– Нещо не е наред – каза Хайдман. Вдигна ръкава на якето си и погледна часовника. Преди пет минути предадоха на Смит, че в хотела няма други гости, или поне не в стаите, които можеха да достигнат с насочения микрофон. Оттогава не чува нищо от агента и хората му.

И нямаше да чуят. Не и по радиостанцията. Хайдман още не смееше да го изрече или дори да го помисли, но не можеше да пренебрегне съмнението, че се е оставил да го заблудят. Смит никога не е възнамерявал да допусне него и хората му до операцията.

– Да го извикам ли още веднъж? – попита мъжът на радиостанцията.

Хайдман го изгледа замислено, после поклати глава.

– Не! Излизаме! Вие, вие и вие! – Той посочи един след друг трима от петимата униформени полицаи, притиснати на тясната пейка, като съзнателно пропусна младежа, който през цялото време си беше играл с оръжието. – Идвате с мен! Другите оставате тук и чакате заповеди!

Отвори задната врата и излезе, като в същото време извади и оръжието си. Чувството не беше никак приятно. За повече от двадесет и пет години служба му се беше налагало да изважда оръжието само три пъти и само веднъж – да стреля. Не беше улучил, но това беше най-ужасният миг в живота му и после най-голямата му надежда беше никога повече да не се налага да го прави. Мразеше Смит заради това, че беше принуден да използва отново пистолета си и вероятно да стреля и да убие човек!

Тримата полицаи също излязоха и свалиха предпазителите на оръжието си. Изглеждаха нервни, повече, отколкото му се искаше на Хайдман, но можеше да ги разбере. Още една червена точка за агент Смит: думите му може и да са били истина, но единственият ефект от тях беше, че подплашиха хората му още повече.

Хайдман внимателно се огледа. Имаше почти цял час до изгрев слънце, но нощта вече не беше така тъмна, както, преди когато Смит и колегата му дойдоха. Чернилката на небето беше отстъпила място на асфалтовосиво и както се случва на зазоряване, видимостта беше по-лоша, отколкото при истинска тъмнина. От другата страна на улицата хотелът се издигаше като заплашителна сянка – по-масивна, по-черна и по-тъмна, отколкото го виждаха от колата. Само зад два прозореца светеше – зад този на първия етаж, към който бяха насочени микрофоните и

видеокамерата, и зад един тесен прозорец на приземния етаж, точно до вратата. Шпионската им техника и запитване в управлението показаха, че там живее притежателката на хотела. Хайдман се надяваше в момента тя да е потънала в дълбок и здрав сън. Беше почти сигурен, че през тази нощ ще има убити.

Предварително беше инструктирал хората си, така че нямаше нужда от допълнителни нареждания. Повървяха известно време в обратната посока, преди да пресекат улицата и отново да се приближат до къщата. Мъртвият ъгъл от прозореца на първия етаж не беше достатъчно голям, за да ги скрие надеждно, но така можеха да избегнат откриването, ако Салид или някой от двамата с него случайно погледнеха надолу към улицата.

Хайдман отбеляза колко студено е станало. Въпреки сезона, през последните дни беше необичайно студено, а сега вятърът, духащ в лицата им, беше станал направо режещ и по-силен, отколкото когато заеха позицията. Макар че от дясната страна улицата не беше застроена и имаше само няколко голи дървета и дребни храсти, вятърът виейки, удряше фронтално по къщата от лявата страна. Звукът приличаше на вълчи вой в зимна нощ. Докато се приближаваха към хотела, Хайдман трескаво обмисляше следващите си действия. Вече беше напълно убеден, че Смит не е имал намерение да работи заедно с него и че привидното съобразяване с искането му беше само начин да избегне ненужен спор и да го успокои, докато всичко премине. Сигурно агентите на ЦРУ вече бяха заели позиции или пък точно в този момент нападаха. Това бяха само неговите мисли. Знаеше, че може и да се заблуждава. Ако действията му се окажат прикривани и така застраши цялата акция...

Не, по-добре да не мисли за това. Инстинктът му подсказваше, че е прав, а през изминалия четвърт век много рядко го е лъгал.

Стигнаха хотела. С разтуптяно сърце Хайдман се приближи до вратата и се опита да погледне през цветното оловно стъкло на малкото прозорче, но освен изкривеното отражение на собственото си лице не видя нищо друго. Притисна ухо до прозореца и се заслуша. Тишина. Лявата му ръка се плъзна в джоба на палтото и извади радиостанцията.

– Нещо от американците? – попита той, без да губи време да се представя.

– Нищо – проехтя от кутията. Хайдман се стресна и намали звука, така че следващите думи дойдоха като лек шепот. – Да ги извикам ли още веднъж?

– Не – мрачно отвърна Хайдман, но бързо се поправи: – Всъщност

да. Опитайте. Но се обадете само ако те се обадят.

Изключи, прибра радиостанцията и нервно се огледа. Улицата беше пуста, жив човек не се виждаше. Никъде нищо не помръдваше. Дори воят на вятъра беше намалял. Макар че небето вече видимо просветляваше като че ли беше станало още по-тъмно. Хайдман имаше чувството, че наоколо има нещо – движение, което не можеше да долови, но което беше тук. Нещо... живо. Нещо недобро.

– Глупости! – промърмори той на себе си.

Твърде късно се усети, че произнесе думата на глас. Двама от тримата полицаи зад него го изгледаха объркано и въпросително, а погледът на третия упорито не се отделяше от вратата. В последния момент Хайдман се възпря да направи нещата още по-лоши като се засмее или каже нещо неподходящо. Въпросът какво трябва да направи в следващия момент, стана още по-неизбежен. Може би беше грешка да идва тук. Подемайки инициативата, се принуждаваше да действа. Вече беше започнал и не можеше да се върне назад без основателна причина. Хайдман изви глава назад и погледна нагоре. Небето висеше над улицата като покривало от разтопено олово, по-дълбоко, отколкото трябваше да бъде. Отново изпита тайнственото усещане за нечие присъствие. Имаше нещо наоколо и мястото му не беше тук. Този път обаче не изрече мисълта си на глас.

Премести пистолета от дясната в лявата ръка, протегна пръсти към дръжката на вратата и я натисна. Тя не помръдна. Макар че от една страна, това го зарадва, от друга, влоши положението му още повече. Не можеха да влязат вътре, без да потропат или даже да разбият вратата. И двете неща щяха да предупредят убиеца горе. Направи грешка, като дойде. Къде се беше дянал Смит?!

Обърна се назад и огледа улицата. Колата на американеца се виждаше на около тридесет-четиридесет метра от къщата. Преди половин час щеше все още да е скрита в тъмнината и незабележима. Сега я различа като размита сянка. Нещо се раздвижи зад нея. Дали е Смит?

Хайдман присви очи. Движението продължи, но не стана по-отчетливо. Всъщност нищо не можеше да различи, усещаше само движение, без да вижда тялото, което се движи. Гледката беше тайнствена и странна. За миг дори му се стори, че различава очертания, но вероятно беше, защото искаше да ги види. Отново присви очи и когато ги отвори, фигурата вече я нямаше. Само движението се чувстваше, този път много поясно – сякаш нощта се беше пробудила за кипящ живот, чийто водовъртеж беше съсредоточен около колата. Като че ли безплътна черна вълна

връхлетя колата и я погълна.

Хайдман още веднъж затвори очи, стисна клепачи така силно, че върху ретината му заиграха пъстри звездички. Когато ги отвори, сенките бяха изчезнали. Разбира се! Никога не ги е имало. Просто въображение, игра на фантазията. Нервите му не бяха в най-добро състояние.

Обърна се отново към вратата и когато за втори път протегна ръка към дръжката, едновременно се случиха много неща: радиостанцията в джоба му се прокашля; тъмнината около тях изведнъж придоби плътност и сякаш се превърна в стена, която ги ограда; от къщата проехтя изстрел, последван от писък и глух тропот от падане на тяло.

Хайдман шумно изруга, хвърли се с всичка сила срещу вратата и още по-силно изруга, когато силата на собствения му удар го отхвърли назад. За малко да изгуби равновесие. От болка в очите му избиха сълзи. Рамото му като че ли беше счупено, но вратата дори не потрепери. Беше много стара, масивна врата, която сигурно щеше да издържи атаката на трима-четирима души едновременно. Докато Хайдман с изкривено от болка лице отново куцукаше към вратата, разтривайки удареното рамо, във вътрешността на хотела отново проехтяха изстрели – този път беше автоматичен откос. Към този звук се прибави ужасен писък, който така внезапно заглъхна, че обяснението за тишината можеше да бъде само едно.

8.

Откосът летеше към него и щеше да го улучи още преди да реши да отскочи встрани, но на едно друго, субективно равнище, Бренер имаше чувството, че времето е спряло. Усещаше как командите на мозъка му преминават през нервната система, без да успеят да задействат мускулите и сухожилията, към които бяха насочени, още повече да превърнат тези команди в движение, с което да избегне приближаващата смърт. Дори имаше време да определи броя на дупките, които откосът щеше да пробие, преди последният куршум да се заби в гърдите му – четири, най-много пет.

Два, после три голямокалибрени куршума оставиха димящи дупки в дъските пред краката му, четвъртият се заби точно между тях. Петият не последва.

Бренер дори не забеляза, че времето отново е възвърнало нормалния си ход. Стоеше със затаен дъх и чакаше ужасната болка от

разкъсването на гръдния кош, но следващ изстрел нямаше. Вместо това се чу глухо тупване, а миг по-късно такъв ужасен звук, какъвто Бренер никога преди това не беше чувал. Сякаш някой късаше плът от костите. Той вътрешно простена.

– Бренер! Внимавай!

Викът и силният удар, с който Йоханес го блъсна настрани, дойдоха едновременно. Ударът закъсня да го предпази от куршумите, но го блъсна в стената и така го извади от вцепенението. Докато се мъчеше да запази равновесие, видя странната сцена в другия край на коридора, без обаче да разбира какво вижда. Мъжът, стрелял срещу него, бе изпуснал оръжието си. Това беше тупването, което чу. Бренер инстинктивно бе решил, че Салид е стрелял по нападателя и така му е спасил живота, но той в момента се търкаляше на пода, борейки се едновременно с двама мъже. Оръжието му беше отхвъркнало на няколко метра от него. Нападателят, който стреля по Бренер, стоеше на вратата на съседната стая и се виждаше само като сянка. Бренер различи, че беше вдигнал ръце към лицето си. Между пръстите му нещо се движеше, той отново чу онзи страшен късаш звук, не много силен, но непрекъснат, като запис на магнетофонна лента, който непрекъснато се повтаряше. Мъжът изведнъж издаде гърлен писък и олюлявайки се, отстъпи назад в стаята. Преди сенките да го скрият, Бренер видя нещо страховито. Нямаше никакъв смисъл, но направи връзката между звука и не беше в състояние да се противопостави на извода. С ръцете на мъжа ставаше нещо. От китките надолу до върховете на пръстите станаха кафяви, а секунда по-късно – черни. Миг по-късно, точно когато тъмнината на стаята погълна фигурата на мъжа, промяната стана в обратна посока – тъмният цвят тръгна нагоре, но вземаше със себе си и плътта. За частица от секундата, достатъчна да различи всичко, но без да бъде сигурен какво вижда, на Бренер му се стори, че вижда мъртвешки череп, покрит от две ръце-кости.

– Назад, Бренер! Върнете се! По дяволите, искате да ви убият ли?!

Бренер беше твърде шокиран от видяното, за да може да реагира на думите. Стоеше безпомощно и гледаше вратата, зад която вече се виждаше само тъмнина. Пред очите му обаче продължаваше да е ужасяващата гледка, която не можеше да бъде нищо друго освен халюцинация, но това осъзнаване не намаляваше ни най-малко страшното и въздействие. Чу как Йоханес няколко пъти извика името му, но не беше способен да помръдне. Накрая Йоханес го сграбчи за ръката и го дръпна навътре в стаята, от която бяха излезли. С едната ръка блъсна силно Бренер напред, така че той политна и седна на леглото, а с другата

затръшна вратата след себе си.

Бренер бавно се надигна. За миг стаята се завъртя пред очите му и се подпря с две ръце на леглото, за да не падне. Запита се дали световъртежът е резултат от медикаментите, или е нещо по-лошо. Гледката с обезобразения мъж не изчезваше от съзнанието му. Каквото и да правеше, тя стоеше, сякаш запечатана завинаги върху ретината му. Не, не беше възможно да е видял това!

– Мили Боже! – простена Йоханес. – Исусе Христе, какво правим? Какво става тук?

Бренер вдигна поглед и видя преbledнялото лице на йезуита. Йоханес се беше облегнал на вратата и тежко дишаше, сякаш се надяваше, че с тялото си може да спре някого. В крайна сметка нямаше никакво значение дали някой ще го убие, стреляйки през вратата или ако влезеше в стаята. Бренер разбра, че неясният страх, който през цялото време не го беше напускар, беше съвсем оправдан. Близостта на Салид беше достатъчна, за да бъдат и те осъдени на смърт.

– Махнете се от вратата! – каза той уморено.

Йоханес го изгледа неразбиращо, но после се сепна и отстъпи две крачки навътре в стаята. В очите му пламтеше онзи страх, труден за описание, който Бренер и преди беше забелязал. Не знаеше дали наистина е просто страх от смъртта или нещо много по-лошо.

– Те стреляха по вас! – заекна Йоханес. – Господи, за малко... за малко не ви убиха!

– Грешите – спокойно каза Бренер. – Стреляха по нас, Йоханес. – Предпазливо се изправи, очаквайки отново да му се завие свят. – И в никакъв случай не беше случайно.

– Не... случайно? – Йоханес отвори широко очи. – Какво искате да кажете?

Като се имаше предвид, че Йоханес реагира много по-бързо от него, сега преиграваше, правейки се на несхватлив. Вероятно не искаше да проумее истината. Мина край него и протегна ръка към дръжката на вратата, но не събра смелост да я натисне.

– Тези хора не са дошли, за да арестуват някого – каза той. – Трябва ли да обяснявам по-подробно?

Преди Йоханес да успее да отговори, вратата рязко се отвори и Салид влетя в стаята. От дълъг около три сантиметра разрез на челото му течеше кръв и върху лицето си имаше няколко по-големи драскотини, но иначе не беше сериозно ранен. Дръжката на пистолета му стърчеше от колана, а в ръцете си държеше автомата, който нападателят на Бренер

хвърли на пода. Не затвори вратата след себе си, така че Бренер виждаше коридора чак до стълбата. На пода лежаха три неподвижни тела. Вратите на всички стаи зееха широко отворени. Сигурно Салид беше проверил стаите, преди да се върне при тях.

– За малко да успеят – рече той. – Някой от вас ранен ли е?

Бренер и Йоханес поклатиха едновременно глави, а Йоханес попита:

– Какво стана с полицаите?

– Не бяха полицаи – отвърна Салид.

– Убихте ги, нали?

Странно, но Бренер имаше чувството, че възмущението в гласа му не е истинско или в най-добрия случай беше просто навик.

– Единия, който стреля пръв – колебливо отвърна Салид. – Поне така си мисля. Другите двама са в безсъзнание. Нямаме много време. – Бързо огледа стаята. Макар че от тримата най-добре знаеше колко безнадеждна е ситуацията, върху лицето му не можеше да се види никакво притеснение.

– Какво чакаме тогава? – попита Йоханес. – Трябва да се махаме!

– Добра идея, ваша чест – отвърна подигравателно Салид. – Ако сега ни кажете и как. – Той посочи с глава към прозореца. – Там сигурно вече гъмжи от снайперисти.

Не продължи, защото се чу странен шум. Бренер учудено се обърна, погледна към прозореца, после мина край Йоханес. Звукът се усили още повече и беше невъзможно да се води разговор. Бренер го разпозна още преди да вдигне пердетата и да види ръбестата сянка, спускаща се от облаците – хеликоптер. Пристигаше тежката артилерия. Явно полицията – или който и да беше отвън – беше решила този път за нищо на света да не изпусне Салид.

– Дръпнете се от прозореца! – викна Салид. Бренер тъкмо искаше да отстъпи, когато под корпуса на машината блесна ярък лъч, който не беше насочен към прозореца. Бренер долепи лице до стъклото и видя, че лъчът осветява входа на къщата.

9.

– Разбиваме! – заповяда Хайдман.

Единият от полицаите щеше да изпълни заповедта и да се хвърли срещу вратата, но останалите двама явно се бяха поучили от грешката

на шефа си. Един дръпна колегата си, а другият се прицели и от разстояние по-малко от един метър стреля три пъти в ключалката. Разлетяха се искри и трески, но вратата като по чудо устоя. Един ритник на полицаа беше нужен, за да се отвори.

Тъмнината в коридора беше абсолютна, но това, което не можеше да види, Хайдман чу, а останалото беше работа на въображението му. От горния етаж на хотела все още ехтяха изстрели, чуваха се викове и шум от борба. Имаше и други шумове. Бяха по-близки и не можеше точно да определи произхода им, но затова пък бяха доста тайнствени. Някакво копринено шумолене и влачене, шум като от милиони дребни парченца кости, падащи върху мраморна плоча. Съскащ шепот, сякаш от далечни гласове, заглушавани от вятъра, и нещо, което звучеше като стон. Нито един от тези шумове не беше силен. На фона на онова, което ставаше горе, звуците всъщност не трябваше да се чуват, но той ги долавяше съвсем отчетливо и ясно, по-добре дори от изстрелите.

Единият от полицаите пристъпи напред, но Хайдман го дръпна назад.

– Чакайте!

Предпазливо направи крачка навътре, клекна до вратата и се опита да пробие с поглед тъмнината. Не видя почти нищо, само сенки и очертания, които сигурно изобщо не съществуваха, но имаха същия странен ефект, както преди малко отвън на улицата – тъмнината като че ли беше оживяла. Подът, стените, таванът, дори тъмнината се движеха.

Какво ставаше с него? Колкото и да го плашеше гледката, през цялото време беше сигурен, че не е действителна. Нервите му играеха номера. Не биваше, и то точно сега. През всичките двадесет и пет години служба много пъти се беше оказвал в опасност, или поне така си беше мислил, и познаваше всички видове стракове, но такова нещо като това сега не беше преживявал. Никога не беше изпадал в паника. Сега малко го делеше от нея, и то само защото му се привиждаха някакви си сенки.

Стрелбата на горния етаж не спираше. Хайдман отведнъж осъзна, че вече няколко секунди седи неподвижно и се взира в тъмното и че не само тримата полицаи с него, но и останалите в колата може би наблюдават движенията му. Изправи се, протегна напред ръката, в която стискахе оръжието както слепец протяга бастуна си, и направи крачка напред. Под краката му нещо изпука, сякаш стъпваше върху грахови зърна или пуканки, които се трошаха под тежестта на тялото му.

– Смит! – силно извика той. – Тук ли сте?

Никакъв отговор. За момент стрелбата прекъсна, после като че ли

стана още по-ожесточена. Очите му посвикнаха с тъмнината и успя да различи обстановката около себе си – тесен коридор, водещ към също такава тясна, стръмна стълба; три стаи на приземния етаж, едната, от които беше отворена. Вътре светеше. По странен начин светлината огряваше само отворената врата, без да пада в коридора, но Хайдман не беше в състояние да разсъждава върху този феномен. Погледна към стълбата и реши, че ще е истинско самоубийство да се качва горе. Въпросът беше не дали, а от коя страна щяха да го застрелят.

Даде знак с ръка на единия от хората си да го последва, после посочи трите врати. Неизречената заповед беше точно изпълнена. Двама от полицаите отвориха вратите и с насочени оръжия влязоха в стаите, а третият остана до него.

С разтуптяно сърце Хайдман се приближи до отворената врата. Виждаше само тясно пространство от стаята – малка, стара кухня с етнини мебели и стари тапети, чиито шарки като че ли се движеха пред очите му. Подът беше покрит с протрит кафяв килим. Нещо му подсказва, че е по-добре да не влиза в стаята. Чувството беше толкова силно, че той наистина се поколеба, преди да прекрачи прага. Ако беше сам, сигурно щеше да се вслуша в предчувствието си.

– Смит? – извика силно още веднъж. – Смит, тук ли сте? Кенъли?

Отново не получи никакъв отговор. И този път чувството му не го подведе. Хайдман направи решителна крачка, влезе в стаята и видя на пода две неподвижни тела. Веднага разбра, че са мъртви и кои са: до преобърнатата алуминиева стълба до прозореца лежеше сивокоса жена на около петдесет-шестдесет години, облечена в оръфана престилка. Вероятно притежателката на хотела. Вторият мъртвец беше Смит. Лежеше по гръб, точно зад вратата и гледаше в тавана с широко отворени очи. Имаше нещо необичайно в лицето му, но в първия момент Хайдман не разбра какво е.

Не загуби време за размишления, мина край трупа на американеца и се завъртя в кръг. Оръжието в ръцете му послушно описа същото движение. Беше натиснал спусъка почти докрай. Каквото и да си беше мислил преди минути, щеше да стреля, ако убиецът на Смит беше още вътре.

Но нямаше никой, беше сам. Стаята нямаше втори изход, а малкото мебели не предлагаша добро укритие. Който и да беше убил агента от ЦРУ, отдавна беше излязъл.

С въздишка на облекчение Хайдман пусна оръжието и отново се обърна към безжизненото тяло на Смит. Погледът му попадна върху

лицето на полицаия, който беше с него. Мъжът стоеше на вратата, застинал в странна поза и не отделяше поглед от Смит. Лицето му беше изгубило цвета си, а очите бяха излезли от орбитите. Цялото му тяло трепереше.

Дори в тази напрегната обстановка поведението му се стори необичайно на Хайдман. За разлика от американските криминални филми истинските полицаи не виждаха всеки ден мъртъвци, но все пак ги виждаха – повечето жертви на злополуки представляваха много по-ужасна гледка от един убит.

Хайдман искаше да каже нещо на полицаия, но погледът му се насочи към Смит и в същия миг разбра както причината за ужаса в очите на подчинения си, така и странното чувство, което не го напускаше. Нещо не беше наред с лицето на Смит.

Не беше лице. Приличаше, наподобяваше насечените черти на агента до най-малкия детайл, но за трети път Хайдман изпита усещането за безплътно движение. Този път илюзията продължи само частица от секундата, преди да различи какво се движи.

Лицето на Смит кипеше, физиономията му сякаш се беше разпаднала на стотици и хиляди миниатюрни, асиметрични частици, перфектно допълващи се, всяка, от които се движеше независимо от останалите, което го караше непрекъснато да се разпада и отново да се събира. Лицето нямаше нищо общо с човешки образ. Бяха насекоми. Хиляди, милиони блестящи гърбове, различно оцветени и с различни форми, не по-големи от нокът, споени в движението си в перфектна мимикрия, точно очертаваща лицето на американеца. Бежов хитин образуваше кожата и устните, тъмните гърбове на няколко по-големи бръмбара – очите. Миглите и веждите бяха имитирани от гора фини пипала, а езикът зад полуотворените устни беше сноп навързани на възел розови червеи.

Хайдман поиска да изкрещи, но не можа. За миг изгуби всякакъв контрол над тялото си. Стоеше и втренчено наблюдаваше жестокото видение, изскочило из най-тъмните дълбини на душата му, за да го сблъска с чистия ужас. Да, това беше истинското обяснение за картината. Не можеше да е реална! Беше твърде необичайна, за да е истинска, твърде ужасяваща, за да се случва наистина. За последен път с все сила се вкопчи в това обяснение. Не, не е възможно да преживява подобно нещо!

Полицаят се обърна, направи няколко несигурни крачки в коридора и започна да повръща. Звукът не само извади Хайдман от вцепенението, но го накара да повярва две неща едновременно: че гледката не е халюцинация и че съвсем не е самият ужас. Можеше да стане и по-лошо – в

този миг сякаш магията се развали и лицето на Смит наистина започна да се разпада. Очертанията се размиха и като по неизречена команда насекомите запълзяха на различни страни. Отдолу се показва гол череп, без очи, толкова изчистен и бял, сякаш беше пластмасов модел с празни очни кухини.

Това, което се случи с главата, стана и с цялото тяло. Ръцете на Смит за секунди се разпаднаха и се показаха тънките кости на пръстите, които се отделиха една от друга и се превърнаха в купчина кости. Когато движещият се поток миниатюрни насекоми започна да използва ръкавите, крачолите на панталоните, яката, дрехите взеха да се свличат като балон, от който въздухът излиза. Ужасната гледка не продължи и пет секунди, след които Хайдман се видя изправен пред празен костюм, обвил оглозгани кости, в центъра на разширяващ се кръг от насекоми, които бягаха от него. С тях изчезна и килимът, който никога не е бил килим. Хайдман разбра откъде идваше тайнственото пукане, предизвикано от стъпките му: Това, което беше сметнал за килим, се оказа дебел няколко сантиметра слой от милиарди насекоми, покриващи пода. И тапетите не бяха тапети, а хитин и пипала, крака и крила и микроскопични, фини кристални очи. Отчаяната надежда, че е станал жертва на халуцинация, не се сбъдна. Движението, което смяташе, че вижда в Нищото, беше реално и имаше субстанция.

Мигновено осъзна, че направеният извод има и друга, по-неприятна последица – намираше се в опасност. В невероятна опасност, срещу която нямаше спасение. Хайдман се учуди, че изобщо е в състояние да изпитва нещо толкова банално като страх. Истината беше, че го изпитваше.

Беше мъртъв. В момента насекомите се отдалечаваха от него, така че той и останките на Смит се намираха в центъра на разширяващ се празен кръг върху пода, което не променяше факта, че смъртоносните твари практически покриваха всеки квадратен сантиметър от стаята. Бяха дребни, милиарди бронирани воители, които заедно представляваха огромна унищожителна всеядна машина, в чиито корем се намираше той. Видя какво са направили със Смит, вероятно толкова бързо, че американецът вероятно не е имал време да извади оръжието си и да стреля. Щяха да чуят изстрела отвън.

Отчаяно затърся път за бягство. Насекомите бяха навсякъде по пода, по стените, по тавана. Образуваха гъмжащи шарки върху тапетите, лежах като калфи върху мебелите и покриваха прозореца, висяха на големи, потрепващи гроздове от тавана и сигурно бяха и навън в

коридора. Хайдман не чуваше полиция да повръща, не долавяше и друг звук от него. Може би вече беше мъртъв.

Вдигна безпомощно пистолета и се прицели в първите пукащи шестокраки рицари-джуджета, които го заобикаляха, после пусна оръжието. Пистолетът не му даде чувството за сигурност, а още повече подсили безизходността на положението. Въпреки това не го прибра. Завъртя се в кръг, този път по-бавно. Кракът му улучи слепоочието на Смит. Оглогзганият череп се претърколи като топка за боулинг и спря в първите редици на насекомите, вече спрели отстъплението си. Десетки насекоми бяха смачкани, но миг по-късно черепът наистина изчезна. Превърна се в безформена издатина сред армията насекоми.

Гледката беше толкова отвратителна, че Хайдман отстъпи крачка назад, преди да се досети, че се приближава до насекомите и може да го сполети съдбата на черепа. Застина стреснато на мястото си и се обърна кръгом. Не се беше приближил към тях. Фронтът на животните се отдалечаваше от него със същата бързина, с която се приближаваше към тях.

Хайдман стъписано погледна назад. Насекомите се бяха приближили, така че пак се намираше в центъра на перфектен кръг с диаметър два метра. Направи колеблива крачка и свободният от буболечки кръг се премести с него. Спря, събра смелост и отстъпи назад. Този път кръгът не помръдна, а остана на мястото си, така че вече не се намираше в центъра му. Едва когато тръгна към вратата, буболечките повториха движението му.

Значението на ставащото беше толкова ясно, че за миг Хайдман даже забрави паниката си и с ококорени очи се взря в насекомите.

Позволявах му да си тръгне! Беше напълно невъзможно! Абсурдно! Разрешавах му да си върви.

Не, не може да бъде, помисли си той. Просто не може! Насекомите не притежават интелигентност! Нападат жертвите си или ги подминават, но не могат да направят разумен ход, чийто краен резултат се изразява в това да пуснат някакъв натрапник да си върви, стига да спазва зададената посока. Но обикновено насекомите не убиваха хора и не заемаха мястото на плътта, която са погълнали...

Безкрайно предпазливо Хайдман продължи да върви напред. Страхуваше се да не развали чудото и да не подплаши животните с непремерено действие. Страховитият му ескорт обаче не се приближи. Кръгът точно повтаряше всяко негово движение, покри скелета на Смит и го придружи до вратата и после в коридора.

От тримата полицаи нямаше и следа, но Хайдман не откри парчета

от униформа или кости. Затова пък видя нещо друго, което го ужаси още повече. Незнайно защо беше станало по-светло и успя да види, че и в коридора гъмжеше от насекоми. Подът, таванът и стените бяха покрити от чернокафява кипяща маса, която сякаш с всяка изминала секунда ставаше все по-плътна.

Нещо докосна крака му – едва доловимо, нежно подръпване, което при нормални обстоятелства едва ли би забелязал. Но сега нервите му бяха опънати до скъсване – виждаше, чуваше, и усещаше десет пъти по-добре от обикновено. Уплашено погледна надолу и със задавен вик отскочи назад.

След като излезе от стаята, превърнала се в гроб за Смит, беше спрял, но кръгът бе продължил да се движи, не много бързо, но неумолимо. Посланието на това действие беше ясно: ИЗЧЕЗВАЙ! Толкова недвусмислено, че имаше чувството, че чува думата.

Хайдман се обърна кръгом и хукна към изхода. Живият килим не се разтвори достатъчно бързо пред него, краката му стъпкаха стотици насекоми и след няколко крачки се образува хлъзгав слой, върху който можеше да падне. По-скоро олюлявайки се, отколкото тичайки, стигна до вратата, блъсна се в нея и чак на втория опит успя да я отвори.

Когато се показа на улицата, върху лицето му падна ярък лъч от прожектор. Някакъв глас от усилвател кресна нещо, което не разбра, защото над къщата вече кръжеше хеликоптерът, чийто ротори предизвикаха малък ураган. Светлината беше толкова силна, че Хайдман инстинктивно спря, наведе се и вдигна дясната си ръка към очите, за да се предпази. Съвсем забрави, че още държи в нея пистолета си. Проехтя залп от изстрели. Шумът от хеликоптера поглъщаше всеки друг звук, но иззад храстите на отсрещната страна на улицата изведнъж заизскачаха малки оранжевобели пламъчета. В същия миг до него прозорецът се пръсна и от стените до вратата захвърчаха искри.

10.

Едновременно станаха няколко неща: в прозореца до главата на Бренер се появи голяма колкото нокът кръгла дупка с назъбени краища, стъклото се свлече като в забавен кадър и виещ, невероятно студен вятър го блъсна в лицето. Не беше чул изстрела, както и втория, но съвсем ясно почувства куршумите, които минаха само на милиметри от него и се забиха в отсрещната стена. Салид му кресна нещо, но той продължи

да стои като скован. Точно както и преди малко откън в коридора знаеше, че ще умре, ако не направи някакво движение, но не беше в състояние да реагира.

Може би беше и добре, че стана така, в противен случай нито той, нито Салид щяха да видят какво става долу на улицата. Още преди Салид да скочи към него, за да го дръпне от прозореца, входната врата широко се отвори и препъвайки се, една фигура излезе на улицата. Лъчът на прожектора моментално се насочи в лицето на мъжа, който направи още две-три крачки напред и инстинктивно вдигна ръце към лицето си.

От сенките на отсрещната страна на улицата проблесна огън. Фигурата се олюля и политна назад. В същия миг могъщи ръце сграбиха Бренер и така силно го метнаха на пода, че въздухът излезе от гробовете му. От мястото, където допреди секунда стоеше, се разхвърчаха трески и излезе сив дим.

– Лягай! – Салид грубо го теглеше със себе си, заобикаляйки леглото, така че остана между тях и прозореца. Чак тогава се изправи на ръце и колене и позволи и на Бренер да седне.

– Полудяхте ли?! – кресна той. – Какво правите? Да умрете ли искате?

– Те го убиха! – прошепна Бренер. – Той беше от техните! Даже не изчакаха да го разпознаят! Изведнъж стаята се обля в светлина и бурята, вееща през прозореца, стана още по-силна. Хеликоптерът приближаваше къщата.

– Да изчезваме! – викна Салид. – Бързо!

Бренер разчете думите само по движението на устните му, грохотът на машината заглушаваше всеки друг звук. Но видя как стената срещу прозореца изчезна сред сивобелия прах от експлозия. Нещо удари леглото зад него, то потрепери, сякаш някой го блъсна с юмрук, и във въздуха се разлетяха бели пера. Салид го ритна силно и го изхвърли в коридора, последва го със скок и припъзля на ръце и колене до следващата врата на отсрещната страна. Там се изправи и махна на двамата с Йоханес да го последват. Отивайки към него, Бренер погледна назад и видя как стаята, в която допреди секунди стояха, се срива пред очите му сред безшумна експлозия – умивалникът се разпадна на стотици малки парченца, после се пръснаха и останалите мебели. Колкото и невероятно да му се струваше, обяснението беше само едно – през строшения прозорец някой стреляше с автомат от хеликоптера, който висеше пред самата сграда.

Салид отново го сграбчи за лакътя и го задържа след себе си, но си

спести думите, само затръшна силно вратата и бързо отиде до прозореца. Убеди се, че оттам не ги заплашва опасност, после се обърна към Бренер и Йоханес и погледна първо единия, после другия, клатейки неodobрително глава.

– Слушайте сега! Ще ви изведа оттук, но това може да стане само ако правите каквото ви кажа. Никакви самостоятелни акции и никакви въпроси! Онези момчета отвън не се шегуват!

Бренер имаше неприятното чувство, че думите се отнасят само за него, но отговори Йоханес:

– Това е... безумие! Не могат просто ей така да стрелят по нас! Нищо не сме направили!

– Страхувам се, че изобщо не ги интересува – най-сериозно отвърна Салид.

– Не може да бъде! – не се отказваше Йоханес. Гласът му трепереше, беше станал някак плачлив. Беше на ръба на паниката. – Нямаме нищо общо! Ние сме...

– Невинни? – Салид горчиво се разсмя. – Точно вие трябва да знаете, че такова нещо като невинност не съществува.

– Престанете! – изпъшка Йоханес. Вдигна ръце и пристъпи към Салид, сякаш искаше да се нахвърли върху му. – Нямаме нищо общо с цялата история! Те гонят вас, не нас!

– Сигурен ли сте? – тихо попита Салид.

Йоханес втренчено го изгледа.

– Какво искате да кажете?

– Може би тримата знаем твърде много – отвърна Салид. Замълча за момент, а когато отново заговори, гласът му беше станал по-тих. – Извинете. Говоря глупости. Съжалявам, че ви въвлякох в тази ситуация. Бих се предал, ако знам, че така ще спася двама ви с Бренер, но се страхувам, че нищо няма да помогне. – Махна с ръка към вратата. – Нали видяхте какво направиха?

Устните на Йоханес затрепериха. Очите му станаха още-по големи и черни от страх.

– Искате да кажете...

– Иска да каже, че хората отвън ще се погрижат никой от нас да не излезе жив от тази къща – прекъсна го Бренер. Нямаше сили да гледа Йоханес в очите, но по погледа на Салид разбра, че е казал истината.

– Но защо? – попита йезуитът.

Известно време Салид го гледа мълчаливо и с някаква смесица от тъга и сериозност, после се обърна към прозореца и още веднъж

погледна към улицата, преди да продължи.

– Един американски агент от ЦРУ, който от години ме преследва. Даже не знам името му. Той насъска хората отвън.

– Глупости! – каза Бренер, гневно размахвайки ръце към прозореца.

– Какво става отвън, Салид? Кои са тези хора и защо ви гонят?

– Не слушате ли новини? – попита Салид. – Катастрофата преди три дни стана по моя вина. Поне такава е официалната версия.

– А какво всъщност беше?

– Безобидна стъклена тръбичка с безцветна течност, поставена в уж здрав контейнер, която взех от сейфа на тайна база на американските военновъздушни сили – обясни Салид. – Контейнерът по всяка вероятност се е взривил заедно с манастира. Съдържаше нещо, което по собствени данни американците изобщо не притежават.

– Това не е причина за избухване на война – не се стърпя Бренер. – За Бога, не сме в Дивия Запад! Стрелят с автомати! Пристигат с хеликоптер и го насочват към жилищна сграда, в центъра на голям град!

За негово учудване Салид се усмихна.

– О, разбирам. Имате предвид, че дори и ЦРУ няма да посмее да направи подобно нещо, нали? От страх пред дипломатически усложнения? – Той звучно се изсмя, постави пистолета върху леглото, бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади три добре сгънати машинописни листа, които явно бяха откъснати от папката, в която са били приложени, защото краищата им бяха разкъсани. Бренер не можеше да разчете текста, но трябваше да е спял, за да не забележи яркочервената диагонална лента и надписа TOP SECRET. – Биха рискували и още много други неща, не само дипломатически последствия, за да попречат това нещо тук да излезе на бял свят.

– Защо? – попита Йоханес. Посегна към листата, но Салид бързо дръпна ръката си и отново бръкна в джоба. Този път извади запалка.

– Защото това е доказателството. Причината, поради която дойдох в студената ви страна. Тези три листа ще са достатъчни да предизвикат война, повярвайте ми.

– Какво пише в тях? – попита Йоханес.

Салид поклати глава.

– По-добре е да не знаете. – Щракна запалката и поднесе пламъка към хартията. Листата се огънаха и покафеняха, но не се запалиха веднага. Салид повтори опита още три пъти, преди жълтите пламъци да обхванат хартията. В стаята се разнесе остра миризма на тлееща пластмаса.

– Защо го правите? – изненадано попита Бренер.

Салид размаха листата, за да ускори горенето.

– Защото вече няма значение. Вече нищо няма значение, ако не спрем това, което изскочи от манастира.

Израча, докато пламъците стигнаха почти до пръстите му, после отиде до умивалника и хвърли изгорелите парчета вътре. Задущливата миризма беше толкова силна, че Бренер се закашля.

– Това нищо няма да помогне – тихо се обади Бренер. – Ако тези документи наистина са толкова важни, както твърдите, тогава...

– ...е достатъчно само подозрението, че знаете съдържанието им, за да ви премахнат от пътя си – прекъсна го Салид.

– Да, знам. И съжалявам. Но не мога да променя нещата. Мога само да се опитам да ви изведа оттук горе-долу невредими.

– Да ни изведете оттук? – Йоханес почти изкрещя. – Навън ни чака цяла армия, забравихте ли?! Видяхте какво направиха. Стрелят по собствените си хора! Покажем ли се навън сме мъртви!

– Знам – отвърна Салид. – Но нямам намерение да върша подобна глупост.

– Ами какво тогава? – стъписано попита Йоханес.

Салид взе пистолета от леглото. С привычно движение извади пълнителя, провери дали е пълен и го върна в оръжието.

– Ще ги чакаме тук.

11.

Хайдман се събуди, когато вкарваха носилката в линейката. Изпитваше ужасни болки, но макар че първата му мисъл беше ужас от обстоятелството, че от милостивата прегръдка на безсъзнанието го връщат обратно в този ад от мъки, в същия момент разбра нещо много по-лошо: всеки нерв в тялото му сякаш гореше в пламъци. Изпитваше такава мъчителна болка, каквато до този момент дори не бе си и представял. Болката преставаше точно под сърцето, като отрязана. Веднага разбра какво означава това.

Макар че изпитваше невероятни болки, мозъкът му работеше с непозната досега острота. Два от куршумите го бяха улучили – първият беше избил оръжието от ръката му и беше отнесъл последната фаланга на малкия му пръст. Вторият беше пробил гърдите малко под сърцето и беше заседнал в гръбначния стълб.

Спомняше си всичко, всяка дребна подробност, всяка мисъл, минала през главата му, докато беше в къщата. Знаеше с абсолютна сигурност, че всичко наистина се беше случило. Мисълта да го окачестви като халюцинация беше примамлива, но не искаше да и се поддава.

Отвори очи. В първия момент не видя нищо освен червени сенки, после те се сляха в неясна картина, която миг по-късно леко се проясни. Наведено над него, го гледаше бледо лице, оградено със сплъстена от пот тъмна коса. Яркочервеното яке и сръчните професионални движения, с които мъжът правеше нещо по тялото му, издадоха, че е лекар. Мъжът се изплаши, когато Хайдман отвори очи и го погледна, но след миг уплахата отстъпи място на несигурно облекчение.

– Събудихте се – рече лекарят. – Много добре. Не бива да се движите, разбрахте ли ме? – Хайдман отвори уста да отговори, но лекарят бързо вдигна ръка. – Не се опитвайте да говорите! Дайте ми знак с очи, ако искате нещо.

Хайдман сведе клепачи и върху лицето на доктора пробяга бърза усмивка.

– Боли ли ви? – попита лекарят.

Хайдман присви очи. Лекарят обърна глава и каза нещо на някого, когото Хайдман не можеше да види. После взе ножица и започна да разрязва първо палтото, после ръкавите му.

– Ще ви дам нещо срещу болките. Важно е да останете буден. И не трябва да се движите, за нищо на света. Разбрахте ли?

Хайдман отново присви очи. През живота си никога не се беше разболявал тежко, още повече пък раняван, но беше ставал свидетел на достатъчно подобни ситуации, за да знае, че е най-добре, ако прави онава, което лекарят казва. Сега обаче не ставаше въпрос само за него. Трябваше да разкаже какво става в къщата. Непременно! Но при опита да напрегне гласните си струни, болката отново го прониза.

Лекарят забодя една игла във вената на лявата му ръка и натисна буталото на спринцовката. Хайдман усети всичко с невероятна яснота. След миг в ръката с приятен гъдел започна да пълзи упойката и бързо да се качва нагоре. Болката не изчезна напълно, но намалая чувствително.

– Това е най-силното, което мога да ви дам – каза лекарят с истинско съжаление в гласа. – Не се притеснявайте, ще се оправите.

Като че ли точно това най-много го интересуваше! В този момент Хайдман изобщо не мислеше за себе си. Не че беше герой. Никога не е и бил. Никога не си беше представял, че е в състояние да рискува собствения си живот, за да спаси друг човек, но сега наистина му беше все едно

какво ще стане с него. Трябваше да предупреди хората отвън. Никой не биваше да влиза в онази къща! Това, което ги очакваше там, беше по-лошо и от смъртта. Отново се опита да произнесе нещо, но гласните струни не му се подчиняваха. Гъделичкащата линия, зад която болката вече не измъчваше тялото му, беше стигнала до раменете и бавно се разпростираше в гърдния кош. Сигурно ще може да проговори, когато медикаментът разгърне пълното си действие.

Лекарят му сложи втора инжекция, погледна го замислено и леко се изправи.

– Какво става отпред? – извика той силно и с остър тон. – Защо не се движим? Човекът трябва да бъде откаран в болницата!

Не получи никакъв отговор, но миг по-късно задната врата рязко се отвори. Хайдман чу възбудени гласове, които явно се караха, а после някой се качи и се приближи към него.

– Какво си мислите? – разгневено попита лекарят. – Не виждате ли, че човекът е тежко ранен? Нямате работа тук!

– Съжалявам, докторе – каза дошлият. – Трябва да говоря с пациента.

– И дума да не става! – със заповеднически тон отвърна лекарят. – Той няма да разговаря с никого! Трябва веднага да бъде откаран в болницата. Незабавно!

– Моля ви, докторе, не усложнявайте нещата! Само за миг, наистина. Много е важно.

Хайдман различи гласа, но в първия момент не можа да го свърже с определено лице или име. После си спомни кой е: Кенъли. Това го накара да изпита облекчение и учудване едновременно. Автоматично беше решил, че и него го е сполетяла съдбата на агент Смит.

Лекарят отново отвори уста да каже нещо, но американецът с властен жест го прекъсна. Направи дори още нещо: без всякакво усилие хвана лекаря за китката и го избута към вратата, където вече чакаха двама други. Без изобщо да обръщат внимание на протестите му, те го хванаха и го издърпаха навън.

Кенъли седна на табуретката, на която беше седял лекарят, и замислено погледна Хайдман в очите. Не свали погледа си дълго – три, четири, пет секунди и от този поглед Хайдман потръпна. Нищо от това, на което се надяваше, не видя в тези очи. Бяха студени като очите на насекомите, които видя в къщата.

– Разбирате ли ме? – попита американецът.

Хайдман отвърна по същия начин, по който отговаряше и на лекаря

– сбърчи чело.

– Какво стана там? Къде са Смит и другите?

– Мъртви – отговори Хайдман. Медикаментът вече действаше из цялото му тяло. Продължаваше да изпитва болка, но се чувстваше приятно замаян. Говоренето му причини по-малко усилие, отколкото си мислеше.

– Салид ги е убил – предположи Кенъли, но Хайдман мъчително поклати глава.

– Не трябва... да... отивате там – каза той на пресекулки. – Не... пращайте никого...

Кенъли смръщи вежди.

– Какво искате да ми кажете?

– Не... беше... Салид. – Приятната отнесеност постепенно се заменияше от силна умора. Колкото да се беше радвал на безсъзнанието, толкова по-силно сега се бореше срещу него. Още не биваше да губи съзнание. Още не!

– Бръм... барите... ще... убият... всички.

– Бръмбари ли? – За първи път Хайдман видя върху лицето на Кенъли някаква човешка реакция – почуда. – За какво говорите?

– На... се... коми – прошепна Хайдман. Гласът му беше толкова тих, че не знаеше дали наистина е изговорил думата. – Бръмба... ри... навсякъде... Изяли са... Смит... и... жената.

– Каква гадост, по дяволите, ви е сложил този идиот докторът? – възмутено попита Кенъли.

– Не-е – простена Хайдман. – Истина... е. Не... се връщайте... там!

Кенъли го погледна още веднъж ядосано, после така рязко стана от мястото си, че наметнатото му палто падна на пода. Без да обърне глава или да се сбогува, американецът излезе.

– Не-е – изпъшка Хайдман. – Останете... тук! Истина... е. Не... не бива да се връщате в къщата.

Кенъли не го чу, защото беше излязъл от линейката. Хайдман го чу да говори с някого на английски. Започна да го обзема някакво неясно отчаяние. Насекомите го пуснаха да излезе не заради друго, а за да предупреди останалите. Нямаше да допуснат друг натрапник в царството си.

Мисълта за това, което очакваше хората, които в този момент вероятно се подготвяха да изпълнят заповедта на Кенъли и да атакуват къщата, го изпълни с такъв ужас, че събра всички сили и мъчително се надигна. Тялото му отговори на усилието с нова вълна пареща болка, но

Хайдман стисна зъби. Пред очите му отново затанцуваха червени сенки, прилоша му, но потисна усещането и се подпря на здравата си лява ръка. Стенейки, вдигна глава и се насили да отвори очи. Не беше сам в линейката. Някой беше влязъл и сега стоеше наведен над него.

В първия момент помисли, че Кенъли се е върнал или че е лекарят. После погледът му се проясни и видя, че не е нито един от двамата.

Нещо у него угасна. Вече не чувстваше болка, не се страхуваше. Всичко, което беше помислил и почувствал, отлетя и единственото нещо, на което беше способен в този миг, бе втрещено да се взира в лицето на непознатия, който също го гледаше. Това лице, мили Боже, това лице!

– Не! – прошепна той. – Не!

Фигурата вдигна ръка и я протегна към него. Хайдман изпъшка от ужас, отгласна се и с двете ръце и запълзя, влачейки безжизнената долна половина на тялото си. Искаше да избяга от непознатия, но погледът му беше като прикован в лицето му. Очите – големи, тъмни и прастари, бяха изпълнени със знание, мисълта за което го изгаряше. Имаше чувството, че ако още миг гледа тези очи, ще умре, в същото време беше и невъзможно да се отдели от тях. Хленчейки от страх, изпълзя назад. Ръката на непознатия го последва, доближи лицето му и го докосна лекичко по челото.

В гърба на Хайдман избухна огнена топка, бързо обхвана цялото тяло и изгасна.

С нея изчезнаха и болките, едновременно с това се възвърна чувствителността на долната половина на тялото му. Всичко стана толкова внезапно, че краката му подскочиха почти половин метър нагоре от леглото. Хайдман изохка от изненада и уплаха, седна и с широко отворени, невярващи очи погледна краката си. Трепереха. Чувстваше ги как треперят. Вече не беше парализиран. Господи, усети как куршумите разбиват гръбнака му и късат нервите, но ето, че сега движеше краката си! Дори нещо повече: когато вдигна дясната си ръка и разгледа пръстите, видя, че раната не само е престанала да кърви, но е и напълно зараснала. Чудото си имаше и граници – откъснатата става не беше пораснала, само чуканът бе покрит с гладка, розовочервена кожа и изобщо не го болеше. Хайдман вдигна глава и се огледа. Беше сам! Тайнственият непознат беше изчезнал така безшумно, както се беше появил.

За кратък миг съвсем сериозно се замисли дали не е изпаднал в кома и да е сънувал, но веднага отхвърли предположението. Дори и така да беше, нямаше възможност да разбере истината. Случилото се беше

толкова реално, че за първи път в живота си сякаш истински усещаше какво е реалност и, обратното – всичко, което до този момент беше изживял, се оказа само част от много по-голямо и всеобхватно цяло, което не бе в състояние веднага да прозре, но за същността, на което едва сега започваше да се досеща. Така сигурно се чувстваше човек, завърнал се от царството на мъртвите. Беше чувал, че преживелите клинична смърт след това имат съвсем различно отношение към смъртта, но не бе вярвал, че е наистина така.

Без напълно да съзнава какво върши, седна и спусна крака от покритата с кожа носилка. Едва когато босите му стъпала докоснаха студения под на линейката, проумя какво представлява това простичко движение. И не само защото преди минута беше напълно невъзможно. Отведнъж го обзе всемогъщо страхопочитание към живота. За първи път, откакто можеше да мисли, осъзна колко могъщо е чудото, което допреди малко беше приемал за съвсем естествено, и каква невъобразима сила и мощ беше необходима, за да бъде създадено от Нищото.

За първи път в живота си Хайдман почувства, че наистина има Бог.

Стана, направи две крачки към вратата и излезе от линейката. Студът, тъмнината и леденият вятър се стовариха върху него, но макар че започна да трепери и че дъхът от устата му моментално се превръщаше в гъста сива пара, устните му се разтегнаха в тънка усмивка. Студът и режещият вятър не му пречеха, напротив – наслаждаваше се на тези усещания с всяка частица от тялото си, защото бяха част от могъщото тайнство, което опозна.

Някой изкрещя нещо. Хайдман се обърна и видя фигура в яркочервено яке да бърза към него. Мъжът силно ръкомахаше. Беше лекарят. Явно не разбра кой е или го взе за Кенъли или някой от неговите хора, защото върху лицето му беше изписан едва ли не свещен гняв. Врълхлетя върху него и за малко да го събори, но се закова на място, когато го разпозна, сякаш се беше блъснал в невидима преграда. Лицето му изразяваше смешна почуда и Хайдман неволно се засмя.

– Какво...? – заекна докторът и очите му щяха да изхвъркнат от недоумение. – Но... това е...

– Не се тревожете, всичко е наред – усмихна се Хайдман, обърна се и с бавни крачки изчезна в нощта.

Никой не се опита да го спре.

12.

От принудителното им преместване в другата стая бяха изменили най-много пет минути, но Бренер имаше чувството, че са минали часове. Не говориха повече. Ако Салид наистина беше казал истината, що се отнасяше до бойното вещество, тогава хората, които ги чакаха отвън, имаха твърде основателна причина да се погрижат тримата да нямат възможност да говорят с никого.

Въпреки всичко положението им в момента му се струваше почти абсурдно. Дори не знаеше в кой град се намират, знаеше само, че е град. Град с хиляди, вероятно десетки хиляди жители. Не можеха да водят война, за да заловят един-единствен човек. Това беше и единствената надежда на Бренер. Все едно каква власт притежаваха хората отвън, колко оръжие имаха и на какво са решени, не можеха да издържат безкрайно дълго на тази обсада. С всяка измината секунда, през която не шурмуваха къщата, се увеличаваха шансовете им да дойде някой и да сложи край на целия фарс.

Салид стана и се приближи до прозореца, за да погледне навън. През изменилите пет минути го правеше толкова често, колкото и Бренер. И като него не беше видял отдолу нищо друго, освен черните сенки на вътрешния двор, заобиколен отвсякъде с ограда.

– Не разбирам защо ги няма – обади се Йоханес. – Отдавна трябваше да са тук.

– Спокойно, ще се появят – каза Салид, без да се отделя от прозореца. Засмя се тихо и без особена радост в гласа. – Когато всичко започне, не се отделяйте от мен. Все едно какво ще се случи и какво ще направя.

– А какво искате да направите? – попита Йоханес. Не за първи път поставяше този въпрос и не за първи път не получи отговор.

Салид се дръпна от прозореца, погледна първо Бренер, после – малко по-продължително – Йоханес и разтегна устни в нещо, за което вероятно смяташе, че е успокоителна усмивка. Йоханес не повтори въпроса си, но Бренер беше сигурен, че нямаха определен план. Бяха в капан. Може би Салид разчиташе на късмета си, може би това беше и начинът му на действие – да няма план, а да реагира в зависимост от ситуацията. Ако беше сам с него, щеше да му зададе един определен въпрос, но присъствието на Йоханес го възпря. По странен начин поведението на проповедника му изглеждаше по-загадъчно от това на Салид. Преди, когато се намираха в опасност, беше реагирал толкова бързо и точно,

сякаш от тях тримата той беше по-опитният в битките, сега се държеше така като че ли с всички сили се опитваше да затвърди клишето за отчуждения от света, раним и боязлив духовник.

Леко прошумоляване го накара да вдигне поглед. Звукът не беше много ясен и му беше трудно да определи посоката, от която идва, но не престана. Не само той го чу. Салид също наклони глава на една страна и се ослуша, но след малко сви рамене и отново се обърна към прозореца.

– Какво е това? – уплашено попита Йоханес.

– Нищо – отвърна Бренер. Шумоленето продължаваше, но явно не беше нещо важно. Къщата беше стара и като във всяка стара къща все нещо пукаше и пращеше.

– Мисля, че идват – каза Салид.

Йоханес уплашено пое дъх през стиснатите зъби, Бренер също подскочи.

– Къде са? – попита Йоханес.

Салид вдигна рамене.

– Не съм много сигурен – прошепна. Ръцете му стиснаха по здраво оръжието и Бренер забеляза, че показалецът му нервно премина по предпазителя, но не го свали. – Струва ми се обаче, че долу видях нещо.

Рязко се дръпна от прозореца, отиде до вратата, давайки знак на Йоханес и Бренер да останат по местата си. Безкрайно предпазливо, без да издаде и най-малък звук, отвори вратата, ослуша се и отново я затвори. Леко приклепна и насочи дулото на автомата косо нагоре, за да може да стреля по всичко, което се раздвижи отвън. Отново се ослуша. Не се чу никакъв звук. Отвори широко вратата и се изправи. Бренер видя как се сепна и застина по средата на движението си.

– Какво има?

Салид отсечено махна със свободната си ръка, направи още една крачка в коридора и светкавично се обърна първо наляво, после надясно. Бренер не издържа. Без да го е грижа за реакцията на Салид, стана и го последва в коридора.

– Какво има?

Салид отново повтори движението си, но този път посочи и към стълбата. Бренер веднага разбра какво има предвид. Коридорът беше празен. Грите неподвижни тела, които видя последния път, когато надникна през вратата, не бяха там.

Салид допря предупредително пръст до устните си, вдигна оръжието в свивката на лакътя си и с гъвкавостта на котка се придвижи до вратата отсреща. Скри се за малко в стаята, почти веднага се показа и даде

знак на Бренер да мълчи и да се прибере в стаята. Също така леко и предпазливо отиде и до другите две стаи в коридора и провери и тях. Когато влезе в стаята точно до стълбището, Бренер несъзнателно затаи дъх. Но Салид излезе почти веднага и се върна при него.

– Няма никой – каза той замислено.

– Не е възможно! – Йоханес беше се приближил до тях и невярващо гледаше в празния коридор. Според Бренер говореше малко по-високо, отколкото беше необходимо в настоящата ситуация.

Салид вдигна рамене.

– Сигурно са дошли в съзнание. Не разбирам защо не се опитаха да ни нападнат.

– Ами... мъртвият? – припомни Бренер.

Салид отново вдигна рамене.

– Сигурно са го взели със себе си. Пък може и да не е бил мъртъв. Стрелях по него, но вероятно само съм го ранил.

– Не това имах предвид – каза Бренер, сочейки към стаята, което Салид провери последна. – Мъжът, който беше вътре?

Салид сбърчи чело.

– Там нямаше никой.

Странно чувство започна да обзема Бренер. Не истински страх, а нещо може би по-лошо – усещане за недействителност, което през цялото време се беше спотайвало дълбоко в него, без напълно да го осъзнава. Беше видял как мъжът се олюля и падна. Замълча.

Салид замислено се взира известно време в пода, после се обърна към двамата и извади пистолета от колана си.

– Можете ли да боравите с това нещо?

Бренер го погледна така, сякаш Салид му подаваше отровна змия.

– Никога!

– Не очаквам да си пробивате път с него – най-сериозно каза Салид. – Понякога помага само да стреляте във въздуха.

Подкани Бренер да вземе пистолета, но той отстъпи крачка назад и решително тръсна глава.

– Не, не мога! Никога няма да го направя!

За миг върху лицето на Салид се изписа истински гняв, но не каза нищо, прехапа долната си устна и пхна пистолета обратно в колана. Огледа се нерешително и Бренер отново изпита чувството, че и той като него и Йоханес не знае какво трябва да направи. Бренер вече беше почти сигурен, че силата на Салид се състои най-вече в това да реагира на всяка възможна ситуация и съвсем инстинктивно да прави само най-

правилното. Може би най-търсеният терорист на света можеше да бъде заловен точно така – като нищо не се прави и не му се дава възможност да реагира.

Бренер нерешително мина край него и отиде до вратата. Страхуваше се да погледне още веднъж в коридора, защото знаеше какво ще види – нищо. Точно това го плашеше. Разбираше от занаята на Салид толкова, колкото беше запомнил от криминалните романи и холивудските филми – тоест по-малко от нищо, но дори и при тези знания му беше ясно, че двамата мъже отвън едва ли биха оставили неизползвана възможността да ги изненадат. Ако въпреки това го бяха направили, трябваше да има причина за това. Каква ли? Застана до Салид и се подпря с длан на вратата.

За малко не падна в коридора. Под пръстите му дървото хлътна навътре и се разпадна на прах. Първо се посипаха дребни стърготини, после едно парче се отдели от вратата и падна в коридора. Останал без опора, Бренер политна напред, но Салид светкавично го подхвана. Негово то рамо също допря до дървото и паднаха още парчета.

– Ей, по-полека! – каза Салид. – Ще излезем навреме!

Бренер му благодари за помощта с леко кимване на глава и с недоумение погледна вратата. Къщата наистина беше стара и доста занемарена, но все пак едва докосна вратата...

Протегна ръка и опипа разтрошеното дърво. Усещането при допира беше странно – меко, влажно и неприятно лепкаво, почти като кашеста маса, която се стича под собственото си тегло. За миг изпита чувството, че под пръстите му нещо се движи, но когато се вгледа по-внимателно не откри нищо.

– Какво става? – попита Йоханес. Беше се приближил и гледаше разпадналата се врата със същото недоумение като Бренер.

– Нищо – бързо отвърна Бренер. След секунда допълни, усмихвайки се нервно: – Май съм се предоверил на старата къща.

Салид също протегна ръка. Замислено постави между пръстите си малко от белезникавата маса, показала се под боята, и я разтри. Помири-са я, накрая сви рамене и изтри ръката си в панталоните. Бренер и Йоханес въпросително го изгледаха, но той отвърна само с вдигане на рамене.

– Ако се намирахме в Америка или Австралия, бих се обзаложил, че са термити – рече той. – Но тук няма такова нещо. Сигурно бараката просто е много стара. – Тихичко се изсмя. – Кой знае, може пък да се срути и в бъркотията най-спокойно да успеем да излезем.

Бренер също се усмихна – бегло и също толкова неестествено, каквато беше и усмивката на Салид, още веднъж се вгледа в рамката. На много места боята беше напукана и процесът отдолу явно продължаваше. Шегата на Салид не беше толкова смешна. Ако цялата къща се намираше в същото състояние като вратата, сигурно наистина ще се срути, ако вътре започне силна стрелба. Кое то беше абсурдно!

– Добре, да слезем долу – каза Салид. Свали предпазителя на оръжието си и излезе в коридора, оглеждайки се внимателно, както направи преди малко. Изтича приведен към стълбището, клекна на едно коляно и в продължение на няколко секунди съсредоточено се визира в тъмнина отдолу. Едва след това махна на Бренер и Йоханес да го последват.

Бренер тръгна с разтуптяно сърце. Колкото и да се стараше да се движи безшумно, не можеше да се похвали дори с частица от елегантността и бързината на Салид. В сравнение с него действията му бяха толкова тромави и несръчни, колкото на пословичния слон в стъкларския магазин. Салид не пропусна да го изгледа укорително. Бренер се нагани да каже някакво извинение, но Салид рязко му махна с ръка и посочи към началото на стълбата. Бренер се послуша и чак тогава разбра какво има предвид Салид. Не бяха сами в къщата. Долу някой се движеше.

Бренер не беше много сигурен дали е някой или по-скоро нещо. Чуваше шумове, но не тези, които очакваше. Нещо шумолеше. Пукане и прашене, тихо и незабележимо, но достатъчно осезаемо, сякаш идваше не от определен източник, а от всички посоки едновременно. Звучите му напомняха на грахови зърна, търкалящи се по стъпала, или на пластмасова купа, пълна с пуканки, в която ровят нетърпеливи детски ръце. Под тях нещо сякаш се движеше, но ако беше истинско, а не плод на въображението му, не можеше да каже какво е точно.

– Какво е това? – попита Йоханес. Беше се приближил безшумно зад Бренер и като Салид бе застанал на едно коляно. И също като него изглеждаше доста напрегнат, но в същото време и странно отпуснат. Без Бренер да забележи и вероятно без самият той да го осъзнае, с него бе станала същата тайнствена промяна, както и преди. Бренер беше убеден, че Йоханес, а не той, ще е този, който ще реагира правилно, ако изпаднал в опасност. За миг изпита абсурдното чувство на завист. Салид леко вдигна рамене.

– Не знам какво е – рече много тихо, без да откъсва поглед от тъмнината в основата на стълбата, която изведнъж бе оживяла. Очите му бяха присвити. Бренер се запита дали наистина вижда в тъмното нещо

повече от него. Сигурно. Може би също не вижда, но знае какво означава шумът.

– Американците ли са? – попита Йоханес.

Салид за пореден път сви рамене, замисли се за момент и поклати глава.

– Не... нещо друго.

При тези думи Бренер го полазиха тръпки. Нещо. Той каза нещо, не някой.

Салид им даде знак да мълчат, бавно се изправи и заслиза приведен по стълбата – много бавно и безкрайно предпазливо, както се стори на Бренер. Въпреки това движенията му останаха безшумни, както и преди. Протритите стъпала скърцаха под тежестта му, а веднъж или два пъти Бренер чу, че се откъртиха парчета дърво. Салид също се поколеба, преди да продължи, и се отказа да стъпва с цялото си тегло, а прекрачи много бързо на следващото стъпало. Чак когато измина половината разстояние, махна на Бренер и Йоханес да го последват.

Бренер даде знак на Йоханес да изчака малко и тръгна пръв. Действието нямаше нищо общо със смелостта, дори напротив. Щеше да му е много трудно да си помисли, че зад гърба му не е Йоханес, а само тъмнината. Току-що формулирал мисълта, осъзна колко е вярна. Къщата вече не беше тиха. След изстрелите, адския шум на хеликоптера и техните разговори беше му се сторила тиха, но вероятно никога не е била. Изведнъж почувства колко шумна е тишината, която ги обгръщаше. Пукането и прашенето все още се чуваха и вече като че ли не идваха само от долу, а от всички страни едновременно. Към тези шумове се прибавиха и други, непознати и тайнствени: плъзгане, шепот и съскане, различни на далечни детски гласове, пробягване на миниатюрни крачета по твърд под, свирукане, пукане, тропот и триене, шумове от хранене и разпадане, тайнствено късане и дърпане и други, които не можеха да бъдат определени, но които също всяваха страх. Сякаш цялата къща се беше разбудила за собствен живот.

13.

– Какво значи „той изчезна“? – Кенъли с мъка се съдържаше да не закрещи, но успяваше единствено, защото му беше трудно да се изразява свободно на чуждия за него език. Струваше му се ужасно неточен и се подчиняваше на правила, които понякога му изглеждаха съвсем

средновековни и много по-сложни, отколкото е необходимо.

Във всеки случай в момента никак не беше в настроение да разсъждава за граматиката на немския. Трябваше да се съдържа, за да не сграбчи този глупак за яката и толкова дълго да го тръска, докато очилата без рамки паднат от носа му.

– Точно така стана – отбраняваше се събеседникът му. – И аз самият не разбирам. Тъкмо се връщах към линейката, когато го видях да идва срещу мен! Просто стана и тръгна нанякъде!

– Просто ей така?! И вие не се опитахте да го спрете?

– Да го спра ли? – Лекарят с недоумение присви очи. – Защо?

– Как...? – Кенъли силно хлъцна, без ужаса му да е престорен. Този път наистина му трябваше малко повече време, докато се окопоти, за да продължи разговора. – Чуйте ме, мистър. Преди пет минути ми казахте, че този мъж е имал смъртоносна рана в гърдите. Твърдахте също така, че е парализиран. А сега ми разправяте, че станал и ей така, ни лук ял, ни лук мирисал си тръгнал преспокойно?!

– Да, знам как звучи – не се предаваше докторът. – Но точно така беше! Аз... аз също нищо не разбирам.

В гласа му се долавяше измъчена нотка и ако Кенъли не беше толкова ядосан, сигурно щеше да го съжали. Човекът изглеждаше не само объркан, а уплашен. В това състояние можеше да направи някоя глупост.

– Струва ми се, че доста неща не разбирате – каза Кенъли с нарочно обиден тон. – Дали е така и с професията ви?

Объркването в погледа на лекаря се смени с изненада, после със справедливо възмущение, но Кенъли не му даде възможност да протестира, рязко се завъртя и си тръгна. Времето му беше твърде ценно, за да го пропилява в безсмислен спор. Може би добре стана, че поизпусна яда си, унижавайки бедния доктор, който нямаше никаква вина, защото изобщо не беше наясно с истинското положение на нещата. В крайна сметка нямаше никаква полза от тази евтина победа, която носеше повече вреда, отколкото полза.

С енергични крачки се насочи към колата, паркирана от другата страна на улицата, но на половината път го пресрещна един от хората му. Изглеждаше доста възбуден и много угрижен. Кенъли не трябваше да чуе думите му, за да отгатне причината за състоянието му.

– Телефонът прегръ – започна агентът. – Трябва да вземем решение, сър! Германските власти повече няма да мълчат.

Германските власти да ме целунат отзад, помисли си Кенъли, но

гласно рече:

– Успокойте ги някак! По дяволите, обучен сте да действате в подобни ситуации, или се лъжа?!

Изобщо не съм, отговори погледът на мъжа, което си беше чиста истина. Хората му бяха обучени да действат във всякакви ситуации, но не и да провеждат военни действия в оживен град на територията на приятелска държава. Агентът беше достатъчно умен, за да не изрече на глас съображенията си, но поклати глава и продължи:

– Не знам още колко време мога да ги удържа. Шефът на полицията заплашва да пробие блокадата ни със сила, ако не пропуснем хората му.

Хеликоптерът, помисли си Кенъли. Това беше заради трижди проклетия хеликоптер! Смит не трябваше да го вика!

Много добре можеше да си представи какво става в канцелариите на местната полиция. Разбира се, бяха чули стрелбата – по дяволите, чули са автоматична стрелба! – и ако това не е било достатъчно, за да ги изплаши, останалото е свършил хеликоптерът. Смит явно съвсем си е изгубил ума, щом е наредил боен хеликоптер да открие огън в центъра на града! Но Смит беше мъртъв и както изглежда, той ще опере пешкира. Цялата история като че ли започваше да му се изплъзва. Ако нещата продължаваха така да ескалират, утре сутрин щеше да му се наложи да отговаря на въпроса как така снощи агенти на ЦРУ са стреляли по германски полицаи и обратното, вместо заедно да действат срещу Салид и онези с него... Това не биваше да става.

– Добре – рече той. – Ще говоря с тях. Задръжте ги още пет минути. Кажете им, че ще се обадя, а дотогава тук нищо няма да се случи. Трябват ми само пет минути!

Агентът не изглеждаше никак убеден в думите му, но не каза нищо, само се обърна, сви леко рамене и с бързи крачки изчезна в посоката, откъдето беше дошъл.

Кенъли продължи да гледа след него. Всъщност не го виждаше, както не виждаше и останалите мъже, колите или редицата дървета, които образуваха мълчалив шпалир между улицата и нощта, приближаваща към своя край. Погледът му беше прикован в една точка: и ако в този момент някой го наблюдаваше, неминуемо щеше да се стресне, защото онова, което Кенъли виждаше, не бе нищо добро. Затвори за миг клепачи, въздъхна много дълбоко и много тихо и бръкна с дясната си ръка в джоба. Когато я извади, в дланта си стискаше малък, на външен вид съвсем обикновен клетъчен телефон.

Отдалечи се на няколко крачки и застана малко встрани до колата.

Пръстите му разтвориха телефона и набраха много дълъг номер. Както винаги, когато набираше номера, което през последните дни бе ставало обезпокоително често, се чувстваше някак некомфортно. Колкото повече цифри набираше и колкото повече се приближаваше до последната, толкова по-забавени ставаха движенията му. Преди да набере последната цифра, се колеба цяла секунда.

Още преди Кенъли да вдигне пръст от бутона, човекът от другата страна се обади. Това също беше нещо, което увеличи безпокойството му, вместо да го намали. Преди беше другояче. Доста време минаваше, преди някой да се обади, а понякога дори нямаше никаква реакция. Сега връзката се осъществи така бързо, че имаше само едно обяснение: събеседникът му беше чакал с ръка на слушалката.

– Да?

– Смит е мъртъв – каза Кенъли направо.

Секунда мълчание, после се чу:

– Как стана?

– Не знам – отвърна Кенъли. За момент му се прииска да разкаже на събеседника си как беше получил информацията, но после се отказа. Ако започнеше, трябваше да спомене и за Хайдман и за онова, което лекарят му разказа. Кенъли знаеше много добре, че информацията е доста любопитна за другия, но сметна за по-умно да премълчи. Вече си имаше достатъчно проблеми, а вероятно трудностите тепърва започваха. Само каза: – Не бях там. Но е мъртъв. Хората с него също.

Неволно сниши гласа си, докато говореше, макар че не бе необходимо. Връзката беше осигурена срещу подслушване, но дори и да не беше, никой не би могъл да проследи разговора. На номера, който преди малко Кенъли набра, от всеки друг телефон на света щеше да се обади един винопроизводител от Тоскана, който дори не подозираше съществуването на Кенъли, а още повече пък на човека, с когото в момента говореше.

– А другите?

– Салид е още в къщата – отвърна Кенъли. – Блокирали сме всичко. Не може да се измъкне.

Три, четири, пет, десет безкрайни секунди се чуваше единствено мълчание, после гласът изрече със същия безизразен тон, както досега:

– Убийте го! Двамата с него също.

Кенъли се стресна, но не се изненада. Беше подозирал, че ще получи такава заповед. Не, беше се опасявал, че ще я получи.

– Хм... не е толкова просто – колебливо рече той. – Страхувам се,

че не мога.

– Трябва да го направите. Повярвайте ми, важно е.

– Естествено – побърза да го увери Кенъли. – За съжаление ситуацията е доста усложнена. Не сме сами. Местните власти вече ще полудеят. Смит...

– Трябва да го направите! – прекъсна го гласът в слушалката. – Невероятно важно е. Убийте тримата, непременно! Дори ако..., ако това ще струва живота на още невинни. Цената няма никакво значение. Заложено е много повече, отколкото можете да си представите.

Кенъли се изненада, не заради онова, което каза човекът отсреща, а заради начина, по който го направи. От онзи ден преди петнадесет години, когато за първи път чу безплътния глас по телефона, той винаги беше звучал еднакво – спокойно, доброжелателно и настоятелно, всъщност толкова безизразно, че спокойно можеше да принадлежи и на машина. Това, което сега чу, определено беше емоция. И не просто някаква. Беше страх.

– Както желаете – каза той.

Връзката прекъсна и Кенъли изключи телефона. Взира се в него известно време с каменно лице, после отново го отвори и набра друг, много по-кратък номер. Този път се обади агентът, с когото разговаря само преди няколко минути.

– Кенъли. Какво направихте?

Гласът на агента прозвуча нервно и издаде много повече състоянието му, отколкото можеха да го направят думите:

– Успях да ги поуспокоя, сър. Но мисля, че не за дълго. Шефът на полицията идва насам. Беше много ясен. Ако се чуе само още един изстрел, ще нареди със сила да нарушат блокадата и да арестуват всички ни. Имаме още пет минути. Най-много.

– Стигат ни – отвърна Кенъли. – Изпратете бойната група! Щурмувайте къщата!

– Но сър...

– Чухте ме! – прекъсна го Кенъли с остър, режещ тон. – Щурмувайте къщата! Веднага! Поемам цялата отговорност!

Следващите две-три секунди не последва нищо и Кенъли вече мислеше, че агентът ще откаже да изпълни заповедта. По-точно казано, трябваше да откаже. На негово място не би реагирал по друг начин без информацията, която притежаваше. Молеше се авторитетът му да се окаже достатъчен, за да преодолее мъжът колебанието си.

– Както наредите, сър – изрече най-сетне агентът. – Но ще трябва

да ви помоля да повторите заповедта си още веднъж пред свидетели.

Кенъли погледна към колата, където се намираше агентът. Беше на по-малко от петдесет метра разстояние. Затова ситуацията беше едва ли не абсурдна – трябваше само да направи няколко крачки и да повтори заповедта си. Но не помръдна от мястото си, а изрече още веднъж:

– Заповядвам ви да шурмувате къщата. Поемам пълната отговорност за акцията. И не искам никой да оцелее.

– Сър?!

– Правилно ме разбрахте! – повтори Кенъли. Гласът му прозвуча дебело, а слюнката в устата му изведнъж загорча. Стана му трудно да говори. – Убийте Салид и двамата с него дори ако се предадат! Това е заповед!

14.

Бренер не беше единственият, който долавяше тайнствените шумове. Йоханес също беше спрял и изплашено се оглеждаше. Макар и да не виждаше лицето на Салид, усети как напрежението на палестинеца рязко нарасна.

– Странно – прошепна Йоханес.

Салид ядосано махна с ръка да мълчат и Йоханес видимо се стресна. От лекото движение стълбата силно изскърца. Миг по-късно чуха странно глух, скърцащ звук и цялата къща потрепери.

Бренер инстинктивно посегна да се хване за перилата, но в последния момент се сети какво стана горе с вратата и съвсем леко се допря. Въпреки това дървото се разпадна в лепкаво-влажна маса. Този път не беше въображение – видя как нещо изпъзля и избяга. Нещото веднага се сля с тъмнината, но Бренер остана с натрапчивото впечатление за нещо малко, тъмно, с много крака и просветващи очи. И жило. С отвращение отстъпи крачка назад и избърса пръстите си в стената от другата страна. Усети как тя вибрира. Нещо се раздвижи. Запъзля. Под тапетите.

И не само там. Изведнъж осъзна, че движението наистина е навсякъде – в пода, в стените, зад изкривената дървена ламперия и в стъпалата, даже в тъмнината, поглъщаща долния край на стълбата.

– Нещо не е наред... – каза той. – Има... нещо. Изрече думите по силно, отколкото мислеше, но за негова изненада Салид не му заповяда да мълчи, а за момент го изгледа замислено и може би малко уплашено, после се обърна, за да продължи напред. В същия миг вратата избухна.

Светлината беше толкова ярка, че Бренер загуби равновесие. Блъсна се безпомощно в стената, свлече се на пода и вдигна ръце пред лицето си. Нищо не виждаше, беше сляп. Пред очите му се въртяха бели огнени кръгове и в следващите пет секунди нищо не чуваше.

Първият трясък беше последван от втори, още по-силен. В същата секунда блесна и по-ярка светкавица, чиято светлина проникна даже през затворените му клепачи. Проехтяха изстрели, отначало къс откос, после единичен pistolетен изстрел, последван от отсечен залп. Куршумите с глухи удари се забиваха в стените, в пода или в дървените перила и стъпалата. Чу Салид да крещи нещо и да отвърща на огъня и се сви още повече на мястото си, когато няколко куршума се забиха съвсем близо до главата му. Инстинктивно зачака да дойде някой и да го отведе на сигурно място. Но никой не дойде.

Салид беше клекнал в началото на стълбата и стреляше към вратата, макар че там се различаваха само неясни сенки, движещи се зад завеса от дим и пламъци.

Все пак сигурно беше улучил някого, защото сред бъркотията проехтя силен писък и за миг стрелбата престана. Това продължи може би секунда, но беше достатъчно на Салид, за да скочи и бързо да се изкачи две-три стъпала нагоре. Малко след това в димната завеса проблеснаха нови оранжевочервени огнени езичета. Салид мигновено се наведе, куршумите минаха край него и отнесоха почти метър от дървените перила. Той изруга, запълзя на четири крака нагоре по стълбата и стреля напосоки през рамото си. Вместо последните три-четири изстрела се чу отчетливо пляскане. Салид захвърли ненужния празен автомат, продължи напред и застана до Бренер, дишайки тежко.

– Нагоре! – кресна той. – Какво чакате?!

Бренер беше като парализиран. Чуваше думите на Салид и знаеше, че има право. Ако останеше още миг тук, щеше да е мъртъв. Но просто не можеше да се помръдне.

Салид изруга, сграбчи го за рамото и го дръпна нагоре. В този миг под тях изникна висока, тъмна сянка. Въпреки неспособността си да помръдне, Бренер изкрещя, за да предупреди Салид, но той реагира, още преди да чуе първия звук. Вероятно беше видял ужаса върху лицето му и правилно го беше изтъкувал. Пусна Бренер, светкавично се завъртя кръгом, подпря се на едното си коляно и със същото движение извади pistolета от колана.

Но бързината му се оказа недостатъчна. Чу се изстрел. По средата на последното движение Салид отхвъркна назад, изпусна оръжието и се

строполи върху счупения парапет, който под тежестта му окончателно се срути. Със силен вик полетя надолу и се удари в покрития с плочки под на антрето.

Времето сякаш спря. Това, което Бренер веднъж беше преживял, сега се повтаряше отново, в много по-лош вариант. Като в странен, десетократно увеличен забавен кадър видя как мъжът в долния край на стълбата вдига ръка и се прицелва в него. Оръжието бе насочено право в лицето му. Виждаше как показалецът му се свива около спусъка и милиметър по милиметър придърпва назад извитото парче метал. Колкото и абсурдно да му се струваше, беше убеден, че ще види куршума, когато излети от дулото и полети към него.

Над него се чу силен тропот. Йоханес се препъна на едно от стъпалата, изгуби равновесие и падна напред. Плъзна се по корем надолу по стъпалата и в движение грабна пистолета на Салид. Вниманието на мъжа, който се целеше в Бренер, за миг беше отвлечено. Може би гледката просто го стъписа, или пък се поколеба по кого от двамата да стреля.

Йоханес продължи все по-бързо да се търкаля надолу, като някак си успя да се преобърне по гръб и да стисне пистолета с две ръце, насочвайки го напред. Стреля два, три, четири пъти един след друг, после спря в края на стълбата и така силно се блъсна, че оръжието излетя от ръцете му. Но всеки куршум беше улучил целта.

15.

Този път не беше сън, а видение, което се стовари върху му със силата на мълния и така брутално и окончателно го извади от действителността, както куршумите хвърлиха на пода мъжа долу при стълбата. Отново, и пак без всякакво предупреждение, се озова на мястото, което посети в съня си, но сега нещо се беше променило. Този път знаеше без всякакво съмнение, че картината е много повече, от сън. Намираще се като наблюдател, като гост – може би неканен – без тяло, но с пълно съзнание за ставащото. Червеният отблясък на факлите, който минаваше през лицето му, не го докосваше, тялото, чиято тежест усещаше, не беше негово. Усещаше болки в ръцете и в краката и ужасна жажда.

– Разбираш ли ме?

Отново онова брадато, обградено от сива коса лице, което веднъж вече беше виждал. Този път беше само. Другите гласове липсваха. Макар че не можеше да проникне с поглед оттатък пулсиращата червена

светлина на факлите, усещаше, че са сами. Погледът в сивите очи на събеседника му, които въпреки изражението на мрачна решителност все пак излъчваха доброта, му го подсказваше. Това, за което щяха да говорят, засягаше само тях двамата.

– Разбираш ме, нали? – повторно попита другият.

Не отговори. Искаше да го направи, но не можеше да задвижи тялото, чийто гост беше. Беше му отнета всяка инициатива. Може би беше по-скоро затворник, отколкото гост. Недоброволният му домакин също не желаше да отговори. А можеше да го направи, ако искаше, въпреки смъртоносните наранявания, които му бяха причинени, защото силите му далеч не се изчерпваха с тези на смъртен човек. Макар че все повече осъзнаваше обстоятелството, че е само наблюдател в строго ограничено пространство на чуждото съзнание, от друга страна, все повече разбираше истинската същност на домакина си. Стените, които го ограждаха, бяха прозрачни в неговата посока. Но не много. Не знаеше нищо за идентичността на другия – в случай че имаше нещо като личностна идентичност, – нито за истинската му природа, още повече пък причината за присъствието му. Всеки достъп до мислите и спомените му беше отнет. Но сещаше, че е нещо могъщо, нещо толкова всесилно и старо, мъдро, че изведнъж разбра, че не е истински затворник. Стените наоколо бяха създадени по-скоро за негова защита, защото едно-единствено докосване на пулсиращия дух щеше да го изпепели като пеперуда, доближила се до огъня. Почувства и още нещо: разочарование, невероятно дълбоко разочарование. Който или каквото да беше това същество, то беше водило битката на живота си – битка със също толкова първична мощ и сила, каквато беше и същността му. И я беше загубило.

– Знам, че ме разбираш – рече Братият след известно време. Усмивна се, но усмивката му беше горчива. Ако Бренер бе в състояние да изпитва собствени чувства, тази усмивка щеше да го изплаши. – Нали знаеш, че пред мен не можеш да се преструваш? Пред всички останали – да, но пред мен не можеш.

Той премести факлата от дясната в лявата си ръка, така че кърваво-червената и светлина сега падна върху другата половина от лицето му. Ефектът беше учудващ. Сякаш пред него застана съвършено друго лице, което нямаше нищо общо с предишното. Друг човек. Дори гласът беше друг.

– Знаеше, нали? Това беше и причината никога да не признаеш съществуването ми. Винаги си ме търпял, но даже и това ти се струваше много. И знам защо. Знаеше, че накрая ще те победи. Не другите, от тях

никога не си се страхувал. Нито от оръжията им, от легионите им и войските, от мечовете им и броните им. Винаги си знаел, че нищо не могат да ти сторят.

Последните думи прозвучаха триумфално – зъл, ехиден триумф. Едновременно с това Бренер почувства как отчаянието на домакина му се превърна в ужасено осъзнаване, после в гняв, невероятен, кипящ гняв, чиято сила можеше да разруши светове. С все сила се напъваше да строши невидимите вериги, които го сковаваха – и политаше сломен назад. Каквото и да го държеше, то беше толкова старо и толкова силно, колкото него самият, а може би и по-силно.

– Бий се спокойно – рече другият. – Спокойно се отбранявай. Използвай силите си. Нищо няма да постигнеш. Познавам тайната ти. Знам кой си в действителност. Знам защо те изпратиха. Затова и успях да те победя.

Той се наведе, факлата се доближи до лицето му и Бренер усети топлината на пламъка върху кожата си. После се доближи още. И още. Топлината се превърна в болка. Очите му се напълниха със сълзи, но огънят продължаваше да се доближава, после нещо невероятно горещо докосна бузата му. Бренер изкрещя, отметна глава и – погледна в брадатото лице, което отново се беше променило. Още усещаше горещината, но факлата я нямаше. Очите, които угрижено го гледаха, бяха черни, а не сиви.

– Наред ли сте? – попита Салид. Трябваше му цяла секунда, за да проумее, че лицето на Салид е заместило непознатото лице от видението. Този път преходът беше толкова плавен, че изобщо не го бе забелязал. Вместо в тъмната скална пещера отново се намираще в някаква къща и не лежеше на твърдия камък, а върху стъпалата на стълба, чиито ръбове болезнено се връзваха в гърба му. Силното парене върху бузата му беше резултат от плесника, който Салид му беше ударил, за да го свести.

– Всичко е наред – с мъка отговори Бренер. Опита се да се надигне, подхлъзна се и успя едва на втория път. Огледа се наоколо със смесица от объркване и ужас.

За момента цареше спокойствие. Входната врата и малък участък пред нея все още горяха, но нападателите се бяха оттеглили. Вероятно неочакваната съпротива ги беше изненадала. Може би имаше и друга причина.

– Какво му е? – Бренер посочи Йоханес, който клечеше в странна поза до края на стълбата и с празен поглед се вираше пред себе си.

Салид сви рамене, но го направи по начин, който накара Бренер да си помисли, че много добре знае отговора. Бренер също го знаеше, но нещо в него не искаше да си го припомни. Поиска да отиде при Йоханес, но Салид го възпря.

– Наистина ли сте добре? – отново попита той.

– Защо?

– Това не е отговор – каза Салид. Протегна ръка, за да докосне Бренер по рамото, но Бренер отблъсна ръката му. Направи го с такава решителност и сила, която учуди и него самия.

– Не се грижете за мен! – остро отвърна той. – Какво става тук? Къде изчезнаха?

Салид за момент изглеждаше доста объркан, но вдигна рамене и посочи напред към вратата.

– Ще дойдат пак, не берете грижа – иронично каза той. – И сигурно по-бързо, отколкото ви се иска. Трябва да се махаме.

Това не беше отговор на неговия въпрос, помисли си Бренер. Но вече достатъчно добре беше опознал Салид, за да го повтаря. Освен това беше прав: на каквото и чудо да дължаха поредното си спасение, то нямаше да продължи още кой знае колко дълго. Все някога късметът щеше да ги изостави. Погледнато реалистично, отдавна злоупотребяваха с него.

Надигна се мъчително и тромаво политна към Салид. Палестинецът объркано го погледна, но не каза нищо, а отиде до Йоханес. Каза му нещо, което Бренер не разбра, но Йоханес не реагира – нито на думите, нито на тона в гласа му.

– Какво му е? – отново попита Бренер.

Салид се накани да отговори, но изведнъж наклони глава на една страна и за миг се послуша с напрегнато изражение на лицето.

– Струва ми се, че идват.

Бренер също се послуша, но не чу нищо друго освен пращането на пламъците, глухите удари на сърцето си – субективно погледнато, те бяха най-силният звук тук – и странното пукане и пращане, което не можеше да си обясни. Шумовете не бяха нови. През цялото време ги чуваше като фон, без истински да ги осъзнава. Сега бяха станали по-силни.

– Погрижете се за него! – каза Салид. Наведе се, за да вдигне нещо от пода, което Бренер оприличи на оръжие, и забърза към вратата. На фона на оранжевите пламъци изглеждаше като едноизмерна сянка, призрак без тяло, олицетворение на опасността.

Бренер тръсна глава, за да прогони мисълта. Започваше да

митологизира Салид. Защо? Този човек беше най-големият му враг. За един-единствен ден унищожи цялото му съществуване, а в следващите минути сигурно щеше да унищожи и живота му. Бренер вече не разбираше сам себе си.

Внимателно клекна до Йоханес и го докосна по рамото. И на неговото докосване проповедникът реагира по същия начин, както преди на думите на Салид. Все пак успя да погледне в очите му. Това, което видя, дълбоко го потресе и изплаши.

Очите на Йоханес бяха празни. Не се четеше страх. Нито ужас. Нямаше даже израз на физическа болка, която сигурно изпитваше, защото по лицето и ръцете му се стичаха кървави струйки от многобройни дракотини. Бяха безизразни като две цветни стъклени топчета.

– За Бога, какво ви е? – попита Бренер. – Какво е станало? Ранен ли сте?

Не получи никакъв отговор. Йоханес изобщо не го чуваше. Нещо в него сякаш бе изгоряло.

– Идват – обади се Салид отдолу. – По дяволите, цяла армия са! Да се махаме! – Той се обърна кръгом и изтича към Бренер, размахвайки ръце. – Бягайте! Нагоре! Нещо попадна във вратата и направи на парчета това, което беше останало от нея. Пламъци и дим изпълниха коридора, а шумът беше така неопикуем, че Бренер запуши ушите си с ръце. Върху двамата с Йоханес се посипаха миниатюрни парещи отломки.

Ударната вълна на експлозията отхвърли Салид напред, но той не падна, направи няколко крачки, протегна ръка и се хвана за парапета.

Пръстите му потънаха в изгнилото дърво като в попивателна хартия. Салид изохка от изненада, преплете крака и изгуби равновесие. Докато падаше, се обърна и вдигна оръжието. Къс откос прелетя над главите на Йоханес и Бренер и се заби в огнената стена на входа. На Бренер му се стори, че чува писък. Още един човешки живот, изгаснал без нужда.

– Бягайте! – изрева Салид. – Ще се опитам да ги задържа!

Бренер реагира без всякакво участие на волята си. Магията на Салид продължаваше да действа върху него. Просто се подчини против волята си. Със силата на отчаяния дръпна Йоханес, изправи го, обърна се и се запрепва нагоре по стълбата. През това време Салид продължи да стреля. Този път отвърнаха на изстрелите му. Отляво и отдясно на него избухнаха миниатюрни вулкани от прах и натрошено дърво, но той самият като по чудо остана невредим.

– Продължавайте! На покрива! Пред свидетели сигурно няма да

стрелят по вас!

Йоханес започна да излиза от вцепенението си и да се противи, но Бренер не му обръщаше никакво внимание. Отново се чу взрив и този път цялата къща потрепери чак до основите. Усети как стълбата се накланя като палубата на кораб и... се счупи. Тоест, счупи не беше точната дума. Почувства как краката му потънаха в дървото, сякаш то изведнъж се беше превърнало в мочурище. Едновременно с това стъпалата пред него започнаха да се огъват и да се разтягат. Парапетът се наклони, превърна се в треперещ гумен маркуч и се разпадна на милиони дребни трески, а секунда по-късно цялата стълба стана на кипяща маса, която се свлече надолу. Бренер изкрещя, успя да извърти лицето си встрани и да вдигне ръце нагоре, за да се предпази, превъртя се във въздуха и накрая падна заедно с останките във входното антре. Инстинктивно очакваше удар, съответстващ на височината, от която падна, но явно се беше приземил върху нещо меко и пружиниращо, което се огъна под него и омокоти падането. За миг беше напълно сляп. Върху него се посипа дъжд от трески, който не му позволяваше да вижда нищо и да си поеме въздух. Чу обаче как до него Йоханес изкрещя и как проехтяха изстрели. Някои съвсем наблизко, но повечето отвън пред къщата. Подът под него трепереше, пукането и пращенето не бяха престанали, а бяха станали несравнимо по-силни.

Бренер мъчително се изправи – не лека задача, защото прогнилото дърво беше поддало под тежестта на тялото му и точно това беше спасило живота му. Но ръцете, с които слепешката опипваше наоколо, не намериха никъде здрава опора. Каквото и да хванеха пръстите му, то се разпадаше като изсушена от слънцето гъба. В ръкавите, яката и панталоните му попаднаха фини пращинки. Имаше усещането, че милиони паяци пълзят по кожата му.

Най-сетне успя поне да седне. Избърса прахта от лицето си, примига няколко пъти и в първия момент не видя нищо друго освен премятащи се една през друга сенки и отблясъци от огън.

Салид продължаваше да стреля. Бренер видя как поредната изскочила от пламъците при вратата сянка полита назад, сякаш ударена от силен юмрук. После стрелбата се промени: звуците от оръжието на Салид започнаха да кънтят кухо. Салид изруга, захвърли автомата и скочи, но и с него стана същото, както и с Бренер и Йоханес преди малко. Размекнатите дъски на пода се огънаха под тежестта на тялото му, десният му крак затъна до коляното, политна безпомощно напред и се опита да се подпре, но нямаше резултат. Ръцете му влетяха до китките в кашестото

дърво. Върху лицето му се изписа безкрайно учудване, което мигновено прерасна в ужас.

Двама мъже изскочиха приведени от огнената завеса на входа. Дори да имаше оръжие, Салид щеше да закъснее с реакцията си. Единият светкавично се претърколи настрани и откри огън по Салид. Вторият клекна на едно коляно и се прицели в Бренер. Секунда след това изчезнаха.

Всичко стана толкова бързо, че Бренер нямаше време да се изплаши. Нападателят, който се прицели в него, нададе ужасен писък, когато подът потъна под тялото му, и падна в мазето. Другият се превъртя към стената и тя го погълна.

Не просто се огъна или се пукна от сблъсък с тялото. И двете неща сякаш да го учудят, но след всичко видяно щеше все някак да го проумее. Онова, което видя, не можеше да проумее.

Стената го погълна. Привидно масивната тухла се раздели в права линия точно над главата на мъжа и нещо черно, блестящо-зърнесто се изсипа върху него като кипяща тиня. Дори нямаше време да изкрещи. Черната вълна го сграбчи, вдигна го нагоре и го вмъкна в стената.

Усещането и осъзнаването на видяното дойдоха едновременно. Не беше внушение. Човекът, чието лице изчезна, наистина беше тук. И не си въобразяваше, че усеща пробягването на милиони паяци по кожата си... Изведнъж осъзна какво става около него.

Цялата къща беше оживяла. Живееше с черен, дебелокрил, многокрак живот, живот с блестящи фасетни очи и миниатюрни тракащи челюсти, с космати крака и потрепващи пипала, живот, който бе погълнал стълбата, бе издълбал стените и пода, който пълзеше, ядеше...

Бренер изкрещя. Издаде не човешки звук, а пресипнал писък, събрал целия ужас, обзел го в момента. Скочи, олюля се към една стена, мека като гума, топла и жива и като полудял размаха ръце около себе си. Пищеше, крещеше, реवेशе. Ръцете му дивашки се мятаха във въздуха, дращеха лицето и удряха невидимите чудовища, късаха кожа и люеще се хитин, късаха дрехите. Беше обзет от неопишуемо чувство на погнуса.

Опомни се, когато една длан го удари през лицето и болката разкъса завесата на лудостта. От носа му потече кръв, за миг му прилоша. Салид така силно го беше ударил, че ако нервите му не бяха опънати до скъсване, сигурно щеше да изпадне в несвяст. Лицето на палестинеца се изкриви пред погледа му, стана асиметрично, после много бавно взе да приема обичайните си форми, когато Салид прокара ръка по него. От пръстите му на пода капна нещо тъмно и малко.

– Бренер, чувате ли ме?

Не само с очите му нещо не беше наред. Лицето на Салид наистина се движеше. Върху него пълзяха паяци, бръмбари, скакалци и хлебарки, милиони дребни насекоми със сухи, криви крака. Салид отново му удари една плесница, не толкова силна като първата, но достатъчно, за да го върне окончателно в действителността.

– Всичко наред ли е? – Погледът на Салид беше загрижен, но Бренер напразно търсеше страх в него. Нима не разбира какво става? Нима нищо не виждаше?!

– Какво е това? – заекна Бренер. – Какво е това, Салид?

В последния момент усети, че отново ще изпадне в истерия и с мъка се възпря. Дишането му беше толкова учестено, че отново започна да му прилошава, но този път не се противи на чувството. Всичко, което в този сценарий на ужаса най-малко напомняше за действителността, беше негов съюзник.

– Не знам – отвърна Салид. – Но няма значение. Имаме още един шанс. Елате!

Не изчака Бренер да отговори, сграбчи го за ръката и го задърпа след себе си към изхода. След няколко крачки се наведе, дръпна и Йоханес, но проповедникът не реагира с никакво движение. Погледът му продължаваше да е все така празен и изгаснал както преди, когато Бренер отиде при него. Може би неговият Бог все пак е проявил милост към него и е изтрил съзнанието му, за да не вижда какво става наоколо, помисли си Бренер.

Малко преди да стигнат до вратата, Салид пусна двамата и им направи знак да чакат.

– Ще издържите ли?

Бренер кимна с глава, без да е сигурен, че казва истината. Внушаваше си, че е преодолял ужаса, но не беше вярно. В момента изпитваше не смелост, а вцепенение, което всеки момент можеше да се пропука.

Салид сигурно беше прочел мислите му, защото върху лицето му се изписа още по-голяма загриженост. Но не каза нищо, а продължи приведен напред към вратата. Огънят беше почти изгаснал, само тук-там от дървото още излизаха огнени пламъци. Бренер видя как близнаха краката на Салид, но той дори не реагира. Продължи напред, заобиколи дупката, през която войникът беше паднал, и стигна вратата. Бренер не видя онова, което Салид виждаше отвън, но реакцията му беше достатъчна, за да го изплаши.

Салид застина. Стоеше съвсем изправен на вратата, идеална цел за

всеки, застанал с оръжие на улицата, само че никой не стреля. Едва сега Бренер установи колко тихо е навсякъде.

Тайнствените звуци продължаваха да се чуват из цялата къща, към тях се бяха присъединили и нови, още по-застрашителни, съпроводжани от време на време от потреперване на пода, което не се нуждаеше от много обяснения. Сградата беше нестабилна и щеше да се срути, и то съвсем скоро. Може би дори още сега. Не се чуваха изстрели. Никой повече не стреляше. Письците, командите и воят на сирените липсваха. Пред къщата цареше тайнствена тишина.

С разгуптяно сърце Бренер се раздвижи. Усещаше топлината, идваща от пламъците, но болката беше странно нереална, както и тази в ръцете и лицето му. Физическото усещане бе станало част от свят, към който той явно вече не принадлежеше напълно. Макар че все пак болката предизвика сълзи в очите му, не ускори крачките си, а тръгна още побавно, заобикаляйки дупките в пода. Без да иска, погледът му неволно се насочи надолу и затърси мъжа, пропаднал в мазето. Нямаше го. На мястото, където трябваше да бъде, се движеше блестяща кафявочерна маса. Бренер бързо отклони поглед.

Стигна до Салид и застана до него, изправен и незащитен. Беше му все едно дали представлява лесна мишена или не. Може би нещо в него все пак очакваше да бъде убито.

На улицата нямаше никой, който да го застреля. Бренер невярващо ококори очи. Само преди няколко секунди му се струваше, че е достигнал границите на страха и ужаса, които може да изпита обикновен човек, но сега разбра, че не е бил прав. Винаги имаше повече.

– О, Господи! – прошепна той. – Какво е това?!

16.

Със свистящи гуми колата спря. Бронята се удари в предната дясна врата на бяло-зелената патрулна кола, препречила дясното платно на улицата, и се отпечата върху нея. Ударът не беше достатъчно силен, за да отвори въздушната възглавница, но Кенъли така силно опъна предпазния колан, че зъбите му изтракаха и в устата си усети вкус на кръв. Чу се звук от трошене на стъкло, после последва провлачено скърцане.

Кенъли рязко отвори вратата и изскочи навън, бясно размахвайки лявата си ръка. Машинално се беше опитал да предотврати очаквания сблъсък, но автоматиката на предпазния колан беше се задействала

секунда по-късно. Китката го болеше, сякаш беше счупена. Но това вече нямаше никакво значение. Беше оцелял след кошмара, погълнал хората му, но всъщност нямаше никаква представа какво стана.

– Стой!

В очите му се забодеше лъч ярка светлина и чу шумове: викове, сирени и трополящи нагоре-надолу стъпки. Някъде, на голямо разстояние, но все пак доловимо, на немски викаше глас от високоговорител, но той не разбра думите. Приближаваха се сирени, чиито звук беше по-различен от познатия му, но чието послание беше недвусмислено. Направи по инерция още една крачка напред, спря и – след като командата беше повторена за трети път – се сети да вдигне ръце.

Може би това му спаси живота. Ярката светлина не се отмести от лицето му и в очите му се появиха сълзи, но можеше да различи какво става отпред. Достатъчно добре, за да разбере, че е ограден от десетина германски полицаи, насочили оръжията си към него. Повечето изглеждаха доста неспокойни и при първото подозрително движение можеха да натиснат спусъка. Кенъли горещо се помоли момчетата да са поне толкова дисциплинирани като тези, които командваха те със Смит. Които бяха командвали...

Безкрайно предпазливо свали ръцете си и направи крачка напред. Кръгът на прожектора последва движението му, но светлината вече не беше насочена право в лицето му. Внимателно вдигна лявата си ръка и избърса сълзите от очите си. Фигура в сив лоден приближи към него, размахвайки и двете ръце. Част от движението беше предназначена за полицаите, насочили дулата на оръжията си към Кенъли, а другата – за него. Кенъли не можеше да различи добре лицето, но ясно усещаше възбудата на човека. Знаеше много добре как трябва да се държи с хора в такова състояние. Решително пристъпи към мъжа и започна да го хока:

– Кой, по дяволите, сте вие?! И какво значи цялата тази история?

Само че този път сбърка. Другият изобщо не се впечатли от нахакалия му тон, а с едва загатнато движение го накара да млъкне.

– Аз – натъртено подхвана непознатият – съм заместник-кметът на този град. Или по-точно на това, което остана от него. Името ми е Деслер. А вие кой сте? Вторият въпрос ви връщам обратно: Какво значи тази бъркотия тук?! И къде са Хайдман и хората му?

– Мъртви – отвърна Кенъли. Изчака малко и добави: – Поне така предполагам. Както и агент Смит и повечето от моите хора. Лицето на Деслер пребледня още повече.

– Мъртви?

Кенъли сви рамене.

– Вероятно. Бих се учудил, ако някой е преживял онова нещо. Радвам се, че се отървах.

– Онова нещо ли казахте? – Какво е „ОНОВА“? – В очите му отново проблесна недоверие и Кенъли вътрешно се застави да внимава какво говори. Не бива да подценява този човек. И без друго ледът, по който се движеше, беше достатъчно тънък. Не можеше да си позволи да направи грешка. Лошото беше, че не можеше да отговори на въпроса на Деслер, дори и да искаше. Не знаеше какво бе станало. Нещо излезе от къщата, но не беше Салид. В главата на Кенъли отново се появиха картините от преживяното, но нищо нямаше смисъл. Беше нещо тъмно, пълзящо и невероятно бързо, което беше последвало момчетата му и ги бе връхлетяло. После... не си спомняше. Не истински. Някой го беше сграбчил и го беше натикал в колата, след това потеглиха със свистящи гуми. Това беше всичко, което още помнеше. Всичко, което си позволяваше да си спомни.

Вдигна рамене.

– Нямам и най-малка представа. Мисля, че хората ви доста лошо са си свършили работата.

– Нашите хора? – Деслер за миг присви очи и се вгледа в тъмнината зад Кенъли. Изглеждаше много нервен, но не чак толкова несигурен и безпомощен, както би му се искало на Кенъли. – Какво значи „нашите“ хора?

– Имах информация от вас, че Салид се е затворил в една хотелска стая с двама заложници – отвърна Кенъли, опитвайки се да вложи в гласа си точно определено количество агресивност. – Невъоръжен, или поне леко въоръжен. – Той горчиво се изсмя. – Не знам какво е имал, но приличаше на джобна армия. Най-малко десетина от хората ми са мъртви, а се опасявам, че и от вашите полицианти са поне толкова.

– Това е невъзможно! – Най-сетне Кенъли беше успял да го извади от равновесие. Беше въпрос само на време колко ще продължи сегашното му състояние. Вероятно не много дълго. – Сведенията ни бяха абсолютно надеждни! Петнадесетина от нашите са го видели.

– Не знам какво са видели – остро отвърна Кенъли, – Знам само какво направи този тип. – Изчака известно време, преди да продължи, вече с леко помирителен, но все още загрижен тон: – Чуйте, мистър Деслер, не искам да засягам вас или хората ви, но това говедо е доста по-различно от обичайния ви контингент. Проклетникът не е обикновен престъпник, дори не и обикновен убиец. На съвестта му лежат десетки

хора, ако изобщо притежава нещо подобно на съвест. И винаги е готов да ви изненада. По дяволите, не бих се учудил, ако в лявата си обувка е скрил тактическо атомно оръжие!

Деслер го погледна ужасено, но Кенъли точно това целеше. Никак не беше убеден, че наистина преувеличаваше.

– Трябва да телефонирам – продължи той. – Къде мога да намеря телефон? – Посегна към джоба си, но не довърши движението, защото двама-трима полицаи отново насочиха оръжията си към него. Деслер ги успокои с махване на ръката и сякаш отново възвърна първоначалното си самочувствие.

– Не можете! – решително го прекъсна той.

Кенъли видимо потръпна и се изпъна.

– Какво означава това?

– Означава – прекъсна го Деслер, – че сте арестуван, господин Кенъли. На никого няма да телефонирате и няма да правите нищо. От този момент нататък ние поемаме нещата в свои ръце. Трябваше да го направим още в началото!

– Не знаете с какво се захващате! Този мръсник...

– Стига! – В гласа на Деслер имаше нещо, което му даде да разбере, че ще е най-добре да не противоречи повече. На мъжа не му липсваше кураж. – Няма повече да стоя и да гледам как си играете на война! Къде е проклетият ви хеликоптер?

Кенъли сви рамене.

– Нямам представа. – Така си и беше. Откакто избяга, беше загубил всякаква връзка с машината. Обърна се нервно назад, вира се известно време в тъмнината зад себе си, после отново се обърна към Деслер.

– Вижте, господин кмете – натъртено рече той. – Може да арестува-те мен и хората ми, така ще е най-добре. Поне ще съм сигурен, че утре сутрин ще се събудя жив. Но направете една услуга на хората си: дайте заповед за стрелба!

– По Салид?

Кенъли отривисто тръсна глава.

– Не само по него. По всичко, което се движи. Не знам какво стана там, но в едно съм сигурен: каквото и да дойде от онази посока, то не е от нашите. Дори се съмнявам, че изобщо е нещо човешко.

Деслер се изсмя, но смехът му не прозвуча истински.

– Съвсем сте полудял! Май е вярно това, което казват за вас, американците – гледате твърде много лоши филми.

– Щеше ми се да е така – отвърна Кенъли и се усмихна горчиво.

Пристъпи една крачка към Деслер и протегна ръце. – Моля! Арестувайте ме!

Деслер вторачено се вгледа в ръцете му, сякаш не знаеше какво точно трябва да направи с тях. Кенъли на това и разчиташе – че ще махне с ръка и ще остави нещата в сегашното им положение, но Деслер мръдна малко встрани и повика един от полицаите. – Задръжете го! Останалите също!

Полицаят пристъпи към Кенъли и извади чифт белезници. Кенъли трескаво започна да преценява ситуацията. За съвсем кратък миг сериозно се замисли дали да не опита да избяга, но това продължи доста кратко. Преценката му за тези хора вероятно беше правилна – полицаи от малък град, чиито професионални задачи обикновено се изчерпваха с такива вълнуващи акции като преследване на измамници с чекови карти или попълване на фишове за глоба за неправилно паркиране. Точно това ги правеше опасни. Нямаше да успее да изпълни задачата си, ако някой от престаравашите се полицаи му тегли един куршум в главата.

Белезниците звучно щракнаха около китките му. По звука Кенъли веднага разбра, че може да ги отвори без много усилие. Докато полицаят с излишно усърдие го дръпна за ръката и го подкара пред себе си, Кенъли за първи път успя да се огледа наоколо.

Видяното го поуспокои. Около него имаше по-малко от десетина полицаи и още три пъти по толкова цивилни, които обаче непрекъснато се увеличаваха и правеха всичко възможно да пробият загражденията или поне да хвърлят един поглед от другата страна на барриерата, която представляваше препречената през улицата кола. Недалеч проблясваха сините светлини на автомобил на пожарната команда и на една линейка. Когато му дойдохе времето, щяха да му трябват не повече от десет секунди, за да избяга.

– Преди да ви хрумне някоя глупава идея – обади се Деслер отзад, – нека ви кажа, че хората ми имат заповед за стрелба. По вас също.

Кенъли се обърна. Деслер вървеше след него и изглеждаше толкова неспокоен и безпомощен, както в началото му се прииска на Кенъли. Последните му думи бяха жива лъжа.

Кенъли спря и погледна с проницателен поглед сивокосия мъж. Изведнъж забеляза колко невзрачен е. За пореден път промени мнението си за него. Сега то може би най-много се доближаваше до истината. Деслер вероятно принадлежеше към онези мъже, които в стресови ситуации израстваха. Но се хващаше за всяка сламка, оказала се случайно до него. В този случай сламката се казваше Кенъли.

– Наистина не знаете с какво се захващате – повтори той отново.

Деслер не махна с ръка, а отвърна със същия тон:

– Тогава ми кажете, за Бога!

– И аз самият не знам! – Кенъли си спомни само за черния цвят, повече нищо. Не знаеше какво е, но знаеше, че се приближава. – Само едно мога да ви кажа: каквото и да видите, стреляйте! Ако изобщо това помогне.

– Сериозно ли говорите? Наистина ли си мислите, че това е в някой от тъпите ви холивудски филми? Трябва съвсем да сте откачил! Не можете просто да пристигнете тук и да започнете да си играете на война!

Някой изкрещя. Миг по-късно се чу единичен pistolетен изстрел. Макар двата звука да прозвучаха някак самотно, единият поддържа като катализатор за другия. За частица от секундата се възцари призрачна тишина, в която и неравномерния вой на сирените сякаш замря. После избухна пълна паника.

Кенъли не се обърна да погледне назад. Трябваша му две секунди, за да се справи с полиция, който го водеше, и още пет, за да се освободи от белезниците.

17.

Гледката беше като от филмите, които толкова обичаше да гледа, само че не толкова драматична и не с такива цветове, а черно-бяла и без звукови ефекти. Може би точно затова беше толкова истинска. Улицата пред къщата беше изчезнала. Това, което Бренер в първия момент взе за тъмнина, беше мастилена чернилка, спуснала се безшумно от облаците и простряла се над света като мъртвешки покров, скриващ всички цветове. Нещо от този мрак започна да пълзи и в душата му и да я разрушава бавно, без всякаква болка.

– Какво е това? – прошепна той още веднъж. Този път получи отговор, макар че думите му не бяха отправени към Йоханес.

– Пустотата – също така шепнешком произнесе младият проповедник. – Превърнатата в пустиня страна. Отче наш на небето... започна се!

С мъглчетата на очите Бренер видя как проповедникът се прекръсти и направи движение, сякаш искаше да приклепне, но се спря като марионетка. Защо ли му хрумна точно това сравнение?

– Какво е започнало? – попита Салид. Бренер все още не можеше да

откъсне очи от плашещата тъмнина, но усети, че Салид се обърна и остро погледна Йоханес. – Какво?

– Апокалиписът – отвърна Йоханес. – Краят на света. Нима не разбирате? Няmate ли очи на главата си? Погледнете!

– Нищо не виждам – каза Салид. – Освен още една възможност, която имаме, разбира се. – Обърна се към Бренер: – Какво ви е? Наред ли сте?

Чувство на истерично удоволствие обзе Бренер. Наред?

– Най-смешният въпрос, който съм чул днес – отвърна той.

Салид кимна с глава.

– Значи сте наред. Хайде тогава да се махаме! Тичайте към колата отсреща! Идвам след вас.

Смешно или не, но тайнствената власт на палестинеца над него продължаваше. Крайниците му се раздвижиха противно на волята. Без Салид да му е казал, взе ръката на Йоханес и го задърпа след себе си към колата на отсрещната страна на улицата, която им беше показал Салид. Беше една от многото коли. Нещо не беше наред с нея, но не можеше да определи какво точно. Може би и с него нещо не беше наред. С тях. Йоханес, Салид и той бяха единствените живи същества в този фантастичен декор и в действителност не търсеха нито къщи, поглъщащи хора, нито мъже, чиито лица се разваряха в нищото. Все повече и повече имаше чувството, че някаква въртяща се врата го е извела в чужд, недействителен свят.

С всяка крачка, с която се отдалечаваха от къщата, ставаше все по-лошо. Сякаш някой бе изсипал кофа катран върху света. Единственият цвят, който виждаше, беше черният. Небето беше като пометено – никакви облаци, никакви звезди, нищо, само безкрайна чернилка, свързана сякаш със земята с тънки като дим нишки тъмнина.

Кракът му се удари в някаква метална част, която с тропот се търкулна пред него. Бренер погледна след нея. Имаше чувството, че я вижда, но изминаха няколко секунди, преди наистина да разбере какво е. Беше катарамата от колан. Кожата липсваше. Както и дървеният приклад на пушката, чието дуло, спусък и стрелкови механизъм откри наблизо. Както и кожената каишка на ръчния часовник встрани. Също и подбрадника на металния шлем, пластмасовите части на ръчната радиостанция, чиито метален скелет проблясваше пред него. Улицата беше осеяна с развалини. Оръжия, парчета от дрехи и оборудване, неща за ежедневна употреба, които момчетата са носили със себе си. Но всичко, което не е било метал или стъкло, беше изчезнало.

Сякаш това прозрение вдигна булото пред очите му и най-сетне разбра какво не е наред с редицата дървета от другата страна на улицата.

Дърветата бяха превърнати в голи, оглозгани стволове, по чиито клони нямаше нищо. Храстите – в причудливи скулптури от извита тел, а пръстта помежду им бе мъртва като черна лава. Всичко живо беше изчезнало, сякаш никога не го е имало. Пълзящият ад беше погълнал не само къщата и хората, нахлули в нея, но и всичко останало навън.

Обзет от надигащата се у него паника, Бренер трескаво се огледа във всички посоки, но широко отворените му от ужас очи не откриха онова, което търсеха. Уличната настилка беше покрита с всевъзможни останки, чиито първоначален вид трудно можеше да бъде отгатнат, но никъде не се виждаха трупове или останки от дрехи, с изключение на онази катарама и нещо, което много наподобяваше рамка за очила – нещо, които можеха да бъдат изгубени – например, когато човек бяга от някого. Или от нещо.

– Какво, по дяволите, вършите? – Салид с няколко скока се приближи до тях, размахвайки ръце. Бренер разбра защо се беше върнал още веднъж в къщата, макар че тя всеки момент можеше да се срути върху главата му: беше отново въоръжен. В дясната си ръка държеше автомат, а в лявата – три-четири пълнителя. – Бягайте, по дяволите! – Той блъсна Йоханес, който се препъна, Бренер също продължи, макар да имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Под краката му хрущеше стъкло и метал, а тихо и много отдалечено, но въпреки това на границата на възприятието, продължаваха тайнственото шумолене и шепотът.

Салид пръв стигна до колата, отвори вратата и ругаейки, отскочи назад. Отвътре изпълзя черна, блестяща тинеста вълна и се разля в краката му на стотици хиляди части, които хукнаха във всички посоки. Салид издаде звук, смесица от въздишка и вик и отскочи крачка назад. Йоханес и Бренер също спряха.

С тази кола доникъде нямаше да стигнат. Беше останал само скелетът, металът и стъклото, застанали на оголените джанти като кораб, претърпял крушение. От арматурното табло висяха прибори, прилични на метални вътрешности, които се държаха само на оголените си медни и месингови проводници. Воланът и седалките бяха изчезнали. Автомобилът приличаше донякъде на изгорял. Само дето не беше наистина горял. Нещо направо го беше разяло.

Салид изкриви лице от погнуса и започна да тъпче дребните насекоми, пълзящи пред него. Те се пукаха със странен ясен звук, а

фантазията на Бренер беше достатъчно възбудена, за да ги оприличи на тънки, молещи пощада писъци.

Животните не нападаха Салид. Коего или който и да ги беше изпратил, не го беше направил, за да унищожат тях. И въпреки това Салид не спря, а продължи още по-настървено. Обувките му тъпчеха малките животинки с такава сила, сякаш не убиваха насекоми, а опасно уродливо животно, което щеше да сграбчи тялото му в лапите си, ако не го убиеше. От устата му продължаваха да излизат странните звуци, прилични на ръмжене. Не престана, дори когато вече нямаше нищо. Настървението му премина в безшумен гняв.

Бренер вдигна ръка и докосна Салид по рамото.

– Стига вече, Салид. Престанете!

Нищо не беше добре, това и двамата прекрасно знаеха. Ако не думите му, то докосването на ръката извади Салид от лошия унес. Той се обърна и така силно отблъсна ръката му, че за малко да го извади от равновесие. Погледна в очите на Салид и видя как огънят на магията изгасна и отстъпи място на бушуващ ужас. Добро чувство в сравнение с това, което го бе завладяло преди.

– Свърши – повтори Бренер.

Салид шумно пое въздух и облиза устните си.

– Съжалявам!

– За какво? – попита Бренер. – Че показахте най-обикновеното човешко чувство?

– Не се овладях. Моля да ме извините. – Поколеба се, после допълни: – Мразя паяци. Глупаво е... Няма да се повтори.

Бренер замълча. Не бяха само паяци. По-голямата част от насекомите бяха други. А вътре в къщата бяха милиони. Защо Салид не реагира там, ако наистина се страхуваше от паяци?

Още преди да формулира въпроса си докрай, знаеше отговора. Прочете го в очите на Салид. Палестинецът се страхуваше от паяци толкова, колкото и от автомати и от хеликоптери или от каквото и да било на този свят. Единственото, от което го бе страх, беше самият страх. Сега той за миг беше взел връх над него. И Салид изгуби контрол над ситуацията, и най-вече над самия себе си, и точно това го изплаши.

Миг след това отново се преобрази и стана такъв, какъвто винаги е бил. Обърна се, известно време гледа вторачено изтърбушения автомобил и накрая силно ритна вратата.

– С това доникъде няма да стигнем – гневно рече той. Взря се в празнотата пред себе си, обърна се надясно, наляво, после отново

надясно. Бренер виждаше как трескаво мисли и в същото време все по-бързо се връща към обичайната си роля и поведение. Бренер беше сигурен, че Салид се радва на ситуацията. За него беше предизвикателство. Задача, която трябваше да бъде решена, нещо, срещу което можеше да се бори.

Салид за пореден път се обърна и посочи на запад надолу по улицата.

– Натам! Ще се справите ли?

Бренер кимна с глава, но не помръдна от мястото си. След около тридесет-четиридесет метра улицата се губеше в непрогледна тъмнина. Чак сега забеляза, че не само всички улични лампи, но и всякакво друго осветление беше загаснало. Беше убеден, че в тази тъмнина нещо ги дѐбне. Хората, дошли, за да ги убият. Или нещо друго, по-лошо.

– Защо не тръгнем натам? – Бренер посочи редицата дървета зад колата. Не можеше ясно да различи какво има отзад, но предполагаше, че е някаква малка тревна площ или парк, може би част от двора на болницата. Нали Салид каза, че са на разстояние само един блок от нея?

– Защото те точно това очакват – отвърна Салид. – Нямам желание да се появя пред оптичните мерници на десетина снайперисти.

След всичко видно през последните минути думите сигурно и за него самия прозвучаха смешно, но Бренер не каза нищо. Дълбоко в себе си вече се бе отчаял. Не само сугестивното излъчване на Салид го принуждаваше да върши различни неща, които не искаше. Вече нямаше воля да върши нещо. Преди сравни Йоханес с марионетка, но сега проумя, че и той самият е свързан с невидими нишки, дори със сетни сили се е вкопчил в тях.

Изминаха мълчешком известно разстояние от улицата. През цялото време Салид нервно се озърташе и още по-нервно си играеше с оръжието в дясната ръка. Тъмнината ги съпровожда донякъде, но вече не беше толкова непрогледна, както когато я видяха за първи път. В началото Бренер се мъчеше да не поглежда към къщите, покрай които минаваха. Страхуваше се, че ще види зеещи прозорци, домове без врати, без стълбищни парапети, без живот. Тези предположения се оказаха погрешни. Насили се и погледна към фасадата от лявата си страна. Гледката беше съвсем обикновена: в къщата не се забелязваха светлини, но иначе всичко си беше както трябва. Нашествието, опустошило улицата, бе пощадил сградите. Моля те, Господи, и живота, изрече наум Бренер.

Салид внезапно спря и предупредително вдигна ръка.

– Там отпред! – прошепна.

Библейският мрак започваше да просветлява, не само в преносен смисъл. На Бренер му се струваше, че се намират в облак сиво-черна мъгла, който изведнъж свършваше на няколко крачки пред тях. Оттатък примигваха червени и сини светлини, светът отново беше населен от шумове. Чу гласове, викове, сирени и подвиквания, човешки шум от много хора, които се суетяха наоколо. И светлината, и звуците бяха странно приглушени, сякаш достигаха до тях през стена от мъгла. Или се мъчеха да станат действителност.

– Останете тук! – заповяда Салид. Прибяга приведен и само след две крачки се превърна в част от тъмнината. Този път Бренер не се подчини. Мисълта да остане сам беше по-непоносима от всичко, което го очакваше отпред. Салид погледна назад и смръщи вежди, но не направи нищо, за да спре Бренер.

Стигнаха края на тъмното пространство, което свършваше със самата улица. Салид предупредително размаха ръка. Бренер спря на крачка след него, притисна се плътно към тухлената стена на сграда, намираща се точно на кръстовището, и клекна.

Салид бавно се наведе и погледна иззад ъгъла. Бренер направи същото, стараяйки се да копира точно движенията му.

Това, което видя, беше сцена от филми и книги, която му беше безкрайно позната и в същото време съвършено различна. Пред тях, най-много на петнадесет-двадесет метра от кръстовището, улицата беше преградена. Три патрулни коли с въртящи се светлини стояха напърно и я блокираха по цялата ширина. Зад тях се виждаха украсените с въртящи се светлини покриви на няколко противопожарни автомобили и линейки. Бренер преброи поне петнадесетина полицаи и много повече цивилни – вероятно зяпачи, които явно много трудно бяха възпирани да не преминат заграждението. В далечината се чуваше вой на още приближаващи сирени. Освен това му се стори, че долавя и шума от хеликоптер, но не беше много сигурен.

Салид посочи едно място от лявата страна на улицата. В първия момент Бренер помисли, че му сочи колата, която се беше ударила странно в една патрулка. В следващия момент обаче разбра какво има предвид Салид – зад сблъскалите се автомобили стояха пет-шест полицаи, обградили с насочени оръжия двама цивилни. Бяха доста далеч, за да се чуе какво говорят, но жестовете бяха достатъчно показателни. Автомобилът явно се беше опитал да пробие блокадата. Беше много голям, американски автомобил. Бренер си откъсна. Значи поне неколцина са оживели!

– Заети са в разговора – прошепна Салид. – Може да се възползваме от възможността. – Той се замисли за малко и посочи с глава напред: – Доста зяпачи, а?

– Какво имате предвид? – Въпросът на Салид никак не му хареса. Или по-точно нещо в начина, по който го постави.

– Зяпачите са напад, като чумата – отвърна Салид и гласът му прозвуча почти радостно. – Във всеки случай, поне за едната страна.

Бренер го изгледа въпросително. Салид вдигна оръжието си, провери пълнителя и се ухили на Бренер.

– А за другата са радост.

– Не искате да убивате някого, нали?

Салид успокоително махна с ръка, но усмивката не слезе от лицето му.

– Не се страхувайте! Не смятам да наранявам някого. Мисля да стрелям по една от онези хубави сини светлинки отсреща. Може да предизвикам малко паника.

– И никой няма да пострада?

Салид сви рамене.

– При онова, което става тук, доста хора могат да пострадат, не мислите ли?

Бренер не отговори. Какво ли можеше да каже? Салид имаше право. Освен това знаеше, че нищо, което каже или направи, не може да впечатли палестинеца или да го отклони от намеренията му. Почувства, че този аргумент не беше правилен. Математиката и етиката не винаги можеха да се съчетаят.

Салид приклепна, подпря лакътя на бедрото си и се прицели. Бренер неспокойно го наблюдаваше. Намерението му все по-малко му харесваше. Петнадесет метра не бяха кой знае какво разстояние за безспорно добър стрелец като Салид, но отсреща имаше доста хора и най-малкото отклонение можеше да има катастрофални последици. Бренер не разбираше нищо от оръжия, но се съмняваше, че с автомат може чак толкова прецизно да се стреля, както смяташе да направи Салид. Салид повдигна оръжието на милиметър, цели се дълго, но Бренер сложи ръка на рамото му.

– Чакайте!

Нещо се раздвижи. Сенките между тях и загражденията сякаш оживяха, без Бренер да може точно да определи движението. Нещо се надигаше като черно мастило, което се разтваря на облаци в неспокойна вода. Отново чу пукането и пращането, но този път прозвуча по-скоро

като гласове, довявани от вятъра. Като писъци на изгубени души.

Салид свали оръжието и посочи надясно. Странният ефект се виждаше и там, а от по-голямо разстояние дори беше още по-страшен. Сякаш цялата улица беше оживяла.

Нещо докосна стъпалото на Бренер; леко подръпване, което всъщност не би трябвало да усети през кожата на обувките. Подскочи като ужилен, когато съзря дребната животинка, пълзяща по върха на обувката му. Бързо тръсна крака си и го вдигна, за да я смачка, както преди беше направил Салид. Но веднага застина.

Насекомото не беше единствено. Бяха милиони, виждаха се навсякъде. Чернилката, пробудила улицата към живот, не идваше от Нищото, а от тъмнината наоколо. Бяха навсякъде – по земята, в стените, между краката им, върху обувките, пълзяха в крачолите на панталоните им, появяваха се в мрака зад гърбовете им – пълзяща, пукаща вълна от малки, бронирани чудовища, нито едно, от които не беше по-голямо от малкото пръстче на дете, но безбройни.

Сърцето му заби още по-силно, усети как тялото му се облива в студена пот. За момент се оказа на ръба на паниката, както в къщата. Коленете му трепереха толкова силно, че протегна ръка и се опря на стената на къщата. Но веднага я дръпна, когато нещо твърдо и малко докосна пръстите му.

И там беше пълно с пълзящи твари. Не бяха паяци, както каза Салид, нито бръмбари или мравки или нещо, което Бренер беше виждал преди. Видът им беше толкова необичаен, че за миг дори забрави ужаса си и се наведе, за да разгледа внимателно дребните същества.

Приличаха на съвсем дребни скакалци, само че крайниците им бяха доста по-силни. Бяха покрити с чернокафяви люспи. От триъгълните глави с невероятно големи и знаещи очи излизаха силни щипци, а задната част на телата им беше извита нагоре и завършваше с остро като игла жило, което им придаваше известна прилика с малките люспести скорпиони.

– Погледнете! – Салид посочи напред.

Бренер отдели поглед от стената и проследи движението на Салид. Вълната от оживяла тъмнина приближаваше заграждението на улицата. Движението беше толкова осезаемо, че го забелязаха. Някои от полицайте колебливо пристъпиха към пълзящите сенки, но веднага спираха.

Армията от насекоми обаче не спираше. Движеше се безшумно към хората и като че ли ставаше все по-бърза. Бренер забеляза как един полицай сепнато подскочи и започна да изпълнява странен танц, друг

изкрещя и се олюля, отстъпвайки назад.

– Мили Боже, не! – прошепна Бренер. – Моля те, не!

Последната дума беше заглушена от плющящ изстрел. Един от полицаите стреля срещу настъпващите насекоми. От асфалта излязоха искри, но странните насекоми не се спряха. Чернилката заля краката на хората и тръгна нагоре по панталоните. В същата секунда сърцето на Бренер като че ли спря. В главата му изникна споменът за лице, превръщащо се в сянка, ръце, чиито пръсти се оголваха, лишени от плътта и живота. Ето че отново се случваше! Този път ги нямаше милостивите сенки, които скриваха цялата истина от очите. Всичко се случваше сега и тук.

После тъмнината се оттегли. Най-страшният му кошмар не се сбъдна. Мъжете крещяха от ужас и погнаха, избухна паника. Но животните не бяха дошли, за да убиват. Бренер видя как един полицаец се подхлъзна и размахвайки ръце, падна в кипящата маса, но не изчезна в нея, както хората в къщата. Изправи се и с викове хукна нанякъде.

– Хайде! – извика Салид. – Сега!

Скочи и хукна, следван от Бренер и Йоханес, които слепешката ти чаха след него.

Бренер изпъшка от отвращение, чувайки как под краката му се пръскаха безброй малки твърди тела. Животните не бягаха от тях. Къде ли можеха да отидат? Асфалтът вече не беше асфалт, а кипяща, пълзяща маса, в която на всяка крачка потъваха до глезените и която на вълни се движеше към заграждението и към бягащите хора. Но насекомите не ги нападаха. Бренер като че ли щеше да се чувства по-добре, ако го бяха направили. Мисълта да бъдат атакувани от тези отвратителни създания беше ужасна, но мисълта, че бяха на тяхна страна, му се стори още по-непоносима.

– Колите! – викна Салид. – Тичайте към колите!

Явно имаше намерение да се качат в една от патрулните коли, чиито собственици се бяха присъединили към обезумялата тълпа, но черната вълна стигна много преди тях. Това, което преди Бренер само си беше представял, сега стана пред очите му. Беше доста по-недраматично и точно заради това много по-лошо. За не повече от секунда автомобилите сякаш бяха покрити с черно, вибриращо покривало, потрепваща маса, която прие техните форми и после продължи нататък. След нея останаха изтърбушени корпуси без гуми, седалки и арматурни табла дори без боя. Металните каросерии матово проблясваха, сякаш полирани с пясъчна струя. На два автомобила паднаха предните и страничните стъкла,

когато гумените уплътнения изчезнаха, и се разбиха на улицата.

– Проклятие! – Салид спря и трескаво се огледа. Преливащата вълна насекоми мина през краката му като блестяща вода, но той не и обърна никакво внимание. Още едно доказателство, че думите му преди не бяха нищо друго освен защита от обладалия го страх. Направи крачка встрани, отново спря и се завъртя в кръг. Лицето му беше изкривено в гримаса, която изплаши Бренер. Накрая отново затича, прескочи, почти, без да се засилва една от полицейските коли, и махна на Бренер и Йоханес да го последват.

Бренер изпълни заповедта, макар и доста по-тромаво, но Йоханес дори не направи опит да преодолее препятствието. Застана пред автомобила и го загледа. Погледът му беше все така пуст.

– По дяволите, какво чакате?! – просъска Салид.

Бренер му направи знак с ръка да замълчи. Когато погледна в лице на Йоханес, страхът отново го обзе, още по-силен от преди. Всъщност откакто бяха излезли от къщата, сега за първи път поглеждаше проповедника. Очите му не бяха пусти в истинския смисъл на думата. Имаше нещо в погледа му, но Бренер силно се съмняваше, че е живот. Проумя, че не е единственият, който против волята си следва Салид.

Как можеше да бъде толкова сяп? Наистина ли вярваше, че единствен се е сблъскал с най-лошото, което може да си представи? В сравнение с младия проповедник дори беше в много по-изгодно положение. През последните часове животът му се беше превърнал в купчина развалини, които никоя сила на този свят не можеше отново да залепи, но това беше нищо в сравнение с мъките на духовника. Той не само беше преживял най-лошото, което можеше да си представи, беше направил най-лошото, на което беше способен. Бе убил човек. Нямаше никакво значение дали е било самозащита, умишлено или неволно. Беше отнел човешки живот, а за човек като него това беше престъпление от такава величина, че ужасът, който Бренер изпита при тази мисъл, сигурно не отразяваше и частица от действителността.

– Какво чакате?! – отново попита Салид. Гласът му беше все така нетърпелив, но в тона се усещаше и известна несигурност. Може би не знаеше какво става с Йоханес, но трябваше да е сяп, за да не разбере, че нещо все пак става.

Бренер повтори успокоителния си жест, обърна се към Йоханес и протегна ръка към него.

Измина повече от секунда, преди проповедникът да реагира. Присви очи, погледна протегнатата ръка на Бренер и едва доловимо поклати

глава. Не в знак на отказ, а по-скоро искаше да покаже, че не знае какво трябва да направи с предлаганата помощ.

– Елате! – тихичко рече Бренер. – Ще ви помогна.

Йоханес отново не реагира веднага. Бренер нямаше да се изненада, ако беше тръснал глава и беше хукнал обратно. Но в следващия миг Йоханес колебливо протегна своята ръка и хвана тази на Бренер. Послушно се покатери върху колата и продължиха пътя си.

Когато Бренер се обърна към Салид, картината на улицата коренно се беше променила, макар че всичко бе продължило само няколко секунди. Пред тях имаше още три оголени автомобили, стоящи само на джантите си – една пожарникарска кола и две линейки, а по-нататък, в далечината се виждаха още, но никъде не се забелязваха хора. Улицата блестеше пуста. С изключение на тях тримата единствените други живи същества бяха миниатюрните многокраки насекоми с лъскави крила и черни жила. Салид отвори уста да каже нещо, но не успя.

Още не беше свършило. Мракът, от който избягаха, ги последва отново: наоколо изгаснаха светлините.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

„И седмият ангел изля чашата си върху въздуха; и из храма излезе силен глас от престола и каза: Сбъдна се.“
Откровение на Йоан, 16:17

1.

Светлината изгасна и мракът, който в същия момент се настани зад прозорците на коридора, подсказа на Кенъли, че не става дума просто за изгоряла електрическа крушка. И въпреки това се изненада, когато миг по-късно, след мимолетно колебание застана на прозореца и погледна навън.

Не видя нищо. Улицата се беше превърнала в черна бездънна пропаст, а там, където трябваше да е градът, се простираше огромна равнина, без нито една светлинка. Това беше малко обезпокоително. Намираше се на третия етаж и по пътя насам много добре беше запомнил обстановката. Отсрещната страна на улицата беше оградена от висока помалко от два метра ограда, зад която се намираше дворът на болницата – обширен парк, в който стърчеше една-единствена, не особено висока сграда, така че реално погледнато, оттук трябваше да вижда целия град. За настъпилата тъмнина можеше да има само едно обяснение – токът беше спрял не само в сградата, където се намираше.

От мислите му го изтръгна леко прошемоляване. Светкавично се обърна и бръкна в джоба си, но усети само гладката пластмасова повърхност на мобилния си телефон. В следващия момент си спомни, че полицаите му бяха взели оръжието. Едно от оръжията му. Шумът не се повтори, но Кенъли беше достатъчно трениран, за да се заблуждава, че е било игра на въображението му или някаква случайност. Докато съсредоточено се вираше в мастиления мрак зад себе си, бавно приклепна и извади револвера, който носеше в калъф, привързан на левия си глезен. Щракването на предпазителя прозвуча като изстрел, но същевременно беше и невероятно успокоително – макар че дълбоко в себе си имаше чувството, че оръжието няма да му помогне. Въпреки това тежестта му действаше успокоително, пък било и заради това, че беше нещо познато, което през целия си живот беше свързвал със сигурност и сила.

– Има ли някой? – попита първо на немски, защото най-близкото предположение беше, че някой любопитен, дочул шум, е излязъл да провери какво става. Когато не получи отговор, зададе въпроса още веднъж, този път на родния си език.

Резултатът беше същият – никой не отговори. Никой не можеше да отговори, защото беше сам. Очите му достатъчно бяха привикнали на слабата светлина и можеше да огледа коридора. Виждаше само геометрични сенки, но не и очертания на човек. Странно... За момент почувството, че е наблюдаван, стана толкова силно, че граничеше почти с убеденост, а обикновено можеше да разчита на усета си. От друга страна, нервите му също вече не бяха в най-добро състояние. Кенъли сви рамене, престори се, че пуска оръжието в джоба си, но само го премести в другата ръка, а със свободната извади телефона, после се обърна към прозореца. Чувството, че го наблюдават, мигновено стана така осезаемо, сякаш нещо го докосна между плешките. Но когато се обърна, коридорът беше все така пуст.

Изобщо къщата беше странно тиха. Истински го осъзна едва в момента, но беше го усещал през цялото време. Твърде тиха. След станалото на улицата – воят на сирените, гласовете, бъркотията, шумът на двигателите и крясъците, да не говорим за изстрелите и хеликоптера, коридорът тук трябваше да е пълен с любопитни, блъскащи се по прозорците хора. Нищо такова нямаше. Точно обратното, като че ли всички обитатели на дома бяха измрели. Може би са избягали или пък местните власти са достатъчно предвидливи и ги бяха евакуирали.

Нещо подсказваше на Кенъли, че това не е обяснението за странната тишина, но се страхуваше да разсъждава за истинската причина.

Може би защото трябваше да потърси причината за другата много по-страшна тъмнина, погълнала града пред него. Не беше само спиране на тока. Изобщо не можеше да става дума за подобно нещо. Дори и без електричество не би трябвало да е толкова тъмно. На небето не се виждаха звезди, макар че нямаше облаци. И освен това не трябваше ли вече да се зазорява?

Кенъли погледна часовника си, но в мрака не можа много добре да види стрелките. Слънцето вече трябваше да изгрява. Освен ако небето не е покрито с много дебели облаци. Без друго през последните дни времето съвсем се беше побъркало.

Отново чу лекото прошемоляване зад себе си, но устоя на желанието да се обърне. Знаеше, че е сам. Отвори телефона, набра само с палец четирицифрения номер, който тази нощ беше набирал, и зачака да чуе

сигнала „свободно“.

Сателитната връзка се осъществи веднага, още преди да снее пръста си от последния бутон. Този път беше съвсем сигурен, че човекът от другата страна чакаше с ръка върху телефонната слушалка.

– Свърши ли вече всичко? Събеседникът му дори не си направи усилието да поздрави. Кенъли ясно усети напрежението в гласа му. Другият изобщо не се стараяше да го прикрива.

Не отговори веднага, което само по себе си направи отговора излишен.

– Не. Имаше трудности.

– Значи още са живи?

– Да – отвърна Кенъли.

– Вие се огънахте. – В гласа не се усещаше упрекът, който думите изразяваха. Прозвуча по-скоро отчаяно. Кенъли се опита да се отбранява.

– Вината не беше моя! Не ми казахте с какво си имам работа. Шестима от най-добрите ми хора са мъртви. Дори не знам какво точно се случи.

– Какво се е случило?

– По дяволите, не знам! – отсечено повтори Кенъли. Беше самата истина. В него нещо отказваше да превърне спомените в картини. Много ясно бе видял какво стана с къщата, но просто не можеше да го изрече. – Нещо излезе от къщата. Не беше Салид или някой от другите.

– Значи, те са живи и са на свобода. Трябва да ги убиете.

– Не мога! – отвърна Кенъли.

– Трябва да го направите! Не подозирате за какво става дума.

– Тогава ми кажете! – настоя Кенъли. – Проклятие, рискувам твърде много! Живота си, кариерата си! А вие дори не ми казвате защо трябва да го направя!

– Няма време за обяснения – отговори гласът от другата страна на телефона. – Но можете да ми вярвате, че нито животът ви, нито кариерата ви ще имат някакво значение, ако не успеете да ги спрете. Трябва да убиете тези хора! Или поне един от тях.

– Един? – изненадано повтори Кенъли. – Без значение кой, така ли? – Ако цялата тази история изобщо беше имала някакъв смисъл, сега и той изчезна. Добре разбираше хората, които искаха смъртта на Салид. Имаше вероятно и доста основателни причини да се иска смъртта на един безобиден йезуитски свещеник и на недотам способен застрахователен агент, защото са се оказали свидетели на нещо, за което не бива да

има свидетели.

Но заповед да убие един от тримата без значение кой, беше абсурдна!

– Правилно ли ви разбрах? – попита за всеки случай. – Няма значение кой от тримата ще убия?

– Ако е възможно, убийте и тримата! – повтори гласът. Спокойната разсъдливост, която винаги толкова беше впечатлявала Кенъли, бе отстъпила място на чиста паника. – Ако не успеете, опитайте се да спрете поне единия от тримата! Дано помогне.

– За какво? Не получи отговор.

След миг гласът продължи малко по-спокойно:

– Къде сте сега? Точно?

Кенъли обясни. Измина известно време, преди статичното шумоле-не на сателитната връзка да бъде прекъснато от гласа, който властваше над живота на Кенъли вече от петнадесет години.

– Добре. След около час и половина ще бъда при вас. Има ли наблизо място, където може да кацне хеликоптер?

– На покрива на болницата.

Кенъли беше изненадан. Даже и много бърз хеликоптер не може да измине за час и половина повече от петстотин мили, а той винаги бе смятал, че тайнственият му събеседник живее много далеч, без значение от кое място на света говореше сега с него.

– Чакайте ме тогава там!

Връзката прекъсна без друго указание. Кенъли продължи да стои съвсем объркан. Гледаше телефона в ръката си и може би за първи път в живота си се запита дали това, което върши, е наистина правилно. Никога не се беше съмнявал в гласа, макар че понякога му възлагаше задачи, които според него бяха безсмислени, а в един или два от случаите – даже неправилни. Но сега се усъмни.

В същото време обаче почувства, че вече е твърде късно за съмне-нията му. Беше взел решението си преди много време и каквато и да бе-ше цената, днес щеше да я плати.

Затвори телефона, остана така неподвижен още секунда пред чер-ния прозорец, който отразяваше фигурата му като странно разкривена сянка, после отново отвори пластмасовия капак. Номерът, който набра, беше много по-къс от предишния, дори не беше истински телефонен но-мер. Разговорът се препредаваше през много сателитни връзки и обика-ляше земното кълбо чрез специално устройство, за което не знаеха дори преките му началници, преди да попадне в радиомрежата на

американската армия. Вместо сигнал „свободно“ чу пукане, после се обади гласът на бордовия телеграфист на хеликоптера, атакувал хотела. Кенъли дори не му даде време да довърши представянето си. Прекъсна го с остър тон:

– Тук командир Кенъли! Каква е позицията ви?

Мъжът му даде исканите координати. Кенъли се опита да пресметне наум. Ако не грешеше, машината не беше много далече оттук. Две-три минути, ако лети с максимална скорост.

– Имам нови заповеди за вас! Обръщайте и се върнете възможно най-бързо!

– Сър! – Изненадата в гласа на офицера се чувстваше въпреки лошата връзка. – Преди две минути се обади генерал Мартин. Заповедта ни е...

– Отменям заповедта му! – прекъсна го Кенъли. – Кодът на пълномощията ми е алфа-червено-Чарли! Моля потвърдете!

Отговорът не дойде веднага. Може би, защото и добре обучените офицери на борда на хеликоптера се нуждаеха от време, за да преодолеят изненадата си. Или може би, защото в този момент отваряха запечатания с червен восък плик, за да проверят истинността на кода.

Кенъли се молеше да не е сбъркал. Преди настъпването на деня дори не подозираше за съществуването на подобен код. Нямаше много хора на света, които знаеха за съществуването му, още по-малко такива, които го ползваха. Единият от посветените беше президентът на САЩ, другият вероятно генерал Мартин, главнокомандващ американските Военновъздушни сили в Европа. И третият беше безименният глас от телефона, намиращ се на разстояние около петстотин мили оттук.

– Потвърдено! – чу се най-сетне гласът на телеграфиста. Кенъли въздъхна с облекчение. – Вашите заповеди, сър?

– След приключване на този разговор абсолютна тишина в ефира! Връщате се и елиминирате целите! Независимо при какви обстоятелства! Възможни са жертви сред цивилното население.

– Сър?!

Кенъли се ядоса. По принцип не смяташе, че е нужно войниците да разбират заповедите, още повече пък да ги подлагат на съмнение. От друга страна, току-що съвсем ясно беше заповядал на офицера, ако се наложи, да стреля по жени и деца, а нямаше срещу себе си машина. Преглътна острия отговор и се опита в гласа му да прозвучи разбиране:

– Вероятно няма да се наложи. Опитайте се да мине с възможно най-малко щети, но трябва да елиминирате целите. Знаете какво стана

на двадесет мили отгук. Салид все още държи онази дяволия у себе си. Според информацията ни планира да зарази и градския водопровод. Ако успее, жертвите ще бъдат десетки хиляди. Спрете го на всяка цена! Потвърдете!

– Потвърдено, сър!

– Добре. От този момент нататък не отговаряйте на никого! Край!

2.

Светлините не изгаснаха изведнъж, а с малко забавяне, най-много десета от секундата. Ефектът беше, че тъмнината се движеше като безшумна бърза вълна по улицата пред тях. Първата вълна беше последвана от втора, още по-стряскаща. Едва стигнала края на улицата, тъмнината не спря, както Бренер забеляза, а продължи все по-напред и по-напред. Изгаснаха и светлините зад прозорците. Сградите отляво на улицата, които преди малко бяха обляни в светлина, се превърнаха в черни скали. И не само те. Само след секунди и небето на запад потъмня. Нежните отблясъци, които до този момент хвърляше в небето силно осветеният градски център, вече не се виждаха.

– Започна се! – прошепна Йоханес. – Армагедон. Последната битка.

Салид се обърна и гневно изгледа Бренер.

– По дяволите! Или го накарайте да млъкне, или аз ще го направя! – После почти изкрещя: – Това е само авария в електрозахранването и нищо друго!

Йоханес го погледна и замълча. Бренер също предпочете да не казва нищо. Салид много добре знаеше, че ставащото не е най-обикновено спиране на тока. Истината беше, че не искаше да знае какво става около него.

– Не може да бъдете толкова слепи! – каза Йоханес.

– Моля ви! – Бренер успокоително постави ръка на рамото му. – По-добре мълчете.

Йоханес го изгледа объркано, но послушно замълча. Салид изръмжа:

– По-добре да оставим този дърдорко тук! Проклятие, вече не мога да мисля! Нужен ни е автомобил. Някаква кола! Хайде!

Бренер не реагира достатъчно бързо на подканата. Беше толкова стъписан, че не усети болката, когато Салид нетърпеливо го ръгна в ребрата с дулото на автомата, за да го накара да върви по-бързо. Продължи

да се препъва напред, инстинктивно дърпайки след себе си Йоханес. Тръгна с нормални крачки едва след двайсетина метра. Заграждението на улицата и останките от автомобили бързо останаха зад тях, но оглозганата земя ги съпътства още известно време. Поне така се струваше на Бренер. Едва различаваше пръстта под краката си, защото насекомите още бяха там. По-голямата част от мрака безшумно беше изчезнал в Нищото, както се беше и появил, но сигурно имаше още милиони насекоми под краката им, защото проблясващият слой жива плът все още покриваше плътно земята, макар и вече не до глезените. Бренер се мъчеше да гледа нагоре, но добре виждаше как животните се отдръпват пред тях и веднага отново се съединяват. Далеч напред, встрани от кръстопътя, уличната настилка изсветляваше. Може би пълзящият хаос беше решил да опустоши само тази улица, за да улесни бягството им. Видя отново автомобили, които, гледани отдалеч, изглеждаха невредими.

– „И тя отвори бездънната пропаст; и дим се издигна от пропастта, и от дима излязоха скакалци по земята (...)“ – прошепна Йоханес.

– Знаем, че познавате Библията, отче – потиснато каза Салид.

Йоханес не обърна внимание на думите му. С тих, треперещ, но твърд глас продължи:

– „При това, имаха нагръдници като железни нагръдници (...) Имаха и опашки подобни на скорпиони, и жила (...)“

Салид спря. Бренер видя как всеки мускул на тялото му се втвърди.

– Престанете! – каза той заплашително.

– „... и даде им се сила, както е силата, що имат земните скорпии. Но им се заръча да не повредят тревата по земята, нито някое зеленище, нито някое дърво, а само такива човеци, които нямат Божия печат на челата си“ – продължи Йоханес. Беше пребледнял, но издържа погледа на Салид. Страхът, изписан върху лицето му, не беше страх от палестинеца. – Наистина ли още не разбирате? Не проумявате ли какво става?

Салид го удари. Стана толкова бързо, че Бренер не видя удара. Светкавично движение и Йоханес се превеи и охкайки, падна първо на колене, после се свлече на земята.

– Полудяхте ли? – попита Бренер. Бързо се наведе над Йоханес, но той поклати глава. Дишаше трудно, но се изправи със собствени сили.

– Всичко е наред – глухо промърмори. – Вината беше моя.

– Нищо не е наред! – гневно отвърна Бренер, гледайки Салид. Вътрешният му глас обаче го посъветва да бъде по-предпазлив. Терористът беше на края на силите си и щеше да удари и него. Но му беше все едно.

– Откачихте ли? Какво ви става?

Цялото тяло на Салид затрепери. Сви ръце в юмуци и направи крачка към Бренер. Бренер беше убеден, че ще го удари. В следващия миг ръцете му се отпуснаха.

– Извинете – промърмори той. – Просто не се овладях.

За втори път. Бренер не изговори думите гласно, но те сякаш увиснаха във въздуха. Първия път Салид стъпка няколко скакалци. Този път удари Йоханес. Какво ли щеше да стане следващия път? Щеше ли да убие единия от двамата?

– Моля да ме извините – повтори Салид. – Трябва да се съвзема. Време е да приключим.

– Да приключим? – Бренер с мъка се удържа да не се размее. Да приключат? Йоханес беше прав: Салид е спял.

– С какво да приключим? – прошепна. – Огледайте се наоколо! – Рязко посочи Йоханес. – Той е прав! Не виждате ли с какви сили се борим? Наистина ли смятате, че можете да спрете това Нещо със смешно то си оръжие?

– Не знам – също тихо отвърна Салид. – Но го видях. Живо е. А което е живо, може да бъде убито.

– Не всичко живо може да бъде убито, не знам дали го знаете – каза Бренер с горчивина в гласа.

Салид го изгледа по начин, който накара Бренер да съжали за думите си. С нищо не беше му задължен, въпреки това се почувства отвлечено, че го засегна. Но не успя да каже нищо.

Зад Салид се спусна гигантско чудовище. Падна като камък от небето и в последния момент се задържа във въздуха. Всичко стана така мигновено, сякаш наистина се появи буквално от нищото. Над главите на тримата проехтя ужасен шум и вой, но още преди да ги достигне, бяха блъснати от силен вятър, който ги хвърли на земята.

Падането им спаси живота. Проблеснаха пламъци. Нещо избухна върху асфалта само на сантиметри от лицето на Бренер. Върху него се посипа град от дребни, остороръбести отломки, съпроводен от кратък, силен полъх на нажежен въздух. Той инстинктивно се сви на кълбо, сложи ръце върху главата си и изчака чудовището да премине над него, влачейки след себе си гръмотевици и пламъци. Салид изкрещя нещо, но трясъкът на взрива разкъса думите му.

Бренер се претърколи, внимателно свали ръце и повдигна глава. Парещата болка в лявото око му отне илюзията, че се е отървал без рани. Бавно се надигна на ръце и колене, с бърз поглед се убеди, че Йоханес е жив и се огледа за Салид.

Палестинецът беше потърсил спасение на отсрещната страна и се целеше в чудовището над главите им.

Беше хеликоптер. Макар че от появата му не беше изминала повече от секунда, вече бе стигнал края на улицата и се издигаше отвесно нагоре, за да не се блъсне в сградите. Бордовите му оръжия бяха престанали да стрелят, но по улицата се стелеше двойна дия, която очертаваше паденията от изстрелите. За Бренер беше пълна загадка как така нито чува, нито видяха машината.

– Бягайте! – изрева Салид. – Може би искат само мен!

Беше горе-долу толкова смешно, колкото и опитите му да улучи хеликоптера, който вече беше се скрил зад покривите и обръщаше, за да нападне отново. Дори да го беше улучил, едва ли би му причинил някаква сериозна повреда. Бренер го видя – беше същата машина, която ги нападна в хотела. Екипажът явно беше решил да ги убие.

– Тръгвайте! – извика Салид. – В различни посоки! Така ще улучат само един!

Предложението беше разумно. Въпреки това Бренер и Йоханес хукнаха един до друг. Салид изруга и изстреля откос с автомата срещу приближаващия хеликоптер, който отново се бе снишил.

Бренер през рамо погледна към Салид и приближаващото чудовище от стомана и стъкло. Салид стреляше с невероятно хладнокръвие и учудваша точност. От корпуса на хеликоптера излизаха искри, един или два от куршумите пробиха кабината, но явно не нанесоха по-големи щети, защото хеликоптерът отвърна на огъня. Под торса проблеснаха малки, оранжевожълти пламъчета. После и машината, и улицата изчезнаха в гейзери от прах и огън, които невероятно бързо се приближаваха към Салид. И не го засегнаха.

Хеликоптерът профуча над него, гонейки пред себе си огнената дия от изстрелите.

Светкавично намали скоростта си, за да обърне. Картечниците му вече не стреляха, но Бренер не се съмняваше, че е за да пестят муниции. Щом видеха подходяща цел, хората в простреляната кабина отново щяха да открият огън.

Хеликоптерът мина така ниско над главите им, че вятърът от роторите за малко не ги събори. Размахвайки ръце, за да запази равновесие, Бренер инстинктивно отскочи наляво, за да избегне падането. Йоханес го последва. Движеше се с механични, вдървени крачки и приличаше повече на робот, отколкото на човек. Бренер беше сигурен, че ако му заповядаха, свещеникът щеше да спре и най-покорно да изчака смъртта

си.

– По-бързо! – кресна Бренер и ускори крачка, виждайки, че машината почти е завършила обръщането си.

Мъжете в хеликоптера правеха точно това, което очакваше. От смелата маневра машината се залюля като лодка в бурно море, затова първият откос мина доста далеч от двамата и откърти големи късове мазилка от фасадата на близката сграда. Но пилотът бързо овладя машината. Тя застана за частица от секундата неподвижно във въздуха, после носът се наклони напред и се насочи към Йоханес и Бренер. Картечницата, чието дуло стърчеше под корпуса като хобот на гигантско стоманено насекомо, започна бързо и отсечено да бълва куршуми.

На две-три крачки пред тях имаше малка стълба, водеща към входа на една къща. Ако успееш да стигнат и да влязат вътре, може би имаха някакъв макар и много малък шанс. Бренер блъсна Йоханес, за да го накара да тича по-бързо, погледна през рамото си и видя, че откосът лети право към него и младия духовник. С отчаян напън се хвърли напред, преодоля двете стъпала със скок, протегна ръце към Йоханес и го бутна на земята, падайки заедно с него.

В следващата секунда светът около тях изригна. Куршумите пробиха колкото юмрук дупки от двете страни на вратата, откъснаха големи дървени парчета от рамката, а от стъпалата пред краката на Бренер извърчаха искри. Сякаш огромен юмрук удари вратата и тя се разпадна на милион малки трески, които се изсипаха във вътрешността на къщата. Въздухът се изпълни с дим, прах и задушлив мирис на барут. По гърба си Бренер усети допира на нещо парливо, сякаш дяволът го одраска с нажежен нокът. Изкрещя и се сгърчи като настъпен червей. Останалите куршуми се забиха в рамката на вратата отляво и върху главата му се изсипаха горещи парчета камък и димящи трески. Виждаше само черен гъст дим, зад който ярко проблясваха огнени пламъци.

После всичко свърши. Тракането на картечницата спря. След адския шум Бренер не чуваше нито прашенето на огъня, нито шума от свличането на отломките от стената. Надигна се колебливо, убеден, че ръцете му ще се огънат под тежестта на тялото, защото трябваше да е ранен. Казваха, че при тежки ранявания в първия момент шокът е толкова силен, че болката дори не се усеща. Нямахше да се учуди, ако изправяйки се, видеше собственото си разкъсано тяло, проснато до това на Йоханес.

Нищо подобно нямаше. Продължаваше да усеща силното парене в гърба, там, където го беше одраскал куршумът. По лицето и ръцете

имаше и доста дребни рани от треските.

Погледна се с пълно недоумение. Беше абсолютно невъзможно! Не и след целия този ад, бушувал около тях! Въпреки това нито един куршум не беше засегнал него или Йоханес.

Обърна се много бавно. Прахът и пушекът бавно се разсейваха. Успя да види, че хеликоптерът виси неподвижно над улицата. Въпреки разстоянието от петнадесет-двадесет метра видя изражението на пълно стъписване върху лицето на пилота, наблюдавайки как двамата с Йоханес се надигат невредими от хаоса.

Видя и още нещо. Димните следи, белязали пътя на куршумите, не изчезваха, а се променяха, издигайки се нагоре. Станаха по-тъмни и някак по-наситени, сякаш димът започваше да кипи и да се сгъстява. На пет метра под машината улицата започна да трепери, от нея се отдели нещо подобно на тънка, зърнеста мъгла и бавно започна да пълзи нагоре.

Макар че въздухът беше неподвижен, хеликоптерът изведнъж се олюля като че ли подхванат от силен порив на вятъра. Или пилотът за миг изгуби контрол над машината, или изстрелите на Салид бяха причинили по-големи повреди. Пилотът овладя хеликоптера, но докато го направи, позицията му леко се промени, вероятно не случайно. Картечницата се насочи към Салид, който продължаваше да стои на около тридесет метра разстояние и да се цели в хеликоптера. По някаква причина обаче не стреляше – може би, защото мунициите му бяха свършили. Нещо ставаше. Нещо... невероятно се разиграваше пред очите на всички и Салид, както Бренер и Йоханес, и хората в хеликоптера, много добре го усещаше. Беше нещо много Голямо.

Бренер затаи дъх, когато забеляза как картечницата леко се прицели в Салид. Но нито пилотът, нито палестинецът стреляха. Ситуацията беше абсурдна: двамата противници стояха един срещу друг като герои от странен уестърн. Но двубоят не беше честен, защото силите не бяха равни – от едната страна стоеше сам-самичък мъж с оръжие, което беше почти безполезно, а от другата – една от най-опасните машини за унищожение, създавана някога от човека, чудовище от стомана и пластмаса, което можеше да унищожи малък град. Бренер веднага откри алегорията в сцената – беше класическата картина. Битката със Змея. Човешката воля, изправена срещу първичната сила на разрушението. Двете сили, които от началото на всички времена може би най-много бяха променили света.

Пилотът реши да сложи край на гротескната сцена и натисна

спусъка. Картечницата изляз отсечено и улицата около Салид изригна. Той остана невредим.

Чудото, спасило Бренер и Йоханес, се повтори. Отдясно, отляво и зад Салид към небето се издигаха пламъци, но той продължаваше да стои напълно неподвижен, закрилян от невидима, непонятна за човешкия разум сила, чието присъствие Бренер усещаше по-силно от всякога. Може би битката, в която бяха се впуснали противно на волята си, все пак не беше толкова безизходна, както му се струваше досега. Не бяха сами.

Пламъците около Салид изгаснаха, но видяното от Бренер се повтори. Стълбовете пушек, които се издигаха нагоре, не се разсейваха въпреки завихрянето, причинено от роторите на хеликоптера. Нищо не беше в състояние да ги разсее. Може би защото не бяха само пушек...

Бяха насекомите, живият килим, който покриваше цялата улица. Стотици, хиляди, милиони твърдокрили скакалци разтвориха крилетата си и безшумно се издигнаха във въздуха като малки, въртящи се черни смърчове от лъскав хитин, появили се на местата, където куршумите се бяха забили в уличната настилка. Зърнестата мъгла под хеликоптера ставаше все по-гъста и вече изглеждаше като еднородна маса.

Пилотът също забеляза феномена и вероятно по-добре от Бренер и Йоханес разбра какво става. Турбината на хеликоптера изведнъж пискливо изви, той подскочи рязко нагоре, завъртя се около оста си и се опита да увеличи скоростта си.

Беше късно. Пилотът изстискваше всичко от машината си, но безшумният вятър бе по-бърз. Малките танцуващи смърчове се сляха в плътна покривка, вихрен хаос от чисто движение и оживяла чернилка, които за части от секундата стократно се увеличиха. Нещо подобно на огромна лапа удари хеликоптера и той се олюля.

Клатушкайки се, машината продължи да набира скорост, но правият курс се превърна в пианско криволичене, а звукът на двигателя се промени. Стана по-писклив, неравномерен и някак измъчен. Бренер вече не виждаше ясно хеликоптера. Облакът от танцуващи сенки напълно го беше скрил. Милионите, милиардите миниатюрни нападатели се удържаха в корпуса, размазваха се по стъклата и се опитваха да спрат лудото въртене на роторите, влизаха във вентилаторните отвори на турбината и изгаряха в ауспусите.

Бренер не успя да види какво стана накрая. Сигурно скакалците някак бяха успели да проникнат в кабината и да нападнат екипажа или пък огромната маса от малки тела бе задавила двигателя. Машината се

наклони, замря за миг във въздуха и започна да се върти все по-бързо около оста си. В следващия миг двигателят престана да работи.

Чу се ужасен звук от пукаща се стомана и пръскащи се лагери. Хеликоптерът клюмна на една страна и като камък се заби в земята. Падна далеч зад бетонната стена, ограждаща болничния двор от другата страна на улицата. В небето се издигна висок петдесетина метра огнен стълб. Проехтя невероятен трясък и на голямо разстояние наоколо заваляха отломки.

Бренер за миг затвори очи. Трясъкът от експлозията отекна в ушите му, дълго и неестествено разкривен, а светлината за момент стана толкова силна, че я усети и зад затворените си клепачи. Чу как до него Йоханес несвързано започна да повтаря нещо. Съдейки по монотонния му глас, предположи, че казва молитва, но не разбра нито дума. Не защото Йоханес говореше неясно. За секунда се почувства така, сякаш не разбира човешкия език. Ярката светкавица и невероятният трясък като че ли го бяха изхвърлили от действителността и му трябваше още съвсем мъничко, за да полети духът му окончателно в пропастта, на чийто ръб от часове насам се олюляваше.

Съзвезе се и осъзна, че седи свит до Йоханес, опитвайки се да се скрие под кръстосаните над главата ръце. Явно беше изминала повече от секунда, защото шумът от експлозията беше заглъхнал, Салид вече не стоеше на другия край на улицата, беше се навел над него, лицето му изразяваше загриженост и нещо му говореше.

– Какво ви е? По дяволите, Бренер, отговорете най-после!

Бренер свали ръцете от главата си, но продължи да седи. Положението на тялото му сигурно е изразявало страх от удар, защото след малко Салид добави с успокоителен тон:

– Нищо няма да ви направя, не се бойте! Всичко мина.

Бренер се изправи, треперейки. Салид го подхвана. Бренер така се вкопчи в него, че палестинецът сигурно изпита болка. Но не се дръпна, докато не се убеди, че може сам да стои на краката си.

– Трябва да продължим.

Бренер кимна с глава, тръгна послушно след палестинеца, но думите му се сториха абсурдни. Да продължат! Отведнъж думата изгуби съдържанието си и стана безсмислена. Да продължат означаваше да вървят нанякъде. Внезапно изпита чувството, че вече няма никакво „някъде“, където да отидат. След събуждането си тази нощ – Мили Боже, наистина ли това безумие започна само преди няколко часа?! – от едно безумие бе влязъл в друго, още по-лошо, с вярата, че по-лошо не

може да има, и все се оказваше на крачка разстояние от обратното.

Онова обаче, от което най-много се страхуваше, беше дълбокото усещане, че и Салид не знаеше къде ще ги отведе това „по-нататък“. Впуснали се бяха в битка, която от самото начало беше изгубена. Вече не знаеха срещу кого се бият и по какви правила се води битката. Събитията ръководеха действията им.

Следваше Салид, без да вижда нищо около себе си и дори не забеляза кога той спря. Палестинецът протегна ръка и Бренер се блъсна в нея. Едва тогава видя, че улицата не е пуста. Към тях приближаваше кола. Фаровете бяха пуснати и двигателят виеше. Автомобилът не се движеше по права линия, а криволичеше. Шофьорът беше или ранен, или пиян, или пък представя нямаше от шофиране. Бренер помисли колко абсурдно е, че забелязва подобни неща – явно и възприятията му се бяха променили.

Скоростта на колата намаля. Бренер видя как Салид вдигна безпозления автомат с празен вече пълнител и го насочи напред. Точно пред тях фордът – бус или ван, Бренер не можа да различи добре – свърна встрани, завъртя се доста неумело на сто и осемдесет градуса и двигателят изгасна. Бренер очакваше да излезе някой, но в продължение на половин минута просто нищо не се случи. После една от двете задни врати рязко се отвори и човек в изцапано светло палто замаха към тях.

– Качвайте се! Бързо!

След всички абсурди, станали през последните часове, на Бренер му се стори съвсем логично; че последваха подканата, без да задават никакви въпроси. Салид преодоля разстоянието до автомобила с две-три бързи крачки, влезе и се обърна, за да подаде ръка първо на Йоханес, после на Бренер. Затвори вратата след Бренер, провери педантично дали добре е затворил и чак тогава се обърна към тайнствения им спасител.

– Кой сте вие?

– Сега това няма значение. – Мъжът седна на шофьорското място и запали двигателя. Бренер установи, че дрехата му не е мръсна, както изглеждаше в началото, а раздрана, на места обгорена и тъмните петна, приличащи на мръсотия, са засъхнала кръв.

– Дръжте се здраво! Ще карам бързо и не знам дали няма да ни преследват.

Бренер се подчини. Йоханес също. За изненада на Бренер след кратко колебание и самият Салид. Седнаха на тясната гола седалка отдясно. От срещната страна на автомобила беше заета от масивна метална маса, върху която имаше безброй всевъзможни електронни уреди.

Двигателят запали чак на третия или четвъртия опит и силно изрева, защото мъжът даде много газ. Предположението на Бренер, че шофьорът нищо не разбира от шофиране, се превърна в увереност, когато автомобилът потегли с подскачане, което едва не свали двамата с Йоханес от седалката. Салид превъртя очи, остави празния автомат на пода и балансирайки с ръце, отиде отпред.

– Дали няма да е по-добре, ако аз карам?

– Сигурно – отвърна мъжът на волана, без обаче да отстъпи мястото. Дори не свали крака си от педала на газта, а го натисна още повече. Двигателят зловещо изрева и фордът със силно клатушкане влезе в завоя. Салид се хвана за седалката на шофьора, за да не падне.

– Включете на следващата скорост – предложи той. – Така се удължава животът на двигателя. А и няма да правим много силно впечатление.

Шофьорът направи, каквото му казаха и със силен удар превключи – ако се съди по шума, без да използва съединителя.

– Май не сте опитен шофьор, а? – попита Салид.

– Даже и книжка нямам – призна непознатият. – Но ако ни спрат, е по-добре аз да съм на волана. – При тези думи той вдигна поглед към Салид. За първи път, откакто бяха влезли в колата, Бренер различи чертите на лицето му, макар и само на зеленикавото отражение от арматурното табло. Беше покрито със засъхнала кръв. Напъряко през лявата му половина зееше рана, върху която кръвта още не беше засъхнала. Кожата, която се виждаше, беше бледа като на смъртник. Бренер бързо отмести поглед. Не искаше да знае каква тайна носи със себе си непознатият. Дори не искаше да знае защо им помогна.

Салид също замълча за известно време. Когато заговори, гласът му леко трепереше. Бренер забеляза, че така силно се е хванал за облегалката на предната седалка, че пръстите му бяха побелели.

– Накъде ни карате? – попита той.

– Към манастира – отвърна непознатият.

3.

Гърмът от експлозията отдавна беше заглъхнал, но стъклото на прозореца продължаваше да вибрира под пръстите на Кенъли. Глухият трясък, с който хеликоптерът се превърна в пламтяща топка, беше проехтял в ушите му по-скоро като писък, отколкото като взрив. Имаше

чувството, че усеща горещината, струяща от пулсиращата светлина зад бетоновата стена от другата страна на улицата. Усещането беше толкова силно, че опряните му в прозореца ръце изведнъж започнаха да го болят. Не можеше да ги дръпне назад.

Както и не можеше да направи каквото и да било или да формулира някаква ясна мисъл в главата си. Единственото, на което беше способен, бе да изпитва невероятен ужас. Този път видя какво стана и нямаше как да го отрече. Мракът бе оживял и бе помел хеликоптера така, както беше погълнал и убил тези, които изпрати в къщата. Но това беше нещо друго. Момчетата знаеха какво вършат, осъзнаваха риска, който поемат. Макар и да не знаеха срещу какъв противник са изправени, все пак разбираха, че е възможно да имат работа със сериозен враг. В крайна сметка нямаше никакво значение дали са убити от палестински терорист, или от някаква мистична сила.

А двамата пилоти в хеликоптера не подозираха с кого се бият. Смятаха, че в непобедимата си унищожителна машина са на най-сигурното място на света, и не знаеха какво ги очаква. Нещо повече – ако наистина знаеха какво правят, със сигурност нямаше да изпълнят заповедта на Кенъли и щяха да вземат на прицел по-скоро него, а не тримата долу на улицата. Той ги измами. Все едно, че бе взел pistolета си и със собствените си ръце ги беше разстрелял.

Странно – до този момент Кенъли никога не се беше замислял за хората, които изпращаше на почти сигурна смърт. Както мнозина от колегите си, се превърна в циник, за когото човешкият живот не бе нищо повече от средство, с което винаги можеше да постъпва както намери за добре – нещо като материална стойност, представляваща сбор от разходите за обучение, екипировка и възможни финансови претенции на евентуални близки. За първи път от толкова време насам изпита чувството, че не просто е разрушил нещо, а че смъртта на двамата пилоти е натоварила съвестта му с товар, твърде тежък, за да го понесе. Какво става с него? Що за мисли го спохождат? За миг Кенъли затвори очи и допря чело до стъклото, но това не помогна. В главата му бушуваше хаос от непознати, страховити усещания и картини, пред които не можеше просто да затвори очи, защото бяха зад клепачите му. Да не би да губи разсъдъка си? Не.

Просто си се научил как да гледаш и какво да виждаш. Гласът, който чу, не беше действителен. Не беше като другите гласове, които чуваше през целия си живот и затова в първия момент дори не обърна внимание на думите, а ги сметна за част от емоционалната буря, бушуваша

в мозъка му. Но имаше нещо в тях, което беше еднакво чуждо и различно, и страшно познато. Кенъли отвори очи. Искаше му се да не го прави, но не можеше да постъпи иначе.

Не беше сам. Чувството, че го наблюдават, което през цялото време го беше измъчвало, мигновено се превърна в убеденост. Някой стоеше зад гърба му. Виждаше само сянка, разкривено отражение върху стъклото, което в светлината на пламъците извършваше тайнствени движения, но веднага разбра кой е.

– Какво искаш? – простена той. – Иди си! Остави ме на мира! Махай се!

Фигурата, приела образа на Смит, макар че не можеше да е той, направи няколко крачки към него и се превърна в човешко тяло, което бе толкова неистинско, че предизвикваше ужас. Още не е късно.

Кенъли вече не можеше да понесе напрежението. Никакъв ужас, видян с очите, не можеше да е по-страховит от този, който не виждаше. Обърна се рязко към Смит и вдигна оръжието си. Без значение как колелата му бе успял да надхитри смъртта, дали се беше превърнал в зомби или в митичен демон, можеше да опита да го... Кенъли не довърши нито мисълта, нито движението си докрай. Нищо не можеше да направи.

Смит не беше зомби, оживял труп, изскочил от филм на ужасите. Смит изобщо не беше Смит, а гъмжаща, пълзяща маса от хиляди, милиони преливащи едно в друго многокраки, блестящи... неща, които втръчено го гледаха с миниатюрните си очички. Нещото, изпълващо костюма му и приело формата на лицето му, непрекъснато се движеше, кипеше, вероятно за да устои на силите на земното притегляне, които го дърпаха към пода и искаха да разрушат неестествените му форми. Под разкъсания костюм на Смит сякаш едновременно и в различен такт туптяха десетки сърца. Ръцете и краката на тялото му непрекъснато променяха дължината си, на дланите ту израстваха два пръста, ту скапваха, после отново се появяваха по няколко и отново падаха и се връщаха, носени от невидимите си крачета, за да се слоят в кошмарния образ. Само лицето запазваше формата си, но това като че ли правеше гледката още по-зловеща. Кенъли почувства как сърцето му спира. Ледена ръка се протегна през черепа и започна да мачка мозъка му. Въздухът не му достигаше, не можеше да диша... Полудяваше! Губеше разума си и все повече изпадаше във властта на жестоката халюцинация. Не, грешиш!

О, не, не грешеше! Прекрачи, макар и за кратко време, границата между нормалността и обезумяването, но мисълта не го стресна ни най-малко. Напротив – тази мисъл беше може би единственото нещо, което

все още го предпазваше от истинско загубване на разума. Стоеше срещу човек, който всъщност беше ужасяваща карикатура, образувана от милиони насекоми, и това можеше да е само халюцинация. Кенъли отстъпи назад, докато гърбът му опря в прозореца и чак сега, с голямо закъснение довърши движението с дясната си ръка. Дулото на пистолета се насочи в лицето на Смит.

– Какво искаш?

Не се страхуваше да говори с видението, това правеше ситуацията много по-поносима. Можеше да преживее представата, че е загубил разума си и всичко е само плод на въображението му. Но не и това, което наистина ставаше. Съвсем определено не.

Дойдох да те предупредя. Още не е твърде късно.

– Твърде късно ли? За какво?

Фигурата приближи, но го направи, без в действителност да се движи, без да пристъпва или да извърши друго движение, познато на Кенъли. Беше грозно разтичане и плъзгане на плът, сякаш тялото се състоеше от течна протоплазма, придържана в определена форма само от тънка мека ципа. Кенъли се опита да отстъпи още назад, но зад него нямаше повече празно пространство. Стъклото изпука, когато с всичка сила се облегна на него, но не се счупи.

Не бива повече да вървиш по този път, прошепна гласът в мислите му. Още не е много късно, виж каква цена заплатих аз.

– Ти не си Смит! – отсече Кенъли. В гласа му се долавяше писклива нотка, която го изплаши. – Смит нямаше да ме предупреди! За нищо!

Да, никога не съм бил твой приятел, със спокоен глас изрече Нещото-Смит. Но нещата се промениха. Светът се промени, Кенъли. Времето на лъжите отмина. Взех решението много отдавна и платих цената. Животът ми беше всъщност смърт, а наказанието беше това, че живях. Умножено стотици хиляди пъти. Гледай! Фигурата отново направи една от онези грозни, пълзящи крачки, а това вече беше повече, отколкото Кенъли можеше да понесе. Изкрещя и натисна спусъка – два, три, шест пъти един след друг, докато изстреля всичките си патрони. Изстрелите проехтяха в празния коридор като оръдейни гърмежи и всички попаднаха в целта. Смит беше се доближил достатъчно, за да може да го улучи. Куршумите се забиха в лицето му и разкъсаха стотици от дребните живи части от пъзела, които го съставяха.

Кипящите ръце се вдигнаха, дланите и лицето се сляха в трепереща маса и отново се разделиха. Когато се спуснаха надолу, лицето отново беше цяло и невредимо. Невъзможно бе да се пресметне броят на

съществата, съединили се в подобие на човешки образ, но сигурно бяха хиляди. Или петдесет, или един милион. Това ли искаше да му каже Смит? Трябваше ли да умре сто хиляди пъти, за да заплати за единия си живот?

Върни се, продължи Смит. Не отивай там! Ще платиш за всичко, което си направил, и за това, което не си, но смъртта не е това, за което я мислиш. Времето за милост също отмина, като това на лъжите и на прошките. Не трябва повече да преследваш Салид и двамата с него или това, което ще ти се случи, ще бъде милиони пъти по-лошо от моята съдба. Остави ги да си идат!

– Защо?! – кресна, или по-точно изпищя Кенъли. Нещо в него сякаш се скъса. Изведнъж усети как огромна сила натисна някаква стоманена пружина между слепоочията му. Защо просто не умре, сега, веднага?!

Защото Салид ще е този, който ще те съди, отвърна Смит. После се обърна и бавно се отдалечи. След две-три крачки тъмнината в задната част на коридора го погълна, но Кенъли остана още дълго на мястото си, взирайки се в посоката, където беше изчезнало ужасното видение.

Погледът му попадна на мястото, където беше стоял Смит. Изстрелите бяха убили част от насекомите – десетки, големи колкото нокът, покриваха пода – малки същества със счупени крила и откъснати пипала. Една от буболечките беше още жива, защото движеше два от предните си крайници, а малките щипки отпред на главата се отваряха и затваряха в такта на агонията. Кенъли вдигна крак и я настъпи с всичка сила. Смит беше платил още една стохилядна част от вината си.

4.

Шофьорът им успя някак да овладее колата, двигателят престана да вие като ранено животно. Продължиха пътуването си с малко по-равномерна скорост. Салид продължи да разговаря с непознатия още известно време, но Бренер така и не разбра нито дума. Двамата с Йоханес седяха един до друг на неудобната седалка, заели едно и също положение: наведени напред, с увиснали рамене и глави, лактите подпрени на коленете, всеки вгълбен в собствените си мисли. От монотонното поклащане на автомобила на Бренер започна да му се приспива. Клепачите му натежаха, ставаше му все по-трудно да държи очите си отворени. С всяка изминала секунда изкушението да се отпусне в топлите прегръдки на съня

ставаше все по-силно.

Малка част от съзнанието му се учуди, че в момент като този може да мисли за сън, тази, която отдавна беше се отчаяла от действителността и смяташе, че всичко, което напоследък преживява, е само лош кошмар, от онези, най-упоритите, които никога не свършват и след събуждането стават даже още по-ужасни. В същото време друга част, още по-малка, се опитваше да му обясни, че самата мисъл за подобни неща е повече от смешна. Бренер силно тръсна глава, примига бързо няколко пъти и дълбоко и шумно пое въздух. В колата беше доста студено и леденият въздух трябваше да му помогне да избистри съзнанието си. Трикът не помогна. Мислите му продължиха объркания си танц и колкото по-упорито се опитваше да ги подреди, толкова повече се оплитаха.

– Давам едно пени за мислите ви – обади се неочаквано Салид.

Бренер вдигна поглед. Палестинецът се усмихваше.

– Моля?

Салид махна с ръка.

– Американски израз, забравете.

– Знам го – каза Бренер. – Само се учудвам, че точно вие употребявате американизми.

– Навик – вдигна рамене Салид и отново се засмя, но вече усмивката му не беше никак приятна – гримаса, която нямаше нищо общо с това, което каза. – Може би това е причината да мразя толкова много американците.

– Защо използвате техните изрази ли?

– Защо се опитват да подчинят целия свят – отвърна Салид. Изведнъж заговори по-силно, не недружелюбно или гневно, а в очите му проблесна твърд, заплашителен пламък.

Ако имаше достатъчно място, Бренер сигурно щеше инстинктивно да се дръпне назад. Отново си спомни с кого всъщност седи в колата.

– Не ви разбирам.

– Така ли? – ехидно попита Салид. – Не можете, или не искате да ме разберете?

Бренер не каза нищо. Съжаляваше, че подхвана темата, защото едва ли моментът беше най-подходящ за дискусия на политическа тема със Салид. Но вече беше късно, Салид продължи да говори и вероятно щеше да го направи даже ако Бренер беше си тръгнал.

– Отворете очите си! Огледайте се! Те владеят езика ни, владеят мислите ни! Продуктите им заливат нашите пазари, а телевизионните им сериали – екраните ни. Начинът им на живот...

– ...си е техен начин на живот – прекъсна го Бренер. – Никой не ви задължава, нито вас, нито останалите, да го приемате.

– Но го правим – троснато отвърна Салид. – Тази нация е... по лоша от всичко, което някога се е случвало на този свят! Където и да се появят, завладяват живота на хората – с кока-колата си, с автомобилите си, с техния „американски начин на живот“!

Бренер поклати глава.

– Закъснял сте с тридесет години, Салид.

– Да, може би. Вероятно вината не е тяхна. Сигурно сте прав и ние сами си налагаме този начин на живот.

– Дали е така? – попита Бренер, макар че знаеше отговора на въпроса. Салид беше прав по своему. Същевременно силно се заблуждаваше, но странно защо в този случай едното не изключваше другото.

– Да! – отсече Салид. – Във всеки случай повечето от хората. Но не и аз. Отказвам да живея по начин, който не ми харесва!

Бренер може би за първи път истински осъзна защо Салид е станал това, което е.

– Никой не ви принуждава – каза Бренер, макар да знаеше колко безсмислени са думите му. Истината беше, че макар и за кратко, забрави какъв е Салид и сега вътрешно се предупреди да внимава. В тези обстоятелства подобна непредпазливост можеше да завърши със смърт. Вече знаеше тайната на терориста. Беше толкова проста, колкото и чудовищна. Салид търсеше някого, срещу когото да се бори. Ако беше се родил в Германия, сигурно щеше да стане член на „Фракцията Червена армия“, в Ирландия – сигурно водеща фигура от ИРА, а в Щатите – вероятно член на Ку-клукс-клан. За него нямаше значение срещу кого се бори. Може би за тяхната битка в момента беше нужен точно такъв човек, защото беше битка без изглед за успех, без ни най-малък шанс за победа и ако трябваше да бъде честен пред себе си – и без най-малък шанс за оцеляване. Питаше се само каква роля играе той в тази битка.

Тъй като не искаше да продължи разговора, защото се страхуваше от отговора на собствените си въпроси, стана и приведен отиде отпред при шофьора. Мъжът бегло го погледна и кимна с глава към седалката до себе си. Сигурно беше чул разговора със Салид или пък вълнението, което изпитваше, просто беше отпечатано върху лицето му. Бренер благодарно с леко кимване. Известно време седяха мълчаливо, после непознатият каза:

– Доста е труден.

В първия момент Бренер дори не разбра какво му казаха. После

поклати глава, с мъка устоявайки на желанието да се обърне към Салид.

– Имате предвид... Салид, нали?

– Той е онзи терорист, така ли?

При други обстоятелства щеше да е смешно дори да си помисли, човекът, който им спаси живота, не знае точно кои са. Но по някакъв странен начин сега това се стори на Бренер логично. Без да отговаря на въпроса, попита:

– А вие как се казвате?

– Хайдман – отвърна непознатият. – Но това вече няма никакво значение. Преди бях полицай... Беше много отдавна. Бренер предположи, че е било най-много допреди час.

– А сега какъв сте?

Другият вдигна рамене, движението се предаде на дланите му, силно стиснали волана, и стигна до колелата на автомобила. Той леко се отклони от пътя наляво, после надясно и Хайдман отново го овладя.

– Със сигурност съм лош шофьор – усмихна се той.

Бренер остана сериозен.

– Защо ни помагате?

Отговорът не дойде веднага. Хайдман гледа известно време в празнотата пред себе си, но Бренер имаше чувството, че не го прави само за да следи пътя в започналата снежна виелица.

– Мисля, че е, защото взех решение в полза на живота.

Много странен отговор, направо страшничък, помисли си Бренер. Защото бе казан от човек, който според неговите познания по медицина трябваше да е мъртъв. Разгледа по-подробно лицето на Хайдман на светлината на арматурното табло – съвсем открито, така че той забеляза погледа му. Ако това го смути, не даде да се разбере.

Лицето на Хайдман определено беше на жив човек, не на зомби. Отворената рана от едната му страна беше лоша, но не опасна за живота. Само че палтото му отпред се беше разтворило и Бренер видя, че тъмното петно върху ризата му имаше още по-тъмен център – кръгла дупка, голяма колкото монета от десет пфенига, запълнена със засъхнала кръв. По-голямата дупка, изходът на куршума, се намираще на гърба на Хайдман. Освен че беше потъмняло от кръв, палтото му беше и обгоряло. Този човек просто не можеше да е жив!

– Не се плашете! – изведнъж каза Хайдман. Продължаваше да гледа право напред, но думите му подсказваха, че е забелязал погледа на Бренер. Той се почувства неудобно, че така настойчиво го е разглеждал.

– Трябвало е да сте мъртъв!

– А може би съм – усмихна се Хайдман. – Може би трябва да променим определенията си за живот и смърт. – Отново сви рамене, този път много по-предпазливо, така че колата не излезе от пътя. – Няма значение, не се тревожете за мен.

Начинът, по който го каза, даде да се разбере, че не иска повече да говори. Бренер го гледа замислено още известно време, после се обърна и впери поглед навън, през заснеженото предно стъкло.

Нямаше какво толкова да види. Снегът се беше усилил, вятърът също беше задухал още по-силно, така че падащите снежинки ги връхлитаха почти хоризонтално. Видимостта беше по-малко от тридесет метра, макар че фаровете бяха включени. Отдавна бяха излезли от града и пътуваха по пуст второстепенен път. От двете страни на асфалтовата лента наветият сняг стигаше до колене. Явно бяха първият автомобил, който минаваше оттук, откакто беше започнало да вали. Снежната покривка беше непокътната и от време на време Бренер имаше чувството, че се губи някъде в Нищото. Зачуди се как ли в тези условия Хайдман успява да следи посоката да не излезе от лентата. Даже на него самия щеше да му е трудно да не се забие в канавката още в първите няколко метра.

– Вече трябваше да е светло – промърмори Салид зад тях.

Бренер обърна глава и видя, че палестинецът беше опрял ръце на облегалките на Бренер и Хайдман и с присвити очи напрегнато се взираше през предното стъкло нагоре към небето.

– Колко е часът? – попита Бренер.

Салид вдигна рамене и отговори, без изобщо да си направи труда да погледне часовника:

– Представа нямам. Часовникът ми е спрял.

– Не сме далече – каза Хайдман. – Идете отзад.

– Защо? Бившият полицаи кимна с глава, сочейки пред себе си.

– Вече приближаваме забранената зона. Отпред има заграждение.

По-добре е да не ви виждат.

– Заграждение ли? – Салид незабележимо се изпъна, но Хайдман го успокои с движение на ръката. Бренер малко се притесни, когато свали лявата си ръка от волана и бръкна в джоба на палтото. Но съдбата продължаваше да е на тяхна страна, защото колата продължи уверено да се движи напред.

– Не се тревожете, никой няма да задава глупави въпроси. – Извади ламиниран пропуск и го подаде на Салид. Бренер видя как той с недоверие сбърчи чело, когато разбра какво вижда – служебната карта на Хайдман, която потвърждаваше, че е полицаи. За негово учудване обаче

палестинецът не каза нищо и след няколко секунди върна картата на Хайдман. Обърна се безмълвно, отиде отзад и отново седна до Йоханес. Бренер чу, че двамата заговориха, но не можеше да разбере нито дума.

– Знаете, че ще ви убие, ако е капан – тихо каза той.

Хайдман само се усмихна. В същия миг и Бренер осъзна каква глупост беше казал. Хайдман вече не беше от хората, които се плашат от смъртта.

– Извинете!

– Всичко е наред. Човек не може да промени старите си навици от днес за утре, нали? – Той кимна с глава назад. – По-добре и вие идете отзад. Вече сме съвсем близо.

Бренер колебливо се изправи. Искаше му се да продължи разговора с Хайдман, но в същото време чувстваше и облекчение, че няма да е близо до него. Беше странно да говориш с мъртвец. Май ще е по-добре да свикне. Какво каза полицаят: може би трябва да промени представите си за живота и смъртта?

5.

Хеликоптерът се приземи точно на минутата. Поне така предполагаше Кенъли, защото часовникът му беше спрял, а не знаеше дали може да се довери на вътрешния си часовник. А той твърдеше, че от телефонния разговор до кацането на хеликоптера на покрива на болницата е изминал час и половина.

На Кенъли обаче му се стори като век и половина. Съвсем мъгливо си спомняше как излезе от онази къща от отсрещната страна на улицата и дойде дотук. Същият инстинкт за оцеляване, който и преди го беше предпазил от най-лошите видения, отново се беше задействал. Спомняше си сцената пред обкръжената къща и срещата с Нещото-Смит като сън, в триизмерни, ужасяващо ясни и цветни картини, но без всякаква връзка и с усещане за ирационалност, което смекчаваше ужаса. Нещо вътре в него му пречеше да си спомня, много добре го осъзнаваше, но не се бореше срещу него. Беше само халюцинация и нищо повече, по дяволите, нищо повече! А какво означаваше, вече беше друг въпрос и в момента нямаше никакво значение.

Кенъли беше застанал в подветрената страна на стълбището и затова забеляза хеликоптера чак когато машината се спусна от небето. Видяше го само с ъгълчетата на очите си, но част от разума му

регистрираше всичко съвсем точно. Беше чувал за хеликоптери като този, но никога не ги беше виждал. Машини, които летяха почти безшумно и бяха невидими за радарите. Доколкото знаеше, бяха много малко и се пазеха за строго секретни операции на ЦРУ. обстоятелството, че тайнственият му гост пристига с такава машина, само по себе си издаваше много повече за него, отколкото Кенъли беше разбрал през последните години.

Когато беше на половината разстояние до хеликоптера, страничната врата се плъзна встрани. Кенъли продължи напред, свил глава между раменете. Снегът, блъскащ в лицето му, премина в град, от който в очите му се появиха сълзи. Помисли си, че няма да може да извърви последните метри. Роторите бяха безшумни, но завихрянето, което предизвикваха, беше истинска буря, която щеше да го събори на земята. Към това се прибавяше и неудобството, че вятърът отвяваше нападалия сняг, а отдолу покривът беше покрит с гладък като стъкло лед. Няколко пъти се препъна и само по някакво чудо не падна. Когато достигна хеликоптера, една ръка се протегна към него. Кенъли с облекчение я пое, опря се с другата на рамката на вратата и с последни сили влезе. В същия миг загуби равновесие и падна на едното си коляно, защото пилотът веднага издигна машината, още преди да е пристъпил в кабината.

Кенъли изпълзя напред, а мъжът, който му помогна, затвори вратата. През голямото стъкло видя колко бързо набираха височина. Движението беше толкова безшумно, сякаш се движеше призрак. В кабината двигателят изобщо не се чуваше.

Поиска да се изправи, но изненадано политна назад и се хвана за лявото коляно, на което беше паднал. Сълзи избиха в очите му от болката. Изчака няколко секунди, после със стиснати зъби се строполи на седалката. Левият му крак туптеше, за миг болката стана толкова силна, че му прилоша. Стори му се направо смешно – преживя всичко дотук, за да си счупи крака, докато се качва в някакъв хеликоптер?!

– Наред ли е всичко?

Кенъли кимна, стисна коляното си с две ръце и чак тогава вдигна глава, за да погледне спътника си. Преживя истинска изненада. Позна гласа, макар да звучеше по-различно, отколкото по телефона, но лицето настреща не подходеше на гласа. Тембърът, който през последните петнадесет години беше определял живота му и много по-голяма степен, отколкото можеше да си представи, беше на възрастен човек, плътен и излъчващ авторитет, предизвикващ асоциации за побеляла коса и силни ръце. Това, което виждаше пред себе си, беше пълна противоположност

на тази представа. Спътникът му беше не по-стар от тридесет и пет години, тъмнокош, много слаб и някак изнервен, което Кенъли веднага почувства, макар да седеше неподвижно и да го наблюдаваше. Изглеждаше малко недоспал и уморен. Ръцете му бяха поставени върху бедрата, но въпреки това изглеждаха сякаш треперят.

– Вие сте Кенъли?

Кенъли отново кимна с глава, без да каже нищо, защото му трябваше време, за да проумее онова, което вижда. Беше вярвал, че служи на някакъв авторитет, на сивокос кардинал в сянка. Мили Боже, когато за първи път говори него, този младеж трябва да е бил дете!

– Мисля, че ми дължите няколко обяснения – каза той потиснато. Гласът му трепереше, защото коляното така жестоко болеше, че вече започваше да се пита дали наистина не го е счупил. Болката го нервира. Събеседникът му сигурно щеше да го приеме като несигурност, което нямаше да е много далеч от истината, колкото и неприятно да му беше на Кенъли. За негова изненада младият мъж отговори напълно сериозно:

– Прав сте. Ще разберете всичко. Но първо ми отговорете на един въпрос: как успя да се измъкне?

– Откъде знаете, че се е измъкнал?

– Нямаше да сте тук, ако бяхте изпълнили задачата си – отвърна другият. В гласа му не се долавяше и следа от упрек или съжаление. Това, което Кенъли смяташе, че усеща, беше отчаяние. Малко по тихо и повече на себе си допълни: – Освен това от самото начало нямаше никакъв шанс.

– Знаели сте?

– Моля ви! – Мъжът, чието име Кенъли не знаеше, вдигна помирително ръце. Кенъли видя, че наистина трепереха. Бяха фини ръце на изнежен човек.

– Ще ви обясня всичко, ако времето ни стигне. Страхувам се, само че ни остава по-малко, отколкото е нужно, за да се отговори на всички въпроси. Кенъли наистина се ядоса, този път не само заради болката в коляното.

– Ще трябва да намерите време! – остро изрече той. – Искате да убия определен човек, нали? – Той се изсмя. – Не ми се сърдете, но... ми се струва, че поне трябва да ми кажете защо да го правя!

– Сигурно сте прав. Проблемът е, че не ни остава много време. – Той погледна часовника си, смръщи чело и вдигайки леко рамене, пусна ръкава си. – Не повече от пет минути, а може и по-малко.

– Докато стане какво? – попита Кенъли.

– Докато стигнем манастира. Това е целта ни.

– Манастира ли?

– Всичко започна там. Трябва там и да завърши. – Погледът му започна да блуждае. Гледаше Кенъли, но той беше сигурен, че вижда не него, а нещо друго. И не беше особено любопитен да научи какво.

– Не знам... – каза Кенъли. Доста бързо, за да прозвучи убедително. В следващия миг избухна:

– Какво общо, по дяволите, има това със Смит? И кой сте вие всъщност? Даже не знам името ви!

Мъжът се усмихна и странно защо, вместо по-млад, усмивката го направи да изглежда по-стар.

– Името ми? То не променя нещата... Вече не. Но може да ме заричате Адрианус, ако искате.

– Адрианус ли? Що за име?

– Името на един от учителите ми, не е моето. Но върши работа и е толкова хубаво, колкото всички останали. Познанството ни няма да продължи дълго така или иначе. Видяхте ли как умря Смит?

– Не! – грубо отвърна Кенъли.

– Не искам да знам какво сте видели. Но каквото и да е било, то е отговорът на всички ваши въпроси, Кенъли. Срещу себе си имаме не обикновен терорист или престъпник като тези, които обикновено преследват. Твърде е вероятно съдбата на света да се окаже във вашите ръце, когато пристигнем в целта. Имате ли оръжие?

Кенъли механично бръкна в джоба на самото си, извади пистолета и сърдито го пусна обратно. Адрианус го видя. Смръщи леко чело, стана и отвори една метална врата над главата на Кенъли. На Кенъли беше достатъчен бегъл поглед, за да разбере, че е оръжеен шкаф, в който имаше най-малко пет-шест пушки и доста на брой малокалибрени оръжия. Адрианус извади една М13 и един късоцевен автомат с два пълнителя и остави двете оръжия на седалката до Кенъли.

– Това ще е достатъчно.

– Достатъчно за какво? – Кенъли недоверчиво огледа оръжията, протегна ръка към автомата, но в последния момент взе пушката. С рутинно движение изтегли пълнителя. Върхът на матовия голямокалибрен патрон беше нарязан на кръст. Кенъли не беше използвал такива патрони, но ги познаваше. И се плашеше от тях. Не пробиваха целта си, а я разкъсваха, без значение какво има пред тях. С тези патрони не можеше да се ранява, те направо убиваха. Той с отвращение го пхна обратно в пълнителя.

– И защо е това? – Едва сдържа гнева си. – За какъв ме смятате? Подобно нещо използват хора като Салид, но не и аз!

Адрианус седна на мястото си. Погледна отново безполезния си часовник, преди да се обърне към Кенъли, а когато го стори, погледът му питаше къде всъщност е разликата между него и Салид. Все пак беше достатъчно умен, за да не изговори думите на глас.

– Сега не е моментът да говорим за етика или за почтеност. Трябва да обезвредите Салид и останалите и няма никакво значение как.

– Защо? Кой сте вие, Адрианус? Какъв сте?

Не разчиташе, че ще получи отговор. Изминаха няколко секунди, преди Адрианус да реагира. Заговори много тихо и с глас, от който Кенъли го побиха тръпки.

– Ние сме нещо като... пазители – колебливо каза Адрианус. – Аз, и няколко други.

– Други? Кои други? – Кенъли се наведе напред. – Смит един от вас ли беше?

– Смит? – Адрианус поклати глава. Изглежда, самото предположение го забавляваше. – Не, Смит знаеше малко повече от вас, Кенъли. Не сме много. Шепа хора. Но има много, които работят за нас и ни служат. Задачата ни е невероятно важна. – Той замълча, после допълни, отново с онзи блуждаещ поглед: – Наистина ли искате да узнаете истината, Кенъли?

Кенъли се наведе още повече, но бързо се изправи, защото щеше да загуби равновесие.

– Да.

– Няма да ви хареса.

– Още по-малко ми харесват глупостите! – гневно отвърна Кенъли и посочи двете оръжия на седалката до себе си. – Искате да убия този човек, но мисля, че на мен пък това не ми харесва. Не ми харесва да не знам причината за убийството!

Тактиката се оказа погрешна. Адрианус за миг бе свалил маската си, под която Кенъли видя слаб, твърде изплашен човек, който търсеше помощ. Но този човек не позволяваше да упражняват натиск над него. На Кенъли му идваше да си зашлеви шамар. Явно е забравил наученото някога.

– Само не ми казвайте, че за първи път ще го правите – хладно каза Адрианус. – Колко души сте убили през живота си, Кенъли? Десет? Сто?

– Нито един – троснато отвърна агентът.

– Не със собствените си ръце – вметна Адрианус. – Но за колко други живота сте взели решение да бъдат угасени?

– Това е друго – опита се да се защити Кенъли. Разбира се, че не беше друго. Адрианус дори не си направи труда да отговори. Нямаше разлика между това да убиеш човека със собствените си ръце и да издадеш заповед да го убият. Второто беше може би още по-лошо. Гневът на Кенъли идваше от това, че за първи път изпитваше на гърба си какво значи да получиш такава заповед, вместо да я дадеш.

– Никога не съм го правил без определена причина. Винаги съм знаел защо трябва да стане.

– И сте вярвали в тази причина, така ли? Бъдете честен, Кенъли – дори, ако ще е за първи път в живота ви! Никога ли не сте се съмнявали в действията си?

Така ли му се беше сторило, или наистина преди малко смяташе, че е притиснал Адрианус в ъгъла? Ама че смешно!

Адрианус въздъхна дълбоко и сякаш силите му го напуснаха. Продължи разказа си шепнешком:

– Винаги сме били убедени в това, което правим. Знаехме, че е правилно. Разбирате ли ме, Кенъли? Никога не сме действали само с предположения или с евентуални възможности. През цялото време знаехме, че един ден ще се случи, само не знаехме кога точно и къде. Вярвахме, че сме подготвени за този ден.

Направи малка пауза и този път Кенъли се показва достатъчно досетлив, за да не го прекъсва. Адрианус искаше да говори. Това, което разказваше, беше толкова важно, че трябваше да го сподели с някого, ако не иска тежестта му да стане непоносима.

– О, да, мислехме, че сме подготвени. От толкова време... Но се огънахме. Може би никога не сме имали истински шанс. Вярвате ли, че има неща, осъдени на провал само защото сте ги започнали, Кенъли?

Кенъли мълчаливо кимна с глава. Изведнъж изпита чувството, че не знае за какво му говори Адрианус.

– Искате да разберете за какво става дума – продължи той. Беше се съвзел достатъчно, за да се изправи и спокойно да отвърне на погледа на Кенъли. – Да, имате право да знаете. Трябва да убиете тримата мъже, Кенъли! И тримата, ако е възможно. Преди един от печатите им да бъде счупен. Кенъли наостри слух. Странни думи, но явно не случайни.

– Защо? Какво са ви сторили?

Адрианус тъжно се усмихна.

– Каквото и да са сторили през живота си тримата, то няма нищо

общо с причината, поради която ние с вас сме тук, Кенъли. Виждате ли, това е цената, която аз трябва да платя. Давам ви заповед да унищожите три невинни живота и единствено аз нося отговорността за това си действие. Не вие. Опрощавам ви, Кенъли, доколкото е във властта ми. Отговорността е моя. Каквото и да ни очаква, когато... всичко свърши, аз ще се изправа пред моя съдник, не вие.

Кенъли не знаеше дали наистина разбира какво му говорят, но ако тези приказки за опрощение, отговорност и за Страшния съд бяха в истинския, религиозен смисъл, значи нещата не бяха никак прости. Никак! Кенъли не вярваше в Бог. От дете беше убеден атеист и през целия си съзнателен живот остана такъв.

– Ами ако откажа? Сам казахте, че тримата са невинни, макар че това е глупаво, особено що се отнася до Салид. На съвестта на този тип тежат повече хора, отколкото сандвичи съм изял през целия си живот. – Той махна с ръка, когато Адрианус понечи да каже нещо. – Какво ще стане, ако откажа? Може и да сте прав, че съм убивал хора, но никога не съм го правил безпричинно.

– Има причина – каза Адрианус. – Но не е Салид. Причината е в манастира, Кенъли. И в този, който беше затворен вътре. И който вече е на свобода.

– Кой е той? За кого говорите, Адрианус?

Адрианус го изгледа настойчиво и мълчаливо, после му каза.

6.

Пътят беше преграден така, както каза Хайдман, но заграждението не ги спря. Притесненията на Бренер как полицаят ще обясни необичайния си външен вид, също се оказаха излишни. В двата джипа, паркирани напъряко на пътя, нямаше никой, както и в импровизирания лагер малко по-нататък. Видяха само празна туба за бензин, около която снегът се беше разтопил и която още миришеше на изгоряло. Салид слезе да огледа и се върна с пушка и три пълнителя. Когато продължиха, Бренер видя и други захвърлени предмети, които се търкаляха в снега. Явно полицаяте, които са били на пост тук, бяха напуснали мястото много бързо, за да не каже, че направо са избягали. Бренер не си зададе въпроса от какво. По-добре е да не знае.

Продължиха напред, потънали в мълчание. Салид съсредоточено разглюбяваше и сглобяваше намерената пушка, като педантично

почистваше всяка част и проверяваше как работи. Йоханес все така се взираше пред себе си с празен поглед. Преди да срещнат Хайдман като че ли за малко се пробуди от странното си състояние, но Бренер вече не вярваше, че духът някога ще намери обратния път от ада, в който беше попаднал. Духовникът беше прокълнат. Направи най-лошото, което може да стори човек като него, и плащаше цената. Не някога, не след някакъв Страшен съд, а тук и сега. А може би от тях тримата той беше най-добре. След известно време не издържа на бездействието, стана и отиде отпред, но не седна на седалката до Хайдман, а се подпря на облегалката му и се наведе, за да погледне през замъгленото стъкло към небето. Не знаеше от колко време вече пътуват и дали още може да разчита на усета си за време, но сигурно бяха минали часове, откакто напуснаха болницата. Отдавна трябваше да е съмнало.

– Съвсем близо сме – обади се Хайдман. – Там отпред ще спра. Бренер проследи кимването с глава и се изненада от това, което видя. В първия момент не разбра за какво говори Хайдман, но сега изведнъж разпозна пътя – дългия, леко наклонен завой, заснежената гора от двете страни и триъгълната, трудно различима просека в храсталака, само на стотина метра от лявата им страна. Преди две-три минути сигурно са минали покрай мястото, където двамата с девойката закъсаха с Мицубишито. Пред тях започваше пътят, който водеше към манастира.

– Не мога да ви придружа по-нататък – каза Хайдман.

– Знам – рече Бренер. Пътят не беше проходим за автомобил, но не това имаше предвид полицаят. Задачата му беше изпълнена. Нямахте да дойде с тях, дори през гората да минаваше четирилентова магистрала.

– Но още не сте отговорили на въпроса ми.

Хайдман въпросително го погледна.

– Без вас нямаше да успеем – каза Бренер. – Защо го направихте?

– Защото съм ви задължен – отвърна Хайдман. В гласа му нямаше никакъв патос и вълнение. Не се усмихна, нито направи някакъв обяснителен жест, но не беше и нужно.

Бренер разбра какво иска да каже. Беше и единственият отговор, който би приел. Върна се отзад при Салид и Йоханес, но не каза нищо.

– Стигнахме ли? – погледна го Салид.

Бренер кимна с глава.

– Останалата част от пътя трябва да изминем пеша. – Посочи Йоханес. – Какво му е? Спи ли?

Салид сви рамене, но когато се изправи, и Йоханес стана след него. Видът му беше страшен: очите бяха все така празни, а движенията му

някак... чужди, непривични. Сякаш не беше жив човек, а робот, имитиращ човешки движения не особено успешно.

Щеше да е по-добре да го оставят тук, помисли Бренер. По-добре за самия Йоханес, а и за тях двамата, най-вече за тях. Почувства, че и Салид мисли същото. Но нито един от двамата не изрече мислите си на глас. Тръгнаха трима и ще пристигнат трима или изобщо няма да пристигнат. Където и да се намираше целта им.

Колата спря. Салид отвори задната врата и скочи навън. За миг се поддаде на стария си начин на поведение – застана с разкочени крака, леко приведен напред, с вдигнато оръжие. Но в движенията му вече нямаше нищо заплашително. На Бренер му заприлича по-скоро на дете, което си играе на война.

– Всичко е наред, можете да слезете! – извика той.

Бренер лекичко се усмихна. Беше дете, играещо на война. Може би и през целия си живот не е бил нищо друго. Бренер и Йоханес слязоха един след друг, Бренер автоматично протегна ръка, за да помогне на Йоханес. Той не я пое и слезе сам. Колата тръгна, преди Бренер да затвори вратата. Колелетата се превъртяха върху замръзналата почва, защото Хайдман даде много газ. В следващия момент автомобилът се заклатушка, застана напърно на пътя, подскочи и се върна в нормално положение.

– Дано да се прибере жив! – поклати глава Салид. – Оттук до града има доста път.

Не това е проблемът на Хайдман, помисли си Бренер. Беше сигурен, че няма да се блъсне в някое дърво. Но не беше сигурен дали ще има град, когато тайнственият им спасител стигне до него.

Изчака, докато колата се скри в снежната вихрушка, обърна се и посочи с глава триъгълното петно в гората. Даже оттук, на по-малко от пет метра разстояние, пътят, водещ навътре, не се виждаше. Салид въпросително сви вежди, но не помръдна от мястото си.

– Сигурен ли сте? – Мислех, че вече сте били тук.

– Минах по друг път. – Направи колеблива крачка, спря, пристъпи още навътре и поклати глава. – Наистина! Перфектно! Който и да го е направил, си разбира от работата.

Тръгнаха, като застанаха от двете страни на Йоханес, Бренер мислеше, че ще трябва да налучкват пътя в непрогледна тъмнина, но стана точно обратното. Макар че дърветата растяха доста нагъсто и клоните се събираха над главите им, в гората беше по-светло, отколкото на пътя. Светлината се отразяваше върху падналия сняг и беше тихо, така че виждаха ясно пред себе си.

С всяка изминала крачка странното чувство, обзело Бренер още с пристигането им на мястото, ставаше все по-силно. Сигурно се дължеше на недействителната светлина – някак сива, странно неподвижна, застояла, изглеждаща почти жива, изпълнена с някаква субстанция. В нея можеше да се крие нещо, да се промъкне незабелязано към тях и да ги издебне, за да може в точния момент да скочи.

Бренер прогони мисълта. От двете страни пътят беше ограден от сенки и места с непрогледна тъмнина, но зад тях нямаше абсолютно нищо. Единствените демони, които ги дебнеха в гората, бяха скрити в тях самите. Силата, срещу която бяха излезли, не се нуждаеше от лукави клопки.

Пътят му се стори по-широк, отколкото преди три дни, когато за пръв път мина оттук с Астрид. Спомни си, че завиха веднъж или завойте бяха два? А може би три или четири? Ами, ако се бяха заблудили? Вероятно имаше и друг път, който води в тази омагьосана гора, или пък обяснението беше много по-просто – спасителните отряди, от които през последните дни тук е гъмжало, са просекли и друга пътека, а те са свърнали по нея. Затова ли преживяха толкова неща, за да объркат накрая пътя към целта и да измръзнат в снега. Нито един от тримата не беше облечен подходящо за студеното време. Представата беше толкова комична, че за малко не се изсмя на глас. Но и страшничка. Имаше много гробове на хора, загинали по смешен начин.

– Не разбирам защо няма никой – обади се изведнъж Салид. Звукът от гласа му беше като светлината, която ги обгръщаше: недействителен и глух и не такъв, какъвто трябваше да бъде. По гърба на Бренер преминаха тръпки. Отново си спомни изоставеното заграждение и пустото шосе, по което се движеха.

– Трябваше да е пълно с полиция и военни – продължи Салид.

Разочарован е, помисли си Бренер.

– Може да са се отказали – предположи Бренер.

– Да ме преследват? – изсумтя Салид. – Не искам да ви обиждам, Бренер, но не разбрахте ли някои неща през изминалите часове? Биха направили всичко, само и само за да ме заловят. – Доста ги сплашихме.

– Глупости!

Разбира се, че бяха глупости. Преди няколко часа Бренер щеше да се изсмее над подобно твърдение, но, сега беше убеден, че хората, шурмували къщата, не биха се поколебали даже и секунда да бомбардират цялата гора, ако знаеха, че са тук.

– Вероятно не ни търсят тук – продължи той. Прозвуча не по

убедително от предишните му думи, а и Бренер сам знаеше, че не е така. За негова изненада Салид този път не каза нищо. Може би защото истинското обяснение щеше да е много по-ужасно.

Минаха още един завой и пред тях се показа портата. Бренер за малко не се блъсна в нея и уплашено отскочи назад. Салид протегна ръка към решетката, но Бренер бързо го дръпна.

– Чакайте! Последния път по оградата минаваше ток.

Салид недоверчиво го погледна, но отстъпи малко назад и внимателно се огледа наляво и надясно. Вдигна пушката и удари портата с дулото, като внимаваше да държи само приклада, макар че тежкото оръжие почти се изплъзна от ръцете му.

– Няма ток. Сигурно са го прекъснали.

Бренер мислено се съгласи с него, но когато влязоха, гледаше да не се приближава много до металната решетка. Предпазливо преведе и Йоханес. Отдъхна си, чак когато препятствието остана отзад.

Гората не се различаваше много от тази, през която досега вървяха. Бренер се опита да си спомни колко разстояние остава до манастира, но не можа, защото последната част от пътя двамата с Астрид тогава изминаха в джипа на младия монах. Вярно, че караше бавно, но и най-бавната кола се движи по-бързо от пешеходец. Пет минути пътуване тогава лесно можеха да станат един час, ако вървяха както сега. Бренер се съмняваше, че ще издържат още толкова, ако станеше нужда. Студът му отнемаше силите. До този момент някак успяваше да не го забелязва, но хитрината не можеше да продължи още дълго. Ръцете и пръстите на краката му вече бяха станали безчувствени, а въздухът, който вдишваше, сякаш се превръщаше в гърлото му в течно стъкло. Салид и Йоханес се чувстваха по същия начин. Устните на Йоханес бяха посинели, а лицето му беше придобило въсъчен блясък. Щяха да издържат още десет, най-много петнадесет минути.

Салид изведнъж вдигна ръка, наклони глава на една страна и просъска:

– Стоп!

Йоханес и Бренер послушно спряха. Бренер също се заслуша, но чу само собственото си дишане и леките шумове на гората.

– Какво има? – попита той.

Салид продължи да се ослушва още няколко секунди, после се потпусна и погледна Бренер.

– Нищо – вдигна рамене. – Стори ми се, че чух нещо, но сигурно съм се излъгал.

Не беше. В същия момент, в който направи следващата крачка, и Бренер чу звука. Тропот на копита.

Беше налудничаво, но макар и тих, звукът беше съвсем ясен и не можеше да бъде объркан. Потропване на подковани копита върху камък, което бързо се приближаваше.

– Чувате, нали? – попита Салид.

Бренер кимна с глава. Обърна се, взря се напрегнато в тъмнината зад себе си, после погледна напред. Звукът ставаше все по-ясен, но странно защо не по-силен, сякаш не разстоянието беше намалало, а конете бяха станали повече. Чуваше се тропотът на много коне. Твърде много.

– Прав сте, няма нищо – отвърна той.

Сигурно беше изговорил думите по-силно, защото Салид го погледна въпросително, но сви рамене и понечи да продължи. Бренер го спря.

– Салид!

Терористът застина и без да променя положението на тялото, се обърна към Бренер. Сякаш филмова лента беше спряна и превъртяна малко назад.

– Да?

– Не ми отговорихте на един въпрос. – По-точно, изобщо не беше задавал въпроса, но сега го направи. – Ако наистина намерим в манастира... – Защо ли не изговори думата? – Как смятате да го унищожите?

Салид не отговори, а Бренер посочи с глава полуавтоматичната пушка, която носеше на сгънатия си лакът.

– С това ли?

Въпросът трябваше да прозвучи подигравателно, но гласът му внезапно изтъня, което унищожи първоначалното му намерение. Салид го изгледа продължително.

– И защо не?

– С някаква си пушка? Правилно ли ви разбрах?! Смятате... вярвате, че там отпред ни чака самото Зло, Дяволът в човешки образ, Шейтан, както го наричат, и искате да го застреляте!

– Ако имате по-добро предложение... – Салид се усмихна със странна усмивка, погледна оръжието си, после посочи Йоханес. – Кой знае? Може би той е оръжието ни, а може би всичко ще е съвсем различно... Да се върнете ли искате?

Въпросът изненада Бренер, макар вътрешно да беше убеден, че сам го предизвика. Не отговори. Импулсивният отказ с глава беше по-скоро навик. Всъщност не отговаряше на истината. Не искаше да бъде тук,

определено. Искаше да се върне. Но можеше ли?

– Страхувам се, че няма значение какво искам аз – каза той. Продължи да върви, преди Салид да попита още нещо, защото повече не можеше да издържа на студа. Усещането в ръцете и стъпалата му се беше възвърнало, но имаше чувството, че вътрешностите му започват да замръзват. Под краката му снегът скърцаше. Конският тропот продължаваше да се чува. Дали не бяха просто ударите на собственото му сърце?

Един до друг тримата свърнаха в следващия завой и когато дърветата отстъпиха, Бренер видя две неща. Манастирът стърчеше пред тях на около петдесет, най-много сто метра като черна сянка. Не помнеше как беше изглеждал, когато го видя за първи път, но очертанията му се сториха променени. Постройката не беше строеж, издигнат от човешка ръка, а представляваше насечен силует на планина, раздробена от брадвата на побеснял великан. Експлозията явно беше нанесла много по-големи разрушения, отколкото си представяше.

Второто нещо, което осъзна миг по-късно, беше истинската причина за шума, който двамата със Салид чуваха. Не бяха коне. Бе шумът от приближаващ хеликоптер, който се спусна от небето над насечените развалини като митично чудовище от отдавна забравени времена и се насочи към тях.

7.

Когато заглъхна шумът от двигателя, вътре в хеликоптера настъпи необяснима тишина. Кенъли беше като парализиран. Чутото беше абсурдно и въпреки всички промеждия, които преживя, толкова невероятно, че щеше да се изсмее на глас. Само че никак не му беше до смях. Изпитваше единствено дълбока, всмукваща празнота, зейнала изведнъж вътре в тялото му, която като черен въртоп поглъщаше и отнасяше чувствата и усещанията му.

– Ще го направите ли? – попита след дълго мълчание Адрианус.

Бяха изминали може би пет минути, откакто кацнаха и пилотът изключи роторите. Усещането за време на Кенъли беше спряло, както и часовникът му, и този на Адрианус. Може да бяха часове, а може и само секунди. А може би вече не съществуваше и време. Отдавна трябваше да е съмнало, но през кръглите прозорци на хеликоптера се виждаше само тъмнина. Някой бе дръпнал черно покривало на небето и бе изгасил светлината.

Кенъли мълчеше. Пръстите му галеха метала на оръжието, сложено върху коленете му, но почти не усещаше хладния допир. Не беше сигурен дори, че правилно разбира думите на Адрианус.

– Това е чудовищно! – прошепна той. Разговорът беше също толкова абсурден, колкото и темата – между въпрос и отговор минаваха повече от пет минути, а и те не винаги следваха логичния ред. – Това, което разказахте, е... – той не довърши изречението си.

Минута след това Адрианус каза:

– Сигурно сте прав, Кенъли. Но вече се случи. И постъпихме правилно. Нямаше да сме тук, ако тогава не го бяха затворили.

– И какво спечелихте от това? – вяло попита Кенъли. Трябваше да насилва езика си да се движи. Душевната парализа, предизвикана от разкритието на Адрианус, водеше след себе си и физическа, която настъпваше със закъснение.

– Той ще унищожи всички ни. С какво да го спра? С това тук ли?

Той вдигна пушката с две ръце нагоре и така силно я разтърси, че Адрианус инстинктивно се дръпна малко назад в седалката си. Острата му реакция изненада и него самия, но не можеше да я разбере. Не вярваше на чутото от Адрианус. Бог и Дявол, Исус и Велзевул – религиозни дрънканици... Суеверие! Останки от отминал свят, отживелици както самият Адрианус. Нито за миг не се съмняваше, че е истина.

– Не съм ви обещавал, че ще успеете – припомни му Адрианус. – Дори не съм ви обещавал, че ще оцелеете след това. Но трябва да опитаме! Веднъж успяхме да го спрем.

– И какво спечелихте?

– Време – отвърна Адрианус. – Две хиляди години, мистър Кенъли. За нас. За всички ни. Може да успеем още веднъж да си изпросим отсрочка. Трябва да опитаме.

Кенъли тръсна глава.

– Прекрасно е, че непрекъснато повтаряте „ние“.

– Бих го направил и сам – каза Адрианус. – Но не мога да стрелям.

Причината беше толкова проста, че Кенъли веднага я прие. Не искаше повече да спори. Не искаше изобщо да говори. Думите изведнъж му се сториха безсмислени. Отново сложи пушката върху коленете си и започна да прокарва пръсти отгоре.

Времето течеше. Часовниците им бяха спрели, но секундите се нижеха и шумът от движението им беше почти доловим. Срокът, който спомена Адрианус, сигурно отдавна беше изтекъл. Може би бяха дошли твърде късно. Салид и двамата с него сигурно отдавна са пристигнали

на мястото, много преди да кацнат, и събитията, които искаха да спрат, отдавна бяха започнали.

Чу се леко писукане. Адрианус бръкна в джоба на самото, извади малък телефон и се обади. Слуша не повече от секунда, после каза:

– Разбрано. Излитайте!

– Там ли са вече? – попита Кеньли.

– Приближават. – Адрианус посочи с глава пушката върху коленете на Кеньли. – Пригответе се, няма да имате много време!

Всичкото време на света беше негово. Кеньли беше добър стрелец и бе сигурен, че може да улучи човек от летящ хеликоптер, още повече пък с автоматично оръжие като това в ръцете му. Но не беше забравил какво му каза Нещото, приело образа на Смит: Мъжът, който ще бъде твой съдник. Няма да убие Салид, Салид щеше да убие него. Знаеше, насекомите-човек му казаха.

Въпреки това стана, отиде до вратата и я отвори. Над главите им роторите се завъртяха и цялата машина леко затрепери – това беше всичко. Дори когато хеликоптерът се вдигна във въздуха, Кеньли почти не усети, че лети. Просто земята отдолу безшумно започна да се отдалечава, следвана от сенките на разрушените манастирски стени, сред които до този момент бяха чакали. Кеньли бавно подви дясното си коляно, подпря лакът на бедрото и притисна пушката до рамото си.

– Ще се моля за вас – каза Адрианус. Казаното не беше по абсурдно от всичко, изречено досега, и Кеньли го посрещна съвсем равнодушно. И въпреки това думите подействаха странно успокоително. Всичко беше объркано, с главата надолу. Точно той, Кеньли, убеденият атеист, изведнъж се превърна във воин от последната библейска битка. Реши по-късно – ако за него имаше по-късно – отново да се посмее на зловещата шега на съдбата.

Включи уреда за нощно виждане на пушката и притисна лявото си око към мерника. Хеликоптерът престана да набира височина и се завъртя на деветдесет градуса. Под тях се показва краят на гората. В зеленикавата картина отрупаните със сняг дървета приличаха на кадър от научнофантастичен филм – недействителни, с резки, неестествени очертания. Различи трите фигури, вървящи по заснежената горска пътека толкова ясно, сякаш бяха на по-малко от метър разстояние пред него.

– Готово!

Или Адрианус моментално беше предал заповедта му, или пилотът следеше разговора им, защото хеликоптерът буквално подскочи от мястото си напред и започна да се издига с невероятна бързина. Кеньли

леко коригира мерника и се прицели в първата фигура. От тримата единствено тя беше въоръжена и той предположи, че е Салид. Мъжът, който ще бъде твой съдник. Пушката леко подскочи в ръцете му и изстреля десетина-петнадесет куршума. Беше се прицелил много добре, но явно хеликоптерът се движеше доста бързо, защото куршумите пропуснаха целта и се забиха в снега пред краката на мъжа.

Терористът реагира толкова бързо, както се очакваше. Хвърли се светкавично в снега, претъркулвайки се елегантно, като в същото време се опита да насочи пушката, за да отвърне на стрелбата. При нормални обстоятелства Салид нямаше да го направи. Да улучи човек в летящ хеликоптер от неговата позиция, беше почти невъзможно. Но през последните часове бе преживял достатъчно невъзможни неща. И този глас на Смит – Мъжът, който ще бъде твой съдник. Мъжът, който ще бъде твой съдник. Мъжът, който... Изречението отекваше в главата му, той уплашено се дръпна назад и в продължение на секунда с такава убеденост очакваше изстрела, че вече го чувстваше.

Нищо не се случи. Хеликоптерът продължи да се спуска към трите самотни фигури в гората. Салид лежеше по корем и дори не се целеше в него, защото оръжието явно му създаваше проблеми, а двамата му спътници просто стояха и гледаха спускащия се пратеник на смъртта, без да помръдват.

Кенъли изруга наум. Прецени, че има на разположение още две-три секунди, докато преминат над тримата, после пилотът трябваше да направи завой, за да се приготви за ново нападение. Това щеше да отнеме може би секунди, но те бяха достатъчно, за да има време Салид да стреля. Него вече нямаше да може да улучи, бяха се доближили твърде много. Взе на мушка единия от двамата и натисна спусъка.

Миг преди оръжието да изстреля втория откос, двигателят на хеликоптера изгасна. Машината подскочи като автомобил, чийто шофьор е изпуснал съединителя, куршумите отново пропуснаха целта си и откъснаха няколко клона зад гърба на мъжа, който стоеше в края на гората. Кенъли сне пръст от спусъка.

Нещо беше станало с времето. Носен от собствената си тежест, като хвърлен камък, хеликоптерът прелетя още известно разстояние над тримата, но не падна. Кенъли намери време да свали пушката и да се обърне към Адрианус, а когато машината изразходи силата на инерцията си и теглото и отново се подчини на обикновените закони на физиката, видя как Адрианус затвори очи и се прекръсти. Не му остана време да скръсти ръце за молитва.

Кенъли дори не усети какво изтри съзнанието му – ударът от забиването в земята или ударната вълна от експлозията, която миг по-късно превърна хеликоптера в горяща огнена топка.

8.

Някой му зашлеви плесница – стар и изпитан начин да върнеш човек в съзнание, който и сега действа. Стенейки, Бренер отвори очи и раздвижи главата си първо наляво, после надясно. Ръката на Салид го удари още веднъж, вече не така силно, но достатъчно, за да му попречи отново да се върне в примамливата прегръдка на безсъзнанието.

Спомни си случилото се със съвършена яснота – първоначалния ужас, появата на хеликоптера, изригващия сняг пред краката му и звука от изстрелите, достигнал секунди по-късно до тях. Но споменът беше някак откъснат, като на далечен наблюдател. Явно преживяното през последните часове му е дошло много, а може би е стигнал до пределната точка на силите си и повече не може да направи нищо. Даже не беше помръднал, когато видя как мъжът в хеликоптера отваря страничната врата и се прицелва в него. Знаеше, че изстрелът, който ще последва, няма да го пропусне. После двигателят на хеликоптера замлъкна...

Тръсъкът на експлозията, която го хвърли на земята, още се носеше в небето като пречупено ехо. Бренер почувства как леден сняг се посипа в яката и ръкавите му и веднага започна да се топи.

Присви очи, вдигна с мъка дясната си ръка, за да се предпази от следваща плесница, и за своя изненада установи, че не Салид го удря. Лицето, наведено над него, беше на Йоханес. Беше много блед и целият трепереше, но погледът му беше се прояснил.

– Наред ли сте?

Бренер предпочете да не поклати глава. Беше му зле и знаеше, че ако се раздвижи по-силно, туптящата болка в слепоочията ще изригне с неудържима сила, затова само примига. Йоханес въздъхна облекчено и се изправи.

Безсъзнанието му не беше продължило дълго, най-много няколко секунди. Салид също бе станал и накуцвайки, идваше към тях. Бренер беше убеден, че не изстрелите от хеликоптера са го улучили, а се е наранил при падането.

– Някой от вас ранен ли е? – попита той.

– Не – отвърна Бренер през стиснати зъби. Много предпазливо

вдигна глава, изчака болката да избухне между слепоочията му и въздъхна, когато нищо не последва. Дори напротив – полека-лека започваше да стихва, докато се превърна в поносим натиск. Окуражен от подобренieto, се надигна и пое подадената ръка на Йоханес, за да се изправи на крака.

Салид ги наблюдаваше с видима изненада, но не каза нищо, само измери Йоханес с изпитателен поглед, после рязко се обърна и посочи към стените на манастира.

– Да вървим!

И нито дума за това, което стана. Нито поглед към разбилият се хеликоптер, от който само на двадесетина метра зад тях, в храстите, се издигаха дим и огнени пламъци. Станалото – станало, все едно защо и как. Салид явно вече се беше примирил и вживял в ролята, която по-могъщи сили бяха отредили на него и на спътниците му. Или пък просто се страхуваше да не получи отговори на толкова много въпроси.

– Ще се справите ли? – попита Бренер Йоханес, макар че духовникът му помогна да се съвземе. Йоханес продължаваше да трепери, което вероятно се дължеше на студа, който въпреки горещия полъх от пламтящия хеликоптер ставаше все по-непоносим. В очите му имаше обаче и друг, мрачен пламък, който плашеше Бренер. Духът му беше се завърнал от заточението в Ада, но бе донесъл нещо със себе си, а Бренер не искаше да узнава какво е то.

Наближиха манастира. Пътят се оказа по-дълъг, отколкото се бе сторило на Бренер, защото нощта и неестествената светлина изкривяваха разстоянията. Към това се прибавяше още, че бяха на края на силите си. Трябваша им цели десет минути, докато стигнат до извитата арка на портата. Бренер беше толкова изтощен, че се свлече край стената и затвори очи, за да събере сили.

Салид също клекна и шумно задиша. Ръцете му така силно трепереха, че сложи оръжието долу, но отново го грабна и силно го притисна до себе си. Изглеждаше направо смешен. Така, клекнал, свит, здраво стиснал пушката до гърдите си, напомняше на Бренер на джудже, което след дълго търсене най-сетне е намерило съкровището си.

Бренер преброи наум до двадесет и пет. Времето, което му отне броенето, беше повече, отколкото можеше да си позволят, но бе и минимумът, нужен да се посъвземе, ако иска да направи още една крачка. Когато отвори очи, Салид вече се беше изправил. Йоханес стоеше до него и с широко отворени очи се оглеждаше наоколо. Бренер се запита дали изобщо може да види нещо в почти пълната тъмнина, която ги

обгръщаше. Той самият беше като сляп. Различаваше фигурите на Салид и Йоханес като призрочни видения в сивата светлина, падаща пред сводестия отвор. Мракът зад тях беше като мракът на Вселената. Или на Нищото.

– Сега накъде? – попита Салид.

Бренер се наклони да отговори, но после осъзна, че въпросът беше отправен към Йоханес, а не към него. Йезуитът неразбиращо погледна Салид.

– Защо питате мен?

Салид присви очи. Изглеждаше объркан и някак нерешителен.

– Мислех, че мястото ви е познато – остро отвърна той.

– Никога не съм бил тук.

– Нали казахте, че познавате тайната на манастира?! – Салид рязко пристъпи към Йоханес.

– Знам тайната, но не познавам мястото. Никога не съм идвал тук.

– Момент, момент! Искате да ми кажете, че...

– Добре, всичко е наред – тихо го прекъсна Бренер. – Оставете го на мира! Знам пътя. – Не го знаеше, но беше убеден, че ще го намери. Някой – Нещо – ги беше довело дотук. И определено не го беше сторил, за да ги изостави в последния момент.

Салид обаче не се задоволи неговия отговор. Направи още една крачка към Йоханес и за миг, наистина за много кратък миг, в очите на Бренер отново се превърна в човека, който е бил през по-голямата част от живота си – убиец, който отнемаше човешки живот с лекотата, с която други гасяха цигарата си, и който не познаваше думата „съвест“.

– Не, не е добре! Този човек каза, че знае. По дяволите, рискувах живота си заради тези негови думи! А сега пък ми разправя, че никога не е бил тук!

– Той никога не е твърдял обратното – припомни му Бренер. – Престанете! Не сме тук, за да се нападаме взаимно!

В продължение на няколко секунди беше убеден, че Салид ще насочи гнева си към него, но ядът и напрежението на палестинеца се стопиха така бързо, както въздухът излиза от спукан балон.

– Е, добре – промърмори той. – Тогава ни покажете пътя, и то веднага! Искам най-сетне всичко да свърши!

Бренер се поколеба. Сега беше последният момент, в който трябва да признае, че и представа няма накъде трябва да вървят. Даже не знаеше какво точно търсят – или пък какво ги беше довело дотук. Нещо дълбоко в него все още се съмняваше в думите на Салид и Йоханес.

Беше наистина абсурдно! Не, не абсурдно, а прекалено страшно. Имаше неща, за които човек не биваше дори да помисля, а това, което се случваше тук, беше точно такава.

Преди съмнението му да пробуди недоверието на Салид, той се обърна и мина от другата страна на сводестата арка. Йоханес безмълвно тръгна след него. Салид остана последен. Бренер го чу как сваля предпазителя на оръжието си. Като че ли това, което ги очакваше, може да бъде убито с куршуми! Смешно!

– Наистина ли никога не сте били тук? – попита Бренер, когато пристъпи в опустошения вътрешен двор. Огледа се внимателно, но с периферното зрение долови кимването на Йоханес.

Заставайки на двора, изпита странно чувство. Бяха изминали едва четири дни, а манастирът така се беше променил, сякаш вече беше съвсем друго място. Стояха в средата на изгорени руини, чиито основи като че ли бяха разместени. Голямата сграда на отсрещната страна на двора липсваше. Очакваше да види изпепелени останки, купища развалини със стърчащи от тях греди, но постройката просто беше изчезнала. Взривът явно е бил много силен.

Онова, което беше останало, безнадеждно бе пострадало. Бренер виждаше само сенки и черни очертания, които трудно се различаваха на фона на тъмносивото небе. Сводестата арка на портата, през която минаха, единствена бе останала почти непокътната. Силите, бушували тук, не можеха да бъдат сравнени с експлозията на паднал хеликоптер, дори да е бил натъпкан до пръсване с мунициии.

– Не. Никога. – Йоханес отговори на въпроса му чак след няколко минути. – Но винаги съм искал. Да дойда беше... всичко, което някога съм желал.

Салид отвори уста да каже нещо, но с рязко движение на ръката Бренер му даде знак да мълчи. Йоханес не просто разговаряше с него, думите му не бяха и истински отговор на зададения въпрос.

– Това беше единствената причина, поради която постъпих в Ордена – продължи Йоханес. – Те убиха баща ми. Беше попаднал на следите им. Повечето неща, които знам за тях, ги научих от него. Беше журналист. Преследва ги през целия си живот, но накрая го унищожиха. Тогава се заклех да ги унищожа. Погледна Бренер. Тайнственият огън продължаваше да проглясва в очите му, но сега те бяха пълни със сълзи.

– Питайте ме каква е голямата ми тайна – прошепна духовникът. – Е, сега я знаете. Не станах йезуит от убеждение. Всичко беше измама. Исках отмъщение, това е.

– И намерихте вярата си – предположи Салид. Думите, казани от него, изненадаха Бренер, защото сам щеше да ги изрече след секунда, макар и само от съжаление към Йоханес. До този момент не бе смятал, че Салид е способен да изпита подобно чувство.

– Стана по-късно. Но това не прави нещата по-добри.

– Това променя всичко – не се съгласи Салид.

– Аз убих човек – прекъсна го Йоханес и вдигна ръце. – С тези ръце, Салид! Унищожих живот и съм проклет. Сигурно това е наказанието за всичко, което съм сторил.

Отново започна да им се изплъзва, Бренер го усети. За кратко йезуитът беше намерил обратния път от Ада, но това явно е бил последният му протест. Може би твърде голяма част от него беше останала отвъд бариерата и тежестта на вината, теглеща го надолу, бе твърде голяма. Оставаха им най-много няколко мига.

– Салид е прав – бързо каза той. Чувстваше се безпомощен и думите му прозвучаха точно така – безпомощно и отчаяно. Йоханес им беше нужен! Не знаеше защо, но им трябваше. Всеки от тримата имаше задача на това място, а задачата на Йоханес още не беше изпълнена. – Моля ви, Йоханес, не се предавайте! Борете се! Ние... имаме нужда от вас!

– И за какво? – тъжно се усмихна духовникът. – За да убивам още хора ли? Да унищожа още един живот? – Той поклати глава. – Няма да го допусна!

– Никой от нас няма да успее да направи нищо, ако продължаваме да стоим тук и да приказваме – каза Салид. – Казахте, че знаете пътя, Бренер. Водете ни!

Знаеше го. Веднъж вече бе минал по него и споменът беше в главата му, но всеки път, когато протегнеше ръка, той се изплъзваше между пръстите като риба във вода. Бяха съвсем близо! Всичко му е познато! Бяха на това място – Астрид и той, нейната голяма лъжа. Беше и обещал сигурност, а и донесе смърт. Тя се превърна на пепел пред очите му. Видя вратата, зад която започваше стълбата. Обърна се и посочи назад към арката.

– Там! Вратата отляво!

Салид пръв се върна под извития портал и спря пред вратата. Тя беше овъглена. Горният пласт на дървото бе напукан, но вратата беше издържала на адския огън. Когато Бренер застана до него и протегна ръка към дръжката, палестинецът го спря и направи знак и на двамата да се дръпнат назад. Премести пушката върху десния си лакът, сложи пръст на спусъка и чак тогава протегна другата ръка, за да отвори.

Сърцето на Бренер заби по-силно. Изведнъж цялото му същество закрещя и искаше да възпре Салид, да го дръпне назад и да бяга с всичка сила. Нещо ужасно, невероятно щеше да се случи, ако някой отвореше тази врата!

Салид отмести овъгленото резе. То се разпадна под пръстите му и вратата се отвори. Странна, примигваща червена светлина хвърли отблясъците си навън и освети лицето и ръцете на Салид с цвета на прясна кръв.

Нищо не последва. Демоните на Ада не връхлетяха върху Салид, за да го повлекат в мрачното си царство. Сатаната също не се появи. Зад изгорялата врата се показаха първите стъпала на стълба, издълбана в скалата и осветена от примигващата светлина на факла, която гореше някъде долу на дъното. Нямаше нищо друго, абсолютно нищо.

– Виждате ли? – каза Салид. Насили се да се усмихне, но усмивката беше също толкова неестествена, колкото и облекчението, с което изрече думите си. – Нищо не стана.

Свали оръжието и тялото му се отпусна. В същия миг проехтя изстрел.

9.

Дрехите му бяха изгорели. От силната горещина косата му беше овъглена, а ръцете – покрити с червени мокри мехури. Изглеждаха, сякаш бяха пъхнати в червени гумени ръкавици. Предположи, че и лицето му не изглежда по-различно. Когато си поемаше дъх, всеки отделен нерв в гърлото му крещеше от болка, а дробовете, поели нажежения до хиляда градуса въздух, изпращаха огнени стрели от болка до всяко ъгълче на тялото му. И въпреки всичко още беше жив.

Кенъли не можеше да каже как е излязъл от хеликоптера. Спомняше си, но сякаш бяха спомени на друг. Сигурно така беше, защото ако картините в главата му бяха истински спомени, тогава излизаше, че обгърнат от огнена мантия, се е измъкнал от горящия хеликоптер, пламтящ като дракон – същество, живеещо в огън, дишащо пламък, в чиито вени пулсираше лава.

Беше невъзможно. Халюцинираше за пореден път – мираж, предизвикан от предполагаемото преминаване границата на смъртта и от мъките, които изпитваше. Истината вероятно беше, че е бил изхвърлен от разбилата се машина, така че не е изпитал непосредствената сила на

експлозията. Всъщност няма значение. Беше жив и в момента това беше най-важното.

Кенъли не се заблуждаваше. Имаше достатъчно опит в подобни неща, за да знае, че раните му са смъртоносни. Щеше да умре или остатък от живота си щеше да прекара като инвалид в количка, което за него беше по-лошата възможност. Но сега дишаше, а шокът и невероятните количества адреналин в кръвта му го предпазваха от най-жестоките болки. Това състояние нямаше да продължи още дълго, знаеше го. Историите за мъже, които часове наред след смъртоносни ранявания и с откъснати крайници продължават да се бият, бяха само легенди. В най-добрия случай му оставаха минути живот. Може би времето щеше да стигне, за да изпълни задачата си и да убие Салид и останалите двама. А после – ако имаше още сили – щеше да убие и себе си. Развалините на манастира сякаш бяха безкрайно далече. Секундите, които щяха да са нужни на хеликоптера, за да измине разстоянието, за него се превърнаха в безкрайност. Всяка крачка му струваше неимоверно много усилия. Стъпките му оставяха кървави следи върху снега, чувстваше как от безбройните рани животът изтича от тялото му – не бързо, но неумолимо. Ами ако съдбата му е подготвила специална изненада за края – да види Салид, но да няма сили да се прицели и да натисне спусъка?

След безкрайна вечност стигна до арката на портата. Дори не забележа кога. Пътят дотук го беше превърнал в машина, способна единствено да поставя краката си един пред друг и да се влачи напред, без да вижда накъде върви. Блъсна се в стената и остана да лежи като преобърнатата костенурка. Не знаеше къде се намира, кой е и какво търси тук.

Стоп! Не беше вярно! Салид – мъжът, който ще бъде твой съдник. Трябваше да убие Салид. Вече не знаеше кой или какво е този Салид, още повече защо трябваше да го убие. Знаеше само, че трябва да го убие. Беше важно за него. Ако не успее, значи всичко, в което е вярвал през целия си живот, е било погрешно.

От малък резервоар, скрит някъде в тялото му, събра сили да се претърколи по корем и да се закрепил на ръцете и краката си. Дланите му щяха да се пръснат, когато с цялата си тежест се опря на тях. Сякаш бръкна в нажежени стъкла. Продължи да се изправя, успя някак да застане на крака и олюлявайки се, мина под извития свод. Беше полусляп, но можеше да чува. Шумове. Тихия шепот на вятъра и на гората. Стъпки. Гласове ли бяха това? Гласове. Гласът на Салид.

Откритието му даде нови сили, но го накара да осъзнае и още нещо – че черпи от последните резерви на онази енергия, която беше нужна за

поддържане на самия живот, а не биваше да се използва за движения, мислене и действие. Всяко вдишване го състаряваше с една година. Толкова време не му трябваше. Само няколко секунди! Не повече, отколкото бяха нужни да се вдигне пушката и да се свие пръста около спусъка.

Мислите му се проясниха още веднъж, зрението също стана по-силно. Салид и другите двама бяха само на няколко крачки пред него. Като и първия път, позна палестинеца по това, че единствен носеше оръжие. Мъжът, който ще бъде твой съдник? Не!

Не вярваше на тези глупости. Нямахше нищо вярно в тях, само суеверие! Приказки за примитивни народи и прости умове, но не и за човек като него, научил повече за живота и смъртта, отколкото бе искал. Ще докаже на този проклет човек-насекомо, че не е вярно. Ще умре, но не от ръката на Салид. Кенъли вдигна пушката, прицели се и натисна спусъка.

10.

Салид изохка, политна назад към стената и стисна гърлото си с две ръце. Между пръстите му в ритъма на пулса бликаше светлочервена кръв. Той падна на земята, претърколи се по корем, после по гръб и остана да лежи неподвижен. Движенията му секнаха изведнъж, като на машина, изключена от електрическата мрежа.

Изстрелът можеше да улучи и Бренер. За миг дори му се стори, че изпита болката, отнела живота на Салид, после в крайниците си усети странно гъделичкащо изтръпване. Не изпитваше истински ужас, сякаш чувствата му вече бяха изразходвани. До него Йоханес изплашено вдигна ръка пред лицето си и изхлипа полугласно, но Бренер долови някак отдалеч. Запита се защо, но дори и въпроса не зададе с гняв или огорчение, а с някакво студено, почти научно любопитство. Нямахше смисъл. Защо трябваше да идват чак тук? За да умре Салид на това място?

Чу шум и когато отвори, очи видя как към тях приближава фигура, излязла сякаш от истински кошмар. В призрачната светлина на свода я различи като сянка, но това направи нещата още по-лоши, защото даде достатъчно храна на въображението му да си представи ужаса, който очите не можеха добре да различат.

Мъжът сигурно беше горял, защото дрехите му приличаха на паяжина от сива пепел и полуовъглени влакна, впили се в плътта му. Лицето, черепът и ръцете представляваха ужасна зееща рана, покрита на

места с петна засъхнала кръв, като петна от екзема. Изгореният сигурно изобщо не виждаше – очите му бяха затворени или липсваха, а от невероятната топлина устните бяха разтегнати в постоянна усмивка. Мъжът се олюляваше, изглежда единият му крак беше счупен, стъпките му оставяха кървави отпечатащи върху пръстта. Съществуването не можеше да е живо, а още повече пък да се движи. Но беше тук, влачеше се като зловеща карикатура на човек, идваше към тях и на всичко отгоре в ръката си стискаше изгорелите останки от пушка. Ако наистина беше стрелял с това оръжие, истинско чудо бе, че не е гръмнало в ръцете му.

Ужасът, който Бренер очакваше, не идваше. Разбра само, че е имало защо да се страхува. Демонът беше пред тях, само че не ги очакваше зад вратата, а отсреща, скрит в тъмнината на последната безкрайна нощ, спуснала се над света. Взе със себе си Салид, а сега щеше да прибере и тях – първо Йоханес, после него. Можеше да избяга. Нещото, идващо към тях като излязло от Ада, не се движеше бързо. Дори не трябваше да тича, за да му се изплъзне. Защо? Къде да бяга? Нямахше къде да се скрийт.

Бренер беше уморен от бягане и криене. През целия си живот беше бягал – от нещо или някого, повечето пъти от самия себе си. Вече не искаше.

Но кошмарното създание не беше дошло, за да го унищожи. Влачеше се към тях с малки, мъчителни крачки. Лявото му рамо опря стената и остави тъмночервена следа върху саждите. Когато се приближи, Бренер усети миризмата на изгоряло месо и нажежен метал, която се носеше от тялото. Не направи опит да се отдръпне от пътя му, но и мъжът от своя страна не посегна, за да им направи нещо. Клатушкайки се, наближи трупа на Салид, застана точно до него и вдигна оръжието си. Дулото беше насочено към главата на палестинеца, но пръстите явно вече нямаха силата да натиснат спусъка и след миг ръката се отпусна. Дланите се разтвориха и пушката изтрополи на земята, фигурата залитна, издаде странен гъргорещ звук, сякаш се опитваше да каже нещо с липсващите си гласови органи, и протегна ръка към Бренер. В движението нямаше нищо заплашително, приличаше по-скоро на отчаяна молба за помощ.

Бренер се дръпна назад – не от страх, а от погнуса, която го обзе при вида на осакатената ръка и от миризмата. Изгореният мъж отпусна ръката си, обърна се с молец поглед към Йоханес, накрая тръгна към вратата. Примигващата червена светлина, идваща от подземиято, се сля с цвета на това, което някога е било лицето му. В този миг наистина имаше вид на демон, за какъвто Бренер го сметна в първия момент.

Направи неуверена крачка още по-напред и застана толкова близо до най-горното стъпало, че ако загубеше равновесие, щеше да падне.

Салид помръдна. Бренер забеляза движението само с периферното си зрение и в първия момент дори не му обърна внимание. Не е възможно, Салид бе мъртъв! Толкова мъртъв, че повече не можеше да бъде! Куршумът бе разкъсал гърлото и тялото му лежеше в огромна локва кръв. И въпреки това се движеше! Смъртта и животът вече не бяха това, което винаги са били.

Бавно, с мъчително, но и съвсем целенасочено движение той се надигна и посегна към пушката си. Изстрелът на непознатия явно беше разкъсал не само мускулите и сухожилията, но беше разбил и костите, защото главата му свободно се люлееше наляво-надясно, но ръцете здраво стискаха оръжието. Ясният звук, който се чу при зареждането на патрона, отекна в стените на свода като оръдеен гърмеж. После всичко стана едновременно.

Изгореният мъж се обърна и впери поглед в Салид. Затворените очи се разшириха и въпреки унищоженото лице Бренер различи израза на безкраен ужас.

– Значи е истина! – прошепна той.

В същото време Йоханес така силно изкрещя, сякаш смъртоносният куршум щеше да улучи него.

– Не! Няма да позволя! Никога вече!

Скочи напред, без да си дава сметка, че ще попадне между Салид и непознатия и точно пред дулото на насочената пушка. Вкопчи се отчаяно в Салид и се опита да изтръгне пушката от ръцете му, но закъсна със секунда. Или може би блъскайки се в него, сам натисна спусъка.

Изстрелът проехтя странно глухо. Йоханес извика, не от ужас, а от болка, но не пусна Салид, а се вкопчи още по-здраво.

Салид стреля втори път. Близкият изстрел отхвърли Йоханес назад, но той продължаваше да се държи за раменете на Салид и го дръпна със себе си. Вкопчени един в друг, двамата се блъснаха в изгорения мъж и тримата заедно, кълбо от ръце, крака и тела, се затъркаляха надолу по стълбата.

Бренер хукна след тях. Нямаше никакъв шанс да помогне на който и да е от тримата, защото стълбата така стръмно се спускаше, че и при нормални обстоятелства щеше да е опасно да се слезе по нея. Беше практически невъзможно да се помогне на един падащ човек, без спасителя да бъде повлечен надолу, а на трима – съвсем. Дори не можеше да ги настигне. Салид, Йоханес и непознатият паднаха в края на стълбата,

преди Бренер да е стигнал до средата. Продължи да тича, а последните стъпала взе с такъв скок, за който преди не би си и помислил, че може да направи. Падна на колене, изхленчи, когато силна болка прониза капачките на коленете му и на четири крака продължи да пълзи напред.

Дойде твърде късно. Салид лежеше проснат с широко отворени, невидящи очи и локвата кръв под тялото му бързо се разрастваше. Изгореният мъж беше се търколил малко по-настрани и лежеше безжизнен. Стълбата имаше тридесет и пет стъпала. Тридесет и пет възможности човек да си счупи врата или да умре по друг начин. Той самият беше оцелял след падане по тази стълба, но тогава го закриляше онази тайнствена, непозната сила, която бяха дошли да победят. Бренер бегло погледна овъгленото тяло, изпълзя до Йоханес и го обърна по гръб.

Йезуитът беше мъртъв. В гърдите му зееха две огромни рани, но изражението върху лицето беше в пълно противоречие с вида му. За първи път, откакто се запозна с младия свещеник, Бренер видя върху лицето му изписани мир и облекчение, които ясно личаха въпреки гримасата на ужас, отпечатана върху чертите му. Страшният огън в очите беше изгаснал, но те не бяха така безизразни като очите на мъртвец. Бренер прочете в погледа им нещо, което при тази ситуация беше обезпокоително и невероятно – послание, предназначено единствено за него, в чиято истинност не можеше да има никакво съмнение. Йоханес бе намерил своето спокойствие. Където и да се намираше сега духът му, вече не бродеше през очистителния огън.

– Защо? – прошепна Бренер. Дори не изговори думата на глас, а само наум – горчив, безгласен писък, отчаяно търсец обяснение за всички тези безсмислени смърти.

Получи отговор.

– Защото така трябваше. Нужно беше за тях и за цялото човечество.

Гласът дойде от горния край на стълбата. Още преди да вдигне глава и да погледне, знаеше какво ще види. Беше точно повторение на епизода отпреди три дни, последната картина, която видя, преди тридесет и петте стъпала да изтрият съзнанието му. Девојката стоеше горе, заела дори същата поза, сякаш в тази малка част на света времето беше спряло, за да продължи сега отново, след четири дни на сътворение.

Бренер не каза нищо. Стоеше неподвижно, сложил главата и раменете на Йоханес в скута си, дясната ръка закрила изгасналите очи, сякаш да го предпази от последната ужасяваща гледка. От вида на ангела, превърнал се в дявол и дошъл, за да вземе него последен и да довърши започнатото. Вече не се страхуваше от смъртта. Само искаше всичко да

свърши.

Астрид спря на две крачки пред него, вгледа се тъжно в трупа на Салид, после се обърна. В погледа и имаше нещо, от което Бренер потрепери. Не издържа и една секунда да я гледа.

– Защо? – попита още веднъж. – Защо беше цялата жестока игра? Удоволствие ли ви доставяше да ни измъчвате? Защо не ни убихте веднага?!

– Защото нещата трябва да станат така, както са предопределени – отвърна Астрид и посочи първо Салид, после Йоханес. – Неговата задача беше да те доведе дотук, а неговата – да те опази.

Ако е било така, значи не успя, помисли си Бренер. После осъзна, че Астрид изобщо няма предвид Салид. Ръката и сочеше в другата посока, към изгорелия мъж.

– Чаках те – продължи Астрид. – Доста време ти трябваше, но така е трябвало да стане. – Тя махна с ръка зад себе си, назад към тъмнината, където сводестият тунел се губеше. На Бренер му се стори, че долавя движение, но то не беше достатъчно отчетливо, за да определи какво вижда. – Ела! Той те чака – каза Астрид.

Бренер внимателно остави безжизненото тяло на Йоханес на пода, затвори очите му и направи крачка към девойката. Астрид се обърна и тръгна пред него.

Не вървяха много. Червената светлина идваше от няколко факли, забити в стените на тунела, които осветяваха пътя до масивна врата, висока най-много метър и половина, на която висеше тежко дъбово резе. Нямаше катинар, нито друго за заключване. Но простотата на конструкцията я правеше да изглежда така масивна. На височина на гърдите му във вратата имаше около двадесет на двадесет сантиметра отвор, препречен от двоен кръст от ръждясали метални пръчки. Беше врата на затворническа килия.

Астрид я отвори, влезе приведена и махна на Бренер да я последва. Той послушно изпълни указанието, с разтуптяно сърце, но без да се колебае. Когато прекрачи, побърза да се изправи, удари гърба си и изкриви лице от болка. Бързо направи още една крачка, за да не се нарани повече. Може и да му беше отредена важна роля в последната битка между Доброто и Злото, но това явно не означаваше, че е имунизиран срещу физическа болка.

Огледа се внимателно, макар че нямаше какво да се види. Помещението затвърждаваше впечатлението, което вратата оставяше – беше килия, с дължина най-много пет стъпки във всяка посока. Таванът беше

толкова нисък, че Бренер почти го допираше с глава. Както тунелът, и килията не беше иззидана, а издълбана в естествената скала. Мебелите вътре също. Виждаше се легло, дълго около два метра, вдълбан висок олтар, вероятно служил и за маса. Стените бяха почернели, покрити с пласт сажди, дебел поне два сантиметра. Във въздуха се носеше тежък, застоял мирис на дим, разтопен восък, на храна и на пот от двехилядигодишно затворничество.

Обитателят на килията не се виждаше. Отсреща имаше втори, също такъв нисък проход, който нямаше врата. Астрид погледна натам и повтори подканящия си жест, като едновременно с това показа, че няма да го придружи по-нататък. Вероятно и нейната задача свършваше дотук.

Бренер влезе в съседното помещение. Този път прояви предпазливост и не се удари, но сърцето му щеше да изхвъркне. Макар че студът така трайно се беше настанил в тялото му, че продължаваше да трепери, дланите му бяха мокри от пот. Той беше тук. Съвсем близо. Бренер почувства близостта му, още преди да се обърне към фигурата, която стоеше в другия край и го гледаше. Усети погледа като нещо невидимо, нажежено до бяло, което докосва кожата му и го изгаря, както огънят изгаря летяща пеперуда, дошла твърде близо до светлината. Бренер се изправи, затвори очи и за пореден път събра цялата си смелост. После се обърна. Те всички се бяха излъгали. Салид, Йоханес, изгореният мъж, той. Бяха се страхували от Антихриста. Вместо стария враг, съществуващото с дяволска опашка, конски копита, рога и пламтящ дъх пред него стоеше висок, слаб млад мъж. Беше малко по-висок от Бренер и облечен в обикновена, дълга до глезените дреха, излязла от мода още преди две хиляди години. Гърдите му бяха опасани със златен пояс. Белезите върху дланите и стъпалата бяха по-малки, отколкото очакваше – не зейнали рани, а тънки червени линии, прилични на зараснали преди много време белези.

Бренер се изненада най-много от годините му. Не изглеждаше нито ден по-възрастен от тридесет и пет и нито бялата брада, нито дългата до раменете снежнобяла коса, избеляла от дългото затворничество, променяха вида му. Лицето му бе лице на тридесетгодишен мъж – останал завинаги тридесетгодишен, който само се опитваше да изглежда по-стар. Единственото, което издаваше, че това впечатление е лъжливо, бяха очите. Не бяха очи на тридесетгодишен човек. Не бяха и очи на старец. Бяха извън времето. Очи на същество, за което един милион години бяха като ден, секунда, цяла вечност – същество, по-велико от човека. Каквото и да беше създанието в образа на този млад мъж с белези по

дланите и дребни червени ранички по челото, то беше могъщо. Гневът му, както и пощадата, сигурно бяха неизмерими. Фигурата в бяла дреха вдигна ръка и я протегна към Бренер.

В същия момент той разбра.

11.

– Никога не съм го правил. Дойдох при вас като приятел, а не като съдник.

– Лъжеш! – каза Юда. – Изпратиха те, за да ни съдиш. Няма да го позволя! Прозрях намеренията ти. Другите можеш, да излъжеш, но мен – не. Знам истинската причина да си тук. Знам какво си.

– И заради това искаш, да ме убиеш.

Юда извади ръката си изпод мантията. В нея нямаше нищо.

– Искаше ми се да мога да го сторя – прошепна. – Господи, искаше ми се да имам сили да го извърша! Но не мога.

Зад него нещо помръдна. Приблужи се една сянка, после втора, трета... Нито един от мъжете не носеше факла, затова се виждаха в тъмнината като огромни очертания, но той много добре ги познаваше и знаеше кои са. Опита се да се изправи, но въжетата, с които го бяха завързали, му попречиха. Успя само да си обърне главата и да погледне двете фигури, застанали плътно зад Юда.

– И вие, така ли? – пророни той. – И ти, Симон? Йоан? И вие ли ме мразите?

– Никой не ви мрази, господарю. – Рибарят се приближи и факлата в ръката на Юда освети лицето му. Той не потрепна от топлината. – Всички те обичаме, господарю. Повече, отколкото можеш да си представиш. Дори той. – Рибарят постави ръка на рамото на Юда и се усмихна. Юда направи крачка встрани и ръката на Симон се свлече от рамото му.

– Не му се гневи! Объркан е и търси виновник за онова, което стори. Никога не би ти причинил зло. Никой от нас не би го направил. Всички с радост бихме дали живота си, за да защитим твоя.

– Пуснете ме, щом е така!

Симон сведе поглед и по лицето му се търкулнаха сълзи. Когато заговори, гласът му беше твърд:

– Не можем да го направим, господарю. Ще те убият, ако разберат, че още си жив.

– Никой не може да ме убие. Това е във властта единствено на този, който ме изпрати. Наистина ли мислите, че можете да се противопоставите на НЕГОВАТА воля?

Симон не каза нищо, но отговорът беше ясно изписан върху лицето му. Не вярваше. Знаеше, че не могат. И въпреки всичко щяха да опитат.

– Защо? – попита той. – Нищо ли не разбрахте от това, на което ви учих? Всичко ли беше лъжа?

– Не! – почти извика Симон. Лицето му изразяваше огромна мъка. – Правилно и вярно беше, господарю! Твърде правилно. Не ти сбърка. Ние сбъркахме! Юда е прав. Прекалено слаби сме. Пълни сме с недостатъци и грешки и много лесно се поддаваме на изкушенията на Злото. Искаш твърде много от нас, господарю! Светът ни още не е у зрял за твоята справедливост.

– Не е моя тази справедливост – припомни той. – И аз съм само оръдие.

– Само че ние още не сме готови – отвърна Симон. – Опитаха се да те убият, защото се страхуват от теб. Защото усещат, че носиш края им. Светът още не е готов за учението ти и ние трябва да го предпазим от него. И от теб също.

– И какво решихте?

Симон не отговори. Когато го направи, нямаше сили да го погледне. С изключение на Юда Искариотски никой от останалите не посмя да се приближи повече и фигурите им останаха като сенки от другата страна на треперещите отблясъци от факлата му.

– Те те смятат за мъртъв и ние искаме това да остане така – изрече Симон. – Повече никога няма да напуснеш това място. Това или някое друго, по-сигурно, което ще трябва да намерим.

– Затвор, искаш да кажеш?

– Искаше ми се да не го наричаш така – прошепна Симон. – Но може би си прав. Да, точно така, прав си. Затвор е! Трябва да го направим, разбери! Не можем да застанем пред твоя Съд! Още не! Още не сме готови! Още... още сме деца, на които им трябва време, за да научат много неща! Умолявам те, господарю, дай ни това време! Народът ни може би не е съвършен, но е заслужил отсрочката!

И получи тази отсрочка. Той беше тази отсрочка. Далеч не първата, но вероятно последната, отпусната на жителите на този свят.

Симон мислеше, че го познава и по свой начин беше прав; И въпреки това щеше много да се изненада, ако разбере колко могъщо е търпението на този, който го бе пратил тук.

Не изговори на глас мислите си, но разбра, че Симон прочете истината в погледа му. Той беше много по-различен от останалите, макар и да не го подозираше. Никога не бе успявал да запази от него нещо в тайна.

– Не ни оставяш избор – тъжно рече Симон. – Моля се да можем да живеем с тази вина. Но трябва да опитаме. Заради децата си и хиляди пъти по хилядите отвън.

– И какво смятате да правите? Да ме убие ли? – Той се усмихна. – Дори и да можехте, това няма да промени нищо. Друг ще дойде на мое място. В сравнение с този, който ме изпрати, и аз не съм повече от вас. Само инструмент в ръцете му.

– Всички ние сме такива – прошепна Симон, отстъпи назад, изправи рамене и заговори със силен, твърд глас: – Ще продължим делото ти, господарю. Ще тръгнем по света и ще множим учението ти, ще се опитаме да водим хората по пътя, който ни показа. Всеки един от нас ще посвети живота си на това дело, обещавам ти. Смъртта ти ще стане основата на нашата сила. Ще довършим започнатото от теб. Но не можем да те пуснем, защото светът има нужда от време. Повече, отколкото ти можеш да му дадеш.

– Повече, отколкото ми е позволено да му дам – повтори той тъжно. – Наистина ли мислите, че можете да ме вържете? Със сила?

– Да! – уверено отвърна Симон. – Ти ни научи на много неща, господарю, а ние бяхме добри ученици. Силата ни ще е достатъчна.

Силата, на която той ги беше научил. Нима тези глупаци вярваха, че ще могат да го победят със собствената му сила? За миг у него проблесна гняв. Чувство, което му беше свършено чуждо, преди да дойде на този свят и да опознае тези слаби и същевременно толкова силни същества, които трябваше да съди. За още по-кратък миг се поддаде на изкушението да стане, да разкъса оковите си и да им покаже какви сили наистина бяха предизвикали.

Но не го направи. Гневът премина. Изведнъж разбра Симон и другите и с осъзнаването се появи и нещо друго, непознато досега чувство, чиято сила го вцепени. Възхита. Потрепери пред смелостта на Симон и останалите да се противопоставят на него, на БОГА. Може би наистина беше това, за което го смятаха, а може би не, но могъществото му беше равно на това на Бог – да съзижда светове, но и да ги разрушава единствено с движение на ръката и силата на ума си.

И въпреки това тези дребни, раними същества се осмеляваха да му се противопоставят. Нещо повече – осмеляваха се да предизвикват

съдбата и Този, който стоеше зад него, просто защото смятаха, че заслужават този шанс. Не молеха за него, искаха го.

Не заслужаваше ли народ, решил се на такава смелост, този последен, може би най-последен шанс? Силите, които искаше да освободи, се отдръпнаха назад.

За малко. Нека получат своята отсрочка.

12.

Небето над гората все още чернееше, когато Бренер излезе от манастира. Първата съзнателна мисъл, която мина през главата му, беше, че Денят на Страшния съд всъщност не е ден, а нощ. Утро без зазоряване, което щеше да е последвано от изгрев над един свят, който няма да има нищо общо с този, който познаваше отпреди.

Светът нямаше да загине, но щеше да бъде друг. Съвършено различен от този, който можеше да си представи.

Напусна развалините последен. Другите трима го чакаха в края на гората. Макар че времето вече нямаше никакво значение, дори може би не съществуваше истински, усети, че дълго го бяха чакали. Както и другите видения преди, и последното изчезна за частица от секундата. Не преживяваше събитията истински, а си спомняше за тях, отведнъж и за всичко, а не на части. Въпреки това беше сам, когато съзнанието му намери обратния път към действителността. Дълго остана така – време, през което просто стоеше и трепереше. Могъществото на това, което научи, не оставяше място в душата му за други чувства. Нямаше място за съмнение и за въпроси. Нямаше „защо“. Никаква истинска причина, поради която той е избран. Беше той, защото така трябваше и това беше единствената причина. Тя беше достатъчна.

Бе станало още по-студено. Когато излезе от арката, която до този момент го пазеше, в лицето го блъсна леден вятър. Бренер потрепери в тънкото яке. В каквото и да се беше превърнал, една част от него все още си оставаше жив, чувстващ човек, който усещаше студа и болката, страха и мъката. Накрая, съвсем накрая, щеше да изпита и смъртта или това, което следваше след илюзията, която до този момент бе смятал за живот.

Снегът заскърца под краката му. Във воя на вятъра се примесиха и други, непознати звуци – пръхтенето на конете, неспокойно риене с копита, звук от мокра, тежка кожа, звънтене на стомана.

Първият кон беше бял, а този, който седеше върху него, бе смъкнал от себе си всички съмнения. Йоханес беше спечелил битката със самия себе си и бе останал победител.

Вторият кон беше огненочервен, а върху гърба му седеше изгореният мъж, преследвачът им, но сега беше здрав и без белези, защото бе преминал през огъня и бе пречистен.

Върху третия кон, черен като нощта, седеше този, когото някога наричаха Башата на смъртта. Салид никога вече нямаше да убива. Бе прозрял стойността на живота и смъртта и така бе преодолял собствената си смърт. Четвъртият кон беше сивожълт и потрепваше с копита в мътната светлина.

На две крачки от другите Бренер спря и още веднъж се огледа. Погледът му обходи руините на манастира, края на гората и черното беззвездно небе, накрая се спря върху конете, сплъстената им козина и ноздрите, от които като огнен дъх на митични дракони излизаше сива пара. Животните бяха неспокойни.

Беше време. Бренер посегна към седлото на последното животно и с лекота се метна отгоре му. В момента, в който го направи, по цялото му тяло се разля спокойствие и непоколебимата вяра в това, което предстоеше да се направи, и в начина, по който трябваше да стане.

Срокът беше изтекъл. Жителите на този свят бяха получили своя шанс и сега той и останалите трима трябваше да решат дали добре са го използвали или не.

Ярка светкавица разцепи небето на две и падна някъде навътре в гората. В снега се примеси леден дъжд. Воят на вятъра изведнъж прозвуча като въздишка, сякаш самото Сътворение навеждаше глава, предущайки идващото.

Четиримата конници на Апокалипсиса обърнаха конете си и потеглиха в нощта.

КРАЙ

© Волфганг Холбайн
© 2001 Здравка Евстатиева, превод от немски

Wolfgang Hohlbein
Der Widersacher

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: Издателство „Литера Прима“, София, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2882>]